Robert Ludlum

Autorul numărul 1 în lume al romanelor de acțiune

COMPROMISUL

ROBERT LUDLUM

COMPROMISUL

Traducător: **Irina Negrea**

V.2.0

www.virtual-project.eu

I S.B.N.:
973-9343-73-2

Trevayne
Editura Lider
2000

Din timp în timp, de-a lungul odiseei omenirii, se întâmplă ca forţe neştiute să se contopească zămislind bărbaţi şi femei înzestraţi cu o înţelepciune uimitoare, cu însuşiri excepţionale şi cu minţi pătrunzătoare.

Artele şi ştiinţele grăiesc de la sine, căci ne înconjoară pretutindeni, îmbogăţindu-ne viaţa cu frumuseţe, longevitate, cunoştinţe şi perspective. Dar mai există o zonă a strădaniei umane, deopotrivă artă şi ştiinţă, care ne înconjoară – fie îmbogăţindu-ne existenţa, fie distrugând-o. Este vorba de sistemul de pază şi supraveghere al unei societăţi supuse legilor de guvernare obişnuite. Nu sunt un savant în materie, însă cursurile de ştiinţe politice şi guvernare la care am fost supus în colegiu m-au marcat definitiv. Fermecat de mirajul lor fascinant, m-au captivat într-atât încât, dacă n-ar fi existat alte înclinaţii mai puternice, aş fi putut foarte bine deveni cel mai slab politician din lumea occidentală. Numai că eu nu-mi pierd cumpătul prea uşor.

Din punctul meu de vedere, una dintre realizările cu adevărat remarcabile ale omului este democraţia reprezentativă şi neîngrădită, iar cea mai mare încercare din toată istoria de a crea un asemenea sistem a fost minunatul experiment american, aşa cum şi-a găsit el expresia în Constituţia noastră. Nu e ceva perfect, dar, parafrazându-l pe Churchill, „să fiu al naibii dacă se putea ceva mai bun”.

Dar, ca de obicei, dracul îşi vâră coada şi vrea să strice totul.

Iată de ce am scris „Trevayne”, acum aproape două decenii. Era pe vremea afacerii Watergate şi, de indignare, am umplut nenumărate pagini. Ceva mai tânăr – dar nu necopt – datorită firii impulsive şi necumpătate simţeam că-mi plesneşte capul de cuvinte ca: *Înşelătorie! Abuz de putere! Corupţie! Stat poliţienesc!*

Guvernul nostru, cel mai înalt dintre forurile oficiale numite şi alese, însărcinat cu paza şi supravegherea sistemului, nu numai că a minţit poporul, ci, mai mult chiar, a strâns milioane peste milioane pentru a perpetua minciunile şi a-şi întări astfel

autoritatea şi puterea pe care guvernanţii îşi închipuiau că doar ei au dreptul să le exercite. Una dintre cele mai înspăimântătoare declaraţii în afacerea Watergate a fost aceea a principalului demnitar al naţiunii, însărcinat cu aplicarea legii: „Nu voi precupeţi nimic pentru a păstra preşedinţia…”

Nu-i nevoie să duc fraza până la capăt, sensul fiind clar. Ceea ce ne aparţinea, preşedinţia şi ţara le considerau *ale lor.* Nu ale voastre, nu ale mele, nici măcar ale vecinului de peste drum, cu care se întâmplă adesea să nu fim de acord în privinţa chestiunilor politice. Doar *ale lor.* Noi, ceilalţi, nefiind importanţi sau competenţi. Ei ştiau mai bine; prin urmare, minciunile trebuiau să continue, pentru a menţine pline cuferele purităţii ideologice, astfel încât cei impuri să poată fi nimiciţi cu bani, ca într-un *blitzkrieg* şi îngropaţi la barierele de start ale confruntărilor politice.

Am fost nevoit să public „Trevayne” sub un alt nume, nu neapărat din cauza retribuţiei potenţiale, ci datorită faptului că „înţelepciunea tradiţională” a vremii impunea ca un romancier să nu creeze mai mult de o carte pe an. De ce? Să fiu al naibii dacă am habar – ceva legat de „psihologia de marketing”, ce dracu’ o mai fi şi asta! Dar să nu uităm; toate astea se petreceau acum aproape douăzeci de ani.

Plus ca change, plus c’est la meme chose, zice un proverb francez. Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie. Sau, poate, istoria îşi repetă nesăbuinţele *ad nauseum*, fiindcă omul este o fiinţă cu un talmeş-balmeş de pofte, ce îl împing mereu să revină la troaca plină de otravă. Sau poate că păcatele strămoşilor sunt duse mai departe de urmaşi, fiindcă odraslele sunt prea proaste pentru a învăţa din greşelile noastre flagrante. Mai ştii? Din timpuri străvechi, există dovezi temeinice că omul continuă să ucidă fără să aibă nevoie de carnea prăzii vânate; că omul minte pentru a evita răspunderea sau, invers, pentru a acapara mecanismele răspunderii în aşa măsură încât contractul dintre guvernanţi şi guvernaţi să nu mai depindă decât de el; omul caută necontenit să se îmbogăţească pe seama bunului obştesc şi, făcând aceasta, se străduieşte să îşi transforme propriile principii morale sau religioase în legalităţi sau religiozitate unanim acceptate, fără să-i cruţe pe necredincioşii deveniţi paria. Doamne Sfinte, am putea merge astfel la nesfârşit, nu-i aşa? Staţi un pic, însă.

Exact când aştern pe hârtie aceste rânduri, Statelor Unite ale Americii le-a fost dat să asiste la două dintre campaniile

prezidenţiale socotite a fi cele mai ruşinoase, înjositoare, inepte, necinstite şi jignitoare din câte îşi pot aminti admiratorii în viaţă ai sistemului nostru. Candidaţii au fost „asmuţiţi” de nişte manipulatori cinici ai celor mai elementare temeri ale publicului; fanfaronadele „guriştilor” gălăgioşi erau mai căutate decât declaraţiile de poziţie inteligente; imaginea a prevalat asupra rezultatelor. Dezbaterile prezidenţiale n-au fost prezidenţiale şi nici dezbateri, ci cel mai adesea „reflexe” pavloviene la conservă, care n-aveau aproape nimic de-a face cu marile probleme. Regulile de bază ale acestor replici robotice au fost stabilite de nişte papagali nechemaţi şi limbuţi, care aveau o părere atât de proastă despre clienţii lor, încât nu-i lăsau să vorbească mai mult de *două minute!* Se-aude cum vomită oratorii din antica Atena. Poate că într-un viitor luminos vom reveni la campanii civilizate şi legitime, în care să poată fi auzit un schimb de opinii deschis şi sincer, dar asta, teamă mi-e, nu se va întâmpla atâta vreme cât cei care ne conving să cumpărăm deodorante stau cu nasul doar la subsuoară. Ei au ajuns indezirabili în procesul alegerilor, întrucât au săvârşit simultan cele două păcate capitale ale profesiunii lor: au făcut ca „produsele” lor să apară deopotrivă jignitoare şi plictisitoare. Desigur, există o soluţie. Dacă aş fi în locul oricărui candidat, aş refuza să-i plătesc pe motiv de infamie morală – păi, ce naiba, de ce n-ar merge şi-aşa?! Să văd eu care dintre făcătorii ăştia de imagine s-ar duce în faţa instanţei să pledeze împotrivă! De-ajuns. Campaniile au scârbit ţara. Acest fiasco paralizant s-a petrecut la doar doi ani după ce noi, cetăţenii Republicii, am fost expuşi unui şir de întâmplări ridicole care, în lipsa caracterului lor obscen, n-ar fi făcut decât să stârnească ilaritate. Ca o dovadă de supremă tâmpenie, unii demnitari au alimentat vâlvătaia terorismului, vânzând arme unui stat terorist, în timp ce aliaţilor noştri le cereau să n-o facă. Vinovăţia a devenit inocenţă; nelegiuirea a adus merite de serviciu; impostorii slugarnici şi zeloşi au ajuns eroi; a fi prezent însemna să fii absent, iar a avea şobolani în subsol era un semn de reale aptitudini gospodăreşti. Prin comparaţie, lumea lui Alice, văzută în oglindă, era de o logică incontestabilă. *Staţi un pic*, însă – da, fie, mi-aţi luat-o înainte.

Ca de obicei, dracul îşi vâră coada şi vrea să strice totul. Acest măreţ experiment, minunatul nostru sistem bazat pe verificări şi bilanţuri. *Înşelătorie? Abuz de putere? Corupţie? Stat poliţienesc?*

Ei bine, fireşte, nu cu efecte de durată, atâta vreme cât cetăţeanul poate face speculaţii şi îşi poate striga acuzaţiile, chiar de pe poziţii extreme. Ne putem face auziţi; aceasta este forţa noastră, imposibil de înfrânt.

Aşadar, cu toată modestia, voi încerca să mă fac din nou auzit pe acea tonalitate din alte timpuri, din altă epocă, fără să uit niciodată că sunt doar un povestitor care nădăjduieşte să vă distreze, cerând să-i fie îngăduite şi lui câteva idei.

În sfârşit, nu am încercat să „actualizez” romanul sau să elucidez licenţele pe care mi le-am permis cu întâmplările reale sau cu locurile geografice, întrucât acestea au slujit naraţiunii. Aşa cum vă poate spune oricine şi-a construit sau şi-a redecorat casa, dacă te-apuci de cârpăceală nu-ţi mai rămâne decât să renunţi la planurile iniţiale. Va ieşi o altă casă.

Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Robert Ludlum
cunoscut şi ca Jonathan Ryder

Noiembrie 1988

PARTEA I

1

Şoseaua asfaltată şi netedă se întrerupea brusc, preschimbându-se în drum de ţară. În acest punct de pe mica peninsulă înceta responsabilitatea municipalităţii şi începea zona de proprietate privată. Potrivit Oficiului Poştal al SUA, din South Greenwich, Connecticut, drumul de livrare era înscris pe hartă sub denumirea de Shore Road, Northwest, dar transportatorii care foloseau camioanele poştale îl cunoşteau ca High Barnegat, sau Barnegat.

Transportatorii foloseau des acest drum, de trei-patru ori pe săptămână, aducând scrisori recomandate sau plicuri mari cafenii cu confirmare de primire. Nu-i deranja traseul, fiindcă la fiecare livrare primeau câte un dolar.

High Barnegat, opt acri de proprietate la ocean, cu o fâşie de aproape jumătate de milă direct pe strâmtoare. Majoritatea suprafeţei era lăsată în paragină, vegetaţia şi buruienile crescând nestingherite. Zona locuită – casa şi terenul ce pornea de la plaja centrală – părea să contrazică sălbăticia locului. Clădirea, lungă şi de formă neregulată, era proiectată conform standardelor contemporane, cu geamuri mari încastrate în lemn, orientate spre apă. Pajiştile cu iarbă verde şi vegetaţie luxuriantă, bine îngrijite, erau brăzdate de alei pavate cu dale ce se terminau la o terasă spaţioasă aflată deasupra hangarului pentru bărci.

Era sfârşitul lui august, cea mai frumoasă parte a verii la High Barnegat. Apa era caldă, plăcută; vântul sufla în rafale dinspre strâmtoare, ceea ce făcea navigaţia mai palpitantă sau mai riscantă – în funcţie de părerea fiecăruia. În ultimele zile ale lui august, o stare de calm lua locul săptămânilor febrile de distracţie estivală. Sezonul era pe sfârşite. Bărbaţii se gândeau din nou la sfârşiturile de săptămână normale şi la cele cinci zile obositoare de muncă; femeile începeau chinuitoarea rutină a cumpărăturilor ce semnalau începutul noului an şcolar.

Gândurile şi motivaţiile coteau alene spre alte direcţii. Frivolitatea bătea în retragere; existau lucruri mult mai serioase ce trebuiau luate în considerare.

Şi fluxul constant de oaspeţi în casă scădea la High Barnegat, în această perioadă.

Era ora patru şi jumătate după-amiaza şi Phyllis Trevayne, lungită într-un şezlong pe terasă, se bronza la razele calde ale soarelui. Se gândea, nu fără oarecare satisfacţie, că îi venea destul de bine costumul de baie al fiicei sale. Cum avea patruzeci şi doi de ani, iar fata ei şaptesprezece, n-ar fi fost greu ca satisfacţia să se transforme într-un triumf mărunt, însă gândurile îi zburau necontenit la telefon, la apelul din New York pentru Andrew. Răspunsese la aparatul de pe terasă, întrucât bucătăreasa plecase în oraş cu copiii, iar soţul ei continua să rămână o mică velă albă undeva departe, pe apă. Fusese la un pas de a nu răspunde la telefon, însă îşi amintise că numărul de la High Barnegat nu-l aveau decât prietenii foarte buni şi asociaţii de afaceri foarte importanţi, soţul ei prefera cuvântul „necesari”.

— Alo, doamna Trevayne? întrebase vocea groasă de la celălalt capăt al firului.

— Da?

— Frank Baldwin, la telefon. Ce mai faci, Phyllis?

— Bine, foarte bine, domnule Baldwin. Dar dumneata?

Phyllis Trevayne îl cunoştea pe Franklyn Baldwin de câţiva ani, dar tot nu se putea încumeta să-i spună pe nume bătrânului domn. Baldwin era ultimul reprezentant al unei tagme pe cale de dispariţie, unul dintre titanii debutului activităţilor bancare din New York.

— M-aş simţi mult mai bine dacă aş şti de ce nu m-a sunat soţul tău. L-am căutat de atâtea ori. N-a păţit nimic, sper?! Şi asta nu fiindcă aş fi eu o persoană atât de importantă, ferească Dumnezeu, dar mi-a fost teamă să nu se fi îmbolnăvit.

— Oh, nu. Nicidecum. N-a mai fost la birou de peste o săptămână, aşa că nu a avut cum să ia lista mesajelor primite. De fapt, eu port toată vina: am vrut să se odihnească.

— Domniţă dragă, află că şi nevastă-mea mă acoperea tot aşa. Instinctiv. Prindea ideea din zbor şi găsea întotdeauna cuvintele potrivite.

Phyllis Trevayne râse măgulită, sesizând complimentul implicit.

— Ba nu, domnule Baldwin. E adevărat, pe cuvânt. În clipa asta se află pe apă; văd pânza catamaranului cam la o milă în larg.

— Catamaran! Dumnezeule! Uitasem cât sunteţi de tineri! Pe vremea mea, nimeni nu ajungea atât de bogat la vârsta voastră. Oricum, nu prin forţe proprii.

— Avem noroc. Şi nu uităm asta nici o clipă, rosti Phyllis Trevayne.

— Frumos că recunoşti, domniţa mea, aprecie Franklyn Baldwin, cu multă sinceritate. Ei bine, atunci. Când trage la ţărm, roagă-l pe căpitanul Ahab să-mi dea şi mie un telefon, da? E ceva foarte urgent.

— Sigur că da.

— La revedere, draga mea.

— La revedere, domnule Baldwin.

Soţul ei ţinuse permanent legătura cu biroul şi dăduse zeci de telefoane unor persoane mult mai puţin importante decât Franklyn Baldwin. În plus, Andrew îl plăcea pe Baldwin; recunoscuse asta în câteva rânduri. Apelase de nenumărate ori la el pentru sfaturi şi îndrumări în hăţişul încâlcit al finanţelor internaţionale.

Soţul ei îi datora mult bancherului, iar acum bătrânul domn avea nevoie de el. Ce-l determinase pe Andrew să nu-l sune? Nu-i stătea în fire să se poarte aşa.

Restaurantul, mic, era situat pe Strada 38, între bulevardele Park şi Madison. Clientela o formau în general directorii de firme – persoane de vârstă mijlocie, care se treziseră brusc cu mai mulţi bani decât câştigaseră vreodată, dar şi cu dorinţa de a afişa atitudini şi concepţii mai tinereşti. Mâncarea era doar acceptabilă, preţurile mari, iar băuturile scumpe. Barul spaţios avea lambriuri somptuoase, în care se reflecta lumina difuză. Ambianţa te ducea cu gândul la localurile din studenţie, de prin anii ’50, pe care consumatorii şi le aminteau cu nostalgie. Acesta fusese şi scopul celor care proiectaseră localul.

Directorul restaurantului rămase uşor surprins când văzu un bărbat scund şi bine îmbrăcat, cam de şaizeci de ani, intrând şovăielnic pe uşă. Omul privi în jur, încercând să se acomodeze cu lumina slabă din local.

— O masă, domnule?

— Nu… Ba da, am întâlnire cu cineva… Lasă, mulţumesc.

Avem deja o masă.

Bărbatul bine îmbrăcat reperă persoana pe care o căuta la o masă din spate. Plecă brusc de lângă director, croindu-şi drum cu stângăcie printre consumatori.

Directorul îşi aminti că persoana care îl aştepta insistase să stea la acea masă. Bărbatul mai în vârstă se aşeză la masă.

— Poate era mai bine să ne întâlnim într-un restaurant.

— Nu vă faceţi griji, domnule Allen. Nici o cunoştinţă de-a dumneavoastră nu vine aici.

— Sper din toată inima să ai dreptate.

Un ospătar îşi făcu apariţia şi cei doi comandară ceva de băut.

— Nu cred că dumneata ar trebui să-ţi faci probleme, zise bărbatul mai tânăr. Dacă nu mă înşel, riscul mi-l asum eu, nu dumneata.

— Vei fi recompensat, ştii asta. Hai să nu mai pierdem vremea. Cum stau lucrurile?

— Andrew Trevayne a fost votat în unanimitate de comisie.

— N-o să accepte.

— Se pare că va accepta. Baldwin urmează să facă oferta; dacă n-o fi făcut-o deja.

— Dacă a făcut-o, eşti *în întârziere,* remarcă bătrânul, îngustându-şi ochii şi privind fix faţa de masă. Am auzit şi noi zvonurile. Le-am considerat o perdea de fum, menită să inducă în eroare. Ne-am bazat pe dumneata, preciză el, ridicând privirea spre Webster. Înţelegerea noastră a fost să ne confirmi identitatea, înainte ca vreo acţiune definitivă să fie întreprinsă.

— N-am putut controla situaţia; nimeni de la Casa Albă n-a putut. Comisia acţionează ca un sistem închis. Bine că am reuşit să aflu măcar numele.

— Revenim şi la asta. Ce-i face să creadă că Trevayne va accepta? Care ar fi motivele? Ce naiba, doar Fundaţia „Danforth”, pe care o are, e cam tot atât de mare ca Ford sau Rockefeller. De ce să renunţe la ea? întrebă Allen.

— Probabil că nu va renunţa. Îşi va lua doar concediu.

— Nu există fundaţie de mărimea „Danforth”-ului care să accepte un concediu pe o asemenea perioadă de timp. Şi, mai cu seamă, nu pentru un post ca ăsta. Dau *toţi* de bucluc.

— Nu prea vă înţeleg…

— Crezi că ei sunt scutiţi de aşa ceva?! întrebă Allen, întrerupându-l. Au nevoie de prieteni în oraşul nostru. Nu de duşmani… Care-i procedura? Dacă Baldwin *a făcut* oferta şi

Trevayne acceptă?

Chelnerul se întoarse cu băuturile şi cei doi tăcură. Când rămaseră iarăşi singuri, Webster răspunse:

— Indiferent de opţiunea comisiei, persoana respectivă trebuie să primească aprobarea preşedintelui şi să fie supusă unei audieri severe în faţa unei comisii bipartizane din Senat.

— Bine, bine, făcu Allen, ridicând paharul şi sorbind o înghiţitură zdravănă. Hai să începem de aici; e veriga unde putem interveni. Îl vom descalifica la audiere.

Tânărul părea nedumerit.

— De ce? La ce bun? *Cineva* tot va trebui să prezideze acest subcomitet. Măcar Trevayne ăsta pare un tip rezonabil.

— Hm, auzi! Pare! exclamă Allen, golind paharul. De ce, mă rog, *pare?* Ce ştii dumneata despre Trevayne?

— Ce-am citit. Am făcut şi eu cercetări. Pe la mijlocul anilor ’50, el şi cumnatul lui – inginer electronist – au înfiinţat o mică firmă în domeniul producerii şi cercetării aparatelor aerospaţiale, la New Haven. Au dat lovitura şapte-opt ani mai târziu; pe la treizeci şi cinci de ani, erau amândoi milionari. Cumnatul proiecta, iar Trevayne vindea produsele în draci. A acaparat jumătate din contractele NASA şi a deschis filiale pe toată coasta Atlanticului. La vârstă de treizeci şi şapte de ani, Trevayne s-a retras şi s-a angajat la Departamentul de Stat. Apropo, a făcut treabă excelentă acolo, încheie Webster ridicând paharul şi privindu-l pe Allen peste marginea acestuia.

Tânărul se aştepta să fie complimentat pentru cunoştinţele lui, dar Allen rosti dispreţuitor:

— Rahat! Prostii din revista *Time.* Important e că Trevayne e un tip original… Nu cooperează. Ştim asta. Am mai încercat să-l contactăm cu ani în urmă.

— Zău?! se miră Webster, punând paharul pe masă. N-am ştiut… Oh, Doamne! Atunci, înseamnă că ştie…

— Nu mare lucru însă, poate, suficient. Nu suntem siguri. Dar tot nu te-ai prins, domnule *Webster.* Am impresia că de la bun început nu te-ai prins… Noi *nu vrem* ca el să prezideze nenorocitul ăla de subcomitet. Nu-l vrem pe el şi pe nimeni ca el! O asemenea alegere este de neconceput.

— Şi ce-aţi putea face în acest sens?

— Să-l silim să se retragă… dacă într-adevăr a acceptat. Pretextul va fi audierea la Senat. Vom avea grijă, fir-ar să fie de treabă, ca membrii comitetului să îl respingă.

— Să zicem că reuşiţi. Şi pe urmă?

— Vom nominaliza omul nostru. Ceea ce ar fi trebuit făcut din capul locului.

Allen îi făcu semn ospătarului, arătând spre cele două pahare.

— Domnule Allen, de ce nu l-aţi împiedicat? Dacă eraţi în măsură s-o faceţi, ce v-a oprit? Aţi spus că ştiaţi de zvonurile care circulau despre Trevayne; atunci a fost momentul să interveniţi.

Allen evită să se uite în ochii lui Webster, sorbi toată apa cu resturi de gheaţă din pahar, iar când vorbi din nou glasul lui trăda efortul de a-şi păstra autoritatea.

— Din cauza lui Frank Baldwin, de-aia. Frank Baldwin şi secătura aia senilă de Hill!

— Ambasadorul?

— Afurisitul ăla de ambasador cu porcăria lui de ambasadă de la Casa Albă… Marele Billy Hill! Baldwin şi Hill; fosilele din spatele măgăriei ăsteia. Hill tot dă târcoale ca un vultur de vreo doi-trei ani. El l-a convins pe Baldwin să intre în Comisia de Apărare şi împreună l-au cules pe Trevayne… Baldwin l-a propus, cine naiba să se opună?… Dar *dumneata* trebuia să ne spui că hotărârea e definitivă. Dacă ştiam, poate izbuteam să împiedicăm alegerea.

Webster îl studia cu atenţie pe Allen. Când ripostă, glasul lui avu o duritate pe care nu o trădase până atunci:

— Părerea mea e că minţi. Altcineva a stricat totul; dumneata sau unul dintre aşa-zişii experţi. În primul rând, ai crezut că această investigaţie se va încheia în faza preliminară, pentru ca apoi comitetul să ia decizia dorită… Te-ai înşelat. Apoi a fost prea târziu. Trevayne a ieşit la suprafaţă şi n-ai mai avut încotro. Nu eşti sigur nici măcar că l-ai putea opri acum. Iată de ce ai vrut să ne întâlnim… Aşa că încetează cu tâmpenia asta că eu n-am fost pe fază şi nu m-am prins la timp, bine?

— Nu fi obraznic, tinere. Nu uita pe cine reprezint, spuse Allen, fără prea multă convingere.

— Nu uita nici dumneata, atunci, că stai de vorbă cu un om numit personal de preşedintele Statelor Unite. Chiar dacă nu-ţi place, acesta e motivul pentru care m-ai căutat. Şi-acum, să vedem despre ce e vorba. Ce doreşti?

Allen răsuflă adânc, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de starea de tensiune.

— Unii dintre noi sunt mai alarmaţi decât alţii…

— Iar dumneata eşti unul dintre ei… interveni Webster, calm.

— Da… Trevayne e o persoană complicată. Pe de o parte, un geniu în domeniul industriei – ceea ce înseamnă că ştie cum să se descurce prin sălile de şedinţe; pe de altă parte, sceptic – nu aderă la anumite realităţi.

— După părerea mea, aceste calităţi nu se exclud una pe cealaltă.

— Doar când persoana respectivă acţionează de pe poziţii de forţă.

— Treci la subiect. Care e forţa lui Trevayne?

— Să spunem că n-a avut niciodată nevoie de ajutor.

— Mai bine zis a refuzat orice ajutor.

— Da, da, aşa este.

— Spuneai că ai încercat să-l contactezi.

— Da. Când lucram la… Nu contează. Era pe la începutul anilor ’60; în acea perioadă ne consolidam şi ne-am gândit că ar fi un aport valoros pentru… comunitatea noastră. Ne-am oferit chiar să garantăm contractele NASA.

— Extraordinar! Şi te-a refuzat, remarcă Webster pe un ton declarativ.

— Ne-a dus de nas o vreme, după care şi-a dat seama că putea obţine contractele şi fără noi. De îndată ce a aflat asta, ne-a dat dracului. De fapt, a mers mult mai departe. Mi-a zis să le spun oamenilor mei să nu se mai amestece în programul spaţial şi în treburile băneşti ale guvernului. A ameninţat că se va adresa procurorului general.

Bobby Webster luă absent furculiţa şi se apucă să împungă uşor faţa de masă.

— Dar dacă ar fi fost altfel? Dacă *ar fi avut* nevoie de voi? Crezi că ar fi intrat în „comunitatea” voastră?

— Asta nu ştim. O parte aşa crede. Dar n-au stat de vorbă cu el. Eu, însă, da. Am fost intermediarul. Singurul pe care l-a cunoscut… N-am folosit niciodată nume, n-am spus niciodată cine erau oamenii mei.

— Dar crezi că simplul fapt că existau a fost suficient pentru el?

— Greu de răspuns. Ne-a ameninţat după ce a obţinut ce-a vrut. Era convins că n-avea nevoie decât de el însuşi, de cumnatul lui şi de afurisita aia de companie din New Haven. Acum, pur şi simplu nu ne putem permite să riscăm. Nu-l putem lăsa să prezideze acel subcomitet… Este un om imprevizibil.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Să îţi asumi orice risc rezonabil pentru a te apropia de Trevayne. Cel mai bine pentru dumneata ar fi să devii legătura lui la Casa Albă. E posibil?

Bobby Webster se opri, după care răspunse cu fermitate:

— Da. Preşedintele m-a chemat la şedinţa referitoare la subcomitet. A fost o întrunire secretă; fără notiţe, fără copii dactilografiate. N-a mai participat decât un singur alt asistent; deci, nu sunt probleme de concurenţă. Am să mă descurc.

— S-ar putea să nu fie necesar. Vor fi luate anumite măsuri preventive. Dacă se vor dovedi suficiente, Trevayne va ieşi din scenă.

— Şi aici vă pot ajuta.

— Cum?

— Mario de Spadante.

— Nu! Categoric nu! Ţi-am mai spus deja, nu vrem ca omul ăsta să aibă vreun amestec.

— I-a ajutat pe oamenii dumitale, în diverse ocazii, vrei sau nu să recunoşti.

— *Exclus.*

— N-ar strica puţină amiciţie cu el. Dacă te simţi jignit, gândeşte-te la Senat.

Lui Allen i se descreţi fruntea şi îl privi aproape admirativ pe asistentul prezidenţial.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Fireşte, asta îmi va creşte preţul considerabil.

— Am crezut că faci totul din convingere.

— Da, am convingerea că trebuie să-mi protejez flancurile. Or, cea mai bună protecţie este să vă pun să mă plătiţi.

— Eşti un tip nesuferit.

— Dar şi foarte talentat.

2

Andrew Trevayne poziţionă cele două corpuri gemene ale catamaranului cu faţa spre vânt şi prinse curentul rapid ce înainta spre ţărm. Îşi întinse picioarele lungi, proptindu-le de o vergă de legătură şi umblă la fusul cârmei pentru a obţine un siaj suplimentar la pupa. Un gest fără rost. Avea senzaţia că mâna îi era propulsată, printr-o peliculă călduţă şi cleioasă.

Exact cum era şi el propulsat – inexorabil – într-o enigmă pe care nu şi-o dorise. Cu toate astea, decizia finală avea să-i aparţină şi ştia care va fi alegerea lui.

Aceasta îl irita cel mai mult; cunoştea forţele care îl propulsau şi se detesta fie numai şi pentru faptul că luase în considerare eventualitatea de a li se supune. Le înlăturase, însă şi asta de multă vreme.

Catamaranul ajunsese la o sută de metri de ţărmul Connecticut-ului, când vântul se schimbă brusc – aşa cum se întâmplă cu vânturile dinspre larg când se izbesc de uscat. Trevayne trase de vela mare şi mica ambarcaţiune se clătină, înclinându-se spre dreapta, în direcţia portului.

Trevayne era un bărbat ceva mai masiv decât majoritatea bărbaţilor, cu mişcări suple şi flexibile ce trădau o tinereţe mult mai activă decât se sinchisea el să povestească. Îşi amintea că citise un articol în *News Week* şi rămăsese surprins de descrierile isprăvilor lui de odinioară, de pe terenul de sport. Exista multă exagerare, aşa cum se întâmplă cu descrierile din articolele de acest fel. Fusese bun, dar nu chiar aşa de bun cum scria acolo. Avusese întotdeauna senzaţia că impresia pe care o făcea depăşea realitatea, sau că prin eforturile sale îşi ascundea cusururile.

Ştia, însă, că era un bun marinar. Chiar mai mult decât bun.

Restul nu conta pentru el. Aşa fusese întotdeauna, cu excepţia clipelor de luptă sportivă.

Oare ce competiţie îl aştepta acum? Dacă lua hotărârea. Genul de competiţie necruţătoare, care implica strategii ce nu figurau în nici un manual.

Putea să le înţeleagă, era capabil de manevre, pentru a ocoli problemele spinoase, dar nu-l interesa să participe. În schimb, ştia să se folosească de informaţii pentru a-şi asigura avantajul.

Şi asta fără milă, necruţător.

Prins de o plăcuţă de oţel, lângă fusul cârmei, Andrew ţinea un carneţel; de plăcuţă era legat, cu un lanţ inoxidabil, un etui etanş în care se afla un pix cu pastă. Obişnuia să spună că le avea acolo pentru a nota diferite momente din timpul ieşirilor pe mare – adâncimi ale apei, viteze ale vântului şi alte observaţii de acest fel. În realitate, însă, Andrew folosea cele două obiecte pentru însemnări personale – gânduri răzleţe, idei, lucruri pe care voia să şi le fixeze în memorie.

Uneori lucruri… doar „lucruri” care i se păreau mai clare când se afla pe apă.

De asta se necăji aşa de rău când se uită acum la carneţel. Scrisese un singur cuvânt. Formase literele inconştient, fără să-şi dea seama. *Boston.*

Rupse pagina, o mototoli furios şi o aruncă în mare.

La naiba! La naiba cu treaba asta! se gândi el. Nu!

Întinzându-se peste partea laterală a ambarcaţiunii, Trevayne apucă marginea docului cu mâna dreaptă. Cu stânga trase vela, care se plie fluturând. Legă barca şi se ridică în picioare, trăgând în jos restul pânzei şi înfăşurând-o pe catargul orizontal. În mai puţin de patru minute izbuti să demonteze fusul cârmei, să aranjeze prelata, să lege velele şi să etanşeze barca în cele patru colţuri.

Privi în sus, peste zidul de piatră al terasei, spre structura din lemn şi sticlă care creştea ca o proeminenţă din coasta dealului. Mereu aceeaşi emoţie şi încântare. Nu pentru proprietatea în sine, lucrul acesta nu mai era important, ci pentru faptul că totul ieşise aşa cum plănuiseră el şi Phyl.

Făcuseră casa împreună, ceea ce era extrem de important, chiar dacă asta nu compensa alte lucruri mai triste.

Porni pe aleea pietruită de lângă hangarul de bărci, urcând apoi panta abruptă spre terasă. Întotdeauna când ajungea la mijlocul urcuşului, îşi dădea seama în ce formă era. Dacă gâfâia sau îl dureau picioarele, îşi jura în gând să mănânce mai puţin şi să facă mai multă mişcare. Constată cu plăcere că acum se simţea perfect. Sau poate mintea lui era prea preocupată, pentru a mai percepe efortul.

Ba nu, se simţea destul de bine, îşi zise el. O săptămână fără să meargă la serviciu, aerul sărat inhalat în permanenţă, plăcuta senzaţie de energie şi forţă de la sfârşitul lunilor de vară. Da, se simţea minunat!

Apoi îşi aminti de carneţel şi de cuvântul scris pe foaie într-un impuls inconştient sau subconştient. *Boston.*

De fapt, nu se simţea chiar atât de bine, îşi spuse el.

Ocoli ultimele trepte cu dale pe piatră şi-şi văzu soţia lungită într-un şezlong, cu ochii pironiţi în gol, undeva spre apă. Îl durea sufletul ori de câte ori o vedea aşa. Amintiri chinuitoare şi triste îl făcură din nou să sufere.

Din cauza acestui Boston, lua-l-ar naiba să-l ia.

Îşi dădu seama că datorită pantofilor cu talpă de cauciuc, paşii lui nu fuseseră auziţi; nu voia s-o sperie pe Phyl.

— Bună, rosti el, încetişor.

— Oh? făcu Phyllis, clipind. Ţi-a plăcut plimbarea pe mare, iubitule?

— Nemaipomenit. Ai dormit bine? o întrebă Trevayne, sărutând-o pe frunte.

— Bine, dar puţin, m-a trezit cineva.

— Ei, da?! Parcă puştii plecaseră cu Lillian în oraş.

— Nu ei m-au trezit. Şi nici Lillian.

— Sună cam sinistru ce spui. Trevayne pescui cu mâna în frapiera pătrată de pe masă şi scoase o cutie cu bere.

— De ce sinistru?! Nicidecum. Doar că m-a făcut curioasă.

— Ce tot îndrugi acolo? zise el, rupând clapa de metal de pe capac şi sorbind din cutie.

— A telefonat Franklyn Baldwin… Te-a căutat de mai multe ori la birou. De ce nu l-ai sunat?

Trevayne rămăsese cu berea la buze, uitându-se la nevastă-sa.

— N-am mai văzut oare costumul ăsta de baie pe altcineva?

— Ba da. Mulţumesc pentru compliment – intenţionat sau nu – dar să ştii că tot vreau să aflu de ce nu l-ai sunat.

— Încerc să-l evit.

— Eu credeam că îl simpatizezi.

— Aşa e. Enorm. Un motiv în plus ca să-l evit. Are de gând să-mi ceară ceva, iar eu am să-l refuz. În fine, cel puţin aşa cred: o să-mi ceară ceva, iar eu vreau să-l refuz.

— Ce anume?

Trevayne se îndreptă absent spre zidul de piatră de la marginea terasei şi puse cutia de bere pe margine.

— Baldwin vrea să mă recruteze. Aşa se zvoneşte; cred că se numeşte „balon de încercare”. Conduce comisia care se ocupă de cheltuielile legate de apărare. Acum se formează un

subcomitet, cu sarcina de a efectua ceea ce ei numesc politicos „un studiu aprofundat” al relaţiilor de la Pentagon.

— Şi asta ce înseamnă?

— Patru-cinci companii – nişte conglomerate, de fapt, răspund cam de 70% din bugetul de apărare. Într-un fel sau altul. Nu mai există nici un control eficient. Se doreşte ca acest subcomitet să devină un instrument de investigaţie al Comisiei de Apărare. Şi le trebuie un preşedinte.

— Care ar urma să fii tu?

— Da, numai că eu nu vreau. Sunt fericit unde sunt. Activitatea mea are efecte pozitive; a fi preşedintele acelui comitet ar însemna ceva cu totul negativ, din punctul meu de vedere. Persoana care va ocupa acest post va deveni un paria... dacă apucă să lucreze o vreme acolo.

— Dar de ce?

— Pentru că la Pentagon e o harababură generală. Nu e nici un secret; citeşte şi tu ziarele.

— Şi, atunci, de ce cel care ar încerca să îndrepte lucrurile ar deveni un paria? Duşman, poate, dar nu paria naţional.

Trevayne râse încetişor şi, luând berea, se aşeză pe şezlongul de lângă soţia lui.

— Nici nu ştii cât te iubesc pentru simplitatea asta tipică din New England. Cu costumul ăsta de baie cu tot.

— Diseci prea mult lucrurile. Mintea ta face ore suplimentare, iubitule.

— Ba nu. Pur şi simplu, oferta lor nu mă interesează.

— Răspunde-mi atunci la întrebare: De ce un paria naţional?

— Fiindcă harababura este adânc înrădăcinată, ca un nărav vechi. Şi foarte răspândită. Pentru a fi cât de cât eficient, acest subcomitet va trebui să spună lucrurilor pe nume şi să acţioneze energic pe un fond de teamă generală. Când începi să discuţi despre monopoluri, nu te atingi doar de persoane influente care dau târcoale burselor de valori. Periclitezi mii de slujbe. În ultimă instanţă, asta e caracteristica oricărui monopol, de sus până jos. Schimbi o responsabilitate pe alta. Se prea poate să fie necesar, dar provoci multă durere.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Phyllis, ridicându-se în capul oaselor. Ce mult te-ai mai gândit!

— Da, m-am gândit. Dar n-am făcut nimic, remarcă Andrew, ţâşnind din şezlong şi ducându-se la masă, să stingă ţigara în scrumieră. Sincer să fiu, m-am mirat că toată tărăşenia asta a

ajuns atât de departe. Lucrurile de genul ăsta – studii aprofundate, investigaţii, zi-le cum vrei – sunt propuse de obicei în gura mare, dar respinse discret. La vestiarul Senatului sau în sala de mese a Camerei. De data asta e altfel. Şi mă întreb de ce.

— Întreabă-l mai bine pe Franklyn Baldwin.

— Prefer să n-o fac.

— Ba cred că ar trebui. Îi eşti dator măcar cu atât, Andy. De ce crezi că te-a ales?

Trevayne se duse până la zidul terasei şi rămase privind peste Long Island Sound.

— Fiindcă sunt competent, iar Frank ştie asta. M-am ocupat de flăcăii ăştia care trăiesc din contracte guvernamentale. M-am exprimat critic în presă referitor la excesele şi argumentele ce lasă loc multor interpretări. M-am înfuriat, iar asta s-a întâmplat demult… Acum m-a ales fiindcă ştie cât de mult îi dispreţuiesc pe manipulatori. Au ruinat o sumedenie de oameni cumsecade şi pe unul în mod special. Mai ţii minte? întrebă Trevayne, întorcându-se spre soţia lui. Pe mine nu mă pot atinge acum. N-am nimic de pierdut, în afară de timp.

— Cred că tocmai ai izbutit să te convingi singur. Trevayne îşi aprinse ţigara, rezemat de marginea terasei cu braţele încrucişate la piept.

— Ştiu. De aceea îl şi evit pe Franklyn Baldwin.

Trevayne plimba plictisit omleta prin farfurie. Franklyn Baldwin şedea în faţa lui, în sufrageria rezervată directorilor băncii. Bătrânul domn vorbea cu mult patos:

— Postul va exista, Andrew. Ştii asta. Nimic nu mai poate schimba situaţia. Nu vreau decât ca funcţia să revină unui om destoinic. Eu te consider cel mai potrivit pentru asta. Aş mai putea adăuga, de asemenea, că acordul comisiei a fost unanim.

— Ce te face să crezi că postul va exista? Eu unul n-aş fi atât de sigur. În Senat se vorbeşte tot timpul despre necesitatea de a face economii. Interesele sunt mari şi aşa va fi mereu. Bineînţeles că asta nu se întâmplă când e vorba de un proiect de autostradă sau de o fabrică de avioane. Atunci, gata cu zbieretele. E alt os de ros.

— Acum nu e cazul. Nici nu m-aş fi implicat, dacă aş fi gândit altfel.

— Asta e doar o opinie. Trebuie să mai existe ceva, Frank. Baldwin îşi scoase ochelarii cu ramă de oţel şi îi puse lângă

farfurie. Clipi de câteva ori, masându-şi nasul aristocratic înainte de a vorbi:

— Într-adevăr. Eşti foarte perspicace… Să spunem că e vorba de moştenirea lăsată de doi bătrâni ale căror vieţi – la fel ca şi cele ale familiilor lor – s-au dovedit extrem de productive în ţara noastră. Îndrăznesc să spun că am contribuit şi noi, însă răsplata a fost mult mai mare. Nu ştiu cum aş putea să-ţi explic mai bine.

— Din păcate, n-am prea înţeles.

— E şi normal. Am să te lămuresc. William Hill şi cu mine ne cunoaştem din copilărie.

— Ambasadorul Hill?

— Da… N-am să te plictisesc cu excentricităţile relaţiei noastre – oricum, nu astăzi. E suficient să-ţi spun că nu ne mai putem permite să zăbovim pe-aici prea mulţi ani. Nici nu ştiu dacă mi-aş dori-o… Această Comisie de Apărare, subcomitetul – este ideea noastră. Avem de gând să îl vedem în funcţiune. Lucrul este perfect realizabil; într-un anume fel, suntem îndeajuns de puternici pentru a reuşi. Şi, pentru a folosi termenul acela oribil, suficient de „respectabili”.

— Şi ce credeţi că veţi câştiga?

— Adevărul. Întreaga dimensiune a adevărului, aşa cum credem noi că e el. Ţara are dreptul să-l afle, cu preţul oricărei suferinţe. Pentru a vindeca orice boală trebuie pus un diagnostic corect. Nu lozinci evazive promovate de fanatici ipocriţi, nici acuze răzbunătoare zbierate de răzvrătiţi… Adevărul, Andrew. Doar adevărul. Darul acesta va fi al nostru, al lui Billy şi al meu. Poate ultimul nostru dar.

Trevayne simţea nevoia să se mişte. Bătrânul din faţa lui făcea exact ceea ce bănuise el. Zidurile se apropiau, coridorul se forma.

— De ce poate acest subcomitet să facă ce spui dumneata? Au mai încercat şi alţii, dar au dat greş.

— Fiindcă, având-te pe tine preşedinte, va fi deopotrivă apolitic şi cinstit.

Baldwin îşi puse ochelarii pe nas; ochii aceia de om bătrân, măriţi de lentile, îl fascinau pe Trevayne.

— Aceştia sunt factorii necesari, continuă el. Nu eşti republican sau democrat, nici liberal sau conservator. Ambele partide au încercat să te recruteze şi le-ai refuzat pe amândouă. Eşti o contradicţie în această eră a nomenclaturii. N-ai nimic de pierdut sau de câştigat. Vei fi crezut. Asta e important… Am

devenit un popor polarizat, împărţit în tabere ce implică poziţii conflictuale şi intransigente. Avem nevoie cu disperare să credem iarăşi în adevărul obiectiv.

— Dacă accept, Pentagonul şi toţi care au legătură cu el vor intra în panică – sau vor pune în funcţiune mimeografele serviciului lor de relaţii publice. Asta fac îndeobşte. Cum ai să împiedici o asemenea reacţie?

— Cu ajutorul preşedintelui, care ne-a dat toate asigurările. E un om cumsecade, Andrew.

— Şi nu voi da socoteală nimănui?

— Nici măcar mie. Numai în faţa propriei tale conştiinţe.

— Îmi angajez singur personalul; sper că nu se amestecă nimeni în politica de cadre, nu?

— Dă-mi o listă cu persoanele pe care le vrei. Am să obţin eu toate aprobările.

— Raportez pe măsură ce descopăr. Obţin cooperarea pe care o consider necesară, rosti Trevayne, pe un ton declamativ, renunţând să mai pună întrebări.

— Garantez eu. Îţi promit că aşa va fi.

— Nu vreau acest post.

— Dar îl vei accepta.

— I-am spus şi lui Phyllis. Ai multă putere de convingere, Frank, de aceea te-am tot evitat.

— Nimeni nu-şi poate evita menirea. Atunci când îi e hărăzit să o îndeplinească. Ştii de unde am luat cugetările astea?

— Pare ceva ebraic…

— Nu… Dar eşti pe aproape. Mediteranean. Marc Aureliu. Ai cunoscut mulţi bancheri care să-l fi citit pe Marc Aureliu?

— Sute. Toţi credeau că e un fond mutual.

3

Steven Trevayne privea manechinele cu chipuri inexpresive, îmbrăcate cu jachete de tweed şi cu pantaloni largi din flanel în diferite nuanţe de gri. Iluminatul discret din College Shoppe era adecvat imaginii de opulenţă calmă pe care o căutau locuitorii din Greenwich, Connecticut. Steven îşi privi blugii, întârzie asupra pantofilor murdari, după care constată că un nasture de la sacoul jerpelit de catifea reiată se mai ţinea doar într-un fir de aţă.

Se uită la ceas, agasat. Se făcuse aproape nouă. Îi promisese surorii lui să o ducă înapoi la Barnegat, cu maşina, împreună cu prietenele ei, dar pusese condiţia ca întâlnirea să aibă loc la opt şi jumătate. La nouă şi un sfert trebuia să îşi ia iubita din Cos Cob. Însemna că va întârzia.

Ce naiba o apucase pe soră-sa să-şi cheme toate prietenele acasă, tocmai în seara asta? Şi cine îl pusese să-i promită că le duce cu maşina? Sora lui nu avea voie să şofeze noaptea – ordin care lui Steven Trevayne i se părea de-a dreptul ridicol; fata avea şaptesprezece ani – aşa că, în ocazii de genul ăsta, el se pricopsea cu corvoada.

Avea aproape nouăsprezece ani. Peste trei săptămâni urma să plece la colegiu. Fără maşină. Taică-său hotărâse că studenţii din anul întâi n-au nevoie de maşină.

Tânărul Trevayne râse în sinea lui. Tatăl lui avea dreptate. Ce naiba să facă el cu o maşină?! Însă nici ideea de a merge cu trenul, fie şi la clasa întâi, nu-l încânta.

Tocmai se pregătea să traverseze strada până la farmacie, să-i dea un telefon iubitei lui, când o maşină de poliţie opri în faţa lui, lângă bordură.

— Eşti Steven Trevayne? întrebă poliţistul, scoţând capul pe geam.

— Da, domnule. Tânărul se nelinişti; poliţaiul vorbea tăios.

— Treci înăuntru.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Stăteam pur şi simplu aici…

— Ai o soră pe care o cheamă Pamela?

— Da, am. Pe ea o aştept.

— O aştepţi degeaba. Ascultă-mă pe mine. Haide, urcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite ce e, băiete, n-avem cum da de părinţii voştri, sunt la New York. Soră-ta a zis că te găsim aici, aşa că am venit după tine. Vă facem amândurora o favoare. Haide, treci odată, înăuntru!

Tânărul deschise portiera din spate şi se urcă repede în maşină.

— A fost vreun accident? A păţit ceva?

— Întotdeauna e un accident, nu-i aşa? zise poliţistul care conducea.

Steven Trevayne îşi încleşta degetele pe spătarul scaunului din faţă. Acum era înspăimântat de-a binelea.

— Vă rog, spuneţi-mi ce s-a întâmplat!

— Sora ta împreună cu două prietene au pus-o de-o petrecere cu marijuana, răspunse celălalt poliţist. La casa de oaspeţi a familiei Swanson, care e plecată în Maine… fireşte. Am primit o informaţie cam acum o oră. Când am ajuns acolo, am constatat că situaţia era ceva mai complicată.

— În ce sens?

— Ăsta a fost accidentul, tinere, interveni şoferul. Droguri nasoale. Accidentul e că am descoperit.

Steven Trevayne era uluit. Poate că soră-sa mai trăgea din când în când câte o ţigară – cine n-o făcea? Dar droguri tari. Asta era exclus.

— Nu vă cred, rosti el pe un ton categoric.

— Ai să te convingi singur.

Maşina de poliţie viră la stânga. Nu era drumul spre sediul Politiei.

— Nu sunt la secţie?

— Nu le-am înhăţat. Deocamdată.

— Nu pricep nimic.

— Nu vrem să transpire ceva. Dacă le arestăm, nu mai putem controla scurgerea de informaţii. Sunt tot la casa familiei Swanson.

— Părinţii se află acolo?

— Ţi-am spus deja ca nu am putut da de ei, răspunse şoferul. Familia Swanson e la Maine, iar ai tăi sunt în oraş.

— Ziceaţi că mai erau şi alte persoane? Nişte prietene.

— Nu sunt din statul nostru. Sunt prietene de la pension. Vrem să discutăm mai întâi cu părinţii voştri. Trebuie să fim foarte prudenţi. E spre binele tuturor. Vezi tu, am găsit acolo două pachete de heroină pură. La o primă evaluare, preţul s-ar ridica

la aproximativ un sfert de milion de dolari.

Andrew Trevayne o prinse de braţ pe soţia lui, în timp ce urcau cele câteva trepte de beton care duceau spre uşa din spate a Secţiei de poliţie Greenwich. Se hotărâse să folosească această intrare.

După câteva prezentări politicoase, dar seci şi concise, soţii Trevayne fură poftiţi în biroul detectivului Fowler. Fiul lor, care stătea în picioare lângă fereastră, porni rapid spre ei în clipa în care trecură pragul.

— Mami! Tăticule!… Ce porcărie sinistră!

— Calmează-te, Steve, spuse tatăl său cu severitate.

— Pam e bine?

— Da, mamă. Se simte bine. Au rămas tot la familia Swanson. E doar derutată. Toate sunt derutate şi să fiu al naibii dacă nu le înţeleg!

— Ţi-am zis să te potoleşti!

— Sunt foarte calm, tăticule, dar şi groaznic de furios. Copilele habar n-au ce e heroina pură, darămite să se mai priceapă cum sau unde să o vândă!

— Dar tu ştii? întrebă detectivul Fowler, pe un ton aparent dezinteresat.

— Nu eu sunt acuzatul, domnule poliţai!

— Îţi mai spun încă o dată, Steve: ori te potoleşti, ori taci naibii din gură!

— Ba nu, n-am să tac!… Iartă-mă, tăticule, dar n-am să tac! Copoii ăştia au primit un denunţ telefonic să se ducă să verifice casa familiei Swanson. Fără nume, fără motiv. Şi…

— Ia stai aşa, tinere! îl întrerupse ofiţerul de poliţie. Cine te crezi, de îţi permiţi să te tragi de şireturi cu noi şi să ne jigneşti făcându-ne „copoi”?! Fii atent mai bine cum vorbeşti!

— Are dreptate, adăugă Trevayne. Sunt sigur că domnul Fowler e în măsură să ne explice ce s-a întâmplat. Ce-a fost cu acest apel telefonic, domnule Fowler? N-aţi pomenit de asta când am vorbit.

— Tăticule! Las-o baltă! N-o să-ţi spună.

— *Nu ştiu!…* Acesta este adevărul, domnule Trevayne. Astă-seară, la ora şapte şi zece, s-a primit un telefon, care ne anunţa că acasă la familia Swanson sunt droguri şi că n-ar strica să vedem despre ce e vorba, căci situaţia e, de fapt, mult mai complicată. Era o voce de bărbat. Am dat curs sesizării… Patru

puştance. Au recunoscut că în ultima oră făcuseră poştă o ţigară. Nici vorbă de petrecere. Sincer să fiu, poliţistul aflat acolo ne-a sugerat s-o lăsăm baltă. Când discutam cu el prin radio am mai primit un telefon. Aceeaşi voce. De data asta, ne-a spus să căutăm în cutia pentru lapte din pridvorul casei de oaspeţi a familiei Swanson. Am găsit cele două pachete de heroină pură, evaluată la două sute – două sute cincizeci de mii. Afacerea se complică.

— În viaţa mea n-am pomenit o incriminare atât de evident ticluită, făcu Trevayne. E absolut incredibil. Trevayne se uită la ceas. Avocatul meu urmează să sosească într-o jumătate de oră şi sunt convins că vă va spune acelaşi lucru. Eu unul sunt dispus să stau şi să aştept, dar sunt convins că soţia mea ar vrea să se ducă la casa familiei Swanson. Vă deranjează?

— Nu, e-n regulă, făcu detectivul, oftând din greu.

— De fiul meu mai aveţi nevoie? Ar putea să o ducă el cu maşina până acolo?

— Sigur că da.

— Putem să o luăm acasă? întrebă Phyllis Trevayne, îngrijorată. Eventual să le luăm pe toate la noi acasă?

— În fine, există anumite formalităţi…

— Lasă, Phyl. Du-te la casa familiei Swanson. Te sunăm de îndată ce vine Walter. Nu-ţi fă griji. Te rog.

— Tăticule, poate că ar trebui să stau ca să-i povestesc lui Walter…

— Vreau să o însoţeşti pe mama ta. Cheile sunt în maşină. Haide, du-te.

Trevayne şi detectivul Fowler îi petrecură cu privirea pe cei doi. După ce uşa se închise, Trevayne băgă mâna în buzunar, scoase pachetul de ţigări şi îi oferi una poliţistului.

— Nu, mulţumesc, spuse acesta. Prefer fisticul în ultima vreme.

— Felicitări. Ei şi-acum, ce-ar fi să-mi spui şi mie ce se întâmplă, de fapt? Doar nu crezi că e vreo legătură între fetele alea şi heroina găsită acolo?

— Şi de ce n-aş crede, mă rog? Legătura implică o groază de bani.

— Dacă ai fi crezut, le-ai fi arestat şi le-ai fi adus aici. Tocmai pentru că e vorba de *o groază* de bani. Ai un stil cam neortodox de a trata întreaga situaţie.

— Da, aşa e. Fowler ocoli biroul şi se aşeză pe scaun. Ai

dreptate, nu cred că există vreo legătură, dar nici nu pot abandona cu totul această pistă. Întâmplător, situaţia e explozivă; cred că-ţi dai seama.

— Ce-ai de gând să faci?

— Te va surprinde, dar mă voi lăsa călăuzit de avocatul dumitale.

— Ceea ce întăreşte afirmaţia mea.

— Întocmai. Nu cred că ne aflăm în tabere opuse, însă eu am probleme. Există dovezile, pe care nu le putem ignora. Pe de altă parte, modul în care le-am obţinut ridică semne de întrebare. Legal, nu pot da vina pe puştoaice, dar luând totul în considerare…

— Aş putea să te dau în judecată pentru arestare neîntemeiată. Şi *asta* ar costa o groază de bani.

— Oh, haide, zău, domnule Trevayne. Lasă ameninţările. Legal vorbind, fetele, incluzând-o aici şi pe fiica dumneavoastră, au recunoscut că au fumat marijuana şi asta contravine legii. Fiind un delict minor, n-am avea de ce să forţăm nota. În cazul heroinei, însă… Greenwich nu are nevoie de o asemenea publicitate negativă, dar, un sfert de milion de dolari cât valorează heroina aia înseamnă o grămadă de publicitate. N-avem nevoie aici de o zonă tip Golful Darien.

Trevayne remarcă sinceritatea lui Fowler. *Era* o problemă. Ce nebunie. Cine să vrea să incrimineze patru fetişcane, aruncând pe apa sâmbetei o enormă sumă de bani? Gestul era absolut inexplicabil.

Phyllis Trevayne coborî scările şi intră în salon. Soţul ei stătea în picioare şi privea marea. Trecuse mult de miezul nopţii, iar luna, cum se întâmplă în august, arginta apele calme.

— Fetele sunt în camerele de oaspeţi. Or să stea de vorbă până în zori. Sunt groaznic de speriate. Vrei să bei ceva?

— Da, cu plăcere. Cred că nici ţie nu ţi-ar strica un pic de tărie.

Phyllis se îndreptă spre băruleţul montat în perete, în stânga ferestrei.

— Ce-o să se întâmple?

— Fowler şi Walter au găsit o soluţie. Fowler va dezvălui faptul că au fost descoperite pachetele, în urma unor denunţuri telefonice. N-are încotro, trebuie s-o facă. Nu va da, însă, nume de persoane şi nu va indica locul unde au fost găsite, pe motiv că ancheta se află în curs de desfăşurare. Dacă i se va forţa mâna,

va spune că nu are dreptul de a incrimina oameni nevinovaţi. Fetele nu ştiu nimic.

— Ai vorbit cu soţii Swanson?

— Da. Au intrat în panică. I-a calmat Walter. Le-am spus că Jean e la noi şi că se va duce acasă mâine sau poimâine. Celelalte fete pleacă dimineaţă.

Phyllis îi întinse soţului ei paharul cu băutură.

— Tu înţelegi ceva din toată povestea asta?

— Nu, nu prea. Nu ne dăm seama care a fost mobilul. Potrivit sergentului de la centrală, dar şi lui Fowler, vocea de la telefon trăda o persoană instruită. Sunt mii de oameni de acest fel; totuşi, aria se restrânge, întrucât tipul ştia de casa de oaspeţi a familiei Swanson. Adică, n-a ezitat să o numească aşa, în loc să spună „clădire separată” sau ceva de genul ăsta.

— Bine, dar *de ce?*

— Nu ştiu. Poate cineva vrea să-i înfunde pe soţii Swanson; *efectiv,* pe ei, pentru un sfert de milion de dolari. Ori…

— Andy, îl întrerupse Phyllis, alegându-şi cuvintele cu grijă, tipul care a sunat a folosit numele lui Pam, nu pe cel al lui Jean Swanson.

— Într-adevăr. Însă heroina a fost lăsată la proprietatea familiei Swanson.

— Înţeleg.

— Ei bine, eu, unul, nu, spuse Trevayne, ducând paharul la gură. Nu facem decât să ne dăm cu părerea. Înclin să-i dau dreptate lui Walter. Individul a fost prins pesemne între două tranzacţii şi a intrat în panică. Au apărut fetele – simbolul ţapului ispăşitor înstărit, răsfăţat şi uşor de prins în capcană, drept alibi.

— Îmi vine greu să cred varianta asta.

— Şi mie. Nu făceam decât să-l citez pe Walter.

Se auzi zgomotul unui automobil pe aleea circulară din faţa casei.

— O fi Steve, zise Phyllis. I-am zis să nu vină târziu.

— Degeaba, comentă Trevayne, aruncând o privire spre ceasul de pe şemineu. Promit, însă, că n-am să-i fac morală. Mi-a plăcut cum s-a comportat astă-seară. Limbajul pe care l-a folosit a cam lăsat de dorit, însă nu şi-a pierdut cumpătul.

— Şi eu am fost mândră de el. Ce mult seamănă cu tine!

— De fapt, spunea lucrurilor pe nume, ca haimanalele care n-au scrupule.

Uşa de la intrare se deschise şi înăuntru păşi Steven Trevayne;

părea foarte tulburat.

Phyllis Trevayne porni spre fiul ei.

— Stai un pic, mami. Înainte să te apropii de mine, vreau să-ţi spun ceva... Am plecat de la familia Swanson pe la unsprezece fără un sfert. Poliţaiul m-a dus până unde îmi lăsasem maşina. Am fost s-o iau pe Ginny şi am mers împreună la Cos Cob Tavern. Am ajuns acolo cam pe la unsprezece şi jumătate. Eu am băut trei sticle de bere, fără nici o marijuana sau altceva.

— Dar de ce ne povesteşti toate astea? întrebă Phyllis. Vlăjganul se bâlbâi, nesigur pe el:

— Am ieşit de-acolo cam acum o oră şi ne-am dus la maşină. Pe scaunul din faţă era o adevărată porcărie; cineva a turnat whisky, vin sau altă băutură; husa era ruptă, scrumierele răsturnate. Ne-am gândit că e vorba de o glumă proastă. Am lăsat-o pe Ginny acasă şi am pornit spre voi. Când m-am apropiat de intersecţia cu drumul municipal, m-a oprit o maşină de poliţie. Nu aveam viteză, nu făcusem nimic; nu mă urmărise nimeni. Poliţaii mi-au făcut semn să trag pe dreapta. M-am gândit că poate au o pană, nu ştiam... Unul a venit la mine, mi-a cerut carnetul de conducere şi certificatul de înmatriculare; pe urmă a băgat nasul în habitaclu şi mi-a spus să cobor. Am încercat să-i explic, dar nici n-a vrut să audă.

— Era de la poliţia din Greenwich?

— Nu ştiu, tati. Nu cred. Eram încă în Cos Cob.

— Continuă.

— M-a percheziţionat, în timp ce colegul lui s-a apucat să scormonească prin maşină, de parcă făceam parte din Filiera franceză. Credeam c-or să mă înhaţe. Într-un fel, chiar speram s-o facă; nu eram băut, aşa că nu-mi păsa. Mi-au făcut o poză cu un Polaroid, în care apar sprijinit cu braţele de maşină, ca să mă poată căuta prin buzunare – după care m-au întrebat de unde vin. Le-am spus. Unul s-a dus la maşină şi a sunat pe cineva. S-a întors şi m-a întrebat dacă nu cumva am lovit un bătrân pe drum, cam la vreo zece mile în spate. Evident că am negat. Mi-au spus că bătrânul ăla e în stare gravă la spital...

— Ce spital? Cum se *numeşte?*

— Nu mi-a zis.

— Dar n-ai *întrebat?*

— Nu, tăticule. Eram groaznic de speriat. Eu n-am lovit pe nimeni. N-am văzut pe nimeni mergând pe drum. Doar vreo două maşini.

— Oh, Doamne! exclamă Phyllis Trevayne, uitându-se la soţul ei.

— Ce înseamnă toate astea?

— Celălalt poliţist a mai făcut nişte poze cu maşina şi cu mine în prim plan. Şi acum mai simt bliţul ăla orbitor… Doamne Sfinte, cât de înspăimântat am fost… Pe urmă, aşa, din senin, mi-au zis că pot pleca.

Băiatul rămăsese în hol; spaima şi nedumerirea i se citeau pe chip.

— Mi-ai povestit totul? întrebă Trevayne.

— Da, tată, replică fiul, cu vocea stinsă.

Andrew se îndreptă spre masa de lângă canapea şi luă telefonul. Sună la centrală şi ceru numărul Departamentului de Poliţie din Cos Cob. Phyllis se duse lângă fiul ei şi îl conduse în salon.

— Numele meu este Trevayne, Andrew Trevayne. Din câte am înţeles, una dintre maşinile dumneavoastră de poliţie l-a oprit pe fiul meu… unde, Steve?

— Pe Junction Road, la intersecţie. Cam la un sfert de milă de gară.

— … Junction Road, lângă gară, la intersecţie, acum nici o jumătate de oră. Vreţi să-mi spuneţi, vă rog, ce scrie în raport? Da, aştept.

Andrew se uita la fiul său, care şedea pe un scaun. Phyllis stătea în picioare lângă el. Băiatul tremura şi respira greu, înspăimântat, nemai pricepând nimic.

— Da, rosti Trevayne, nervos, în receptor. Junction Road, spre Cos Cob… Bineînţeles că sunt sigur. Fiul meu e lângă mine!… Da. Da… Nu, sunt convins… Un minut.

Andrew îl privi pe băiat:

— Pe maşina poliţiei ai văzut scris Cos Cob?

— De… de fapt, nu m-am uitat. Era pe partea cealaltă. Nu, n-am văzut.

— Nu, n-a văzut, dar se presupune că era maşina dumneavoastră, nu? S-a întâmplat în Cos Cob… Oh?… Înţeleg. N-aţi putea verifica, vă rog? La urma urmei, a fost oprit pe raza municipiului dumneavoastră… Cum? În regulă, înţeleg. Nu-mi place, dar am priceput ce vreţi să spuneţi. Mulţumesc.

Trevayne puse receptorul jos şi scoase din buzunar un pachet de ţigări.

— Ce e, tăticule? N-au fost ei?

— Nu. Au două maşini de patrulă şi în ultimele două ore nici una nu s-a aflat în apropiere de Junction Road.

— De ce ai spus „nu-mi place, dar am priceput”? întrebă Phyllis.

— N-au cum verifica maşinile care aparţin altor oraşe, decât atunci când există o cerere oficială, care trebuie înregistrată în dosarul de contravenţii. Nu le place să facă lucruri din astea; au şi ei aranjamentele lor. În cazul în care maşinile de poliţie urmăresc pe cineva dincolo de limitele lor de patrulare, nu fac decât să îi someze, neoficial, să se întoarcă.

— Dar trebuie să afli! Au făcut fotografii, au zis că Steve a lovit un om!

— Ştiu. Aşa voi face… Steve, du-te sus şi fă un duş. Miroşi ca un butoi cu vin. Şi relaxează-te. N-ai făcut nimic rău.

Trevayne mută telefonul pe măsuţa de cafea şi se aşeză.

Westport, Darien. Wilton. New Canaan. Southport.

Nimic.

— Tată, să ştii că n-am visat! strigă Steven Trevayne, care revenise îmbrăcat cu halatul de baie.

— Sunt convins. Vom încerca în continuare; o să sunăm la secţiile din New York.

Port Chester. Rye. Harrison. White Plains. Mamaroneck.

Imaginea fiului său, cu mâinile proptite pe capota unui automobil îmbibat de băutură, chestionat de nişte poliţişti dispăruţi fără urmă, pe un drum întunecos, în legătură cu un necunoscut lovit pe drum – fotografii, acuzaţii. Absurd! Întreaga situaţie căpăta dimensiuni ireale. Incredibilă şi ireală ca şi cealaltă întâmplare: fiica lui şi prietenele ei, heroină pură în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari descoperită în cutia pentru lapte din pridvorul casei de oaspeţi a familiei Swanson. Nebunie curată. Şi, totuşi, aşa se întâmplase.

— Până la urmă, fetele au adormit, zise Phyllis, intrând în salon. Se făcuse aproape patru dimineaţa. Ceva nou?

— Nu, ripostă soţul ei. Se întoarse spre fiul lui, care şedea într-un fotoliu lângă fereastra mare şi înaltă. Pe chipul lui spaima fusese înlocuită de nedumerire.

— Încearcă să-ţi aminteşti, Steve. Maşina aceea avea altă culoare decât neagră? Poate bleumarin sau verde?

— O culoare închisă. S-ar putea să fi fost albastră sau verde. Albă, în nici un caz.

— Avea cumva dungi? Vreun însemn, fie el cât de vag?

— Nu… Ba da, aşa presupun. Pur şi simplu nu m-am uitat. Nu m-am gândit… Băiatul îşi duse mâna la frunte. N-am *lovit* pe nimeni cu maşina! *Jur!*

— Sigur că n-ai lovit pe nimeni, linişteşte-te! îl potoli Phyllis, aplecându-se spre el şi lipindu-şi obrazul de al lui. Ştim că la mijloc e o greşeală cumplită.

— Suprapusă peste o glumă sinistră, adăugă Trevayne, nedumerit.

Telefonul de pe măsuţa de cafea sună. Efectul se dovedi înspăimântător, căci răscoli în sufletul tuturor temerile înăbuşite. Trevayne ridică iute receptorul.

— Alo!… Da, da. Locuieşte aici. Sunt tatăl lui.

Steven Trevayne sări în picioare şi se duse rapid spre spătarul canapelei. Phyllis rămase lângă fereastră, speriată de ce putea aduce clipa următoare.

— Dumnezeule! Am sunat peste tot în Connecticut şi în New York! Băiatul e minor, maşina e pe numele meu! Ar fi trebuit să fiu contactat numaidecât! Aş dori o explicaţie, vă rog.

Câteva minute Trevayne tăcu fără să comenteze ce auzea, în cele din urmă, când deschise gura rosti doar:

— Mulţumesc. Îi aştept.

Închise telefonul şi se întoarse spre fiul şi spre soţia sa.

— Andy? S-a întâmplat ceva rău?

— Nu… Secţia de poliţie din Highport, un sătuc cam la cincisprezece mile de Cos Cob, înspre nord. Maşina lor de patrulă urmărea un automobil pe Coast Road, un suspect de jaf pe care voiau să-l aresteze. L-au pierdut la un moment dat şi au cotit spre vest, pe Briarchff Avenue, când au văzut un om lovit de o maşină care semăna cu a ta, Steve. Au chemat prin radio salvarea, au informat poliţia din Cos Cob şi, după ce au luat toate măsurile necesare, au pornit înapoi spre Highport. Te-au localizat pe Junction, au virat pe o stradă paralelă şi te-au prins din urmă la intersecţie… Ar fi putut să-ţi dea drumul de îndată ce au luat legătura cu Cos Cob şi au verificat semnalmentele. Cel care lovise şi plecase de la locul accidentului se predase singur. Au mirosit, însă, maşina şi s-au gândit că nu strică să te bage în sperieţi… Ne trimit acum fotografiile.

Cumplita noapte luase sfârşit.

Steven Trevayne stătea lungit în pat, cu ochii pironiţi în tavan; radioul era fixat pe unul dintre posturile care transmit nesfârşite

talk-show-uri nocturne, în care fiecare ţipă cât mai tare, ca să se facă auzit. Băiatul spera ca această cacofonie radiofonică să-l ajute să adoarmă, dar somnul se încăpăţâna să-l ocolească. Ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar fusese incapabil să rostească un cuvânt, tot aşa cum era incapabil să aţipească. Se simţise atât de uşurat încât nu îndrăznise să mai stârnească vreo îndoială.

Tatăl lui pusese acea întrebare, fără să-şi dea seama.

Încearcă să-ţi aminteşti, Steve. Cumva maşina de patrulă a poliţiei avea altă culoare decât negru...?

Poate. Poate bleumarin sau verde. În orice caz era o culoare închisă.

Asta ar fi trebuit să-şi amintească atunci când tatăl său pronunţase „Highport".

„Highport-on-the-Ocean" era numele de pe indicatorul plasat pe Coast Road. Highport *era* într-adevăr un sătuc. Avea două sau trei plaje mari, izolate, aflate în proprietate privată, în timpul verilor caniculare se întâmplase adesea ca el, cu câţiva prieteni – niciodată mai mult de doi-trei – să parcheze la vreo două sute de metri mai jos, pe Coast Road, de unde se furişau pe proprietatea privată până la una dintre acele plaje. Trebuiau să fie foarte precauţi şi să se ferească de Yellowbird.

Aşa i se spunea, *The Yellowbird*. Singura maşină de patrulă a poliţiei din satul Highport-on-the-Ocean de un galben strălucitor.

4

Andrew Trevayne se îmbarcă la bordul unui 707, pe Aeroportul John F. Kennedy, pentru un zbor de o oră până la Washington.

Imediat ce avionul atinse altitudinea de croazieră şi lămpile de avertizare se stinseră, îşi desfăcu centura de siguranţă. Era ora trei şi un sfert, deci va întârzia la întâlnirea cu Robert Webster, asistentul prezidenţial. O rugase pe secretara de la biroul său de la Danforth să îl sune pe Webster la Casa Albă, să-i spună că fusese reţinut şi, dacă Webster dorea cumva să schimbe locul de întâlnire, să-i lase instrucţiuni la Aeroportul Dulles. Trevayne se împăcase cu ideea că urma să rămână la Washington peste noapte.

Întinse mâna după paharul cu martini şi votcă, pe care i-l oferise o stewardesă tinerică şi drăguţă şi sorbi o înghiţitură bună. Apoi puse paharul pe mica tavă din faţa lui, lăsă mai jos spătarul scaunului şi desfăcu revista-magazin *New York,* cumpărată la repezeală.

Brusc, conştientiza că pasagerul de alături se holba la el. Îl privi şi el şi îşi dădu imediat seama că figura acestuia îi era cunoscută. Tipul, solid, cu un cap enorm, bronzat – mai mult de la natură, decât de la soare – în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, cu ochelari cu ramă groasă de baga, vorbi primul:

— Domnul Trevayne, nu-i aşa? Avea vocea moale, dar profundă, uşor răguşită.

— Întocmai. Ştiu că ne-am mai întâlnit, însă iertaţi-mă, nu-mi amintesc…

— De Spadante. Mario de Spadante.

— Sigur că da, spuse Trevayne, amintindu-şi numaidecât. Îl cunoştea pe Mario de Spadante cam de nouă ani, de pe vremea afacerilor pe care le făcea la New Haven. Pe atunci, de Spadante reprezenta o firmă de construcţii implicată în construcţia câtorva dintre clădirile pe care le finanţau Trevayne şi cumnatul lui. Trevayne refuzase oferta – constructorii nu prezentau destulă încredere. De atunci Mario de Spadante evoluase, însă, mult. Asta dacă dădea crezare ziarelor. Se vorbea despre el că reprezintă o forţă în lumea interlopă. „Mario the Spade” era numele folosit adesea – pentru a face aluzie la tenul lui oacheş şi la faptul că băgase în groapă câţiva duşmani, fără să fie

vreodată condamnat.

— Să tot fi trecut vreo nouă-zece ani, zise de Spadante, zâmbind cu amabilitate. Mai ţii minte? M-ai trimis la plimbare cu oferta pe care ţi-am făcut-o. Şi ai procedat absolut corect, domnule Trevayne. Compania noastră nu avea experienţa necesară pentru un asemenea angajament. Da, ai avut dreptate.

— Mă bucur că nu îmi porţi pică.

— Nicidecum. Sincer să fiu, nu ţi-am purtat pică niciodată, spuse de Spadante, făcându-i cu ochiul şi râzând încetişor. Nu era compania mea. Era a unui văr… Lui i-am purtat pică, nu dumitale. Mă punea să fac treaba în locul lui. Dar până la urmă dreptatea iese la iveală. Am învăţat să mă descurc în afaceri, afacerile lui, mai bine decât el. Acum, compania e a mea… Ei, dar te-am întrerupt din lectură. Trebuie şi eu să citesc nişte rapoarte – cu nişte paragrafe încâlcite şi întortocheate, pline de cifre care mă depăşesc complet. Dacă mă împotmolesc la vreun cuvânt, pot să te rog să mi-l traduci? Asta ca să dregi busuiocul pentru faptul că m-ai trimis la plimbare acum zece ani, spuse de Spadante, rânjind.

Trevayne râse, luă paharul cu martini de pe tăviţă şi îl ridică spre de Spadante:

— Măcar atât să fac şi eu.

Cu vreun sfert de oră înainte de a ateriza pe Dulles, Mario de Spadante îl rugă să îi explice un paragraf deosebit de complex şi stufos. Era atât de complicat încât până şi Trevayne trebui să-l citească de câteva ori, înainte de a-l sfătui pe de Spadante să îl simplifice, formulându-l în termeni mai clari, înainte de a-l accepta.

— Tot ce înţeleg din înşiruirea asta este că ţi se cere să te ocupi cu prioritate de articole mari înainte şi apoi de cele mai mici.

— Şi ce e nou în asta? Am o unitate de măsură standard, plus profitul, ceea ce include toată povestea.

— Cred că asta se şi vrea. Înţeleg că eşti antreprenor.

— Exact.

— Contractul general cere ca lucrarea să se facă în etape. Cel puţin, aşa înţeleg eu.

— Vasăzică, îi construiesc o jumătate de uşă sau poate doar canatul, iar el cumpără restul de la altcineva?

— S-ar putea să greşesc. Mai bine cere lămuriri.

— Cred că n-am s-o fac. Cu genul ăsta de ofertare o să-l coste

dublu. Nimeni nu vrea să facă jumătate din treaba altuia… Ţi-ai spălat păcatele pentru ce-ai făcut acum zece ani.

De Spadante luă hârtiile de la Trevayne şi îi făcu semn stewardesei. Puse documentele într-un plic mare cafeniu şi comandă ceva de băut pentru amândoi. Trevayne sesiză că avionul începuse să coboare. În timp ce de Spadante privea afară prin hublou, Trevayne citi ce scria pe plicul mare pe care acesta îl ţinea pe genunchi:

Departamentul Armatei
Corpul de tehnicieni

Trevayne zâmbi în sinea lui. Ce să te mai miri că limbajul era atât de ambiguu!? Tehnicienii de la Pentagon deveneau cele mai exasperante persoane din Washington, când venea vorba de afaceri. El ştia cel mai bine.

Mesajul de la biroul de rezervări conţinea numele lui Robert Webster şi un număr de telefon din Washington. Trevayne constată surprins că era linia privată a lui Webster de la Casa Albă. Abia trecuse de patru şi jumătate; ar fi putut să-i lase numărul de la centrală. Pe vremea când el lucra la guvern, asistenţii prezidenţiali nu-şi dădeau niciodată numerele private.

— Nu ştiam când ajungi; autorizaţia de aterizare se obţine uneori cumplit de greu, sună explicaţia lui Webster.

Trevayne era derutat. Aspectul părea minor şi n-ar fi meritat să-l ia în seamă, dar pe Trevayne îl deranja. Centrala de la Casa Albă lucra nonstop.

Webster îi sugeră să se întâlnească după cină în salonul de cocteil al hotelului unde îşi rezervase Trevayne camera. „Avem ocazia, astfel, să trecem în revistă câteva probleme, înainte de întâlnirea de mâine dimineaţă. Preşedintele doreşte să aibă o scurtă discuţie cu dumneata pe la zece – zece şi jumătate. În aproximativ o oră voi avea programul său definitiv.”

Trevayne părăsi cabina telefonică şi se îndreptă spre ieşirea principală din aeroport. Nu-şi luase decât o cămaşă, o pereche de chiloţi şi o pereche de şosete; dacă urma să meargă în audienţă la Casa Albă, trebuia să apeleze la serviciul de spălătorie al hotelului, cu speranţa că acesta va fi prompt. Se întreba de ce ţinea preşedintele să-l vadă. I se părea oarecum prematur, având în vedere că formalităţile legate de acceptarea

postului nu fuseseră încă îndeplinite. Era posibil ca preşedintele să dorească doar să confirme personal afirmaţia lui Kranklyn Bladwin, potrivit căreia preşedinţia susţinea nemijlocit subcomitetul care fusese propus. În acest caz, gestul era generos şi semnificativ.

— Hei, domnule Trevayne! îl strigă Mario de Spadante. Vrei să te duc până în oraş?

— Oh, n-aş vrea să deranjez. Iau un taxi.

— Nu-i nici un deranj. Maşina mea e chiar aici, făcu de Spadante, arătând spre un Cadillac bleumarin lung, parcat la câţiva metri.

— Mulţumesc, rămân recunoscător.

Şoferul lui de Spadante deschise portiera din spate, iar cei doi bărbaţi se urcară în maşină.

— Unde locuieşti?

— La Hilton.

— Bun. E la doi paşi. Eu stau la Sheraton. Trevayne remarcă telefonul, barul în miniatură, televizorul şi casetofonul stereo aflate în limuzină. Într-adevăr, Mario de Spadante evoluase faţă de perioada New Haven.

— Grozavă maşină.

— Apeşi pe butoane şi din bord răsar dansatoare. Sincer să fiu, e cam pretenţioasă pentru gustul meu. Am zis „maşina mea”, dar de fapt nu e. E a vărului meu.

— Ai o mulţime de veri.

— Familie mare… Să nu interpretezi greşit termenul. Sunt un constructor din New Haven căruia i-a mers din plin, zise de Spadante chicotind. Familia! Câte au mai dat *presei* să se scrie despre mine! Iisuse Hristoase! Puteau scrie scenarii întregi. Nu susţin că n-ar exista şi mafioţi printre ei, nu-s chiar atât de tâmpit. Îi recunosc dintr-o mie.

— Ziarele trebuie să se vândă, rosti Trevayne, nevenindu-i în minte altă replică.

— Mda, sigur. Ştii, am un frate mai mic, cam de vârsta dumitale. Până şi *el.* Vine la mine şi zice: Cum e, Mario? E adevărat?”… „Cum e ce?” întreb eu. „Doar mă cunoşti, Augie. Mă ştii de patruzeci şi doi de ani. Mi-a fost mie uşor? N-a trebuit să trudesc zece ore pe zi reducând costuri, luptându-mă cu sindicatele. Încercând să-mi iau banii la timp?”… Ha! Păi, dacă eram cum zic ei, puneam mâna pe telefon şi îi băgăm în sperieţi. Aşa, însă, mă duc la bănci cu coada între picioarele mele de

şoricel şi mă milogesc.

— Nu s-ar zice că nu te descurci.

Mario de Spadante râse din nou, făcând conspirativ cu ochiul.

— Până acum, da, domnule Trevayne. Supravieţuiesc. Nu-i uşor, dar cu voia bunului Dumnezeu şi cu o groază de trudă, mă descurc… Ai venit la Washington cu probleme legate de fundaţia dumitale?

— Nu. Sunt aici pentru alte probleme, care implică o serie de întâlniri.

— Aşa-i la Washington. Cel mai grozav locşor de întâlnire din emisfera vestică. Şi ştii ceva? Când cineva zice că are „o serie de întâlniri” înseamnă că nu e bine să întrebi cu cine.

Andrew Trevayne se mulţumi să zâmbească.

— Tot în Connecticut locuieşti? îl întrebă de Spadante.

— Da. Lângă Greenwich.

— Frumoasă zonă. Am nişte vile în construcţie acolo. Aproape de coastă.

— Şi eu stau tot pe coastă. Ţărmul sudic.

— Poate ne întâlnim odată şi te conving să-ţi mai construieşti o aripă la casă.

— Merită să încerci.

Trevayne trecu pe sub arcadă şi intră în salon, privind în jur la persoanele instalate în fotolii moi şi pe canapele joase. Un chelner, îmbrăcat în smoching, se apropie de el:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Urmează să mă întâlnesc aici cu un domn Webster. Nu ştiu dacă a făcut vreo rezervare.

— Oh, da. Sunteţi domnul Trevayne.

— Exact.

— Domnul Webster a telefonat că mai întârzie câteva minute. Vă conduc la o masă.

— Mulţumesc.

Chelnerul în smoching îl pofti pe Trevayne spre partea din spate a salonului, care părea izolată de restul încăperii printr-un cordon invizibil. Webster solicitase o masă acolo şi nu-i fusese greu să obţină datorită statutului său. Trevayne comandă ceva de băut şi dădu frâu liber amintirilor din perioada în care lucra la Departamentul de Stat.

Fusese o etapă incitantă şi palpitantă, aproape la fel de stimulativă, asemeni perioadei de început a firmelor sale. Şi asta

mai ales pentru că puţini credeau că va fi capabil să îndeplinească sarcina majoră care îi fusese încredinţată. Avusese misiunea de a coordona acordurile comerciale cu câteva ţări răsăritene – garantând sectoarelor de afaceri ale fiecăreia cele mai favorabile condiţii cu putinţă, fără să deranjeze echilibrele politice. Nu fusese ceva dificil. Îşi amintea că încă de la prima conferinţă, detensionase atmosfera sugerând ca Departamentul de Stat al SUA şi omologul lui comunist să ţină o conferinţă de presă internaţională într-o încăpere separată şi să se înfrunte, în timp ce în sala alăturată oamenii de afaceri să negocieze contractele.

Gluma a avut efect; se râsese cu sinceritate şi se stabilise pe loc tonul viitoarelor discuţii. Ori de câte ori tratativele se încingeau, se găsea cineva care să sugereze poznaş că locul adversarului său era în „cealaltă cameră”, cu propagandiştii.

Îi plăcuse perioada cât lucrase la Washington. Trăise acel sentiment de bună dispoziţie şi satisfacţie pe care ţi-l dă ideea că eşti în preajma coridoarelor adevăratei puteri, că opiniile tale sunt ascultate de oameni cu funcţii înalte. Şi, într-adevăr, erau oameni cu misiuni deosebite, indiferent de convingerile lor politice.

— Domnul Trevayne?

— Domnul Webster?

Trevayne se ridică şi dădu mâna cu asistentul prezidenţial. Webster, un bărbat plăcut la înfăţişare, era cam de vârsta lui, probabil cu vreun an – doi mai tânăr.

— Îmi pare grozav de rău că am întârziat. S-a produs o încurcătură în legătură cu programul de mâine. Preşedintele ne-a cerut să ne încuiem toţi patru asistenţii într-o cameră şi să nu ieşim de acolo decât după ce am pus totul în ordine.

— Deduc că aţi reuşit să o faceţi, zise Trevayne aşezându-se în acelaşi timp cu Webster.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, spuse Webster râzând. Te-am programat pe dumneata pentru ora unsprezece şi un sfert şi i-am lăsat pe ceilalţi să aranjeze programul de după-amiază. Comandă şi se prăbuşi la loc în fotoliu, oftând zgomotos. Ce i-o fi trebuind unui fermier cumsecade din Ohio, ca mine, o slujbă ca asta?

— Ce salt!

— Într-adevăr. Cred că s-au încurcat în nume. Nevastă-mea îmi tot spune de un tip pe nume Webster care bântuie pe străzile din Akron, întrebându-se de ce a cheltuit atâta bănet cu

sponsorizarea campaniei.

— Tot ce se poate, replică Trevayne, ştiind perfect că Webster nu fusese numit din greşeală. Tânăr, cu o inteligenţă strălucită, Webster se ridicase rapid în cercurile politice din statul Ohio. Baldwin îl prevenise că Webster era un om de care trebuia să se ferească.

— Ai avut un zbor plăcut?

— Da, mulţumesc. Mult mai lin decât după-amiaza dumitale, cred.

— Sunt convins de asta.

Chelnerul se întoarse cu băutura lui Webster; cei doi bărbaţi tăcură în prezenţa lui.

— În afară de Baldwin, ai mai discutat cu cineva?

— Nu. Frank mi-a sugerat să n-o fac.

— Cei de la Danforth intuiesc ceva?

— Nu le-am dat nici un motiv, fiindcă n-avea nici un rost. Chiar dacă Frank nu mă prevenea, la fel aş fi procedat, având în vedere că deocamdată nu s-a stabilit nimic definitiv.

— În ceea ce ne priveşte, este definitiv. Preşedintele e încântat. Îţi va spune personal.

— Mai rămâne audierea de la Senat. S-ar putea ca cei de acolo să fie de altă părere.

— Nu văd de ce. Întruneşti toate calităţile. Singurul lucru pe care ţi l-ar putea reproşa este atitudinea favorabilă a publicaţiilor sovietice în ceea ce te priveşte.

— Adică?

— Te plac ăia de la Tass.

— N-am observat.

— Nu contează. Îl plac şi pe Henry Ford. Iar dumneata lucrai pentru Departamentul de Stat.

— N-am nici cea mai mică intenţie să mă apăr împotriva unor asemenea reproşuri.

— Am spus deja că nu contează.

— Sper… Totuşi, din punctul meu de vedere, mai e ceva. Trebuie să obţin… În fine, cred că i-am putea spune o înţelegere clară.

— La ce te referi?

— În principal, la două lucruri. I le-am menţionat şi lui Baldwin. Cooperare şi neamestec. Ambele sunt la fel de importante pentru mine. Nu-mi voi putea face treaba în această funcţie fără ele. De fapt, nu sunt sigur că voi reuşi chiar şi cu ele; oricum, în lipsa lor

mi-ar fi imposibil.

— Nu vei întâmpina nici o dificultate în această privinţă; e o condiţie pe care oricine ar pune-o.

— Uşor de cerut, greu de obţinut. Nu uita că am mai lucrat cândva în acest oraş.

— Nu prea te înţeleg. Cum s-ar putea cineva amesteca?

— Hai să începem cu cuvântul „special”. Să trecem apoi la „limitat”, alături de care putem găsi „secret”, „top-secret” şi chiar „prioritate”.

— La naiba, ai acces la toate astea.

— Vreau să fie specificat clar. Insist asupra acestui aspect.

— Bine, atunci, cere-o. Vei obţine aprobarea dorită… Dacă nu cumva i-ai păcălit pe toţi, dosarul dumitale e o adevărată mostră de respectabilitate. Ar fi în stare să-ţi încredinţeze orice, până şi cutiuţa neagră.

— Nu, mulţumesc. Să stea mai bine unde e.

— Va sta… Bun, voiam să te informez în privinţa întâlnirii de mâine.

Robert Webster îi prezentă protocolul uzual al unei audienţe la Casa Albă, iar Trevayne îşi dădu seama că faţă de ceea ce ştia nu se schimbase aproape nimic: sosirea cu o jumătate de oră până la patruzeci şi cinci de minute înainte de primirea în Biroul Oval; uşa pe care să intre; ecusonul furnizat de Webster; sugestia de a nu avea asupra lui obiecte metalice mai mari decât un inel de cheie; numărul fix de minute, cu posibilitatea ca întrevederea să fie scurtată, dacă preşedintele a spus ce voia să spună sau a auzit ce voia să audă. Dacă exista posibilitatea de a economisi timp, nu trebuia ocolit prilejul.

Trevayne încuviinţă din cap, în semn că înţelege şi este de acord.

Întrucât aproape terminaseră cu chestiunile de service, Webster mai comandă un pahar de băutură.

— La telefon ţi-am promis câteva explicaţii. Remarc cu plăcere că nu m-ai presat să ţi le dau.

— Nu prezintă prea multă importanţă şi presupun că, preşedintele mă va lămuri în privinţa problemei care mă frământă cel mai mult.

— Acesta fiind… motivul pentru care doreşte să te întâlnească mâine?

— Da.

— Există o legătură. De aceea ţi-am dat numărul meu privat;

mă poţi contacta la orice oră din zi şi din noapte, indiferent că sunt aici sau pe alt continent.

— E necesar aşa ceva?

— Nu ştiu exact, dar aşa vrea preşedintele şi n-am de gând să îl contrazic.

— Nici eu.

— E firesc ca preşedintele să vrea să-şi manifeste sprijinul pentru subcomitete şi pentru dumneata, personal. Lucrul acesta e primordial. Şi mai e un aspect, pe care îl voi formula altfel decât el. Dacă fac vreo greşeală, e greşeala mea, nu a lui.

Trevayne îl studia pe Webster cu atenţie.

— Dar aţi discutat deja ce urmează să-mi spui, aşa că diferenţele nu pot fi decât minore.

— Fireşte. Nu mai fi atât de circumspect; e spre binele dumitale… Preşedintele a trecut prin războaiele politice. Trevayne, e călit şi uns cu toate alifiile. Maşinăria guvernamentală, Camera, Senatul – întotdeauna a fost în mijlocul acţiunii, aşa că ştie cu ce te vei confrunta. Şi-a făcut o mulţime de prieteni şi sunt sigur că tot atâţia duşmani. Desigur, datorită funcţiei pe care o ocupă, a ieşit din vâltoarea acestor lupte, ceea ce nu înseamnă că nu mai are anumite influenţe şi posibilităţi de presiune. Vrea să ştii că te poţi folosi de ele.

— Sunt măgulit.

— Există totuşi o restricţie. Nu trebuie să încerci niciodată să îl contactezi direct. Eu sunt singurul dumitale contact, singura dumitale punte spre el.

— Nu m-aş gândi niciodată să ajung direct la el.

— Aşa cum sunt sigur că nu te-ai gândit niciodată că greutatea oficială a preşedinţiei te va sprijini în modul cel mai practic, adică atunci când vei avea nevoie.

— Nu, într-adevăr, la asta nu m-am gândit. Sunt un om obişnuit cu corporaţiile şi structurile. Înţeleg ce vrei să spui şi apreciez din tot sufletul.

— Nu trebuie să pomeneşti niciodată de acest lucru, sper că înţelegi.

Webster rostise aceste cuvinte pe un ton categoric.

— Înţeleg.

— Bun. Dacă deschide subiectul mâine, spune-i că am discutat totul. Dacă n-o face, îi poţi aduce la cunoştinţă că eşti la curent cu oferta lui şi că îi eşti recunoscător, sau cum vei vrea să te exprimi.

Webster goli paharul şi se ridică în picioare.

— Ce minune! Nu e nici măcar zece şi jumătate. O să ajung acasă înainte de unsprezece; neveste-mii n-o să-i vină să creadă. Ne vedem mâine, încheie Webster, aplecându-se să dea mâna cu Trevayne.

— În regulă. Noapte bună.

Webster îşi croi drum printre mese, îndreptându-se rapid spre arcada de la intrarea în salon. Mustea de acea energie specială, deopotrivă combustibilul şi hrana pe care şi-o lua din muncă. Sindromul voioşiei, reflectă Trevayne. Oraşul potrivit pentru aşa ceva; nicăieri în altă parte nu găseai acest climat. Ceva asemănător întâlneai în arte sau în reclame, însă posibilitatea eşecului era prea pronunţată în acele domenii. Exista întotdeauna o teamă ascunsă spre deosebire de Washington. Aici ori făceai parte din sistem, ori erai complet exclus. Dacă făceai parte din sistem, te aflai în vârf; dacă lucrai la Casa Albă, te aflai pe culmi.

Pentru banii pe care îi plătea, electoratul asista la etalarea multor aptitudini şi talente, toate în schimbul acestui sindrom.

Se uită la ceas. Era prea devreme să încerce să doarmă, iar de citit n-avea chef. Ce-ar fi să urce în cameră, s-o sune pe Phyllis, după care să mai citească ziarul. Poate va găsi vreun film la televizor.

Semnă cecul şi porni spre ieşire, pipăind buzunarul de la haină pentru a se asigura că avea cheia de la cameră. Trecu pe sub arcadă şi se îndreptă spre lifturi. Când trecu pe lângă standul de ziare, observă doi bărbaţi îmbrăcaţi elegant, care-l priveau. Când Trevayne se opri în faţa primului lift, cei doi se apropiară şi îşi scoaseră legitimaţiile.

— Domnul Trevayne? i se adresă unul dintre ei.

— Da.

— Serviciul Secret. Secţia de la Casa Albă, spuse agentul, încetişor. Putem sta de vorbă cu dumneavoastră, domnule? îl întrebă el, indicându-i o zonă aflată ceva mai departe de ascensoare.

— Sigur că da.

Cel de-al doilea tip îi arătă legitimaţia.

— Vreţi să confirmaţi, domnule Trevayne? Trebuie să ies un minut.

Trevayne verifică fotografia, comparând-o cu chipul bărbatului. Era autentică. Încuviinţă din cap, iar agentul se

întoarse şi plecă.

— Ce-nseamnă asta?

— Aş vrea să aştept întoarcerea colegului meu, domnule. Va avea grijă ca totul să fie clar. Vreţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc, însă aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

— Preşedintele doreşte să se întâlnească cu dumneavoastră în seara aceasta.

5

Maşina de culoare maro a Serviciului Secret era parcată la intrarea laterală a hotelului. Cei doi agenţi îl zoriră pe Trevayne să coboare treptele, în timp ce şoferul ţinea deschisă portiera din spate. Maşina demară în trombă, virând spre sud, pe Nebraska Avenue.

— Nu mergem la Casa Albă, domnule Trevayne. Preşedintele este în Georgetown. Având în vedere programul său, e mult mai indicat aşa.

După câteva minute, automobilul sălta pe străzile înguste şi pietruite care marcau zona rezidenţială. Trevayne constată că se îndreptau către est, spre sectorul cu clădiri mari, cu cinci etaje, vestigii renovate ale unei epoci de opulenţă. Opriră în faţa unei construcţii masive din piatră cafenie, cu multe ferestre, spre care ducea o alee încadrată de copaci perfect aliniaţi. Agentul plasat înspre trotuar coborî, făcându-i semn lui Trevayne să procedeze la fel. Uşa din faţă era păzită de doi bărbaţi în haine civile; în clipa în care îşi recunoscură camaradul, aceştia dădură din cap unul spre celălalt şi îşi scoaseră mâinile din buzunare.

Tipul care i se adresase iniţial lui Trevayne, la hotel, îl conduse în casă şi de aici, printr-un hol, până la un mic lift situat în capătul unui coridor. Intrară în cabină; agentul trase grilajul de alamă şi apăsă pe butonul cu numărul patru.

— Cam strâmt liftul ăsta, remarcă Trevayne.

— Ambasadorul zice că nepoţii lui se joacă ore în şir cu liftul, atunci când vin în vizită.

— Ambasadorul?!

— Ambasadorul Hill. William Hill. Suntem la el acasă.

Imaginea omului despre care vorbeau se contura rapid în mintea lui Trevayne. William Hill avea acum cam şaptezeci de

ani. Industriaş înstărit din est, prieten al preşedintelui, diplomat itinerant, erou de război. „Marele Billy Hill” era porecla ireverenţioasă pe care revista *Time* i-o dăduse acestui domn cu glas blajin şi limpede.

Liftul se opri şi cei doi bărbaţi coborâră. Alt hol şi alt individ în civil, postat în faţa altei uşi – Când Trevayne şi agentul se apropiară, tipul scoase din buzunar cu un gest discret un obiect micuţ, ceva mai mare decât un pachet de ţigări, cu care făcu câteva mişcări în zigzag înspre Trevayne.

— Ce zici, seamănă a binecuvântare, nu-i aşa? Consideră-te blagoslovit.

— Ce-i chestia aia?

— Un scanner. Face parte din rutină, aşa că nu trebuie să te consideri jignit. Haide.

Tipul care se folosise de micuţa maşinărie le deschise uşa.

Încăperea în care intrară era un imens birou-bibliotecă. Rafturi cu cărţi din podea până la tavan, covoare orientale groase şi moi, mobilă sobră din lemn masiv. În cameră se aflau câteva fotolii de piele şi o enormă masă din mahon, care servea drept birou de lucru. La masă şedea ambasadorul William Hill. Într-un fotoliu aflat în dreapta, era aşezat preşedintele Statelor Unite.

— Domnule preşedinte. Domnule ambasador… Domnul Trevayne.

Agentul secret se răsuci pe călcâie şi ieşi, închizând uşa.

Hill şi preşedintele se ridicară în clipa în care Trevayne se îndrepta spre şeful statului, gata să strângă mâna pe care acesta i-o întindea.

— Domnule preşedinte.

— Domnule Trevayne, apreciez faptul că ai venit. Sper că nu te-a deranjat.

— Nicidecum, domnule.

— Îl cunoşti pe domnul Hill? Trevayne dădu mâna cu ambasadorul:

— Ce plăcere, domnule.

— Mă cam îndoiesc, la o asemenea oră, râse William Hill, ocolind masa. Permite-mi să îţi ofer ceva de băut, Trevayne. Nu există nici un articol în Constituţie care să stipuleze necesitatea de a fi abstinent în timpul unei întrevederi fixată după ora şase seara.

— Nu ştiam că există restricţii pentru perioada dinaintea orei şase, remarcă preşedintele.

— Oh, nu se poate să nu existe nişte formulări de prin secolul al XVIII-lea, care să se poată aplica în asemenea situaţii. Ce doreşti să bei, Trevayne? întrebă bătrânul gentleman.

Trevayne îi spuse, conştient de faptul că cei doi bărbaţi încercau să-l facă să se simtă confortabil. Preşedintele îl îndemnă să ia loc, iar Hill îi aduse paharul.

— Ne-am mai întâlnit o dată, dar presupun că nu-ţi mai aminteşti, domnule Trevayne.

— Sigur că îmi amintesc, domnule preşedinte. Acum patru ani, dacă nu mă înşel.

— Întocmai. Eram la Senat, iar dumneata realizaseşi un serviciu remarcabil, spre binele statului. Am auzit despre remarcile pe care le-ai făcut la începutul discursului ţinut la conferinţa asupra comerţului. Ştiai că secretarul de stat din acea perioadă era foarte supărat pe dumneata?

— Am auzit nişte zvonuri. Totuşi, mie nu mi-a spus nimic.

— Păi, cum să-ţi fi spus? interveni Hill. Dumneata făcuseşi treaba. Iar el se plasase într-o situaţie delicată.

— De aceea a şi fost atât de amuzant, adăugă preşedintele.

— La momentul respectiv părea singura modalitate de a dezmorţi atmosfera şi de a începe perioada de dezgheţ a relaţiilor.

— Excelentă treabă, remarcă preşedintele, aplecându-se în faţă şi privindu-l pe Trevayne. N-am glumit când am spus că poate te-am deranjat în seara asta. Ştiu că urmează să ne întâlnim mâine dimineaţă, însă am considerat important să ne vedem şi astă-seară. N-am să fac risipă de cuvinte; sunt convins că abia aştepţi să te întorci la hotel.

— Nu-i nici o grabă, domnule.

— Eşti amabil, zâmbi şeful statului. Ştiu că te-ai întâlnit cu Bobby Webster. Cum a mers?

— Foarte bine, domnule. Cred că am înţeles totul; apreciez oferta de sprijin pe care mi-aţi făcut-o.

— Vei avea nevoie. Nu eram siguri dacă ne vom întâlni în seara asta aici. Depindea de Webster... În clipa în care s-a despărţit de dumneata mi-a telefonat, aşa cum îi cerusem. În momentul acela am hotărât să te aducem aici.

— Oh? Dar de ce?

— I-ai spus lui Webster că n-ai vorbit despre subcomitet decât cu Frank Baldwin. Corect?

— Da, domnule. Frank mi-a recomandat să procedez aşa. În

orice caz, n-aveam nici un motiv să discut cu cineva despre asta; nu era nimic stabilit.

Preşedintele Statelor Unite întoarse privirea spre William Hill, care îl studia pe Trevayne cu multă atenţie. Privirile celor doi se întâlniră o clipă. Apoi, Hill spuse încetişor, dar cu destulă îngrijorare în glas:

— Eşti absolut sigur?!

— Bineînţeles.

— Nu i-ai pomenit nimic soţiei? Asta ar crea posibilitatea ca de la ea să se afle ceva.

— Ba da. I-am spus ceva, dar nu va divulga nimic. Sunt absolut convins. De ce mă întrebaţi?

— Ştii că noi am lansat zvonul că ai fost contactat în legătură cu această slujbă, începu preşedintele.

— A ajuns şi la mine acest zvon, domnule preşedinte.

— Aşa şi trebuia. De asemenea, presupun că ştii că în Comisia de Apărare există nouă membri lideri în domeniul lor şi persoane deosebit de onorabile.

— Am aflat asta de la Frank Baldwin.

— Ţi-a spus şi că membrii comisiei au hotărât să nu dezvăluie nici o decizie, nici o informaţie concretă, nimic legat de evoluţia lucrurilor?

— Nu, asta nu mi-a spus, însă pot să înţeleg.

— Bine. Uite cum stă situaţia. Acum o săptămână am mai răspândit un zvon, cu care a fost de acord şi comisia, potrivit căruia ai respins categoric acest post. N-am lăsat loc de îndoială în privinţa atitudinii dumitale. Conform acestui zvon, dumneata te-ai fi opus violent întregului concept, considerându-l un abuz primejdios. Ba chiar ai acuzat Administraţia de tactici specifice unui stat poliţienesc. Este exact genul de informaţie îndeobşte tăinuită care, o ştim din experienţă, are toate şansele de a fi crezută, datorită caracterului jenant pe care îl are.

— Şi? făcu Trevayne, fără să încerce să-şi ascundă iritarea. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu avea dreptul să-i atribuie asemenea păreri şi atitudini.

— Ne-a parvenit vestea că, în loc să respingi postul, l-ai acceptat. Serviciul de spionaj civil şi militar a stabilit că în anumite sectoare influente acest lucru se ştia deja. Dezminţirea noastră a fost ignorată. Preşedintele şi ambasadorul tăcură, vrând parcă să lase răgazul necesar ca dezvăluirea făcută să îşi facă efectul asupra lui Trevayne. Acesta părea nedumerit şi

nesigur.

— Înseamnă că, „refuzul” meu n-a fost crezut. Nici nu mă miră. Cei care mă cunosc pun probabil la îndoială acest lucru, mai ales din cauza modului în care a fost formulat.

— Chiar şi atunci când preşedintele a confirmat personal această variantă în faţa unor oaspeţi de seamă? întrebă William Hill.

— Nu eu ca individ, domnule Trevayne, ci în calitatea mea de preşedinte al Statelor Unite. Indiferent cine ar ocupa acest post, e greu de crezut că poate fi un mincinos.

Trevayne îi privea pe amândoi. Începea să înţeleagă, însă imaginea de ansamblu îi scăpa încă.

— Adică... chiar a fost necesar să se creeze toată această confuzie? Contează atât de mult dacă preiau eu slujba sau altul?

— În aparenţă, contează, domnule Trevayne, îi răspunse Hill. Ştim că acest subcomitet se află sub observaţie, de altfel lucru de înţeles. Nu ştiam însă stricteţea acestei supravegheri. Am scos la suprafaţă numele dumitale, după care am trecut la dezminţiri – foarte vehemente – negând faptul că ai fi acceptat. În mod normal, ar fi fost suficient ca să-i determinăm pe curioşi să speculeze vehiculând numele altor candidaţi. Nu s-a întâmplat aşa. Erau suficient de neliniştiţi, ca să sape în continuare, să scormonească până vor afla adevărul.

— El vrea să spună, iartă-mă, Hill, că posibilitatea ca dumneata să conduci acest subcomitet a alarmat nenumărate persoane, care s-au străduit din răsputeri să afle poziţia pe care te situai. Descoperind că lucrurile stăteau altfel decât ştiau, au răspândit rapid zvonul. Indiscutabil, ca o modalitate de pregătire.

— Domnule preşedinte, deduc că acest subcomitet, dacă va funcţiona cum se cuvine, va afecta o sumedenie de oameni. Desigur, va fi sub supraveghere. Mă aşteptam la asta. William Hill se aplecă peste birou:

— Sub supraveghere?... Ce-am descris noi aici depăşeşte cu mult sensul cuvântului „supraveghere”, aşa cum îl înţeleg eu. Fii sigur că s-au schimbat sume enorme de bani, s-au scos la iveală şi s-au pus din nou pe tapet vechi datorii băneşti, lansându-se tot felul de ameninţări referitoare la falimente catastrofale. Lucrurile acestea trebuiau să se întâmple, căci altminteri ar fi fost normal să se ajungă la o altă concluzie.

— Scopul nostru, spuse preşedintele, este să-ţi atragem atenţia, să te punem în alertă. Trăim într-un oraş înspăimântat,

domnule Trevayne. Iar spaima ai provocat-o dumneata.

Cu mişcări lente, Andrew puse paharul pe măsuţa de lângă fotoliu.

— Domnule preşedinte, îmi sugeraţi cumva să reconsider desemnarea mea în această funcţie?

— Nicidecum. Iar, dacă Frank Baldwin m-a informat corect, ştiu că eşti genul de om care nu se lasă afectat de asemenea chestiuni. Trebuie, însă, să înţelegi. Nu este vorba de un guvern interimar, care a desemnat în această funcţie pe un membru respectat al comunităţii financiare cu scopul de a închide gura câtorva rebeli indignaţi. Ne angajăm – eu mă angajez – să urmărim ca această hotărâre să dea rezultate. Şi în aceste condiţii vor urma lucruri destul de urâte.

— Cred că sunt pregătit pentru aşa ceva.

— Oare? întrebă Hill, rezemându-se de spătarul fotoliului. E foarte important, domnule Trevayne.

— Sunt convins. M-am gândit mult, am discutat îndelung cu soţia mea – care este extrem de discretă. Nu-mi fac iluzii că această desemnare mi-ar putea aduce popularitate.

— Bine. Atunci trebuie să înţelegi acest lucru… cum spune şi preşedintele. Hill luă un dosar neobişnuit de gros de pe biroul său. Am putea să zăbovim un minut asupra altei chestiuni?

— Cum să nu, răspunse Trevayne, uitându-se la Hill, simţind că preşedintele îl fixa. Se întoarse, dar şeful statului îşi întoarse numaidecât privirea în direcţia lui Hill. Momentul se dovedi destul de jenant.

— Acesta este dosarul dumitale, domnule Trevayne, spuse Hill, ţinând mapa de parcă ar fi cântărit-o. Al naibii de greu, nu ţi se pare?

— În comparaţie cu puţinele lucruri pe care le-am văzut. Nu văd ce ar fi atât de interesant.

— De ce spui asta? întrebă preşedintele, zâmbind.

— Oh, nu ştiu… N-am trăit întâmplări palpitante.

— Povestea vieţii oricărui om care ajunge la nivelul de bogăţie atins de dumneata, înainte de vârsta de patruzeci de ani, constituie o lectură fascinantă, rosti Hill. Unul dintre motivele pentru care acest dosar este atât de gros constă în faptul că am tot cerut informaţii suplimentare. E vorba de un document remarcabil. Îmi permiţi să mă refer la câteva aspecte care mi s-au părut deosebite, precum şi la altele care nu-mi sunt suficient de clare?

— Desigur.

— Ai abandonat cursurile Facultăţii de drept de la Yale cu şase luni înainte de a-ţi da licenţa. De atunci, n-ai mai făcut niciodată tentativa de a-ţi încheia studiile sau de a intra în barou, cu toate că erai cotat printre cei mai buni. Profesorii au încercat să te convingă să rămâi, dar fără succes. Mie mi se pare ciudat.

— Nu tocmai. Împreună cu cumnatul meu am demarat prima noastră firmă, în Meriden, Connecticut. Nu mai aveam timp de altceva.

— Nu a fost vorba şi de situaţia financiară a familiei dumitale? Mă refer la Facultatea de drept.

— Am primit o bursă completă. Sunt convins că lucrul acesta este consemnat în dosar.

— Mă gândeam la influenţa pe care decizia dumitale a avut-o asupra celor din familie.

— Oh... Acum înţeleg la ce vă referiţi, dar cred că acordaţi acestui aspect mult mai multă importanţă decât merită, domnule ambasador... Da. Tata a declarat faliment în 1952.

— Împrejurările au fost cam confuze, din câte deduc. Te-ar deranja dacă ni le-ai descrie? întrebă preşedintele Statelor Unite.

Trevayne îi privi pe rând pe cei doi interlocutori ai săi.

— Nu, nicidecum. Tatăl meu a muncit treizeci de ani ca să pună la punct o fabrică de ţesături de proporţii mijlocii, în Hancock, Massachusetts, un oraş de lângă Boston. Producea marfă de calitate şi un conglomerat din New York a vrut să pună mâna pe eticheta de marcă. Magnaţii au absorbit ţesătoria, cu promisiunea ca tata să rămână pe viaţă director la Hancock. Noii proprietari după ce au pus mâna pe eticheta de marcă, au închis fabrica şi s-au mutat spre sud, unde mâna de lucru era mai ieftină. Tata a încercat să redeschidă ţesătoria, dar folosind ilegal vechea lui etichetă de marcă, a intrat la apă. Hancock a rămas în statisticile din New England ca un oraş care a avut o ţesătorie de lână.

— Tristă poveste, remarcă preşedintele, încetişor. Tatăl tău nu a apelat la instanţele judecătoreşti? Nu a încercat să silească firma să îi restituie proprietatea, pentru că nu şi-a respectat obligaţiile asumate prin contract?

— Nu s-a putut determina nici o nerespectare a obligaţiilor contractuale. Clauza respectivă era foarte ambiguă. Restul fusese stabilit verbal între cele două părţi. Legal, tata nu avea nici un temei pentru o acţiune judecătorească.

— Am înţeles, zise preşedintele. Ce lovitură cumplită pentru familia dumitale.

— Pentru întregul oraş, de altfel, adăugă Hill. Vezi statisticile.

— A fost o perioadă agitată, dar a trecut. Andrew îşi amintea bine toată frustrarea trăită. Tatăl lui, un om furios şi consternat, tuna şi fulgera în faţa unor oameni flegmatici, care se mulţumeau să zâmbească şi să arate spre paragrafele contractului şi spre cele două semnături cu care fusese parafat.

— Furia şi nemulţumirea asta te-au făcut să părăseşti Facultatea de drept? întrebă William Hill. Evenimentele coincid. Mai aveai doar şase luni până să-ţi iei licenţa şi ţi s-a oferit ajutor financiar.

Andy se uită la bătrânul ambasador cu un respect amestecat cu resentimente. Cursul interogării începea să devină clar.

— Cred că situaţia creată în familie a avut o oarecare contribuţie. Au mai existat şi alte considerente. Eram foarte tânăr şi simţeam că aveam priorităţi mult mai importante.

— Nu era vorba, de fapt, doar de o singură prioritate, domnule Trevayne? Un singur obiectiv? rosti Hill, cu blândeţe.

— De ce nu spuneţi ceea ce vreţi de fapt să spuneţi, domnule ambasador?

Preşedintele se abţinu să comenteze remarca lui Trevayne şi continuă să-l privească atent, asemeni unui medic care îşi studiază pacientul.

— Bine, voi vorbi pe şleau, făcu Hill, închizând dosarul şi bătând darabana cu degetele, pe copertă. Am dosarul ăsta de aproape o lună. L-am citi şi recitit de la cap la coadă de douăzeci de ori şi, cum ţi-am spus, am solicitat în repetate rânduri date suplimentare. La început, doar pentru a afla mai multe despre un tânăr de succes, numit Trevayne. Întrucât Frank Baldwin susţine că dumneata eşti singurul om potrivit pentru conducerea acestui subcomitet. Apoi, a mai intervenit ceva. A trebuit să aflăm de ce, ori de câte ori se pomenea numele dumitale ca posibil candidat, reacţiile erau atât de ostile. Mocnit ostile, aş adăuga.

— O ostilitate „mută”, cred că ar fi un termen mai potrivit, Bill, îl întrerupse preşedintele.

— De acord, zise Hill. Răspunsul trebuia să fie aici, în acest dosar, iar eu nu-l puteam găsi. Pe urmă, după ce materialul a fost procesat şi pus în ordine cronologică, am descoperit ce căutam. Pentru asta a trebuit să mă întorc la luna martie a anului 1952. Abia atunci am înţeles. Aş vrea să rezum…

În timp ce ambasadorul Hill continua să vorbească pe un ton egal, rezumându-şi concluziile punct cu punct, Andrew se întreba dacă bătrânul într-adevăr înţelesese, aşa cum pretindea. Totul se petrecuse demult; şi totuşi parcă fusese ieri. Nu existase decât o singură prioritate, un singur obiectiv: să facă mulţi bani, sume enorme care să elimine o dată pentru totdeauna posibilitatea, fie ea cât de mică, de a trece prin ceea ce trecuse tatăl lui în tribunalul acela din Boston. Nu era atât un sentiment de revoltă, cât mai ales un sentiment de deşertăciune şi nimicire. O irosire a tuturor resurselor financiare, fizice, mentale: aceasta a fost crima fundamentală, răul esenţial.

A asistat la declinul activităţii tatălui său, când productivitatea s-a prăbuşit. În cele din urmă procesul de producţie a încetat din cauza incapacităţii financiare de a-l susţine. Fantezia a devenit realitate; răzbunarea o obsesie. Până la urmă, imaginaţia a luat-o razna, iar omul cândva mândru – moderat de mândru şi cu un succes tot moderat – s-a preschimbat într-o cochilie, goală pe dinăuntru, autocompătimindu-se, trăind zi de zi doar din ura care îl măcina. O fiinţă omenească iubită şi dragă se transformase într-un străin grotesc, fiindcă nu putuse plăti preţul supravieţuirii. În martie 1952, într-un tribunal din Boston, răsunase ciocănelul de lemn al judecătorului marcând decizia definitivă a instanţei, potrivit căreia tatăl lui Andrew Trevayne nu mai avea dreptul să-şi desfăşoare activitatea.

Tribunalul ii favorizase pe pungaşi, iar cuvintele ambigue distruseseră munca de o viaţă a unui om.

Din cauza acestei hotărâri, tatăl său a devenit neputincios, aidoma unui eunuc, care cu răgete fals masculine face apel împotriva a ceea ce este fără drept de apel.

Pe fiu nu-l mai interesa să practice dreptul.

Aşa cum se întâmplă în majoritatea poveştilor de acest gen, factorii coincidenţă şi timp au jucat rolul predominant. Dar, ori de câte ori Andrew Trevayne dădea această explicaţie simplă, puţini erau cei care îl credeau. Lumea prefera să caute motive mai profunde şi mai dubioase.

În cazul lui, însă, succesul se datora unui factor emoţional bazat pe o senzaţie de dezgust profund.

Prostii.

Factorul timp a fost furnizat de fratele fetei care a devenit soţia lui. Fratele mai mare al lui Phyllis Pace, Douglas Pace, era un electronist strălucit, un tip interiorizat, care lucra la Pratt and

Whitney, în Hartford. Era un bărbat penibil de timid, care se simţea bine izolat în laboratorul său, dar care, în acelaşi timp, ştia când avea dreptate şi când ceilalţi greşeau. Ceilalţi, în cazul lui, erau directorii firmei Pratt and Whitney, care refuzau categoric să aloce fonduri pentru dezvoltarea discurilor sferoide cu toleranţă redusă. Douglas Pace credea cu tărie că discul sferoid era singura componentă de importanţă vitală pentru tehnicile de propulsie la mari altitudini. Era un pionier pentru epoca sa şi confirmarea avea să vină la aproximativ treizeci şi una de luni. Prima lor „fabrică” a fost un mic sector dintr-un depozit nefolosit din Meriden; prima lor maşină – un Bullard la mâna a treia, cumpărat de la o firmă de dispozitive mecanice care îşi lichida utilajele aflate în dotare; primele lor comenzi – contracte pentru discuri de motoare cu reacţie pentru furnizorii Pentagonului, inclusiv Pratt and Whitney.

Întrucât cheltuielile de regie erau minore, iar munca desfăşurată extrem de complicată, au preluat tot mai multe subcontracte militare, reuşind în cele din urmă să instaleze alte maşini Bullard şi să închirieze tot depozitul. Doi ani mai târziu, liniile aeriene au luat o decizie cu efecte asupra industriei aeronautice: avioanele cu reacţie reprezentau viitorul. Potrivit unor planuri de dezvoltare s-a prevăzut ca la sfârşitul anilor ’50 avioanele de pasageri de acest tip să fie operaţionale; brusc toate cunoştinţele dobândite în elaborarea şi perfecţionarea avioanelor cu reacţie militare au trebuit adaptate cerinţelor impuse de aeronavele civile. Cercetările lui Douglas Pace în domeniul discurilor sferoide s-au dovedit compatibile cu această nouă abordare.

Expansiunea firmei lor a fost rapidă şi recompensată financiar; portofoliul de comenzi era atât de mare, încât ar fi putut da de lucru la cel puţin zece uzine, cu trei schimburi, vreme de cinci ani.

Andrew a descoperit, atunci, câteva lucruri despre el însuşi. A fost caracterizat drept un comerciant abil, când în realitate nu era nevoie de un mare talent pentru a acapara pieţele acestui produs foarte căutat. În schimb şi-a valorificat alte însuşiri. Prima a fost priceperea sa ca administrator; nu doar bun, ci excelent, lucru de care era conştient. Identifica talentul şi aptitudinile şi le introducea într-un cadru contractual – în defavoarea altei companii – doar în câteva ceasuri. Oamenii talentaţi îi acordau încrederea, iar el determina rapid neajunsurile situaţiei lor

curente; se pricepea să-i mobilizeze şi să le ofere alternative viabile. Sub conducerea lui angajaţii cu funcţii din domeniul creaţiei şi al administraţiei găseau un climat favorabil în care să-şi desfăşoare activitatea, stimulente care îi făceau să dea maximum de randament. Se pricepea, de asemenea, să stea de vorbă şi cu liderii de sindicat, să discute pe înţelesul lor. Aşa a reuşit ca nici un contract de muncă să nu fie semnat fără clauza pentru care se luptase în cazul primei extinderi a firmei în New Haven – productivitatea, prin care salariile erau corelate cu rezultatul final din statisticile privind liniile de asamblare. Nivelul salariilor depăşea cu mult pe cel al concurenţei, însă lefurile erau întotdeauna corelate cu rezultatele finale. Se spunea despre el că e „progresist”, însă după opinia lui termenul era simplist şi inducea în eroare. Purta negocieri în baza teoriei „egoismului luminat” şi reuşea să fie convingător. O dată cu trecerea anilor, realizările au devenit grăitoare şi incontestabile.

Calitatea pe care Andrew şi-o descoperise şi la care nu se aşteptase consta în capacitatea de a memora cele mai complexe tranzacţii; nu trebuia să apeleze la contracte sau însemnări. Ajunsese să creadă că era înzestrat cu darul de a reţine totul, însă Phyllis îl adusese cu picioarele pe pământ, atrăgându-i atenţia că rar se întâmpla să-şi aducă aminte de vreo zi de naştere. Phyllis mai susţinea că Andrew nu intra la nici o negociere fără să facă în prealabil o analiză exhaustivă. Mai avusese şi amabilitatea de a sugera că aceste deprinderi fuseseră consolidate ţinând seama şi de necazurile prin care trecuse tatăl lui.

Ar fi trebuit ca toate astea să fie suficiente – liniile aeriene, extinderea afacerilor, reţeaua de producţie care începuse să se dezvolte pe toată coasta Atlanticului. Făcând bilanţul, ar fi fost normal să constate că nici nu speraseră să ajungă atât de departe. Brusc, însă, situaţia se răsturnă; În noaptea de 4 octombrie 1954, un anunţ uimea întreaga omenire: Moscova lansase Sputnik I.

Agitaţia reîncepu. Toate priorităţile naţionale şi industriale erau pe punctul de a fi drastic modificate. Statele Unite ale Americii coborau pe locul doi, iar mândria celui mai inventiv electorat de pe pământ era profund rănită. Poporul, stupefiat, a cerut redobândirea supremaţiei şi revenirea pe primul loc, indiferent de costurile ce urmau a fi suportate.

În seara în care se difuzase ştirea despre Sputnik, Douglas

Pace venise cu maşina acasă la Andy, în East Haven, iar Phyllis le tot făcuse cafele până la patru dimineaţa. S-a ajuns la o decizie prin care se stabilea necesitatea ca firma Pace-Trevayne să se prezinte opiniei publice drept cel mai mare furnizor independent al Administraţiei Spaţiale în domeniul discurilor sferoide capabile să susţină forţe de reacţie ale rachetelor mergând până la şase sute de mii de livre. Se lua astfel hotărârea ca activitatea firmei să se concentreze asupra problemelor spaţiale. Intenţionau să menţină, măcar pentru a salva aparenţele şi activitatea în domeniul liniilor aeriene, procedând însă concomitent la reutilarea cu dispozitive spaţiale, anticipând că problemele impuse de fuzionarea cu aeronavele mai mari aveau să se pună la sfârşitul deceniului şapte.

Pasul era foarte riscant, însă cei doi, Pace şi Trevayne erau pregătiţi pentru a înfrunta orice dificultăţi.

— Ajungem la o perioadă remarcabilă în acest… domeniu deosebit, domnule Trevayne. Ne trimit direct în zona preocupărilor noastre – mă refer la preşedinte şi la mine. Are legătură, fireşte, cu martie 1952.

Oh, Dumnezeule, Phyllis. Au descoperit! „Jocul”, cum îi spuneai tu. Jocul pe care îl dispreţuiai spunând că „mă mânjeşte „. A început cu ticălosul ăla împuţit care se îmbrăca aidoma unui croitor poponar. A început cu Allen…

— Compania dumitale a făcut o mutare îndrăzneaţă, continuă Marele Billy Hill. Fără garanţii, ai procedat la restructurarea a 70% dintre fabrici – aproape toate laboratoarele – pentru a face faţă cerinţelor unei pieţe nesigure. Nesigură în sensul cererii ei realiste.

— Nu ne-am îndoit niciodată de piaţă; n-am făcut decât să subestimăm cererea.

— Categoric. Şi s-a dovedit că a fost corect. În timp ce toţi ceilalţi erau încă în faza de proiectare, dumneata erai gata de producţie.

— Cu tot respectul, domnule ambasador, să ştiţi că n-a fost chiar atât de simplu. A existat o perioadă de doi ani în care contribuţia naţională a fost mai mult retorică, decât financiară. Şase luni să mai fi durat şi resursele noastre s-ar fi epuizat. Am trudit din greu.

— Aveai nevoie de contractele NASA, spuse preşedintele. Fără ele, te aflai pe un teren periculos; te implicaseşi prea mult, pentru a mai da înapoi şi a te reprofila.

— E-adevărat. Ne-am bizuit pe graficele noastre de pregătire şi pe termenele pe care ni le-am fixat. Nimeni nu ne putea concura la acest capitol; am contat pe asta.

— În cadrul ramurii se cunoştea, însă, nivelul modificărilor şi convertirilor pe care le operaţi, nu-i aşa? întrebă Hill.

— Inevitabil.

— Şi riscurile? continuă Hill.

— Într-o anumită măsură. Eram o companie privată; nu făceam public bilanţul nostru contabil.

— Dar putea fi dedus, insistă Hill.

— Da.

Hill scoase o foaie de hârtie aflată deasupra dosarului şi o întoarse cu faţa spre Andrew.

— Mai ţii minte această scrisoare? I-a fost adresată ministrului apărării, cu copii către Comisia de buget a Senatului şi Serviciile pentru armată ale Camerei. Data: 14 aprilie 1959.

— Eram… foarte furios.

— În această scrisoare afirmai categoric că Pace-Trevayne este o firmă cu capital în întregime privat, nefiind asociată în nici un fel cu alte companii.

— Exact.

— Întrebat în particular, ai declarat că ai fost contactat de forţe din afară care au dat de înţeles că ar fi nevoie de ajutorul lor pentru a obţine contractele NASA.

— Da. Eram supărat. Aveam toate atuurile pentru a obţine acele contracte fără nici un fel de sprijin.

Ambasadorul Hill se rezemă de spătar, zâmbind.

— Prin urmare, această scrisoare a fost doar un mijloc strategic foarte abil, nu-i aşa? Ai băgat în sperieţi o mulţime de oameni. În esenţă, scrisoarea reprezenta garanţia obţinerii contractelor.

— M-am gândit şi eu la această posibilitate.

— Şi, totuşi, în ciuda independenţei invocate, în următorii câţiva ani, când firma Pace-Trevayne a devenit liderul recunoscut în acest domeniu, ai urmărit permanent să realizezi asocieri cu alţi parteneri…

Mai ţii minte, Phyl? Tu şi Doug aţi fost furioşi. N-aţi înţeles.

— Puteam obţine astfel unele avantaje.

— Sunt convins, dacă ai fi dat dovadă de seriozitate în privinţa acestor intenţii.

— Şi sugeraţi că nu ar fi fost aşa?

Oh, Doamne, cât de serios am fost, Phyl! Eram îngrijorat. Tânăr şi furios.

— Eu am ajuns la această concluzie, domnule Trevayne. Sunt sigur că şi alţii, de altminteri… Ai lansat zvonul că ai fi interesat în discuţii de tatonare în vederea unei eventuale fuziuni. Timp de trei ani ai avut convorbiri succesive cu nu mai puţin de şaptesprezece furnizori majori din industria de apărare. Unele dintre aceste întâlniri au fost consemnate şi în presă, adăugă Hill, răsfoind prin dosar şi scoţând un teanc de decupaje din ziare. Sunt convins că numărul solicitanţilor a fost absolut impresionant.

— Am primit multe oferte.

Doar „oferte”, Phyl. Nimic mai mult; niciodată nimic mai mult.

— Bursa din New York a înregistrat o serie de fluctuaţii şocante.

— Contabilii mei pot confirma că la vremea respectivă nu eram pe piaţa de valori.

— Intenţionat? întrebă preşedintele.

— Cu toate acestea, nici o discuţie de tatonare, nici un protocol de probă nu şi-au găsit o concretizare satisfăcătoare.

— Obstacolele au fost insurmontabile.

Oamenii au fost insurmontabili. Escrocii.

— Îmi permiţi să sugerez, domnule Trevayne, că de fapt n-ai avut niciodată intenţia de a încheia o tranzacţie fermă?

— Puteţi sugera şi asta, domnule ambasador.

— Şi crezi că ar fi eronat dacă aş sugera în continuare că ai dobândit informaţii detaliate cu privire la operaţiunile financiare a şaptesprezece dintre cele mai importante corporaţii beneficiare ale bugetului de apărare?!

— N-ar fi eronat. Aş accentua însă că totul trebuie pus la timpul trecut. A fost în urmă cu un deceniu.

— Perioadă scurtă dacă ne referim la strategiile din interiorul unei firme, zise preşedintele. Îmi închipui că cea mai mare parte a comitetului director a rămas aceeaşi.

— S-ar putea.

William Hill se ridică din fotoliu şi făcu câţiva paşi până la marginea mesei de mahon. Privind în jos spre Trevayne, rosti liniştit şi amabil:

— Exorcizai câţiva demoni, nu-i aşa?

Andrew se uită în ochii bătrânului domn şi nu se putu abţine; zâmbi şi el. Recunoscându-se înfrânt.

— Da, aşa e.

— Le-o plăteai unor oameni din tagma celor care îl distruseseră pe tatăl dumitale… Martie, 1952.

— A fost ceva copilăresc. O răzbunare „găunoasă”; nu ei erau răspunzători de ceea ce se întâmplase atunci.

Mai ţii minte, Phyl? Mi-ai spus: Vino-ţi în fire. Tu eşti altfel, Andy! Încetează!

— Satisfăcătoare, totuşi. Hill ocoli biroul şi se rezemă de marginea din faţă aşezându-se între Trevayne şi preşedinte. Ai silit o serie de oameni puternici să facă concesii, să piardă vremea, să devină defensivi; toate astea de dragul unui tinerel de treizeci de ani, care le flutura un morcov mare sub nas. Ba aş zice că satisfacţia ta a fost chiar mare. Ce nu pot eu pricepe este de ce ai încetat atât de brusc. Dacă informaţiile mele sunt corecte, te găseai într-o poziţie de maximă putere. Nu e chiar de neconceput că ai fi putut ajunge unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Şi este posibil ca până la urmă să fi reuşit să aduci la faliment pe câţiva dintre cei pe care îi considerai duşmani. Mai ales pe piaţă.

— Cred că s-ar putea spune că sunt un om cu convingeri religioase.

— Mi s-a spus că s-a mai întâmplat şi altă dată, zise preşedintele.

— Bun, atunci hai să zicem că a fost aşa… Mi-am dat seama – cu ajutorul soţiei mele – că mă implicasem în aceeaşi formă de nimicnicie şi deşertăciune care mi s-au părut atât de îngrozitoare în… martie 1952. Mă aflam de cealaltă parte, dar sentimentul era acelaşi… Şi asta e cam tot ce am de spus în această privinţă, domnule preşedinte şi domnule ambasador. Sper sincer să fie acceptabil.

Trevayne se căzni să zâmbească cât mai frumos, căci într-adevăr era sincer.

— Întru totul, zise preşedintele, întinzându-se după pahar în timp ce Hill încuviinţa din cap şi se întorcea la fotoliul lui. Am primit răspuns la întrebările noastre; cum a spus şi ambasadorul, eram curioşi şi trebuia să ne lămurim. Printre alte lucruri, trebuia să aflăm care e starea dumitale de spirit, în privinţa căreia, sincer să fiu, nu am avut niciodată dubii.

— Am presupus că ai un mod sănătos de a privi lucrurile, domnule Hill. Un om care renunţă la propria firmă pentru a prelua o funcţie fără satisfacţii la Departamentul de Stat, iar apoi

îşi asumă bătaia de cap a unei fundaţii filantropice nu poate fi un Cezar nemilos al lumii financiare.

— Vă mulţumesc.

Preşedintele se aplecă în faţă, uitându-se în ochii lui Andrew:

— Este de o importanţă covârşitoare ca această funcţie să devină operativă, domnule Trevayne şi să acţioneze în timp. Spectrul înşelăciunii financiare şi politice este întotdeauna urât şi devine hidos dacă se bănuieşte că ar fi la mijloc o tentativă de muşamalizare. Cu alte cuvinte, o dată ce te-ai angajat să faci asta, nu mai ai cum da înapoi.

Andrew înţelese că preşedintele îi oferea ultima ocazie de a se răzgândi. Hotărârea, însă, fusese luată când aflase zvonurile. Îşi dăduse seama că el era omul potrivit. Şi dorea să o facă. Din multe motive. Printre ele şi amintirea unui tribunal din Boston.

— Aş vrea să preiau postul, domnule preşedinte. Nu-mi voi da demisia.

— Am toată încrederea în dumneata.

6

Lui Phyllis Trevayne nu i se întâmpla prea des să se supere pe soţul ei. Era el cam neatent, însă ea punea această lipsă pe seama concentrării asupra proiectului la care lucra şi nu-l suspecta de indiferenţă. Nu prea avea răbdare cu lucrurile de fineţe, dar era un bărbat fin, în măsura în care timpul i-o permitea.

Repezit, dar amabil în relaţiile cu ceilalţi, repezit uneori chiar şi cu ea, dar întotdeauna politicos. În plus, îi fusese în permanenţă alături atunci când avusese nevoie de el. În anii aceia cumpliţi.

Totuşi, în seara asta era supărată pe el. Îi spusese – o rugase, de fapt – să se întâlnească cu el în oraş, în Palm Court, la Plazza Hotel. Insistase pentru ora şapte şi jumătate. N-avea nici un motiv să întârzie, lucru pe care ţinuse să i-l sublinieze. Era opt şi un sfert şi nu primise nici un mesaj care să-i justifice absenţa. Colac peste pupăză, mai era şi lihnită de foame. În plus, avusese şi ea nişte planuri pentru seara aceea. Amândoi copiii urmau să plece la şcoală: Pamela înapoi la pensionul domnişoarei Porter, iar Steve la Haverford. Bărbaţii nu înţeleg niciodată ce comportă asemenea pregătiri; înainte de a-ţi trimite copiii la şcoală pe o perioadă de trei luni aveai de luat tot felul de decizii logistice, ca şi în cazul majorităţii tratativelor de afaceri. Poate chiar mai multe. Intenţionase să-şi petreacă seara încercând să ia câteva dintre aceste decizii capitale, nu plimbându-se cu maşina prin New York.

În plus, mai avea de pregătit şi o conferinţa în fine, nu chiar; asta mai putea aştepta.

Trebuia să discute cu Andrew despre posibilitatea de a-şi lua un şofer. Ura afurisitul ăsta de Lincoln. Ura şi ideea de a avea şofer, dar mai mult ura maşina. Iar Andy nu voia s-o lase să conducă prin New York o maşină mai mică. Când încercase să obiecteze, el îi prezentase date statistice din care reieşea că maşinile mici sunt mult mai vulnerabile pe autostradă.

Oh, la naiba! Fir-ar să fie! Pe unde o umbla?

Se făcuse opt şi douăzeci. Îşi comandase un al doilea pahar cu vermut şi lichior, pe care aproape îl terminase. O băutură inofensivă, bună pentru femei şi excelentă de sorbit în timp ce

trebuie să aştepţi, gândea Phyllis, căreia de fapt nici nu-i plăcea ce bea. O măgulea faptul că, trecând pe lângă masa ei, câţiva bărbaţi o priviseră lung. Nu arăta deloc rău pentru patruzeci şi doi de ani – aproape patruzeci şi trei – şi doi copii mari. Să nu uite să îi povestească şi lui Andy. Precis că va râde şi va spune ceva de genul: Păi nu-i normal? Doar nu crezi că m-oi fi însurat cu vreo slută?!

Viaţa ei sexuală era plăcută, reflectă Phyllis. Andy era un bărbat pasionat şi curios. Amândurora le plăcea să facă dragoste. Ce spunea Tennessee Williams? Williams era? Da, sigur… Un personaj dintr-o piesă de început, ceva despre italieni… sicilieni, spunea: „Dacă la pat e bine, e bine şi în căsnicie!”… Ceva de genul ăsta.

Îi plăcea Tennessee Williams. Deopotrivă poet şi dramaturg. Poate mai mult poet.

Brusc, lui Phyllis Trevayne i se făcu rău, cumplit de rău. Privirea i se înceţoşase şi sala i se învârtea prin faţa ochilor. Pe urmă, auzi nişte voci deasupra ei.

— Madame, madame! Vă e rău? Madame! Hei, băiete! Adu nişte săruri de mirosit.

Alte glasuri, crescând în volum, cuvinte neclare… fără nici un sens, rupte de realitate. Simţea ceva tare lipit de faţă şi vag îşi dădu seama că era marmura pardoselii. Totul începu să se întunece, să devină negru. Pe urmă, desluşi cuvintele.

— Mă ocup eu de ea! E soţia mea! Avem un apartament la etaj! Hai, dă-mi mâna! E-n regulă!

Dar nu era vocea soţului ei.

Andrew Trevayne era furios. Taxiul pe care îl luase de la birou la Danforth se ciocnise cu un Chevrolet, iar poliţistul insistase ca el să rămână la faţă locului până se dau toate declaraţiile. Aşteptarea era interminabilă. Când îi spusese ofiţerului de poliţie că se grăbea, acesta îi ripostase arţăgos că măcar atât putea şi el face, să aştepte să se ia toate declaraţiile, starea lui nefiind nicidecum comparabilă cu aceea a pasagerului din Chevrolet, care aştepta şi el, întins pe spate, să vină salvarea.

Trevayne se dusese de două ori la o cabină telefonică pentru a o suna pe soţia lui la Plazza şi a-i explica situaţia, dar de fiecare dată când prinsese legătura la hotel i se spusese că Phyllis nu se afla la Palm Court. Pesemne că traficul dinspre Connecticut era extrem de aglomerat, iar dacă sosea, în întârziere fiind, avea să

se enerveze şi mai mult negăsindu-l acolo.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

În cele din urmă, la opt şi douăzeci şi cinci, după ce dădu declaraţia, i se permise să plece de la locul accidentului.

În timp ce încerca să prindă un alt taxi, îi trecu prin minte constatarea că atunci când sunase pentru a doua oară, şeful de sală păruse că-i recunoaşte vocea. Sau, oricum, intervalul de timp scurs de când rugase să o cheme pe soţia lui şi răspunsul primit i se păru mult mai scurt decât la primul apel. Poate că i se păruse, nervos fiind.

Şi, totuşi, dacă era aşa, de ce nu i păruse că intervalul de timp fusese mai lung?

— Da, domnule! Da, domnule! Descrierea corespunde! Doamna a stat exact aici!

— Şi atunci unde e?

— Soţul ei, domnule! Soţul ei a dus-o sus, în camera lor!

— Eu sunt soţul ei, idiotule! Haide, spune-mi! făcu Trevayne înşfăcându-l pe chelner de beregată.

— Vă rog, domnule, zbieră chelnerul şi toţi cei din restaurant se întoarseră spre locul de unde se auzeau vocile, care acopereau acordurile cvartetului de viori. Doi detectivi ai hotelului Plazza îl apucară pe Trevayne, făcându-l să-i dea drumul chelnerului speriat.

— A zis că au camere sus – un apartament la etaj! îngăimă ospătarul.

Trevayne se smulse din braţele detectivilor şi porni glonţ spre recepţie. Când unul dintre detectivi încercă să-l prindă din urmă, îl pocni în ceafă, lucru pe care nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar fi în stare să-l facă. Detectivul căzu pe spate, în timp ce camaradul lui scoase un pistol.

Funcţionarul înspăimântat din spatele tejghelei strigă isteric:

— Poftiţi, domnule! Trevayne! Doamna A. Trevayne. Apartamentul 5 H şi I! Rezervarea a fost făcută în după-amiaza asta.

Trevayne nu-l băgă în seamă pe bărbatul din spatele lui şi ţâşni spre uşa pe care scria „Scări”, urcând în fugă treptele de beton. Ştia că era urmărit de detectiv, care îi striga să se oprească, dar el voia să ajungă cât mai repede la apartamentul „5 H şi I”.

Se aruncă cu toată greutatea în uşa de la coridor şi se trezi

păşind pe o carpetă care apucase vremuri mai bune. Pe uşile din faţa lui scria „5 A”, apoi „B”, după aceea „5 C şi D”. Dădu coltul şi literele îi săriră în ochi.

„H şi I”.

Uşa era încuiată; se aruncă asupra ei, dar nu reuşi s-o spargă. Se trase înapoi şi o lovi cu piciorul în dreptul încuietorii. Uşa pârâi, dar nu se deschise.

În clipa aceea îşi făcu apariţia şi detectivul casei, un bărbat de vârstă mijlocie, teribil de întărâtat.

— Fir-ai să fii de nenorocit! Era să te împuşc! Cară-te de aici, căci de data asta am s-o fac!

— Ai să faci pe dracu’! Nevastă-mea e înăuntru!

Panica din vocea lui Trevayne îl dezmetici pe detectiv, care se oferi să izbească şi el cu piciorul, la următorul asalt. Uşa se desprinse din balamaua de sus, prăbuşindu-se oblic în vestibulul scurt. Trevayne şi detectivul dădură buzna înăuntru.

Când detectivul văzu scena se întoarse cu spatele. Nu era prima oară. Se postă în cadrul uşii, în aşteptare, cu ochii pe soţ, ca să poată interveni la nevoie.

Phyllis Trevayne zăcea goală, pe cearşafurile albe de pe pat; pătura era la picioare, ca şi cum ar fi fost azvârlită neglijent. Pe noptiera din stânga se afla o sticlă de Drambuie, cu două pahare pe jumătate pline.

Pe sânii lui Phyllis Trevayne erau urme de ruj – nişte penisuri desenate spre sfârcuri.

Detectivul socotea că cineva avusese chef de dezmăţ. Spera din tot sufletul ca partenerul de distracţie să fi şters putina.

Prost ar fi fost să n-o fi făcut.

Phyllis Trevayne stătea în capul oaselor pe pat, învelită în prosoape şi bea cafea. Doctorul tocmai terminase consultul şi îi făcuse semn lui Trevayne să-l urmeze în camera alăturată.

— Cred că e vorba de un sedativ foarte puternic, domnule Trevayne. Efectele ulterioare nu vor fi prea semnificative; poate dureri de cap, stomac deranjat.

— A fost cumva… agresată?

— Discutabil; fără un consult mai amănunţit, pe care nu-l pot efectua, aici nu mă pot pronunţa. Dacă a fost agresată, s-a zbătut mult; nu cred că e vorba de o penetraţie… ci, doar de o tentativă.

— E conştientă… de tentativa asta?

— Îmi pare rău. Numai ea poate răspunde la întrebare.

— Vă mulţumesc, doctore.

Trevayne se întoarse în camera din faţă a apartamentului şi, îngenunchind lângă pat, o luă de mână pe soţia lui.

— Eşti o cotoroanţă bătrână, ştiai asta?

— Andy? făcu Phyllis Trevayne privindu-şi bărbatul cu calm, dar şi cu o frică pe care acesta nu o mai văzuse niciodată. Tipul a încercat să mă violeze. De asta mi-aduc aminte.

— Mă bucur că îţi aduci aminte. El a uitat.

— Nu cred… De ce, Andy, de ce?

— Nu ştiu, Phyl. Dar voi afla.

— Unde ai fost?

— Am fost reţinut la locul unui accident de circulaţie. Cel puţin, am crezut că a fost un accident de circulaţie. Acum nu mai sunt sigur.

— Ce-o să ne facem?

— Nu mai vorbi la plural. Eu trebuie să rezolv totul. Am să-l sun pe un tip de la Washington. Nu vreau să mă amestec cu ei.

— Nu prea te înţeleg.

— Nici eu, de fapt. Dar cred că există o legătură.

— Preşedintele este la Camp David, domnule Trevayne. Îmi pare rău, dar nu ar fi indicat să îl contactez acum. Ce s-a întâmplat?

Trevayne îi povesti lui Robert Webster ce păţise soţia sa. Asistentul prezidenţial rămase fără grai.

— Ai auzit ce am spus?

— Da… Da, am auzit. E oribil.

— Asta e tot ce poţi spune? Ştii ce au zis preşedintele şi Hill săptămâna trecută?

— Sunt la curent. Am discutat cu şeful despre asta; i-am explicat tot.

— Are vreo legătură ceea ce s-a întâmplat cu chestia asta? Vreau să ştiu dacă e aşa! Am dreptul să ştiu!

— Nu-ţi pot răspunde. Cred că nici el nu ţi-ar putea răspunde. Eşti la Plazza? Te sun eu în câteva minute.

Webster închise, iar Trevayne rămase cu mâna încleştată pe receptor. Să-i ia dracu’ pe toţi! Audierea la Senat era programată pentru a doua zi după-amiaza, la două şi jumătate; avea de gând să-i dea naibii pe toţi! Phyllis nu făcea parte din această învoială! Una era să se lege de el; ştia să se descurce, dar să-i lase familia

în pace. Îi va pune la punct mâine, la două şi jumătate, pe nenorociţii ăia ca să-i înveţe minte! Iar după aceea va ţine o conferinţă de presă. Să afle toată ţara asta prăpădită ce fel de porci locuiau într-un oraş numit Washington, DC! N-avea el nevoie de aşa ceva. Unul era Andrew Trevayne.

Puse receptorul în furcă şi se apropie de pat. Phyllis adormise. Se aşeză pe un scaun aflat alături şi o mângâie pe păr. Soţia lui se mişcă uşor, deschise puţin ochii, după care îi închise la loc. Prin câte trecuse! Iar acum mai intervenise şi chestia asta!

Auzind sunetul telefonului, întoarse capul, speriat şi furios, grăbindu-se să răspundă.

— Trevayne! Preşedintele la telefon. Tocmai am aflat. Cum se simte soţia dumitale?

— Doarme, domnule, replică Trevayne, uimit de propria-i reacţie. În ciuda suferinţei cumplite care îl chinuia, avusese prezenţa de spirit de a spune „domnule”.

— Iisuse Hristoase, băiete! Nu-mi găsesc cuvintele! Ce-aş putea să-ţi spun? Ce-aş putea face?

— Eliberaţi-mă din funcţie, domnule preşedinte. Dacă n-o faceţi, mâine după-amiază voi avea o groază de spus. În sala de audiere şi afară, deopotrivă.

— Sigur că da, Andrew. Se-nţelege de la sine. Preşedintele Statelor Unite făcu o pauză, înainte de a continua: Se simte bine? Soţia dumitale se simte bine?

— Da, domnule… A fost… o tactică de terorism, presupun. O chestie… obscenă. Trevayne îşi ţinu respiraţia. Îi era teamă de cuvintele care ar fi putut să-i iasă din gură.

— Trevayne, ascultă-mă bine. Andrew, fii atent! S-ar putea să nu mă ierţi niciodată pentru ceea ce am să-ţi spun. Dacă te simţi suficient de puternic, voi accepta consecinţele, aşteptându-mă mâine la cea mai dură blamare. Nu voi riposta… Dar, acum, trebuie să gândeşti. Să gândeşti cu capul. Am fost nevoit s-o fac de sute de ori – e adevărat că nu în asemenea condiţii dar, oricum, când suferinţa era mare… Ţara ştie că ai fost ales. Audierea este doar o formalitate. Dacă ai să le spui să se spele pe cap cu postul lor, cum o vei face fără să provoci noi suferinţe soţiei dumitale?… Nu pricepi? Este exact ceea ce vor ei!

Trevayne trase adânc aer în piept şi ripostă calm:

— N-am nici cea mai mică intenţie de a-i provoca noi suferinţe soţiei mele, ori de a permite oricăruia dintre voi să se atingă de noi. N-am nevoie de dumneavoastră, domnule preşedinte. Am

fost destul de clar?

— Absolut! Şi îţi dau dreptate întru totul. Numai că există o problemă. Eu am nevoie de dumneata. Am spus că va fi urât… Urât! Urât! Să-l ia naiba de cuvânt oribil!

— Da, urât! răcni Trevayne în receptor, cu răutate. Preşedintele continuă ca şi cum Trevayne n-ar fi zbierat la el:

— Sunt de părere că trebuie să te gândeşti la cele petrecute… Dacă aşa ceva ţi se poate întâmpla dumitale, care după aprecierile noastre eşti unul dintre cei mai buni, gândeşte-te ce-ar putea păţi alţii… Să fie oare necesar să ne oprim? Asta ar trebui să facem?

— Nu sunt îndatorat nimănui cu nimic, ceea ce ştiţi şi dumneavoastră al naibii de bine! Nu vreau să am nici o legătură cu treaba asta.

— Dar ştii că în realitate ai. Nu-mi răspunde acum. Gândeşte-te… Te rog, discută cu soţia dumitale. Pot amâna audierea cu câteva zile – pe motiv de boală.

— N-ar avea nici un rost, domnule preşedinte. Vreau să renunţ.

— Mai gândeşte-te. Te rog să îmi laşi un răgaz de câteva ceasuri. Funcţia mea îţi cere asta. Vorbind totuşi ca om şi nu ca preşedinte, trebuie să recunosc că insist. Zarurile au fost aruncate, nu mai putem da înapoi. Ca om, însă, voi înţelege refuzul dumitale… Toată simpatia şi urările mele de bine soţiei… Noapte bună, Andrew.

Andrew auzi declicul ce indica deconectarea legăturii şi puse receptorul la loc, cu mişcări lente. Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă după ţigări, scoase una şi o aprinse cu un chibrit din cutia cu emblema „The Plazza”. Nu prea avea la ce să reflecteze. Nu intenţiona să se răzgândească, de dragul strategiei unui preşedinte foarte persuasiv. Unul era Andrew Trevayne. Din când în când, trebuia să-şi repete acest lucru. N-avea nevoie de nimeni. Nici măcar de preşedintele Statelor Unite.

— Andy?

Trevayne întoarse privirea spre pat. Soţia sa îl privea.

— Da, iubito, răspunse el, ridicându-se de pe fotoliu şi apropiindu-se repede de pat. Soţia lui părea uşor buimacă.

— Am auzit. Am auzit ce-ai spus.

— Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă. Doctorul revine mâine dimineaţă; apoi plecăm la Barnegat. Nu ai nimic. Acum, dormi.

— Andy?

— Ce e, dragostea mea?
— Vrea să rămâi, nu-i aşa?
— Nu contează ce vrea el.
— Dar are dreptate. Nu-ţi dai seama? Dacă renunţi… te-au dat gata.

Phyllis Trevayne închise ochii intenţionat. Pe Andrew îl afecta profund expresia îndurerată de pe chipul ei epuizat. Apoi, studiind-o în continuare, îşi dădu seama că durerea era combinată cu altceva – cu ură, cu furie.

Walter Madison închise uşa biroului şi răsuci măciulia de alamă, încuindu-se înăuntru. Fusese sunat de Trevayne la restaurant şi, în ciuda panicii, urmase instrucţiunile acestuia. Trebuia să ia legătura cu şeful serviciului de pază şi securitate de la Plazza, pentru a se asigura că nu avea să aibă loc nici o investigaţie a poliţiei. Trevayne insistase ca Phyllis să fie scutită – familia, copiii să fie scutiţi – de orice relatare a agresării în presă. Phyllis nu putea fi de nici un ajutor în ceea ce privea o eventuală descriere a tipului sau a ceea ce se întâmplase; pentru ea totul fusese înceţoşat şi incoerent.

Şeful serviciului de pază şi securitate de la Plazza desluşise altceva în instrucţiunile lui Madison – instrucţiunile clare ale unui avocat influent, în folosul clientului său şi mai influent, Andrew Trevayne – şi nu se sinchisise să-şi dezvăluie interpretarea. În primul moment, Madison fusese tentat să-l mituiască pe tip, însă omul legii din el îl împiedicase să facă aşa ceva; foştii ofiţeri de poliţie, care îşi rotunjesc veniturile provenite din pensie lucrând la hoteluri de lux, au tendinţa de a împânzi lumea cu poveşti legate de mită şi bacşişuri. Tipul putea să creadă ce vrea. Era mai bine aşa. Nu se produsese nici o infracţiune, cu atât mai mult cu cât hotelul avea să fie despăgubit pentru eventualele stricăciuni produse.

Madison se aşeză la masa de lucru şi observă că îi tremurau mâinile. Slavă Domnului că soţia lui dormea. Dormea sau zăcea buimacă, ce mai conta? Încerca să înţeleagă, să analizeze lucrurile în ansamblu, să le aşeze într-o anumită ordine.

Totul începuse în urmă cu trei săptămâni, când primise una dintre cele mai avantajoase oferte din cariera sa. O angajare discretă, concepută şi executată confidenţial. Doar el, fără nici o legătură cu partenerii sau cu firma sa. Practica nu era neobişnuită, deşi avusese parte doar de puţine angajamente de

acest fel. De cele mai multe ori nu meritau încordarea şi efortul – şi nici nu necesitau păstrarea secretului. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre acest angajament. Şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an. Neimpozabili, imposibil de depistat. Plătiţi din Paris într-un cont din Zurich. Durata contractului: patruzeci şi opt de luni. Trei sute de mii de dolari. Nu existase nici o încercare de a ascunde motivele din spatele acestei oferte.

Andrew Trevayne.

El, Walter Madison, era avocatul lui Trevayne de peste un deceniu.

Conflictul era, deocamdată, minor. În calitate de avocat al lui Trevayne îi revenea sarcina de a înştiinţa noii clienţi în legătură cu orice informaţie şocantă sau extraordinară legată de Andrew şi de acel subcomitet propus, dar încă neînfiinţat şi nu avea nici o garanţie că Andrew îl va informa şi pe el. Se înţelegea de la sine. Riscul era asumat doar de clienţi, ceea ce ei înţelegeau perfect.

Era foarte probabil să nu apară niciodată vreun conflict. Şi chiar dacă apărea, informaţia transmisă de el ar fi putut proveni din nenumărate alte surse. În situaţia lui, i-ar trebui enorm de mult timp ca să poată strânge în bancă trei sute de mii de dolari.

Ceea ce se întâmplase în acea seară la Plazza nu avea nimic de-a face cu înţelegerea lor. Nimic!

A-l asocia pe el cu o asemenea faptă era de neînchipuit.

Descuie sertarul de sus al biroului şi scoase dinăuntru un carneţel de notiţe. Îl deschise la litera „K” şi notă numărul pe o bucată de hârtie.

Ridică receptorul şi formă numărul.

— Domnule senator? Walter Madison…

Câteva minute mai târziu, avocatului nu-i mai tremurau mâinile. Nu exista nici o legătură între noii săi clienţi şi incidentul de la Plazza. Senatorul fusese îngrozit.

7

La audierea ce se desfăşura cu uşile închise, participau opt senatori, din tabere opuse şi candidatul ce trebuia confirmat în funcţie, Andrew Trevayne.

Trevayne se aşeză pe un scaun, cu Walter Madison alături şi ridică privirea spre podiumul din faţă. Pe podium se afla obişnuita masă lungă, cu numărul necesar de scaune, cu microfoane fixate la locul lor în faţa fiecăruia şi cu steagul Statelor Unite pe peretele din spate. Sub podium se afla un mic birou cu o maşină de stenografiat. În jur, grupuri de bărbaţi stăteau în picioare şi discutau, gesticulând cu vehemenţă. Pe la ora două şi jumătate, grupurile începură să se împrăştie. Un bărbat în vârstă, care lui Trevayne i se păru a fi senatorul decan de vârstă din Nebraska – sau din Wyoming – urcă cele trei trepte ale podiumului şi se îndreptă spre unul dintre cele două scaune din centru. Îl chema Gillette. Luă un ciocănaş de lemn şi izbi uşor cu el.

— Vreţi să eliberaţi sala, vă rog?

Era semnalul ca aceia care nu participau la audiere să plece cât mai repede. Se dădeau şi se primeau instrucţiuni de ultim moment, iar Trevayne simţea că toate privirile erau aţintite asupra lui. Un tinerel îmbrăcat cu un costum sobru, închis la culoare, se apropie de masă şi puse o scrumieră în faţa lui Trevayne. Tipul zâmbi jenat, de parcă ar fi vrut să se scuze. Ce moment ciudat!

Comisia de senatori începu să se adune; se schimbau amabilităţi. Trevayne sesiză că zâmbetele erau acre, artificiale; domnea o atmosferă încordată datorată unui incident care, în condiţii ceva mai puţin tensionate, ar fi trecut neobservat. Senatorul Alan Knapp, un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani, cu părul negru pieptănat cu grijă pe spate, ca să-i lase liberă fruntea lată, apăsă pe butonul microfonului şi suflă în el. Din cauza zgomotului amplificat, câţiva membri ai comisiei tresăriră puternic, privindu-l cu teamă pe colegul lor. Se prea poate ca reacţia să se fi datorat reputaţiei lui Knapp – intransigent, ba chiar dur, în investigaţiile pe care le efectua. Alt moment ciudat.

Bătrânul senator Gillette era din Wyoming? Nu, era din Nebraska, îşi zise Trevayne; apoi sesiză tensiunea şi rapid lovi

uşor cu ciocănelul de lemn. Îşi drese glasul şi îşi asumă responsabilitatea de a prezida întrunirea.

— Domnilor, distinşi colegi, domnule subsecretar. Comisia senatorială începe audierea numărul şase-patru-unu în data de astăzi, la ora două şi jumătate: rog să se consemneze.

În timp ce stenograful, cu ochii pironiţi în gol, atingea fără să se uite tastele silenţioase, Trevayne îşi dădu seama că „subsecretarul” era chiar el; Fusese „domnul subsecretar”; un subsecretar, unul dintre mulţi alţii.

— Fiind numit cu generozitate de către colegii mei preşedinte al acestei sesiuni de audiere, voi inaugura lucrările cu obişnuita declaraţie prin care sunt subliniate şi definite scopurile reuniunii de astăzi. La încheierea acestei scurte declaraţii, aştept orice adăugiri sau clarificări consideraţi că ar trebui făcute – sper că nu şi opinii contrare, având în vedere că obiectivul nostru este întru totul bipartizan.

Câţiva senatori încuviinţară din cap, alţii zâmbiră sec, câţiva răsuflară adânc, marcând astfel începutul audierii numărul şase-patru-unu din cadrul Senatului. Gillette luă un dosar plasat în faţa lui şi îl deschise. Vorbi tărăgănat şi monoton, de parcă ar fi citit o sentinţă la Curtea marţială.

— Starea industriei de apărare este înspăimântătoare; opinie împărtăşită de orice cetăţean bine informat. Ca reprezentanţi aleşi este de datoria noastră, pe bază de jurământ, de a folosi puterile ce ne-au fost acordate prin Constituţie pentru a depista aceste neajunsuri şi a le corecta, ori de câte ori este posibil. Putem şi trebuie să procedăm astfel. Am luat măsuri pentru instituirea unui subcomitet de investigaţie, solicitat de Comisia bugetară pentru industria de apărare, a cărui menire constă în efectuarea unui studiu amănunţit al contractelor importante existente, ce urmează a fi supuse spre aprobare Congresului, contracte încheiate între Ministerul Apărării şi corporaţiile aflate în relaţii de afaceri cu el. Cu scopul de a limita anvergura anchetei – şi cert trebuie limitată – din motive de timp – pentru orientarea subcomitetului s-a fixat o cifră contractuală arbitrară de un milion şi jumătate, toate acordurile şi tranzacţiile încheiate de Ministerul Apărării cu o valoare care depăşeşte această cifră vor fi supuse analizei subcomitetului. Va rămâne, totuşi, la latitudinea subcomitetului posibilitatea de a decide în privinţa efectuării investigaţiilor. Scopul întrunirii noastre din această după-amiază este de a examina şi de a confirma sau infirma

numirea domnului Andrew Trevayne, fost subsecretar de stat, în funcţia de preşedinte al subcomitetului sus-menţionat. Audierea se desfăşoară cu uşile închise, iar consemnarea discuţiilor va avea un caracter stric secret pe o perioadă nedeterminată de timp, aşa că îi rog pe colegii mei să trateze problema cu toată seriozitatea, iar acolo unde există dubii, dacă există, să le formuleze. De asemenea…

— Domnule preşedinte, îndrăzni să-l întrerupă Andrew Trevayne, pe un ton calm, dar ezitant. Toţi cei de faţă tresăriră miraţi; chiar şi stenograful îşi pierdu aerul de plictiseală şi dezinteres şi se uită spre persoana care cutezase să intervină în timpul cuvântării de deschidere a audierii. Instinctiv, Walter Madison puse mâna pe braţul lui Trevayne.

— Domnule Trevayne, interveni Gillette, absolut consternat.

— Vă rog să mă iertaţi… Poate nu e momentul. Îmi pare rău..!

— Despre ce e vorba, domnule?

— Voiam o clarificare. Mai poate aştepta. Scuzele mele.

— Domnule preşedinte! strigă senatorul Knapp. Lipsa de respect manifestată de subsecretar faţă de această instanţă mi se pare ciudată. Dacă doreşte lămuriri, e limpede că mai poate aştepta până la momentul propice.

— Nu sunt prea familiarizat cu procedura, domnule senator. Nu voiam să-mi uit ideea. Dar aveţi dreptate, fireşte încheie Trevayne, luând un creion, ca şi cum ar fi vrut să-şi noteze ceva.

— Probabil că vi s-a părut o idee extrem de pertinentă, domnule subsecretar, remarcă senatorul din New Mexico, un bărbat cam la cincizeci de ani, respectat pentru stilul lui ironic. Se vedea limpede că îl deranjase reproşul făcut de Alan Knapp, cu scopul de a-l intimida pe candidat.

— Într-adevăr, domnule, confirmă Trevayne, coborând privirea spre hârtie. Pentru câteva clipe în sală se aşternu tăcere.

— Prea bine, domnule Trevayne, zise senatorul Gillette, care părea nesigur pe el. S-ar putea să ai dreptate, deşi procedeul nu e ortodox. N-am fost niciodată adeptul teoriei potrivit căreia remarcile prezidiului sunt sacrosancte. Am fost şi eu tentat adesea să le mai scurtez. Vă rog. Clarificarea dumneavoastră, domnule subsecretar.

— Vă mulţumesc, domnule. Aţi afirmat că responsabilitatea acestei comisii senatoriale constă în a căuta şi a formula orice tip de dubii… Nu prea ştiu cum să mă exprim, dar simt că o responsabilitate similară este împărtăşită şi de cei care se află

aici, la această masă. Cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, am şi eu îndoielile mele.

— Îndoieli, domnule Trevayne? întrebă Mitchell Armbruster, un senator mic şi îndesat, din California, renumit pentru ironia şi inteligenţa sa. Ne-am născut cu îndoieli; bine măcar că, crescând, ajungem să le identificăm. La ce îndoieli vă referiţi? Care să fie pertinente pentru această audiere, evident.

— Că acest subcomitet se va bucura de cooperarea necesară pentru a putea funcţiona. Sper din suflet ca această comisie să analizeze implicaţiile afirmaţiei mele.

— Asta sună ca un ultimatum, domnule Trevayne, rosti Knapp.

— Nicidecum, domnule senator; ar fi absolut nejustificat.

— Oricum, mie mi se pare că „implicaţiile” dumitale sunt jignitoare. Intenţionezi, cumva, să judeci aici Senatul Statelor Unite? continuă Knapp.

— N-am avut impresia că e vorba de un proces, ripostă Trevayne, amabil, fără să răspundă la întrebare.

— Bună replică, remarcă Armbruster, surâzând.

— Prea bine, domnule subsecretar, zise Gillette. Clarificarea solicitată de dumneata a fost consemnată şi înregistrată de această comisie. Eşti satisfăcut?

— Da. Şi vă mulţumesc din nou, domnule preşedinte.

— Atunci, îmi voi încheia remarcile de deschidere a lucrărilor, după care putem începe.

Gillette continuă să mai mormăie încă vreo câteva minute, subliniind întrebările care trebuiau puse şi la care era necesar să se răspundă. Acestea se împărţeau în două categorii. În primul rând, calificările lui Andrew Trevayne pentru funcţia care era luată în discuţie, iar în al doilea rând conflicte de interes ce ar fi putut apărea. În încheiere, făcu afirmaţia obişnuită:

— Mai sunt adăugiri sau clarificări, în afară de intervenţia domnului Trevayne?

— Domnule preşedinte?

— Senatorul din Vermont are cuvântul.

James Norton, un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu părul cărunt tuns perie, se uită la Trevayne şi rosti cu accentul său tipic din est:

— Domnule subsecretar. Distinsul preşedinte a deschis zonele acestei audieri în stilul său clar şi direct. E limpede că vom ridica problema competenţei şi a conflictului. Totuşi, consider că există o a treia zonă ce ar trebui explorată. Este vorba de filosofia

dumneavoastră, domnule subsecretar. Adică, pe ce poziţii vă situaţi. Consimţiţi să ne acordaţi acest privilegiu?

— N-am nici o obiecţie, domnule senator, zâmbi Trevayne. Mă bucur că vom putea schimba asemenea idei şi opinii. Mă refer la punctul meu de vedere şi la cel al acestei comisii senatoriale cu privire la subcomitet.

— N-am venit aici să conversăm! hârâi în difuzoare vocea răguşită a lui Alan Knapp.

— Cu respect îl rog pe senator să ia în seamă remarcile mele anterioare, răspunse Trevayne, calm.

— Domnule preşedinte? interveni Walter Madison, punând din nou mâna pe braţul lui Trevayne şi ridicând privirea spre prezidiu. Aş vrea să schimb câteva cuvinte cu clientul meu, vă rog.

— Desigur, domnule… Madison.

Conform tradiţiei, în astfel de situaţii membrii comisiei senatoriale discutau între ei şi foşneau hârtii. Majoritatea, însă, rămase cu ochii pironiţi pe Trevayne şi Walter Madison.

— Andy, ce te-a apucat? încerci cu tot dinadinsul să încurci lucrurile?

— Am spus ce-am avut de spus…

— Într-o manieră de neuitat. De ce ai făcut-o?

— Vreau să fiu sigur că nu există nici o neînţelegere. Vreau să se consemneze explicit că am avertizat pe toată lumea. Dacă mă validează, vor face-o ştiind perfect ce aştept de la ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, inversezi rolurile în audierea asta.

— Cam aşa ceva.

— Ce urmăreşti? Ce încerci să faci?

— Să aranjez câmpul de luptă. Dacă mă acceptă, nu va fi deoarece aşa vor ei, ci fiindcă n-au încotro şi asta pentru că eu i-am provocat.

— Să-i provoci? De ce? În legătură cu ce?

— Fiindcă între noi există o deosebire profundă.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că de la natură suntem duşmani, zâmbi Trevayne.

— Te-ai ţăcănit!

— Dacă da, scuze. Hai să isprăvim odată, zise Trevayne, ridicând privirea şi studiindu-i pe rând pe toţi membrii comisiei.

— Domnule preşedinte, discuţia dintre mine şi avocatul meu s-

a încheiat.

— Da. Da. Desigur… Senatorul din Vermont a dorit să includă în dezbateri şi filosofia de bază a subsecretarului. Prezidiul consideră că acest aspect se referă la convingerile politice fundamentale – nu partizane – dar cu aplicaţii mai generale. Detalii de alt tip nu sunt pertinente pentru a necesita audiere, făcu Gillette, uitându-se peste ochelari la Norton, pentru a fi sigur că acesta înţelesese sensul cuvintelor lui.

— Absolut acceptabil, domnule preşedinte.

— Aşa speram şi eu, domnule senator, adăugă, chicotind, senatorul Armbruster din California. Armbruster şi Norton se situau în părţi opuse ale baricadei, opiniile lor politice partizane fiind despărţite de o distanţă aidoma celei aflate între cele două state din care proveneau.

Knapp vorbi fără să ceară permisiunea prezidiului:

— Dacă nu mă înşel, subsecretarul s-a opus completării colegului nostru printr-o interpretare proprie. A spus, cred, că îşi rezervă dreptul de a pune întrebări similare membrilor comisiei. Mă îndoiesc că un asemenea drept i-ar trebui acordat.

— N-am impresia că am făcut o asemenea solicitare, domnule senator, rosti Trevayne în microfon, pe un ton calm, dar ferm. Dacă aşa s-a înţeles, îmi cer scuze. Nu am nici un drept – şi nici un motiv – să pun întrebări legate de convingerile dumneavoastră personale. Mă interesează doar ca această comisie, ca entitate deliberativă unică, să mă asigure, aşa cum şi eu trebuie să o asigur, de existenţa unei implicări şi a unei angajări colective.

— Domnule preşedinte? Solicitantul era un senator în vârstă din West Virginia, pe nume Talley. Deşi puţin cunoscut în afara cercului senatorial, în cadrul acestuia era o persoană agreată, atât pentru comportamentul prietenos, cât şi pentru inteligenţa sa.

— Poftiţi, domnule senator Talley.

— Aş vrea să-l întreb pe domnul Trevayne de ce a ridicat, de fapt, această problemă. Şi noi dorim acelaşi lucru; altminteri, nici unul dintre noi nu am fi aici. Sincer să fiu, am crezut că vom avea parte de cea mai scurtă audiere din câte au existat vreodată. Vorbind în nume personal, am mare încredere în dumneata, domnule. Oare această încredere nu e reciprocă? Dacă nu direct faţă de persoana mea, măcar la modul colectiv – pentru a folosi termenul dumitale, domnule.

Trevayne se uită la preşedinte, cerând din priviri permisiunea de a răspunde la întrebare. Senatorul Gillette încuviinţă din cap.

— Desigur, domnule senator Talley, aşa e. Am un respect imens. Şi tocmai datorită încrederii pe care o am în dumneavoastră, respectului pe care îl am faţă de dumneavoastră, doresc ca în darea de seamă a acestor lucrări să fie specificat că ne-am înţeles unii cu alţii. Subcomitetul pentru Comisia de Apărare va fi neputincios dacă nu va avea susţinerea plină de responsabilitate a unor oameni imparţiali şi influenţi cum sunteţi dumneavoastră. Trevayne se opri, privind cu francheţe pe fiecare membru al comisiei. Dacă mă veţi valida, domnilor şi apropo, sper să o faceţi, am de gând să fiu de ajutor.

Senatorul din West Virginia nu sesiză disconfortul câtorva dintre colegii săi.

— Permiteţi-mi, atunci, să-mi reformulez rugămintea, domnule subsecretar. Sunt suficient de bătrân, sau suficient de naiv, ori ambele la un loc încât să cred că oamenii de bună-credinţă – chiar dacă au opinii diferite – pot coopera pentru o cauză comună. Aş vrea să sper că această încredere pe care doreşti să o ai în noi poate căpăta temeiuri şi mai solide prin ceea ce ne vom spune unii altora în această sală. Dacă nu vei fi satisfăcut, ai tot dreptul să o spui. Însă de ce nu aştepţi întâi punctul nostru de vedere?

— Nici nu mi-aş fi putut dori un sfat mai judicios, domnule senator Talley. Din păcate, cred că nervozitatea iniţială mi-a întunecat perspectiva. Voi încerca să nu mai ridic din nou această problemă.

— Poţi ridica oricâte probleme pofteşti, domnule. La fel ca toată această comisie. Coborî privirea spre carnetul din faţa lui, pe care îşi făcuse câteva însemnări. Domnule senator Norton. Ai adus în discuţie aspectul filosofiei generale a domnului Trevayne. Ai vrea, te rog, să detaliezi, pe scurt evident, ca să putem lămuri problema şi să trecem mai departe? Presupun că vrei să te convingi că invitatul nostru îmbrăţişează, măcar teoretic, legile fundamentale ale acestei ţări.

— Domnule subsecretar, i se adresă Norton candidatului, exagerând dialectul specific statului Vermont. Norton ştia întotdeauna când să recurgă la o abordare tipică yankeilor. Îi fusese de folos în nenumărate audieri de acest fel din cadrul Senatului – mai ales atunci când era de faţă şi televiziunea. Îl făcea să pară mult mai american. Voi fi scurt, continuă el; de

dragul ambelor părţi… Aş vrea să te întreb dacă aderi într-adevăr la sistemul politic existent în ţara noastră?

— Desigur, confirmă Trevayne, surprins de naivitatea întrebării, nu pentru mult timp.

— Domnule preşedinte… interveni Alan Knapp, parcă la comandă. Pe mine; unul, sincer vorbind, mă deranjează profund un aspect din trecutul politic al subsecretarului: Domnule subsecretar, dacă nu mă înşel, eşti ceea ce se cheamă… un independent.

— Absolut corect.

— Foarte interesant. Fireşte, sunt conştient că în multe sectoare termenul de „independent politic” se află la loc de cinste. Sună frumos.

— Nu asta e intenţia mea, domnule senator.

— Dar această atitudine mai are şi un alt aspect, continuă Knapp, fără să ia în seamă răspunsul lui Trevayne. Or, eu nu-l găsesc prea independent… Domnule Trevayne, e adevărat sau nu că firmele dumitale au obţinut profituri considerabile de pe urma unor contracte guvernamentale – mai ales în perioada investiţiilor maxime în domeniul aerospaţial?

— E-adevărat. Cred că am justificat profiturile realizate.

— Aşa sper şi eu… Mă întreb, totuşi, dacă lipsa dumitale de partizanat n-a fost cumva determinată de alte motivaţii decât cele de natură ideologică. Nefiind nici de o parte, nici de cealaltă, te-ai plasat în afara oricăror conflicte politice, nu crezi?

— Mă repet, nu asta am avut în intenţie.

— Vreau să spun, ar fi dificil pentru oricine să intre în divergenţă cu dumneata în domeniul politicii, din moment ce opiniile dumitale au fost… sunt… Îngropate sub clasificarea „independent”.

— Staţi un pic, domnule senator! interveni tăios preşedintele, care se enervase vizibil.

— Aş vrea să comentez, dacă mi se permite.

— Ţi se permite, domnule Trevayne, dar după ce îmi voi face cunoscute observaţiile. Domnule senator Knapp, cred că am exprimat foarte clar faptul că vom audia ambele părţi. Remarcile dumitale mi se par irelevante şi, sincer să fiu, penibile. Puteţi comenta acum, domnule subsecretar.

— Aş vrea să-l informez pe domnul senator că oricine, oricând poate afla opiniile mele politice pur şi simplu întrebându-mă. Nu sunt circumspect. Pe de altă parte, nu am ştiut că, de fapt,

contractele guvernamentale ar trebui să fie acordate pe baza înregimentărilor politice.

— Exact aici voiam să ajung, domnule Trevayne, făcu Knapp, întorcându-se spre mijlocul mesei. Domnule preşedinte, în cei şapte ani de când sunt în Senat mi s-a întâmplat de multe ori să susţin oameni cu convingeri politice ce difereau de ale mele, dar şi invers, să refuz să susţin membri ai partidului meu. În aceste cazuri, acordul sau dezacordul meu se baza pe chestiunile specifice aflate la ordinea zilei. Ca oameni de conştiinţă, practicăm toţi aceeaşi etică. Ce mă deranjează pe mine la candidatul nostru este opţiunea sa de a se declara „nepartizan". Lucrul acesta mă îngrijorează. Mi-e teamă de astfel de oameni ajunşi în funcţii mari. Încep să mă îndoiesc de aşa-zisa lor independenţă. Şi mă întreb dacă nu cumva e vorba doar de comoditatea de a fi în tovărăşia aripii celei mai puternice.

Pentru câteva momente în sală se aşternu tăcerea. Gillette îşi scoase ochelarii şi se întoarse spre Knapp:

— Ipocrizia este o acuzaţie deosebit de gravă, domnule senator.

— Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Ne-aţi cerut să ne verificăm conştiinţa… Aşa cum spunea Justice Brandeis, cinstea în sine nu e suficientă. Trebuie însoţită de integritatea morală. Soţia lui Cezar, domnule preşedinte…

— Îmi sugeraţi, cumva, domnule senator, să intru într-un partid politic? întrebă Trevayne, absolut nedumerit.

— Eu nu sugerez nimic. Eu scot în evidenţă aspectele ce provoacă îndoieli.

John Morris, senator de Illinois, se hotărî să rupă tăcerea.

Era cel mai tânăr din comisie, un bărbat pe la vreo treizeci şi ceva de ani şi un avocat strălucit. Ori de câte ori era desemnat în vreun comitet, i se spunea invariabil „Puştiul casei", expresie ce înlocuia altceva, căci Morris era negru, un negrotei care se descurcase rapid, urcând treptele ierarhiei sociale în cadrul sistemului.

— N-ai… Oh, domnule senator.

— Continuă, domnule senator.

— N-ai scos în evidenţă un aspect care provoacă îndoieli, domnule Knapp. Ai făcut o acuzaţie. Ai acuzat un larg segment din electorat de înşelăciune potenţială. Ca şi cum ar fi vorba de poziţia degradantă de… sufragiu de mâna a doua. Înţeleg subtilităţile pe care le foloseşti, ba chiar accept că în anumite

situaţii pot fi valabile. Dar nu cred că se aplică aici.

Senatorul din New Mexico se aplecă în faţă pentru a-l urmări pe Morris în timp ce vorbea.

— Doi dintre cei prezenţi aici înţeleg perfect sensul sufragiului de mâna a doua, domnule senator. După părerea mea, chestiunea e valabilă – adică, poate fi ridicată. Căutăm întotdeauna verificări şi balanţe; acesta e sensul sistemului nostru. Totuşi, mai cred că o dată ridicată această chestiune putem să trecem peste ea prin simplul răspuns al omului care s-a prezentat aici pentru a fi confirmat în funcţie… domnul subsecretar? Pentru a fi consemnat în raport, putem considera că nu eşti… un oportunist? Că aprecierile şi judecăţile dumitale sunt, efectiv, independente ca şi opţiunile politice?

— Într-adevăr, domnule.

— Aşa credeam şi eu. Nu mai am alte întrebări.

— Domnule senator?

— Da, domnule Trevayne?

— Dar ale dumneavoastră?

— Poftim?

— Dar ale dumneavoastră? Aprecierile şi judecăţile dumneavoastră – ca şi cele ale fiecărui membru al acestei comisii – sunt independente de orice presiune exterioară?

Câţiva senatori începură să vorbească furioşi în microfoane; Armbruster din California pufni în râs, senatorul Weeks din Eastern Shore, Maryland, îşi ascunse un zâmbet scoţând o batistă din sacoul elegant – iar preşedintele puse mâna pe ciocănelul de lemn.

După ce ordinea se restabili prin ciocănitul insistent al lui Gillette, Norton, senator de Vermont, îl atinse pe mânecă pe senatorul Knapp. Era un semn. Privirile li se întâlniră, iar Norton scutură din cap – imperceptibil, mesajul fiind, însă, clar.

Knapp ridică blocnotesul din faţa lui şi, de dedesubt, scoase discret un dosar. Se aplecă să îşi ia de jos geanta diplomat, pe care o deschise, strecurând dosarul înăuntru.

Pe coperta dosarului era un nume: „Mario de Spadante”.

8

S-a stabilit ca pauza să aibă loc la ora patru şi un sfert, lucrările audierii urmând să fie reluate la cinci. În cele patruzeci de minute, participanţii aveau răgazul să telefoneze acasă, să rearanjeze schimbări minore în program, să se consulte cu asistenţii, să scape de pisălogii de afară.

După izbucnirea provocată de neaşteptata întrebare a lui Andrew, care fusese politicoasă şi în acelaşi timp provocatoare, Gillette izbutise să conducă rapid interogarea prin ploaia de invective dezlănţuite şi să ajungă la terenul mult mai solid, legat de calificările lui Trevayne pentru ocuparea acestui post.

Andrew era pregătit; răspunsurile sale se dovediră rapide, concise şi complete. Îl surprinse până şi pe Walter Madison pe care rar îl mai mira ceva la extraordinarul său client. Trevayne nu avea nevoie de numeroase pagini şi grafice pline de cifre şi analize legate de operaţiunile efectuate în trecut. Turuia date şi explicaţii cu atâta siguranţă, încât până şi cei care încercau să găsească temeiuri de a nu fi de acord cu el începeau să cedeze.

Siguranţa cu care vorbea despre relaţiile sale economice trecute lăsase comisia fără grai – ceea ce îl făcu pe senatorul Gillette să îşi exprime opinia că, după o pauză, exista posibilitatea să încheie audierea cel mai târziu pe la şapte.

— Eşti uns cu toate alifiile, Andy, zise Madison, întinzându-şi mădularele amorţite şi ridicându-se de pe scaun.

— Asta nu-i nimic, consiliere. Stai să vezi actul doi.

— Să nu treci iarăşi la Charlie Brown, te rog. E foarte bine aşa. Scăpăm de-aici pe la şase. Or să creadă că eşti un computer cu un proces de gândire uman; nu strica imaginea.

— Spune-le lor, Walter. Spune-le lor să nu strice totul.

— Iisuse, Andy! Ce vrei…

— Impresionantă performanţă, tinere, îl lăudă bătrânul Talley, fostul judecător districtual din statul West Virginia, venind spre cei doi, fără să-şi dea seama că se băga în vorbă.

— Vă mulţumesc, domnule. Avocatul meu, Walter Madison.

Cei doi îşi strânseră mâna.

— Cred că te simţi cumva inutil, domnule Madison. Avocaţilor puternici din New York, cum eşti şi dumneata, nu li se întâmplă prea des să scape aşa de uşor.

— În cazul lui sunt obişnuit, domnule senator. Este cel mai nemeritat angajament din istoria baroului.

— Ceea ce înseamnă că, de fapt, nu e. Căci altminteri nu ţi-ai permite să spui aşa ceva. Am practicat şi eu avocatura vreo douăzeci de ani, fir-ar să fie, aşa că ştiu.

Alan Knapp se alătură grupului, iar Trevayne se simţi brusc încordat. Nu-l plăcea pe Knapp, nu numai din cauza grosolăniei lui nejustificate, ci şi pentru că, în opinia lui, Knapp arăta ca un inchizitor. Ce spusese ambasadorul Hill? Care fuseseră cuvintele Marelui Bill? „... n-avem nevoie de un inchizitor". Însă acest Knapp care stătea acum în faţa lui Trevayne nu mai era parcă acelaşi om flegmatic de pe podium. Zâmbea afabil, molipsitor, strângându-i mâna lui Trevayne:

— Te descurci splendid! Pe cuvânt. Cred că ai tocit pentru audierea asta, cum toceşte şeful înainte de conferinţele de presă televizate... Domnule senator? Domnule Madison?

Din nou strângeri de mâini, o camaraderie absolut diferită de atmosfera existentă în urmă cu cinci minute. Trevayne se simţea jenat, era ceva artificial şi nu putea suferi această senzaţie.

— Nu-mi uşuraţi deloc situaţia, zise el, zâmbindu-i cu răceală lui Knapp.

— Oh, Doamne, nu te ataca, omule, îmi fac meseria şi dumneata, la fel. Nu-i aşa, Madison?

— Nu-i aşa, domnule senator?

Senatorul din West Virginia se lăsă mai greu decât Madison.

— Presupun, Alan. Cum nu sunt din fire agresiv, nu agreez cearta. Trebuie să recunosc, însă, că pe mulţi dintre voi situaţiile conflictuale nu-i deranjează...

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva...

— Susţin acest punct de vedere, interveni senatorul Armbruster, din California, pufăind din pipă. Bravo, Trevayne... Să vă povestesc ceva. Knapp era în curs de a-l răstigni pe tipul lui – omul preşedintelui – de la Ministerul Sănătăţii şi Educaţiei, adică îi bătea cuie în palme şi în tălpi şi totuşi când s-a isprăvit audierea, cei doi abia aşteptau să stea de vorbă. Atunci mi-am spus: „Fir-ar să fie, ăştia la mintea lor sunt în stare să se ia şi la pumni!" Nici vorbă, au ieşit în grabă să ia un taxi. Îi aşteptau nevestele la restaurant. Eşti un tip original, domnule senator.

— Nu ştiai că mi-a fost cavaler de onoare la nuntă, acum cincisprezece ani? Mă refer la candidatul preşedintelui pentru Ministerul Sănătăţii şi Educaţiei.

— Domnule subsecretar? Iniţial, Trevayne nu reacţiona la acea formulă de adresare. Pe urmă, simţi o mână pe umăr. Era senatorul Norton, din Vermont. Am putea sta de vorbă un minut?

Trevayne se îndepărtă de grup, lăsându-i pe Madison şi pe Knapp să discute despre un termen juridic, iar pe Armbruster să-l întrebe pe Talley în legătură cu sezonul de vânătoare din acea toamnă în West Virginia.

— Da, domnule senator?

— Sunt sigur că ţi-a spus toată lumea deja. Cârmeşti corabia prin ape învolburate, spre portul dorit.

— Sunt din Boston, domnule senator şi îmi place să navighez.

— Foarte bine. O să eliminăm complimentele – deşi le meriţi, trebuie să recunosc. Am discutat scurt cu câţiva colegi: de fapt, înainte de audiere am stat de vorbă pe îndelete. Vrem să ştii că împărtăşim opinia preşedintelui. Eşti cel mai potrivit pentru acest post.

— Vă rog să mă iertaţi dacă mie metodele de validare mi se par cam stranii.

Norton zâmbi, subţiind buzele asemeni negustorilor yankei. De fapt, se târguia, nu încăpea nici o îndoială.

— Nu sunt stranii, Trevayne. Doar necesare. Vezi, tu, băiete, postul ăsta frige. În cazul în care iese ceva prost – ceea ce nu crede nimeni, sau aproape nimeni – această audiere va fi una dintre cele mai tari din istoria Senatului. Încearcă să înţelegi asta; nu e nimic personal.

— Aşa a zis şi Knapp.

— Are dreptate… Deşi cred că bătrânul Talley nu înţelege. Ce naiba, acolo la el în West Virginia nici măcar nu i-au găsit un contracandidat la alegeri. Mă refer la o persoană demnă de luat în seamă, evident.

— Înseamnă că Talley nu este unul dintre colegii cu care v-aţi întâlnit.

— Sincer să fiu, nu.

— Dar tot n-aţi spus ce voiaţi să spuneţi, nu-i aşa?

— Fir-ar să fie, băiete, ia-o mai uşor, ce naiba! Încerc să-ţi explic un aspect al procedurii ca să înţelegi. Validarea e ca şi făcută… Adică, va fi făcută, doar dacă nu ne sileşti să optăm pentru altă atitudine. Nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea aşa ceva.

Trevayne se uită lung la Norton; văzuse mulţi bărbaţi slabi şi zbârciţi ca acesta, aplecându-se peste gardul fermei sau mijind

ochii pe după dune, la mare, în Marblehead. Greu să bănuieşti că în ochii aceia stinşi se ascundea o privire atât de pătrunzătoare.

— Uite ce e, domnule senator. Tot ce vreau eu de la această comisie este asigurarea că subcomitetul va acţiona ca un agent liber. Dacă nu pot obţine asistenţa dumneavoastră activă, am nevoie măcar de garanţia dumneavoastră că veţi proteja subcomitetul de orice amestec din afară. Cer oare chiar atât de mult?

Norton vorbi laconic, aidoma negustorului ambulant când îşi pipăie marfa:

— Agent liber?! Eiii… Păi, ascultă-mă pe mine, băiete. Pe unii îi scoate din sărite când un tip insistă că trebuie să fie… agent liber; că nu va tolera nici o presiune. Sigur, te poţi întreba de ce. Există presiuni bune şi presiuni mai puţin bune. Nimeni nu agreează a doua categorie, dar cu presiunile bune e altceva. E plăcut să ştii că un om răspunde şi în faţa altcuiva decât Dumnezeu, nu-i aşa?

— Desigur, voi răspunde în faţa cuiva. Nici nu m-am aşteptat să fie altfel.

— Dar gândul ăsta e pe planul doi, nu-i aşa?… Intenţia acestui subcomitet nu este de a satisface eul personal al cuiva, Trevayne. Sarcina pe care o are de realizat e mai importantă decât orice persoană. Poate nu ai temperamentul necesar pentru aşa ceva. Asta am vrut să spun când am zis „intenţia”. N-avem nevoie de un Savonarola.

Norton se uită în ochii lui Trevayne. Yankeul făcea negoţ cu lucruri abstracte de parcă ar fi fost carne de cal. Şi se pricepea de minune.

Trevayne îl privea şi el fix, încercând să sesizeze ipocrizia pe care o intuia în spatele cuvintelor lui Norton, dar nu reuşi.

— Va trebui să luaţi această decizie, domnule senator.

— Te deranjează dacă schimb câteva cuvinte cu avocatul dumitale? Cum îl cheamă?

— Madison. Walter Madison. N-am absolut nici o obiecţie. Cred, însă, că o să vă spună că sunt un client groaznic. E convins că niciodată nu dau atenţia cuvenită lucrurilor atunci când e necesar.

— Nu-i nici un rău dacă încerc, băiete. Eşti încăpăţânat. Dar îmi place, făcu Norton, întorcându-se şi îndreptându-se spre Madison şi Knapp.

Trevayne se uită la ceas. Audierea urma să reînceapă peste

douăzeci de minute. Se gândi să încerce la hotel să vadă dacă Phyllis se întorsese de la cumpărături. Preşedintele insistase să o aducă şi pe ea. Voia ca Phyllis să-şi însoţească bărbatul la Casa Albă, după audiere. Urma să se facă o nouă fotografie – preşedintele alături de Trevayne, semn că îl sprijinea personal – de data asta având-o alături şi pe soţia lui. Phyllis înţelesese.

James Norton îi întinse mâna lui Madison şi oricine i-ar fi văzut şi-ar fi închipuit că abia se cunoscuseră.

— Fir-ar să fie, Madison! Ce naiba mai e şi asta, rosti Norton, cu voce scăzută, dar pe un ton imperativ. Tipul miroase ceva! Asta nu ne-ai spus-o!

— Dar n-am ştiut! Tocmai i-am zis şi lui Knapp, nu-mi dau seama ce se întâmplă.

— Fă bine şi află, îl repezi Alan Knapp, pe un ton rece.

Audierea începu la ora cinci şi şapte minute, întârzierea datorându-se faptului că trei senatori nu izbutiseră să îşi rezolve treburile mai repede. Cele şapte minute îi lăsară răgazul lui Walter Madison să vorbească între patru ochi cu clientul său, la masa la care erau aşezaţi.

— Tipul ăla, Norton, a venit să stea de vorbă cu mine.

— Ştiu. Mi-a cerut permisiunea, zâmbi Trevayne.

— Andy, există o logică în ce spune omul ăsta. N-or să te valideze dacă ai de gând să te dai mare. Pune-te în locul lor; ai proceda la fel, ai fi chiar mai dur, ştii prea bine.

— De acord.

— Ce te deranjează, atunci? Trevayne răspunse, privind drept în faţă:

— Nu sunt chiar atât de sigur că vreau slujba asta, Walter. Categoric n-o vreau, dacă nu pot acţiona cum consider eu că e mai bine. Ţi-am mai spus asta; le-am spus-o şi lui Baldwin şi Robert Webster. Trevayne se întoarse spre avocatul lui. Nimic din dosarul meu nu justifică aluzia la Savonarola.

— Ce anume?

— Asta mi-a trântit Norton. Savonarola. Tu ai zis că „mă dau mare”. Eu nu sunt aşa, ceea ce ei ştiu perfect... Dacă voi fi validat, va trebui să pot intra în biroul oricărui senator din această comisie şi, dacă am nevoie de ajutor, să îl obţin fără nici un comentariu. Trebuie să pot face asta... Comisia nu a fost aleasă la întâmplare, prin tragere la sorţi. Statul din care provine fiecare dintre aceşti oameni este puternic implicat în contracte

cu Pentagonul. Senatul a ştiut perfect ce face când i-a adunat pe toţi la un loc. Singurul mod prin care mă pot asigura că Senatul nu se va amesteca în treburile acestui subcomitet este să-i silesc pe câinii ăştia de pază, fiecare cu circumscripţia lui electorală, să stea în defensivă.

— Adică?

— Să-i fac să se justifice în faţa mea… În raportul acestei audieri. În darea de seamă va trebui să se menţioneze că această comisie este un auxiliar necesar al subcomitetului. Un parteneriat de lucru.

— N-or să înghită aşa ceva! Scopul lor este să te valideze pe tine, atâta tot. Alte cerinţe nu există.

— Ba există, dacă arăt explicit că subcomitetul nu poate funcţiona fără cooperarea Senatului, fără participarea activă a acestei comisii în particular. Dacă nu-i pot face să se angajeze în acest sens, n-are nici un rost să continuu.

Madison se holba la clientul lui.

— Şi ce-ai câştiga aşa?

— Tipii devin o parte activă a… cercetării. Fiecare membru va deveni un inchizitor; nici unul nu va şti exact implicarea „distinsului său coleg”… Se împarte bogăţia, se împarte responsabilitatea.

— Se împart şi riscurile? întrebă Madison, încetişor.

— Tu ai spus-o.

— Ce se întâmplă dacă te lasă baltă?

Trevayne ridică privirea spre membrii comisiei care se adunau în prezidiu. Ochii lui nu trădau nimic, iar vocea îi era plată şi rece:

— Mâine dimineaţă voi convoca o conferinţă de presă, care va sfâşia în bucăţi oraşul ăsta afurisit.

Walter Madison îşi dădu seama că nu mai era nimic de spus.

Trevayne ştia că avea să se ajungă la asta pe parcursul dezbaterilor, ca o necesitate conturată încetul cu încetul, absolut logic. Se întreba cine avea să rostească primul cuvintele şi să impună întrebarea.

Nu în mod surprinzător, primul a fost bătrânul senator Talley, judecătorul de district din West Virginia, un membru al minorităţii, personaj de faţadă, nu unul dintre „colegii” lui Norton.

S-a întâmplat la şase fără trei minute. Talley se aplecă în faţă,

privindu-l pe preşedinte. Când i se dădu cuvântul, se întoarse spre candidat şi spuse:

— Domnule Trevayne, dacă te înţeleg bine şi cred că te înţeleg, preocuparea dumitale primordială se referă la cooperarea efectivă pe care o vei obţine de la aceia dintre noi care ţi-o pot oferi. Este un lucru de înţeles… Ei bine, domnul meu, ar trebui să ştii că Senatul Statelor Unite nu este numai un mare for deliberativ, ci şi o grupare de oameni foarte devotaţi. Sunt sigur că vorbesc în numele tuturor când afirm că prin funcţia mea îţi stau total la dispoziţie. Există o serie de instalaţii guvernamentale în statul West Virginia; sper să foloseşti toate informaţiile pe care, datorită funcţiei mele, ţi le pot procura.

Dumnezeule, se gândi Trevayne, tipul chiar e sincer. Instalaţii guvernamentale!

— Vă mulţumesc, domnule senator Talley. Nu numai pentru oferta dumneavoastră, ci şi pentru clarificarea unui aspect practic. Vă mulţumesc din nou, domnule. Sper într-adevăr că aţi vorbit în numele tuturor.

Senatorul Armbruster, din California, zâmbi şi rosti rar:

— Ai cumva motive să te îndoieşti?

— Nicidecum.

— Dar te-ai simţi mai încrezător, continuă californianul, mai convins de sprijinul nostru, dacă dezbaterile din această după-amiază ar include o rezoluţie comună prin care să se stipuleze că subcomitetul dumitale va fi ajutat de către noi prin toate mijloacele posibile.

— Aşa e, domnule senator.

Armbruster se răsuci spre mijlocul mesei.

— Nu am nici o obiecţie în privinţa acestei solicitări, domnule preşedinte.

— În regulă, zise Gillette, care până atunci se holbase la Trevayne şi izbi în masă cu ciocănelul, o singură dată. Să se menţioneze în raport…

Până la urmă se întâmplase. Unul câte unul, senatorii făcură declaraţia individuală cerută, cu sinceritatea şi francheţea aserţiunii iniţiale.

Trevayne stătea rezemat de spătarul scaunului şi asculta cuvintele acelea bine alese, expresiile abstracte pe care ştia că în curând avea să le memoreze. Reuşise. Manipulase comisia, determinând-o să adopte rezoluţia de bună voie. Puţin mai conta acum că doar câţiva, poate nici unul, avea să-şi onoreze

promisiunile. Ar fi fost frumos, dar de fapt nu conta. Important era că putea arăta mereu spre ei, că îi putea cita în mod repetat.

Webster, asistentul de la Casa Albă, îi promisese o copie a raportului acestor dezbateri; îi va fi simplu să dea drumul în presă unor fragmente izolate.

De la înălţimea de „sanctum sanctorum” pe care i-o conferea rolul său în această comisie, Gillette coborî privirea spre Trevayne. Glasul lui suna hotărât, iar ochii – măriţi din cauza lentilelor bifocale – păreau reci şi ostili.

— Candidatul doreşte să facă vreo declaraţie, înainte de a i se permite să se retragă?

— Da, domnule, răspunse Andrew, uitându-se şi el lung la preşedinte.

— Sper să fiţi scurt, domnule subsecretar, zise Gillette. Comisia trebuie să încerce să-şi definitiveze lucrările – la rugămintea preşedintelui – iar orele sunt înaintate.

— Voi fi scurt, domnule preşedinte, zise Trevayne, desprinzând o foaie dintre hârtiile aflate în faţa lui şi ridicând privirea spre senatori. Nu zâmbea; nu lăsa să se vadă nici un fel de emoţie. Înainte de a definitiva aceste lucrări, confirmându-mă sau nu în funcţie, rosti el cu simplitate, cred că ar trebui să luaţi cunoştinţă de studiile preliminare pe care le-am întreprins. Vor servi drept bază a strategiei cu care voi aborda – subcomitetul va aborda – problemele, în cazul în care se acordă confirmarea. Şi, cum suntem la o audiere cu uşile închise, am încredere că remarcile mele nu vor fi difuzate mai departe… Mi-am petrecut ultimele săptămâni – prin amabilitatea inspectorului general – analizând angajamentele din domeniul industriei de apărare realizate cu următoarele companii şi corporaţii: Lockheed Aircraft, I.T.T. Corporation, General Motors, Ling-Tempco, Litton şi Genessee Industries. Apreciez că una, două sau poate trei dintre ele au acţionat ori individual, ori printr-o înţelegere prealabilă, în scopul de a obţine o autoritate extraordinară în cadrul procesului de luare a deciziilor de către guvernul federal; e vorba de o flagrantă încălcare a legii. Din informaţiile pe care am izbutit să le pun cap la cap, trebuie să vă spun că am dobândit convingerea fermă că o anume companie a fost implicată cu prioritate în săvârşirea acestei infracţiuni. Recunosc că acuzaţia e gravă. Intenţia mea este de a o justifica, dar până voi reuşi acest lucru, prefer să nu divulg numele respectivei

companii. Aceasta este declaraţia mea, domnule preşedinte.

În sală se lăsase tăcerea. Membrii comisiei rămăseseră cu ochii pironiţi la Andrew Trevayne, fără să scoată o vorbă şi fără să se mişte.

Senatorul Gillette schiţă gestul de a lua ciocănelul, dar se răzgândi şi îşi trase mâna înapoi. Rosti în schimb, cu voce joasă:

— Aveţi permisiunea de a vă retrage, domnule subsecretar… Şi vă mulţumesc.

9

Trevayne plăti taximetristului şi coborî în faţa hotelului. Era o seară caldă şi se simţea o briză plăcută. Septembrie la Washington. Se uită la ceas; era aproape nouă şi jumătate şi murea de foame. Phyllis îi spusese că va comanda cina în cameră. Susţinuse că o obosiseră cumpărăturile şi tot ce-şi dorea era o cină liniştită în apartament. O cină liniştită cu doi gardieni permanenţi – prin amabilitatea Casei Albe – afară pe coridor.

Când Trevayne porni spre uşa turnantă din dreapta, un şofer, care stătuse până atunci lângă intrarea principală, veni spre el.

— Domnul Trevayne?

— Da.

— Vreţi să fiţi atât de amabil, domnule, spuse acesta, arătând spre un Ford LTD, genul de maşină închiriată de guvern. Trevayne se apropie de automobil şi îl văzu pe bancheta din spate pe senatorul Gillette, cu ochelarii pe nas şi destul de morocănos. Geamul lateral cu acţionare electrică se lăsă în jos, iar bătrânul domn se aplecă în faţă.

— Îmi poţi acorda câteva minute, domnule subsecretar? Laurence, şoferul meu, va face câteva ture cu maşina, ca să putem sta un pic de vorbă.

— Sigur că da, acceptă Trevayne, suindu-se în spate.

— Aproape toată lumea consideră că cel mai frumos anotimp la Washington este primăvara, zise Gillette, când maşina demară. Eu nu sunt de aceeaşi părere. Mie îmi place mai mult toamna. Dar aşa sunt eu, mai cârcotaş.

— Nu neapărat. Sau poate sunt şi eu cârcotaş. Pentru mine, septembrie şi octombrie sunt lunile cele mai frumoase. Mai cu seamă în New England.

— La naiba, toată lumea zice asta. Toţi poeţii voştri… Cred că din cauza coloritului.

— Probabil, remarcă Trevayne, uitându-se la politician cu o expresie care spunea totul.

— Dar nu te-am poftit să facem o plimbare cu maşina ca să discutăm despre toamna în New England.

— Departe de mine să cred aşa ceva.

— Nu, nu, fireşte. Nici vorbă… Ei bine, ai fost confirmat în funcţie. Eşti mulţumit?

— Fireşte.

— Mă bucură reacţia dumitale, zise senatorul apatic, uitându-se pe geam. Şi la ora asta traficul e aglomerat. Turiştii ăştia afurisiţi; nu ştiu de ce nu sting mai bine luminile pe Mall. Toate luminile, comentă Gillette, întorcându-se spre Trevayne. În toţi aceşti ani petrecuţi la Washington, n-am văzut niciodată o mostră atât de detestabilă de aroganţă tactică, domnule subsecretar… Poate că ai fost mai subtil, mai mieros decât umflatul de Joe – mă refer la răposatul şi nu prea distinsul McCarthy, desigur – însă obiectivele dumitale au fost la fel de condamnabile.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră.

— Oh?… Dacă n-a fost tactic, ci instinctiv, este şi mai periculos. Dacă aş crede asta, aş reconvoca audierea şi aş face tot posibilul să fii respins.

— În acest caz, ar fi trebuit să vă faceţi cunoscute sentimentele în această după-amiază.

— Ce? Şi să-ţi servesc pe tavă ce voiai? Haide, domnule subsecretar, zău aşa, doar nu-ţi închipui că ai de-a face cu bătrânul judecător Talley!? Oh, nu! Ţi-am cântat în strună. Am oferit fiecăruia ocazia să se exprime în public şi să adere la sfânta dumitale cruciadă! Orice altceva ar fi dat greş! Nu, domnule! Nu a existat o alternativă, ceea ce dumneata ştii perfect.

— Şi de ce ar exista o alternativă mâine? Adică, dacă aţi revoca audierea şi aţi retrage confirmarea.

— Fiindcă aş avea la dispoziţie optsprezece ore ca să îţi puric viaţa săptămână cu săptămână. Să amestec totul, ca pe nişte ingrediente, pe care apoi le-aş reaşeza altfel. Iar când aş termina, ai fi deja pe lista procurorului general.

Era rândul lui Trevayne să privească pe geam. Preşedintele spusese asta; era oraşul propice pentru aşa ceva. Se putea întâmpla foarte uşor, fiindcă acuzaţiile apăreau întotdeauna pe prima pagină, dezminţirile pe a treia, scuzele în pagina patruzeci şi opt, făcute sandviş între reclame ieftine.

Oraşul propice pentru aşa ceva. Aşa stăteau lucrurile. Dar lui nu-i trebuia acest oraş; n-avea de ce să accepte că „aşa stăteau lucrurile” şi venise vremea ca lumea să afle asta.

— Atunci, de ce nu procedaţi întocmai, domnule preşedinte.

Nu fusese o întrebare.

— Fiindcă i-am telefonat lui Frank Baldwin… De ce nu încetezi

cu aroganţa asta? Nu ţi se potriveşte, domnule.

Trevayne rămase descumpănit auzind numele lui Baldwin.

— Şi ce-a spus Baldwin?

— Că n-ai fi făcut ce-ai făcut – dacă n-ai fi fost provocat. Zice că te cunoaşte de aproape zece ani şi n-are cum să se înşele.

— Am înţeles, zise Trevayne, scoţând ţigările din buzunar şi aprinzându-şi una. Şi aţi acceptat asta?

— Dacă Frank Baldwin mi-ar spune că toţi astronauţii sunt zâne, aş considera afirmaţia literă de lege.. Ce vreau să aflu de la dumneata este ce s-a întâmplat, de fapt?

— Nimic. Nu s-a întâmplat… nimic.

— Doar nu degeaba i-ai silit pe toţi senatorii din comisie să pareze insinuările cu privire la vinovăţia lor cu justificări menite să le dovedească inocenţa! Fiindcă exact asta ai făcut! Ţi-ai bătut joc de procesul de validare… Ceea ce nu mi-a plăcut deloc, domnule.

— De ce tot recurgeţi la acest „domnule”?

— Există nenumărate feluri de a rosti „domnule”, domnule subsecretar.

— Sunt convins că sunteţi un maestru în acest sens, domnule preşedinte.

— A avut dreptate Frank Baldwin? Chiar ai fost provocat… atât de puternic? Şi de către cine?

Trevayne scutură ţigara cu grijă de marginea scrumierei şi îl privi pe bătrânul de lângă el.

— Presupunând că a fost vorba într-adevăr de o provocare, ce aţi face?

— M-aş asigura întâi dacă a fost o provocare sau doar un incident amplificat în mod exagerat, uşor de rezolvat. Dacă s-ar dovedi că a fost o provocare, i-aş chema pe cei răspunzători la mine în birou şi i-aş da afară din Washington… Nimeni nu trebuie să se atingă de acest subcomitet.

— Vorbiţi cu multă convingere.

— Da, domnule. Aşa aş face. E timpul ca activitatea asta să demareze. Dacă a existat un amestec, vreo tentativă de a obţine influenţă, vreau ca unor asemenea practici să li se pună capăt prin măsuri cât mai severe cu putinţă.

— Cred că eu am realizat acest lucru azi după-amiază.

— Vrei să spui că au fost senatori care au încercat să te abordeze pe căi neprincipiale?

— Habar n-am.

— Atunci, la ce te referi?

— La faptul că a fost o provocare. De unde a emanat, nu ştiu. Ştiu doar că dacă va continua, sunt gata să o dau în vileag. Sau s-o opresc cu totul.

— Dacă a fost vorba de ceva neprincipial eşti obligat să raportezi.

— Cui?

— Autorităţilor respective; doar există destule!

— Poate că am făcut-o.

— Atunci, aveai obligaţia de a informa comisia!

— Domnule preşedinte, audierea de azi după-amiază a fost un fals. Majoritatea din cei prezenţi în comisie reprezintă state ale căror economii depind în mare măsură de instalaţiile şi contractele guvernamentale.

— Ne-ai considerat vinovaţi.

— Nu-i adevărat! N-am judecat pe nimeni. Nu fac decât să iau măsuri ce par adecvate în aceste împrejurări. Măsuri menite să mă asigure că aceşti oameni nu-mi pot pune beţe-n roate.

— Greşeşti. Ai interpretat greşit.

Bătrânul Gillette observă că maşina se apropia de hotelul unde locuia Trevayne.

— Opreşte, Laurence. Mai avem doar câteva momente… Trevayne, mie mi se pare că modul dumitale de a judeca lucrurile are lacune. Faci observaţii de suprafaţă şi te repezi să tragi concluzii eronate. Dai drumul unor insinuări incendiare şi refuzi să le justifici. Lucrul cel mai nociv, însă, este că deţii informaţii pertinente şi, presupun, extraordinare, pe care nu vrei să le împărtăşeşti, erijându-te în rolul de cenzor arbitrar care hotărăşte ce trebuie să i se spună Senatului şi ce nu. După părerea mea, Frank Baldwin şi comisia lui au făcut o mare greşeală recomandându-te, iar preşedintele a greşit, urmându-le exemplu… Mâine voi insista ca această comisie să fie reconvocată şi îmi voi folosi toată puterea conferită de funcţie pentru a anula validarea ta în acest post. Aroganţa dumitale nu rimează cu interesul public. Vei avea ocazia să răspunzi. Noapte bună, domnule.

Trevayne deschise portiera şi păşi pe trotuar. Înainte de a o închide la loc, se aplecă şi îi spuse bătrânului:

— Presupun că aveţi de gând să folosiţi următoarele optsprezece ore pentru a… cum spuneaţi că veţi face? Oh, da. Să-mi puricaţi viaţa săptămână cu săptămână.

— N-am să-mi pierd timpul, domnule subsecretar. Nu meriţi osteneala. Eşti un mare nătărău, zise Gillette, întinzând mâna şi apăsând pe buton. Geamul se ridică în momentul în care Trevayne închidea portiera.

— Felicitări, dragul meu! exclamă Phyllis, sărind din fotoliu şi aruncând revista pe masă. Am auzit la ştirile de la ora şapte.

Trevayne închise uşa şi îşi luă în braţe nevasta, sărutând-o uşor pe buze.

— Păi, să nu te apuci să închiriezi deja o casă. Nu e definitiv.

— Cum adică? Au întrerupt o emisiune ca să citească ştirea. Am fost teribil de mândră. Tu ai fost o ştire.

— Mai am noutăţi pentru ei. S-ar putea să mai transmită o ştire în seara asta. E posibil ca validarea să fie retrasă.

— Ce?!

— Tocmai am făcut o plimbare cu maşina prin jurul hotelului cu distinsul preşedinte al comisiei de audiere. Îi las mesaje lui Walter în tot New York-ul. Trebuie să vorbesc neapărat cu el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo?

Trevayne se dusese la telefon şi ridicase receptorul. Îi făcu semn soţiei să se abţină cu întrebările până ce termina de vorbit. Phyllis, obişnuită cu situaţii de acest fel, se duse la fereastra camerei şi privi oraşul luminat. Soţul ei vorbi întâi cu nevasta lui Madison, iar când termină conversaţia, apăsă pe buton, ţinând receptorul în mână. Nu fusese mulţumit de ce îi spusese doamna Madison – pe care, după ora şapte seara, nu prea mai puteai pune bază. Dădu drumul la buton, sună la aeroportul La Guardia şi ceru biroul de informaţii.

— Dacă nu mă sună într-o oră, telefonez din nou la el acasă. Avionul lui aterizează pe la zece şi ceva, zise el, închizând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Phyllis, remarcând că soţul ei era nu numai furios, dar şi oarecum derutat, ceea ce nu i se întâmplă prea des.

— M-a luat prin surprindere. A zis că aroganţa nu rimează cu interesul public; că am tăinuit fapte deliberat. Şi că sunt un mare nătărău.

— Cine a zis toate astea?

— Gillette, răspunse Trevayne, scoţându-şi sacoul şi azvârlindu-l pe un fotoliu. Din punctul lui de vedere, probabil că are dreptate. Pe de altă parte, ştiu al naibii de bine că nu greşesc. O fi el cea mai onorabilă persoană din Congres, dar asta

nu înseamnă că poate garanta pentru restul. Chiar dacă ar vrea, tot nu o poate face.

Phyllis înţelegea frazele răzleţe ale soţului ei; îi spusese în acea după-amiază ce avea de gând să facă.

— Ăsta e tipul din maşină?

— Da. Venerabilul senator Gillette. Zice că o să reconvoace comisia şi o să retragă validarea.

— Şi o poate face? După ce te-au confirmat în funcţie?

— Cred că da. Va invoca faptul că s-au descoperit noi elemente, sau ceva de genul ăsta. Sigur că poate.

— Atunci, trebuie să-l determini să lucreze cu tine.

— Cam aşa ceva. Oficial, în orice caz. Webster urmează să-mi dea mâine raportul. Dar nu asta e rezolvarea.

— Gillette ăsta s-a prins ce făceai?

— Toţi s-au prins! râse Trevayne. Majoritatea aveau nişte mutre de parcă ar fi mâncat carton presat… Oh, cum or să mai răsufle de uşuraţi! Doar faptul că am deţinut informaţii pe care intenţionat nu le-am divulgat e suficient.

— Ce-ai de gând să faci?

— În primul rând să văd dacă îmi pot salva funcţia la Danforth. Deşi e cam târziu, merită totuşi să încerc. Ce mult îmi plăcea slujba. Walter se pricepe mai bine… Pe urmă, întrebarea importantă: Cât de mult pot întinde coarda mâine după-amiază, fără să risc o citaţie la Ministerul Justiţiei?

— Andy, eu cred că trebuie să le spui exact ce mi s-a întâmplat.

— Aşa ceva nu fac.

— Eşti mult mai vulnerabil decât mine, la acest capitol. De câte ori trebuie să mai repet?! Nu sunt deloc jenată. Nu sunt un monstru. Nu s-a întâmplat nimic!

— A fost urât!

— Da. Dar lucruri urâte se întâmplă în fiecare zi. Tu crezi că mă protejezi, dar n-am nevoie de acest gen de ocrotire. Se duse spre masa unde lăsase revista şi rosti cu hotărâre: Te-ai gândit cumva că cea mai bună ocrotire pentru mine ar fi ca incidentul să apară în ziare cu litere de-o şchioapă?!

— Da, dar am respins idei… de genul răpirii.

Phyllis ştia că nu avea nici un rost să mai insiste pe această temă. Andy n-avea chef să vorbească despre asta.

— Bine, spuse ea, întorcându-se spre el. Mâine spune-le la toţi să se ducă dracului şi oferă-te să le dai şi tu un brânci. Cu scutire

de impozit, evident.

Sesiză durerea întipărită pe faţa ei şi înţelese că, în mod cu totul absurd, Phyllis se considera responsabilă pentru cele întâmplate. Se duse lângă ea şi o luă în braţe.

— Tot nu ne plăcea la Washington. Data trecută abia aşteptam sfârşitul de săptămână, mai ţii minte? Căutam orice pretext pentru a ne întoarce la Barnegat.

— Eşti un bărbat adorabil, Andrew. Să-mi aduci aminte să-ţi mai cumpăr o barcă cu pânze, spuse ea, amintindu-şi o veche glumă de-a lor. Cu ani în urmă, când firma cam trăgea mâţa de coadă, decretase la un moment dat că a avea succes însemna să poată merge în oraş să cumpere un catamaran fără să se uite la preţ, ceea ce era echivalent cu a-şi putea permite orice.

— Mă duc să comand ceva de mâncare, zise el, îndreptându-se spre măsuţa de cafea, unde era un meniu pentru room service.

— De ce trebuie să vorbeşti cu Walter? Ce poate el face?

— Vreau să-mi explice, din punct de vedere legal, diferenţele dintre „părere” şi „constatare”. Primul termen îmi lasă libertatea de a fi furios; cel de-al doilea reclamă intervenţia Ministerului Justiţiei.

— Şi e atât de important să fii furios?

Trevayne citea meniul, dar era cu gândul la întrebările soţiei lui. Ridică privirea spre ea.

— Da, aşa cred. Nu doar de dragul satisfacţiei; n-am nevoie de aşa ceva. Ci pentru că se consideră toţi sacrosancţi. Persoana care va conduce acel subcomitet va avea nevoie de cât mai mult sprijin. Dacă îi zdruncin puţintel, poate că următorului nominalizat îi va fi ceva mai uşor.

— Generos din partea ta, Andy.

Zâmbi şi se duse cu meniul la telefon:

— Nu chiar. Ce-o să mă amuz când am să-i văd pe ticăloşii ăia fanfaroni şi pompoşi foindu-se încurcaţi! Mai ales pe câţiva… Am extras cifre şi procente din indexul industriei de apărare. Cel mai distrugător lucru pe care îl voi face mâine va fi pur şi simplu să le citesc. Pentru toate cele opt state!

— Cumplit! râse Phyllis. Oh, Andy, e grozav.

— Mda, nu-i rău deloc. Chiar dacă nu spun nimic altceva, tot ar fi de ajuns… Oh, fir-ar să fie, sunt frânt de oboseală şi lihnit de foame, aşa că nu vreau să mai gândesc. Nu pot face nimic până nu dau de Walter.

— Relaxează-te; mănâncă ceva; trage un pui de somn. Pari stors.
— Ca soldaţii care se-ntorceau acasă din luptă storşi şi epuizaţi…
— Dar de fapt nu erau.
— … şi spuneau „ce frumoasă eşti”.
— Comandă cina… Dacă ai ceva de gând, poţi să comanzi şi o sticlă bună de vin roşu.
— Am ceva în gând; îmi datorezi un catamaran. Phyllis zâmbi afectuos, în timp ce Trevayne ridică receptorul şi ceru legătura la room service şi se duse în dormitor să îşi pună un neglijeu. Ştia că soţul va mânca, apoi vor termina sticla de Bourgone şi după aceea vor face dragoste. Ceea ce îşi dorea din tot sufletul.

Stăteau lungiţi în pat, Trevayne cu braţul pe după umerii soţiei sale, iar aceasta cu capul pe pieptul lui într-o minunată stare de relaxare, ca întotdeauna după ce făceau dragoste.
Trevayne îşi trase uşor braţul şi se întinse după ţigări.
— Nu mi-e somn, zise Phyllis.
— Ar trebui să-ţi fie; aşa e în filme. Fumezi?
— Nu, mersi… E unsprezece şi un sfert, spuse Phyllis. Rezemându-se de tăblia patului, îşi trase cearşaful peste trupul gol şi se uită la ceasul de voiaj. Încerci din nou la Walter?
— Peste câteva minute. Având în vedere înghesuiala de la aeroport şi problema de a găsi un taxi, nu cred că a ajuns încă acasă. Or n-am nici un chef să fac conversaţie cu Ellen Madison la ora asta.
— E tare tristă; mi-e milă de ea.
— Chiar şi aşa, tot nu vreau să vorbesc cu ea. E limpede că Walter n-a primit mesajul la terminal.
Phyllis îl mângâie afectuos pe braţ, cu gesturi molcome. Fără să-şi dea seama, îşi exprima astfel sentimentul de proprietate.
— Andy, ai de gând să vorbeşti cu preşedintele?
— Nu. Eu mi-am respectat angajamentul. Nu m-am retras. Şi nu cred că i-ar plăcea ca acum să dau fuga la el. Când o să se termine, voi primi binecunoscutul telefon plin de solicitudine. Probabil la micul dejun, dacă mă gândesc bine.
— O să-ţi fie recunoscător pentru asta. Aşa ar trebui. Dumnezeule, când te gândeşti. S-ar putea să pierzi o slujbă care îţi place, eşti insultat, ţi-ai irosit timpul…
— N-am de ce să fiu compătimit, o întrerupse el. Am fost

avertizat. Ohoho şi încă cum!

Sună telefonul şi Trevayne se întinse să răspundă.

— Alo?

— Domnul Trevayne?

— Da.

— Ştiu că apartamentul dumneavoastră are semnul „nu deranjaţi”, dar se acumulează mesajele şi…

— Ce semn? Cum adică „nu deranjaţi”? N-am dat aceste instrucţiuni. Phyllis, tu?

— Nici vorbă, zise soţia lui, scuturând din cap.

— Dar e clar marcat „nu deranjaţi”, domnule.

— E o greşeală, exclamă Trevayne, punând picioarele pe podea. Care sunt mesajele?

— Instrucţiunea „nu deranjaţi” a fost dată la centrală la ora zece fără douăzeci şi cinci, domnule.

— Uite ce e! Noi n-am solicitat niciodată aşa ceva! Te-am întrebat, ce mesaje sunt?

Operatoarea făcu o scurtă pauză; nu permitea ca nişte clienţi uituci să-i spună cuvinte jignitoare.

— Cum încercam să vă spun, domnule, un oarecare domn Madison e pe linie şi insistă să-i dau legătura. A spus că e urgent.

— Fă-mi imediat legătura, te rog… Alo, Walter? Îmi pare rău. Nu ştiu de unde naiba afurisita asta de centrală…

— Andy, e cumplit! Ştiam că vrei să vorbim; de-aia am insistat.

— Ce anume?

— E tragic. E o tragedie!

— De unde ştii? De unde ai auzit?

— Cum adică de unde?! Vuiesc toate ştirile. S-a isprăvit – la radio, la televizor.

Trevayne îşi ţinu răsuflarea câteva clipe, înainte de a vorbi.

— Walter, ce tot îndrugi? rosti el calm şi sigur.

— Senatorul. Bătrânul Gillette. A murit acum câteva ceasuri. Maşina a scăpat de sub control pe un pod din Fairfax…

10

Relatarea accidentului era prea bizară pentru a fi adevărată. Potrivit şoferului internat în spital, Laurence Miller, acesta îl aducea pe Gillette cu maşina din centrul oraşului – nu se pomenea nimic de hotel şi nici de Trevayne – la clădirea Senatului, de unde Miller primise instrucţiuni să urce în biroul şefului lui de la etajul doi, ca să ia o geantă diplomat pe care senatorul o uitase acolo. Omul s-a întors la maşină, a traversat râul Potomac intrând în Virginia, când senatorul a insistat să meargă pe un drum secundar până la el acasă, în Fairfax. Şoferul se opusese politicos – drumul secundar era parţial în lucru, nu existau felinare – însă bătrânul, foarte arţăgos, fusese de neînduplecat. Laurence Miller nu ştia de ce.

Cam la o milă de proprietatea lui Gillette, râul Potomac are o mică derivaţie, care intră în pădurea din Virginia. Un pod metalic, scurt, se întinde peste apă, adâncindu-se brusc spre dreapta, înainte de intrarea în Fairfax. Maşina senatorului era la mijlocul podului, când un alt automobil a apărut în viteză din sens opus, cu faza lungă aprinsă. Cum podul era foarte îngust, şoferului lui Gillette nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să intre în balustrada din dreapta, pentru a evita o ciocnire frontală. Cealaltă maşină a frânat şi ea, apoi a accelerat instantaneu, încercând să se strecoare prin spaţiul rămas liber. Manevra i-a reuşit, iar după ce a trecut de intrarea acoperită cu scânduri, a apăsat pe frâne. Fordul LTD a virat stânga, coborând dealul scurt şi abrupt. Bătrânul Gillette a fost proiectat în rama de la geamul din dreapta, zdrobindu-şi capul de structura metalică a uşii; lovitura a fost atât de violentă încât, potrivit doctorului, moartea a survenit instantaneu.

Cel de-al doilea automobil a trecut în goană peste pod, părăsind locul accidentului. Şoferul n-a putut da nici o descriere a maşinii, fiind orbit de faruri şi preocupat să scape cu viaţă.

Momentul accidentului a fost fixat la ora 21.55.

Andrew citea relatarea în *Washington Post,* luându-şi micul dejun în apartamentul lor. A citit articolul de câteva ori, încercând să depisteze o notă falsă, un amănunt pe care să nu-l fi auzit la ştirile din seara precedentă.

Nu găsi nimic, cu excepţia drumului până la clădirea

Senatului, făcut pentru a lua geanta diplomat uitată acolo.

Ochii fixau ora 21.55 la care se produsese accidentul.

La douăzeci de minute după ce cineva – cine oare? – plasase instrucţiunea „nu deranjaţi” pentru telefonul său. De ce se procedase aşa? În ce scop? Gestul nu garanta că el nu va afla de accident. Era cât se poate de probabil ca el sau Phyllis să asculte radioul sau să se uite la televizor, cum făceau, de obicei.

Atunci de ce? De ce să vrea cineva ca de la 21.55 până la 23.15 când Madison reuşise să obţină legătura, Trevayne să nu poată comunica cu nimeni timp de două ceasuri?

Doar dacă nu fusese o greşeală la centrala telefonică, ceea ce nu putea fi exclus.

— Tot nu-mi revin, zise Phyllis, ieşind din dormitor. E groaznic! Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Presupun că ar trebui să-l sun pe Webster şi să-i povestesc conversaţia cu senatorul. Cum voia boşorogul să se descotorosească de mine.

— Nu! De ce-ai face-o?

— Fiindcă aşa a fost. Pe de altă parte, nu-i exclus ca Gillette să le fi spus ceva celorlalţi, să le fi povestit că voia să mă pună la frigare. N-aş suporta să recunosc că am avut o asemenea convorbire, fără ca eu să fi pomenit de ea de bună voie.

— Cred că ar trebui să mai aştepţi. Din ambele considerente. Nu meriţi să fii pus la stâlpul infamiei. Parcă aşa se spune. Eşti convins că ai dreptate, aşa mi-ai spus aseară.

Trevayne îşi bău cafeaua, încercând să mai câştige timp, înainte de a-i răspunde soţiei sale. Voia în primul rând să nu o împovăreze cu suspiciunile lui. Phyllis considerase că moartea lui Gillette era ceva „groaznic”, dar o menţionase ca pe un accident, or Andrew voia ca lucrurile să rămână aşa.

— S-ar putea ca Webster să fie de altă părere; la fel, poate şi preşedintele. Dar pentru a fi corect, vreau să îi informez.

Într-adevăr, preşedintele Statelor Unite a fost de părerea lui Phyllis Trevayne. L-a instruit pe Webster să îi ceară lui Andrew să tacă, dacă problema nu va fi ridicată de altcineva şi chiar şi în acest caz să facă declaraţii evazive în privinţa chestiunilor discutate cu Gillette, până Casa Albă nu-l va contacta din nou.

Webster l-a mai informat, totodată, că opinia demnă de respect a ambasadorului Hill era că bătrânul senator îl pusese doar la încercare. Marele Billy îl cunoştea pe cârcotaşul bătrân de

ani de zile; era o tactică personală. Hill se îndoia de faptul că Gillette ar fi reconvocat comisia de audiere. L-ar fi lăsat pur şi simplu pe candidat să se perpelească în suc propriu, iar dacă Trevayne ar fi scos armele, urma să menţină validarea.

Era o explicaţie logică, deşi cam complicată. Trevayne n-a crezut-o nici o clipă.

Phyllis îşi propusese să meargă să vadă expoziţia NASA de la Muzeul Smithsonian, aşa că, beneficiind de aceeaşi pază, a plecat, lăsându-l pe Andrew la hotel. Phyllis înţelesese că Andrew va sta tot timpul la telefon şi ştia că în asemenea momente soţul ei prefera să fie singur.

Trevayne făcu un duş, se îmbrăcă şi bău a patra cană de cafea. Era aproape zece şi jumătate şi promisese că-l sună pe Walter Madison înainte de amiază. Nu prea ştia ce să-i spună. Se gândea să-i povestească despre plimbarea cu maşina; considera normal ca Walter să fie pus la curent, în eventualitatea în care audierea s-ar fi reluat. Îi trecuse prin minte să îi spună ceva din conversaţia încordată pe care o avuseseră cu unsprezece ore în urmă, dar totul fusese atât de confuz, iar avocatul inexplicabil de agitat, încât se hotărâse să nu mai complice lucrurile. Madison se găsea în pragul unei crize de isterie şi Andrew credea că ştia motivul: o după-amiază groaznică într-o sală a Senatului; revenirea acasă la o nevastă „bolnavă”, care trebuia supravegheată să nu se îmbete; şi, în cele din urmă, strania relatare a tragediei petrecute pe un pod de pe un drum lăturalnic din Fairfax. Chiar şi avocaţii din Manhattan, blazaţi, dar cu minţi strălucite, au limita lor de rezistenţă.

Se hotărî să aştepte până la amiază, sperând că până atunci se va limpezi toată lumea la cap.

Cineva ciocănea la uşă; Trevayne se uită iarăşi la ceas. Era, probabil, femeia de serviciu.

Deschise uşa şi dădu cu ochii de zâmbetul politicos şi formal al unui ofiţer de armată, un maior îmbrăcat într-o uniformă mototolită cu alămuri strălucitoare şi cu trei rânduri de fireturi.

— Domnul Trevayne?

— Da?

— Sunt maiorul Paul Bonner, de la Ministerul Apărării. Presupun că aţi fost pus la curent; mă bucur să vă cunosc, zise maiorul întinzându-i mâna.

Trevayne procedă la fel din reflex.

— Nu, domnule maior, n-am fost pus la curent.

— Oh… E groaznic să o luăm de la început. Sunt omul dumitale; cel puţin până se reglementează cu biroul şi personalul.

— Zău?! Păi, poftim înăuntru. Nu ştiam că am început deja treaba.

Bonner păşi în cameră cu siguranţa celui obişnuit să comande. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, părul tuns scurt şi era uşor bronzat.

— Aţi început treaba, într-adevăr. Doriţi ceva? Eu mă ocup… Indiferent ce. Astea sunt ordinele pe care le-am primit, îşi azvârli chipiul pe un fotoliu şi se întoarse spre Trevayne, zâmbind cu gura până la urechi. Înţeleg că aveţi o căsnicie fericită; ca să fiu mai la obiect, soţia e aici cu dumneavoastră, la Washington. Asta măcar ne scuteşte de o treabă… Sunteţi foarte bogat, aşa că n-are nici un rost să vi se ofere o plimbare cu vaporaşul pe Potomac. De asemenea, aţi mai lucrat pentru Administraţie, aşa că n-am cum să vă stârnesc curiozitatea cu bârfe din DC. Ştiţi probabil mai multe decât mine… Deci, ce ne mai rămâne de făcut? Eu beau; presupun că şi dumneavoastră. Dumneavoastră navigaţi pe mare; eu încerc. Schiez foarte bine. Dumneavoastră vă simţiţi cel mai bine pe pantele mai fine; n-are nici un sens să ne trambalăm până la Gastaad… Bun, aşadar o să vă găsim nişte birouri frumoase şi ne apucăm să angajăm personalul.

— Domnule maior, mă copleşeşti, zise Trevayne, închizând uşa şi apropiindu-se de ofiţer.

— Perfect, înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

— Vorbeşti de parcă ai citit o biografie pe care eu n-am scris-o.

— N-aţi scris-o. „Unchiaşul” a scris-o. Şi puteţi fi sigur că am citit-o. Sunteţi „material prioritar”.

— Mda. Dar am impresia că nu eşti de acord cu ce ai găsit acolo; am sau nu dreptate?

O fracţiune de secundă, lui Bonner îi pieri tot zâmbetul.

— S-ar putea să aveţi, domnule Trevayne. Deşi n-ar fi corect din partea mea să spun asta. Eu n-am auzit decât o variantă a poveştii.

— Am priceput, zise Trevayne ducându-se la masa de mic dejun şi arătând spre cafea.

— Mulţumesc. E prea devreme s-o iau cu băutura.

— Am şi de-asta, dacă vrei.

— Cafeaua e excelentă, mulţumesc.

Trevayne turnă într-o cană, iar Bonner o luă. Bea cafeaua fără zahăr şi fără lapte.

— De ce abordarea asta în forţă, domnule maior?

— N-am nimic cu dumneavoastră. M-a deranjat sarcina primită, atâta tot.

— De ce? Asta nu înseamnă, desigur, că aş şti care e sarcina dumitale. Nu înţeleg. Ratezi vreo luptă armată prin alte părţi?

— Dar nu sunt nici chiar de pus la naftalină.

— Nici eu.

— Iertaţi-mă… din nou.

— Dumneata iei totul în derâdere, e limpede; indiferent despre ce e vorba.

— Iertaţi-mă. A treia oară, zise Bonner, luându-şi cafeaua şi instalându-se în fotoliu. Domnule Trevayne, acum două zile am primit dosarul dumneavoastră şi mi s-a comunicat că am fost repartizat în serviciu pe lângă persoana dumneavoastră. Mi s-a mai spus, totodată, că sunteţi un VIP de prima clasă şi să fac absolut tot ce pot pentru dumneavoastră. Pe urmă, ieri s-a aflat. Aveţi pâinea şi cuţitul şi suntem la cheremul dumneavoastră. În această situaţie eu sunt doar un prăpădit de mesager.

— N-am intenţia să tai şi să spânzur pe nimeni.

— Atunci, treaba mea e mai simplă. Recunosc că nu aveţi figura unui smintit şi nici nu deliraţi verbal.

— Mulţumesc, însă nu cred că pot spune acelaşi lucru despre dumneata.

Bonner zâmbi, ceva mai relaxat decât înainte.

— Iertaţi-mă. Pentru a patra oară, sau e a cincea?

— Am pierdut şirul.

— De fapt, mi-am pregătit acest mic discurs. Voiam să vă dau ocazia să vă plângeţi, ca să fiu îndepărtat din funcţie.

— Timpul nu-i pierdut. Ce-ar însemna, mă rog, acest „tăiat şi spânzurat”?

— Pe scurt, faceţi parte din categoria celor care au o atitudine antimilitară agresivă. Nu vă place felul în care operează Pentagonul; apropo, nu-i place nici Pentagonului. Sunteţi de părere că Apărarea cheltuieşte cu mult mai mult decât trebuie; de aceeaşi părere e şi Apărarea. Şi aveţi de gând să ne puneţi la zid cu subcomitetul ăsta, iar capetele noastre vor cădea. Greşesc pe undeva, domnule Trevayne?

— Nu neapărat. Doar că, aşa cum se întâmplă în cazul generalizărilor de acest fel, insinuezi o serie de acuzaţii

discutabile. Trevayne se opri câteva momente, amintindu-şi că răposatul Gillette îi spusese cam aceleaşi lucruri în maşină, cu o seară în urmă. Nu cred că sunt justificate, remarcă el, cu ironie.

— Dacă ar fi aşa, aş respira uşurat. Vom…

— Domnule maior, îl întrerupse Trevayne, cu calm, puţin îmi pasă dacă respiri sau nu uşurat. Dacă e să rămâi în slujbă, n-ar strica să clarificăm lucrurile de la bun început. OK?

Bonner scoase un plic din tunică, îl deschise, luă din el trei pagini dactilografiate şi i le întinse lui Trevayne. Prima pagină conţinea o listă cu birourile guvernamentale disponibile şi arăta ca un prospect de proprietăţi imobiliare. Cea de a doua pagină era o copie a numelor pe care Andrew i le dăduse lui Frank Baldwin cu două săptămâni în urmă – înaintea cumplitelor evenimente de la Plazza – bărbaţii şi femeile pe care Andy dorea să îi aibă în staff. Numărul lor se ridica la unsprezece: patru avocaţi, trei contabili, doi tehnicieni – unul militar, celălalt civil – şi două secretare. Dintre cei unsprezece, civilii aveau nişte bife ciudate în dreptul lor. A treia pagină era tot o listă de nume total necunoscute lui Trevayne. În dreapta fiecăruia, se menţiona succint pregătirea profesională şi funcţia guvernamentală deţinută anterior. Trevayne ridică privirea spre maiorul Bonner:

— Ce naiba mai e şi asta?

— Care anume?

Andrew ridică ultima pagină.

— Lista asta. Nu cunosc pe nici unul.

— Toţi au primit aprobare pentru funcţii de încredere.

— M-am gândit şi eu. Presupun că aceste bife… spuse Trevayne, ridicând a doua pagină. Asta înseamnă că oamenii de pe listă nu au primit aprobările necesare?

— Ba nu. De fapt, le-au primit.

— Iar ceilalţi şase nu?

— Exact.

Andrew luă primele două pagini şi le puse pe măsuţa de cafea. Pe ultima o împături cu grijă, după care, tacticos, o rupse în două, întinzându-i bucăţile lui Bonner. Cu reţinere, maiorul se apropie şi le luă.

— Prima dumitale misiune, domnule maior, este să înapoiezi chestiile astea cui ţi le-a dat. Am să-mi angajez singur personalul. Ocupă-te să primească viza favorabilă şi celelalte şase persoane.

Bonner vru să spună ceva, dar se răzgândi când Trevayne luă paginile de pe măsuţa de cafea şi se aşeză pe canapea. În cele din urmă, trăgând adânc aer în piept, maiorul îi spuse civilului din faţa lui:

— Uite ce e, domnule Trevayne, nimănui nu-i pasă pe cine vrei să angajezi, numai că respectivele persoane trebuie să primească toate vizele din partea serviciului de securitate. Lista aceasta, care o înlocuieşte pe a dumitale, nu face decât să simplifice lucrurile.

— Înlocuieşte pe dracu', bombăni Trevayne, tăind adrese de pe lista cu clădiri guvernamentale. Am să încerc să nu angajez nici o persoană aflată în slujba Administraţiei... Apartamentul ăsta de la Potomac Towers nu e cumva într-un bloc?

— Ba da. Guvernul îl mai are închiriat pentru un an şi două luni. A fost luat anul trecut pentru un proiect tehnic, pentru care nu s-au mai aprobat fonduri. E cam departe, însă. S-ar putea să nu fie potrivit.

— Dumneata ce-ai sugera?

— Ceva mai aproape de bulevardul Nebraska sau New York. Va trebui, probabil, să vă întâlniţi cu o mulţime de oameni.

— Am să plătesc taxiurile.

— Nu la asta m-am referit. Mă gândeam că ei vă vor vizita.

— Foarte bine, domnule maior, zise Trevayne, ridicându-se şi uitându-se la ofiţer. Am ales cinci locuri. Du-te să le vezi şi spune-mi ce părere ai. Se îndreptă spre Bonner şi îi întinse foaia de hârtie. Am de dat nişte telefoane; mă duc în dormitor. Pe urmă, plecăm. Mai ia-ţi nişte cafea.

Trevayne intră în dormitor şi închise uşa. Nu mai avea sens să amâne. Se hotărî să-l sune pe Madison. Dacă pleca de la hotel, însemna să-i telefoneze de la vreun birou guvernamental sau de la vreo cabină publică. Era unsprezece şi un sfert; se presupunea că la ora asta, Madison îşi făcuse toate tabieturile şi se calmase.

— Andy, sunt în continuare foarte impresionat, zise avocatul, a cărui voce părea mult mai relaxată. E pur şi simplu cumplit.

— Cred că ar trebui să-ţi povestesc şi restul. E cam la fel de cumplit.

Îi povesti, iar Madison rămase uluit, aşa cum se aşteptase Trevayne.

— Gillette te-a lăsat să înţelegi că ar fi vorbit şi cu ceilalţi?

— Nu. Presupun că n-a vorbit. Zicea că vrea să convoace din nou comisia în dimineaţa asta.

— S-ar putea să fi întâmpinat suficientă rezistenţă. Andy, crezi că accidentul a fost de fapt altceva?

— Mă tot întreb, dar nu găsesc nici un motiv logic. Dacă Gillette a fost omorât fiindcă intenţiona să reia audierea, înseamnă că *ei,* habar n-am cine-or fi, *dacă* sunt, *vor* musai ca eu să conduc acest subcomitet. Înţeleg ca cineva să vrea să scape de mine, dar nu pot pricepe de ce ar exista unii care să ţină morţiş să ocup eu acest post.

— Iar eu nu accept teoria că s-ar putea recurge la măsuri extreme. Bani, metode de persuasiune, chiar influenţă directă – treacă-meargă. Dar nu crimă. Am înţeles că maşina nu putea să cadă în apă, căci parapetul era destul de înalt. Nu exista posibilitatea de a răsturna automobilul intenţionat; pur şi simplu a alunecat lateral şi l-a zdrobit pe bătrân de structura metalică… A fost un accident, Andy.

— S-ar putea să fie aşa.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

Trevayne ezită să-i spună că luase legătura cu Webster la Casa Albă. A pomeni de Webster însemna să îl implice pe preşedintele Statelor Unite – nu persoana care avea acest rol, ci funcţia în sine.

— Nu. Doar cu Phyllis.

— Poate o să procedăm altfel, dar deocamdată e suficient că mi-ai spus mie. Am să mai dau nişte telefoane şi te ţin la curent.

— Pe cine vei suna?

Câteva secunde, Walter Madison nu spuse nimic; cei doi erau conştienţi că momentul este destul de penibil.

— Nu ştiu, încă. N-am avut timp să mă gândesc. Poate pe câţiva din membrii comisiei, pe cei pe care i-am cunoscut. Sunt neliniştiţi, clientul meu vrea să ştie dacă trebuie să facă vreo declaraţie. O să văd eu de unde bate vântul.

— Bine. Mă suni după aceea?

— Sigur că da.

— Mai târziu. M-am pricopsit cu un maior de la Ministerul Apărării. O să mă ajute să amenajez şandramaua.

— Iisuse Hristoase! Ce rapizi au fost. Cum îl cheamă?

— Bonner, iar pe numele mic, parcă Paul.

Madison râse. Râdea fiindcă ştia despre cine era vorba şi nu părea prea încântat.

— Paul *Bonner?* Nu-s deloc prea subtili, ce crezi?

— Nu înţeleg. Ce-i aşa nostim?

— Bonner e unul dintre durii de la Pentagon. Neastâmpăratul din Asia de sud-est, s-a întâmplat acum câţiva ani. Vreo şase ofiţeri au fost expulzaţi din Indochina din cauza unor activităţi desfăşurate dincolo de graniţă, în spatele frontului.

— Da, mi-aduc aminte. Ancheta a fost muşamalizată.

— Exact. A fost al naibii de tare. Iar Bonner ăsta era comandantul.

11

Pe la ora două, Trevayne şi Bonner fuseseră deja să vadă trei dintre cele cinci posibile sedii. Persoana de legătură de la Armată încerca să păstreze o atitudine neutră, dar era o fire prea sinceră. Trevayne îşi dădu seama că, în multe privinţe, Bonner semăna cu el: în contact direct, ofiţerului îi era greu să-şi ascundă opiniile.

Se părea că Bonner considera toate spaţiile vizitate drept corespunzătoare. Nu înţelegea de ce Trevayne insista să le vadă şi pe ultimele două, situate destul de departe de centrul oraşului.

Pe de altă parte, Trevayne acceptase să meargă la primele trei din politeţe, ca să nu se spună că era înclinat să ia decizii pripite. Bonner fusese de acord că birourile din Potomac Towers aveau *într-adevăr* vedere spre râu; Trevayne se aşteptase la asta şi faptul în sine era suficient pentru a-l convinge. Birourile lui aveau să fie în Potomac Towers. Intenţiona, însă, să găsească şi alte argumente decât râul sau ideea de apă. Nu voia să-i dea ocazia lui Bonner, tânărul tiran de la Pentagon, să spună că VIP-ul lui avea o chestie cu apa. Nu intenţiona să apară într-o postură ridicolă, ce ar fi putut decurge atât de uşor din observaţiile grosolane ale unui om care băgase în sperieţi Departamentul Armatei, cu numai câţiva ani în urmă.

— Sper că n-ai nimic împotrivă să facem o pauză de masă, nu-i aşa, domnule maior?

— Doamne Sfinte, cum să am ceva împotrivă?! Mă ia naiba dacă nu trec asta în raport. De fapt, oricum cred că or să-mi tragă ăia un perdaf pe cinste că te-am lăsat să faci turul ăsta. Pe cuvântul meu dacă nu mă gândeam că ai să iei pe altcineva cu dumneata.

— Dracu' ştie! Habar n-am. Indivizii din lumea voastră nu obişnuiesc să-i pună pe alţii să facă treburile astea? Să găsească birouri sau minuni de genul ăsta?

— Câteodată. Dar nu şi dacă e ceva important, care implică mult timp la faţa locului.

— Uitasem. Ai devenit milionar prin eforturi proprii, potrivit materialului bibliografic.

— Mi s-a părut mai simplu aşa, domnule maior.

Se duseseră la Chesapeake House, unde capacitatea lui

Bonner de a îngurgita alcool îl amuză iniţial pe Trevayne, ca în final să-l uluiască. Maiorul comandă whiskyuri duble – trei înainte de masă, două în timpul mesei şi unul după. Şi le mai bău şi seci. Cu toate acestea, nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi băut ceva.

La cafea, Trevayne se gândi să încerce o abordare mai prietenoasă.

— Ştii, Bonner, nu ţi-am spus-o până acum, dar apreciez faptul că te-ai înhămat la o muncă atât de ingrată. Înţeleg perfect de ce nu-ţi place ce faci.

— Nu mă deranjează, pe cuvânt. Cel puţin, nu acum. Te vedeam un marţafoi computerizat, scuzaţi-mi fie expresia. Ştii, genul de individ fudul, care mănâncă pe pâine rigla de calcul şi, fiindcă s-a descurcat în viaţă, îi dispreţuieşte pe toţi.

— Asta scria în „materialul bibliografic”?

— Da. Cam aşa ceva, parcă. Să-mi aduci aminte să ţi-l arăt; peste vreo două luni, dacă vom mai sta de vorbă şi atunci, adăugă Bonner râzând şi golindu-şi paharul. Ce aiureală! Ăştia n-au nici o fotografie de-a dumitale. Aşa procedează întotdeauna cu civilii, exceptând cazurile legate de securitate. Nu-i o tâmpenie?! Nici nu m-aş uita la un dosar decât dacă ar avea cel puţin trei fotografii. N-aş accepta niciodată un dosar doar cu una.

Trevayne reflectă câteva clipe. Maiorul avea dreptate. Din nenumărate motive, o singură fotografie n-avea nici un rost. Cu mai multe, însă, situaţia se schimba.

— Am citit despre activitatea dumitale… de teren. Ai produs o impresie puternică.

— Din păcate, despre chestia asta nu pot şi nu vreau să discut, ceea ce înseamnă că n-am voie să recunosc că aş fi fost vreodată dincolo de San Diego, spre vest.

— Ceea ce mi se pare o idioţenie.

— Şi mie la fel… Ştii, am vreo două explicaţii „făcute”, care n-au nici o valoare. Ce rost ar avea să ţi le spun?

Trevayne se uită la Bonner şi constată că maiorul era sincer. Omul nu voia să debiteze răspunsurile „programate”; în schimb, părea dornic să discute altceva. Merita să încerce.

— Aş lua un coniac. Dumneata?

— Rămân la whisky.

— Tot mare?

— Exact.

Sosiră băuturile, iar observaţia lui Trevayne se dovedi corectă

abia când ajunseră la jumătatea paharelor.

— Ce-i cu subcomitetul ăsta, domnule Trevayne? De ce sunt toţi atât de… „excitaţi”?

— Ţi-ai dat singur răspunsul, azi-dimineaţă, domnule maior. Apărarea cheltuieşte de „n” ori mai mult decât ar trebui.

— Asta am înţeles; nimeni nu poate nega. Dar de ce să fim noi oaia neagră? Sunt mii de oameni implicaţi în asta. De ce *numai* noi să fim arătaţi cu degetul?

— Fiindcă voi emiteţi contractele. Simplu ca bună ziua.

— Noi emitem contracte care sunt aprobate de comitete din Congres.

— Nu vreau să generalizez, dar am impresia că mai întâi Congresul aprobă o cifră şi pe urmă e nevoit să aprobe alta – cu mult mai mare decât prima.

— Noi nu răspundem de partea economică. Trevayne ridică paharul de coniac, pe jumătate gol şi îl răsuci între degete.

— Ai accepta acest gen de raţionament pe teren, domnule maior? Sunt convins că poţi fi de acord cu faptul că echipele de spionaj au o marjă de eroare, dar ai putea tolera o inacurateţă de sută la sută?!

— Nu-i acelaşi lucru.

— E vorba de informaţii, în ambele cazuri, nu crezi?

— Refuz să pun semnul de egalitate între vieţi omeneşti şi bani.

— Nu gândeai la fel când activitatea dumitale „de teren” a costat *nenumărate* vieţi omeneşti.

— Rahat! Atunci era vorba de o situaţie statistică referitoare la lupte.

— Pe naiba! O groază de lume a considerat acea situaţie inoportună.

— Atunci, de ce dracu’ au stat cu mâinile în sân? Văicărelile nu mai ajută la nimic *acum.*

— Din câte îmi amintesc, au fost încercări în acest sens, spuse Trevayne, cu ochii pironiţi pe pahar.

— Care au eşuat. Fiindcă nimeni nu a abordat bine problema. Strategia a fost total neadecvată.

— Interesantă afirmaţie, domnule maior… Provocatoare, chiar.

— Uite ce e, eu cred că războiul acela a fost necesar pentru motive pe care indivizi mult mai deştepţi decât mine le-au repetat de nenumărate ori. Pot înţelege, de asemenea, că o serie dintre ele au fost respinse, renunţându-se la ele întrucât preţul

era prea mare. Astea sunt aspectele care le-au scăpat oamenilor acelora. N-au ştiut să pună accentul pe ele.

— Mă fascinezi, zise Trevayne, golind paharul. Cum să fi putut… oamenii aceia face asta?

— Manevre de tactică vizuală. Aş putea aduce în discuţie chiar şi unele elemente de logistică, legate de costuri şi geografie.

— Te rog, chiar, spuse Trevayne, răspunzând cu un zâmbet la zâmbetul maiorului.

— Aspectul vizual: cincisprezece mii de sicrie în trei unităţi de câte cinci mii fiecare. Chestii de-adevăratelea – treabă guvernamentală, construcţie de brad. Costuri – două sute dolari pe bucată, producţie în serie. Geografie: New York, Chicago, Los Angeles – Fifth Avenue, Michigan Avenue, Sunset Boulevard. Tactica: plasarea sicrielor lateral, la un interval de treizeci de centimetri, fiecare al o sutălea sicriu cu capacul deschis, să se vadă cadavrul. Mutilat, pe cât posibil. Personal necesar: doi oameni de sicriu, cu trupe auxiliare de şoc de câte o mie, pentru fiecare oraş, folosite pentru a distrage atenţia poliţiei şi a preîntâmpina orice amestec. Efectiv total necesar: 33 000… şi 150 de cadavre… Trei oraşe complet imobilizate. Trei kilometri de cadavre, reale şi simbolice, blocând toate arterele principale. Impact total. Dezgust.

— Incredibil. Şi crezi că ar fi prins?

— N-ai văzut niciodată lume îmbulzită la colţ de stradă să asiste la trecerea unui car mortuar? E identificarea supremă… Ceea ce ţi-am descris eu adineauri ar fi putut face să li se întoarcă stomacurile pe dos unui număr de opt până la zece milioane de oameni prezenţi la faţa locului, plus încă o sută de milioane prin intermediul presei. Un ritual de înmormântare în masă.

— Nu s-ar fi putut face aşa ceva. Cineva s-ar fi opus. Există poliţie, gardă naţională…

— Logistica, din nou, domnule Trevayne. Tactică diversionistă; surpriză, tăcere. Personalul şi echipamentul se adună în linişte, să zicem într-o duminică dimineaţă sau într-o luni devreme – ore la care activitatea poliţiei este minimă. Manevra cronometrată atât de precis, încât să poată fi efectuată în mai puţin de patruzeci şi cinci minute în fiecare oraş… Doar vreo treizeci de mii de bărbaţi – probabil şi femei. Păi, numai în Washington pot avea în marş aproape o jumătate de milion.

— Cutremurător.

Trevayne nu zâmbea. Poziţia lui fusese clară în privinţa Indochinei, iar maiorul ţinuse să-i atragă atenţia că ştia acest lucru.

— Asta se şi urmăreşte.

— Nu doar manevra în sine, ci faptul că ai putut concepe aşa ceva.

— Sunt soldat profesionist. Treaba mea e să concep strategii. Şi, o dată ce le-am conceput, să creez şi contramăsuri.

— Ai creat vreuna pentru chestia asta?

— Evident. Nu e prea plăcut „dar e inevitabil şi se reduce la represalii rapide; reprimare imediată şi completă. Confruntare cu forţe şi armament superior pentru a stabili supremaţia militară. Suprimarea întregii mass-media de informaţie. Înlocuirea unei idei cu alta. Rapid.

— Şi multă vărsare de sânge.

— Inevitabil, zise Bonner, rânjind. E doar un joc, domnule Trevayne.

— Prefer să stau deoparte.

Bonner se uită la ceas:

— Ei drăcia dracului! S-a făcut aproape patru. Hai să mergem şi la ultimele două adrese, să nu închidă.

Trevayne se ridică de pe scaun uşor amorţit. Cuvintele maiorului Paul Bonner rostite în ultimele cinci minute îl ajutaseră să înţeleagă un adevăr deosebit de crud: în Washington locuiau nenumăraţi indivizi ca Paul Bonner. Oameni angajaţi – legitim, justificabil prin capacităţile lor – în promulgarea autorităţii. Soldaţi profesionişti în stare să gândească mai bine decât adversarii lor, fiind capabili să gândească ca ei. Generoşi, deopotrivă. Toleranţi faţă de gândirea încâlcită şi confuză a molaticilor lor omologi civili. Ştiind cu certitudine că în această eră de potenţial holocaust nu există loc pentru cei nehotărâţi şi ezitanţi. Protecţia naţiunii era direct legată de mărimea şi eficacitatea forţei ei de atac. Indivizi ca Bonner nu puteau concepe ca cineva să stea în calea acestui ţel. Aşa ceva nu puteau tolera.

Cât de absurdă părea afirmaţia rostită de Bonner atât de ingenuu: „Ei drăcia dracului! S-a făcut aproape patru”. Nu suna deloc ameninţător.

Sediul din Potomac Towers oferea suficiente motive pentru a fi ales, fără nici o legătură cu priveliştea spre râu. Bonner acceptă

acest lucru. Celelalte apartamente aveau toate cinci birouri şi o sală de aşteptare; la Towers, mai existau o bucătărioară şi o cameră de lucru, potrivită pentru lecturi, pentru conferinţe, oferind chiar şi posibilitatea de a dormi acolo peste noapte, pe imensa canapea de piele din încăperea principală. Apartamentul din Potomac Towers fusese închiriat pentru un program tehnic de criză şi dotat în acest scop. Era ideal pentru ceea ce voia Trevayne, aşa că Bonner făcu cererea oficială, răsuflând uşurat că periplul se isprăvise.

Cei doi bărbaţi se întoarseră la hotelul lui Trevayne.

— Vrei să vii sus să bem ceva? întrebă Trevayne, coborând din vehiculul Armatei, care, datorită emblemelor de pe portiere, putea parca oriunde.

— Mulţumesc, dar prefer să mă duc să raportez. Pe puţin zece generali îşi fac acum de lucru, intrând şi ieşind din toaleta bărbaţilor, cu ochii pe biroul meu.

Bonner zâmbea satisfăcut de imaginea pe care o născocise. Trevayne înţelese. Tânărului despot îi plăcea poziţia pe care o avea – poziţie ce îi fusese atribuită din motive care lui Bonner îi displăcuseră, dar pe care le putea întoarce acum împotriva superiorilor săi.

Trevayne se întreba care erau acele motive.

— Bine, distracţie plăcută. Mâine dimineaţă la zece?

— Perfect. Alertez securitatea; lista aia a dumitale va fi aprobată. Dacă apare vreo problemă serioasă, te sun eu. Pregătesc interviurile, zise Bonner uitându-se la Andrew râzând. Interviurile *dumneavoastră.*

— Excelent. Mersi.

Trevayne se uită după maşina Armatei, care demară intrând în traficul infernal al Washingtonului de la ora cinci şi jumătate după-amiaza.

De la recepţie, Trevayne primi informaţia că doamna Trevayne îşi luase mesajele exact la ora cinci şi zece. Liftierul îl salută cu mâna la cozoroc, zicând „Bună seara, domnule Trevayne”. Primul dintre cei doi oameni care făceau de gardă, aşezat într-un fotoliu lângă şirul de ascensoare de la etajul nouă, îi zâmbi; cel de-al doilea, aflat pe coridor, în picioare, la câţiva metri de uşă, înclină din cap, recunoscându-l. Trevayne avea senzaţia că tocmai trecuse printr-un hol cu oglinzi, unde imaginea lui se reflecta de mii de ori, dar nu neapărat pentru el.

— Bună, Phyl, strigă Trevayne închizând uşa şi auzind-o pe

soţia lui vorbind la telefonul din dormitor.

— Vin numaidecât, îi răspunse ea.

Andrew îşi scoase sacoul, îşi lărgi nodul de la cravată şi se duse la bar, unde îşi turnă un pahar cu apă de la gheaţă. Phyllis ieşi din dormitor; în ciuda zâmbetului ei, Andrew percepu în privirea ei o undă de îngrijorare.

— Cine a fost la telefon?

— Lillian, răspunse ea, numind-o pe femeia care îndeplinea rolul de menajeră, bucătăreasă şi femeie bună la toate, în casa din High Barnegat. A avut nişte necazuri cu curentul electric; or să se rezolve. Aşa i-au spus cei de la intervenţii.

Se sărutară ca de obicei, deşi Trevayne era cam absent.

— Ce înseamnă „necazuri”?

— S-a stins lumina aproape în toată casa. Latura nordică. Nici nu şi-ar fi dat seama, dacă nu se oprea radioul.

— Şi n-a pornit imediat?

— Nu. Dar e în regulă, vine o echipă să repare.

— Phyl, avem un generator auxiliar. Intră în funcţiune imediat, în caz de avarie.

— Iubitule, de unde să ştim noi *toate* astea? Vin oamenii să repare… Cum a fost? Apropo, pe unde ai umblat?

Posibil, îşi zise Trevayne, să fie o pană de curent la Barnegat, dar puţin probabil. Întregul sistem electric de la Barnegat fusese proiectat de fratele lui Phyllis; muncise cu multă pasiune şi meticulozitate. Trebuia să-l sune pe cumnatul lui, să-l roage să vadă despre ce e vorba.

— Pe unde am umblat?… Prin tot oraşul, cu un tinerel simpatic ale cărui lecturi de seară se rezumă la Clausewitz.

— Cine e tipul?

— Ştiinţa… supremaţiei militare e suficient.

— Cred că a fost o plăcere.

— Da, o plăcere „instructivă” mai degrabă… Am ales sediul. Ştii unde? Pe malul râului.

— Cum ai reuşit?

— N-a trebuit să fac nimic. Era liber.

— N-ai mai aflat nimic? Despre audiere, despre confirmare?

— Nu. Până acum, cel puţin. Mi-au spus de la recepţie că ai luat mesajele. A sunat Walter?

— Oh, le-am pus pe masă. Iartă-mă. Am văzut mesajul lui Lillian şi am uitat complet.

Trevayne se duse la măsuţa de cafea şi luă bileţelele. Erau

douăsprezece, majoritatea de la prieteni, unii chiar apropiaţi, alţii de care şi-aducea vag aminte. Nimic de la Madison. În schimb, găsi un mesaj de la un domn „de Spadante”.

— Ce ciudat. M-a sunat de Spadante.

— Am văzut şi eu numele; dar nu ştiu cine e.

— L-am cunoscut în avion. Îl ştiu din perioada New Haven. Lucrează în construcţii.

— Şi, probabil, vrea să te invite la dejun. În fond, ai devenit cineva.

— Cred că, având în vedere situaţia, n-am să-i telefonez… Oh, au sunat soţii Jansen. Nu i-am mai văzut de doi ani.

— Sunt tare drăguţi. Hai să le propunem să cinăm împreună, mâine sau sâmbătă, dacă sunt liberi.

— De acord. Mă duc să fac un duş şi să mă schimb. Dacă sună Walter cât sunt în baie, cheamă-mă.

— Sigur că da.

Cu un aer distrat, Phyllis luă paharul cu apă al soţului ei şi-l bău. Se duse spre canapea, luă mesajele şi se aşeză. Câteva nume îi erau complet necunoscute; parteneri de afaceri de-ai lui Andy, îşi zise ea. Ceilalţi erau simple cunoştinţe, cu excepţia soţilor Jansen şi a încă două familii, Ferguson şi Prior, amici de pe vremea când locuiau la Washington, iar Andy lucra la Departamentul de Stat.

Auzi apa de la duş şi-şi zise că s-ar putea îmbrăca până termina Andy. Acceptaseră o invitaţie la cină în Arlington – o obligaţie, cum spusese Andy. Individul era ataşat diplomatic la ambasada Franţei – un tip care cu ani în urmă îl ajutase în timpul conferinţelor din Cehoslovacia. Începea caruselul de la Washington, reflectă ea.

Doamne, cât de mult îi displăcea.

Sună telefonul şi o fracţiune de secundă Phyllis speră să fie Walter Madison, cu care Andy trebuia să se întâlnească, ceea ce presupunea anularea cinei din Arlington.

Apoi, se răzgândi; ar fi fost şi mai rău. Întâlnirile aranjate în pripă erau ceva cumplit la Washington.

— Alo?

— Cu domnul Andrew Trevayne, dacă sunteţi amabilă, rosti un glas uşor iritat, dar altminteri blând şi politicos.

— Îmi pare rău, e la duş. Cine întreabă, vă rog?

— Sunteţi doamna Trevayne?

— Da.

— N-am avut plăcerea; numele meu este de Spadante. Mario de Spadante. Îl cunosc pe soţul dumneavoastră, nu foarte bine, desigur, de un număr bun de ani. Ne-am reîntâlnit ieri, în avion.

Phyllis îşi aminti că Andy spusese că nu avea de gând să-l sune pe de Spadante.

— Atunci, îmi pare de două ori rău. E în mare întârziere. Nu cred că o să reuşească să vă sune imediat.

— Poate n-ar strica să las un număr, dacă deranjul nu e prea mare, pentru cazul în care vrea să ia legătura cu mine. Vedeţi dumneavoastră, doamnă Trevayne, urma să vin şi eu la familia Devereaux, în Arlington. Am făcut nişte lucrări pentru Air France. S-ar putea ca soţul dumneavoastră să prefere să-mi găsesc o scuză şi să nu mă duc acolo.

— Doamne fereşte, dar de ce să vrea aşa ceva?

— Am citit în ziare despre subcomitet... Spuneţi-i, vă rog, că am fost urmărit de când am ajuns pe aeroport. Persoana respectivă ştie că domnul Trevayne a venit în oraş cu maşina mea.

— Cum adică a fost urmărit? Şi de ce faptul că ai venit cu el în maşină ar avea vreo legătură cu asta? îl întrebă Phyllis pe soţul ei, când acesta ieşi din baie.

— N-ar trebui să aibă nici o legătură; el s-a oferit să mă ducă cu maşina. Dacă zice că a fost urmărit, probabil că are dreptate. E obişnuit cu aşa ceva. Face parte din lumea interlopă.

— La Air France?

— Nu, râse Trevayne. E constructor. Probabil că se ocupă de construirea vreunui terminal. Unde-i numărul?

— L-am scris pe sugativă. Ţi-l dau imediat.

— Lasă, nu-i nevoie, zise Trevayne, pornind în maiou şi chiloţi spre salonaş, unde se afla biroul alb cu sugativa verde a hotelului. Ridică receptorul şi începu să formeze rar numărul, pe măsură ce descifra scrisul mâzgălit al soţiei lui. Ce-i ăsta: un nouă sau un şapte? o întrebă el, când Phyl intră pe uşă.

— Un şapte. Ce-ai de gând să-i spui?

— Vreau să-l pun la punct. Să-i explic că mă doare în cot dacă închiriază camerele de alături, sau dacă mă fotografiază de întâi mai... Eu nu mă bag în jocuri din astea! Tipul are un tupeu fantastic dacă îşi imaginează că aş face-o... Cu domnul de Spadante, vă rog.

Calm, dar evident iritat, Trevayne îi spuse ce avea pe suflet,

înghiţind răbdător scuzele slugarnice ale italianului. Conversaţia durã ceva mai mult de două minute, iar când puse receptorul în furcă, Trevayne avea senzaţia că lui Mario de Spadante îi plăcuse dialogul.

Lucru perfect adevărat.

La două mile de hotelul lui Trevayne, în partea de nord-vest a Washingtonului, în faţa unei vechi case în stil victorian era parcat Cadillacul bleumarin al lui de Spadante. Casa, ca şi strada – de fapt ca întregul cartier – cunoscuseră zile mai bune. Sesizai, totuşi, o anume grandoare, în ciuda stării de declin. Locuitorii acestei zone se împărţeau, în mare, în trei categorii: vârstnicii, care din cauza amintirilor şi a lipsei de bani nu se puteau muta de acolo; cuplurile mai tinere – de obicei înrolate de timpuriu în aparatul guvernamental – care puteau beneficia de mult spaţiu, plătind o chirie convenabilă; şi, în sfârşit, un număr mic de grupuri de tineri în permanent conflict social. Tânguirile lăutelor din Extremul Orient, vibraţiile sepulcrale ale flauturilor indiene continuau până în zori, căci acolo nu exista noapte, nici zi, ci doar un întuneric cenuşiu, prin care răzbăteau gemetele supravieţuirii individuale.

Droguri puternice. Furnizorii şi clienţii.

Vechea casă victoriană în faţa căreia se afla Cadillacul lui de Spadante fusese preluată recent de un văr, alt văr a cărui influenţă se făcea resimţită în Departamentul de Poliţie al Washingtonului. Casa era o verigă a enclavelor de subcultură, un mărunt post de comandă pentru distribuirea narcoticelor. De Spadante se oprise cu câţiva colegi pentru a inspecta investiţiile necesare.

Acum şedea într-o cameră fără ferestre; în lumină se vedeau posterele care acopereau crăpăturile din pereţi. În afară de el, în odaie mai era o singură persoană. Puse receptorul în furcă şi se rezemă de spătarul scaunului plasat în spatele unei mese jegoase.

— E ţâfnos; m-a trimis la plimbare. Nu-i rău deloc.

— Ar fi fost mult mai bine dacă aţi fi lăsat lucrurile să se desfăşoare de la sine, cretinilor! Audierea ar fi fost reconvocată şi lui Trevayne i s-ar fi retras validarea. Scăpam de el!

— Nu gândeşti; asta-i problema ta. Umbli după soluţii rapide; mare tâmpenie. Mare tâmpenie mai ales acum.

— Greşeşti, Mario, zise Robert Webster. N-ai rezolvat nimic;

ne-ai pus în braţe o complicaţie potenţial periculoasă. Lucrătură grosolană!

— Nu fi tu *grosolan* cu mine! Am pus la bătaie două sute de miare în Greenwich şi alte cinci pentru Plazza!

— Tot grosolan, bolborosi Webster. Grosolan şi inutil. Tactica ta demodată, cu cazanul încins la foc, era să ne explodeze drept în nas! Cască ochii pe unde calci!

Italianul ţâşni de pe scaun:

— Tu să nu mă pui pe mine la punct, Webster! Vine ea ziua, marţafoilor, când o să mă pupaţi în fund ca să vă dau ce am despre el!

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă pliscul mai mic. Şi nu-mi mai rosti numele. Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată a fost când ne-am încurcat cu tine! Allen are dreptate în această privinţă. Toţi au!

— N-am cerut eu să fiu invitat, Bobby. Şi nici tu n-ai găsit numele meu în vreo carte de telefon. Tu ai venit la mine, puişor! Aveai nevoie de ajutor şi te-am ajutat... Te ajut deja de o bună bucată de vreme. Aşa că nu mai vorbi urât cu mine.

După expresia de pe chipul lui Webster, se vedea că, deşi nu-i făcea plăcere, era de acord cu spusele lui de Spadante. Mafiotul îi ajutase aşa cum puţini ar fi cutezat s-o facă. Iar el, Bobby Webster, fusese cel care îl căutase pe de Spadante. Trecuse de mult ziua când Mario de Spadante ar fi putut fi concediat cu uşurinţă. Acum, se punea doar problema de a-l ţine sub control.

— Nu pricepi? Am vrut să scăpăm de Trevayne. Reconvocând audierea, rezolvam toată treaba.

— Crezi?! Ei bine, greşeşti, domnule Chiloţei-de-dantelă. Am discutat cu Madison aseară; i-am spus să mă sune de la aeroport, înainte să se îmbarce. M-am gândit că *cineva* ar trebui să ştie ce face Trevayne.

Informaţia neaşteptată îl făcu pe Webster să îşi stăpânească ostilitatea.

— Ce-a zis Madison?

— S-a schimbat macazul, nu?! Nu s-a gândit nici unul dintre voi la aşa ceva, deştepţilor!

— Ce-a zis?

De Spadante se aşeză.

— Stimabilul avocat era extrem de încordat. Avea o voce de parcă îi venea să se ducă acasă şi să dea pe gât o sticlă cu beţivanca aia de nevastă-sa.

— Spune-mi ce-a zis!

— Trevayne s-a prins ce era cu comisia aia de senatori – o gaşcă de cârcotaşi montaţi; a spus-o clar şi răspicat. Şi Madison n-a făcut nici un secret din faptul că la audiere a stat ca pe ace – nu Trevayne, pe el îl durea în fund – Madison a stat ca pe ace. Şi să fiu al naibii dacă n-a avut toate motivele. Trevayne i-a spus că dacă nenorociţii ăia îl resping, nu va părăsi oraşul fără să facă tărăboi. Avea de gând să cheme ziarele, televiziunea; voia să dea în vileag o sumedenie de lucruri. Or Madison presupunea că ar fi fost vorba de chestii cam neplăcute.

— Despre ce?

— Madison nu ştie. Mi-a spus doar că treaba e dură. Trevayne a zis că putea să sfârtece oraşul în bucăţi; chiar astea au fost cuvintele: să sfârtece oraşul în bucăţi!

Robert Webster se întoarse cu spatele la mafiot; respira adânc ca să-şi stăpânească mânia. Miasma acrişor-dulceagă din casa aceea veche îi făcea rău.

— N-are absolut nici un sens. Săptămână trecută am discutat cu el în fiecare zi. Repet: n-are nici un sens.

— Dar nici Madison n-a minţit.

Webster se întoarse din nou cu faţa la de Spadante.

— Ştiu. Dar despre ce e vorba?

— Vom afla, răspunse italianul, calm şi sigur pe el. Fără să ne riscăm pielea într-o conferinţă de presă. Şi când o să izbutiţi să puneţi totul cap la cap, o să vedeţi că am avut dreptate. Dacă audierea aia era reconvocată şi Trevayne ar fi fost dat afară, băga artileria grea. Îl cunosc pe Trevayne de multă vreme şi ştiu de ce e în stare. Şi nici nu minte, să ştii. Nimeni nu e pregătit pentru aşa ceva. Moşul trebuia s-o mierlească.

Webster se holba la zdrahonul postat arogant în scaunul jerpelit.

— Dar nu ştim ce ar fi putut spune. Nu ţi-a trecut prin mintea aia de pitecantrop că ar fi vorba doar de chestia aceea simplă, cu Plazza Hotel?! Ne-am fi disociat imediat de o chestie ca asta.

De Spadante nu ridică privirea spre asistentul de la Casa Albă, în schimb băgă mâna în buzunar şi, în timp ce Webster îl urmărea cu un fel de teamă stranie, scoase o pereche de ochelari cu ramă groasă de baga şi-i puse pe nas şi se apucă să răsfoiască nişte hârtii.

— Mă cam scoţi din sărite, Bobby... „Ne-am fi disociat” – ce naiba sunt tâmpeniile astea? Realitatea e că nu ştiam. Şi nici nu

puteam risca să aflăm la ştirile de la ora şapte. Ţi-ar sta mai bine la parada de modă cu dantele, Bobby.

Webster scutură din cap, respingând invectiva lui de Spadante şi porni spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse spre italian:

— Mario, spre binele tău, nu mai lua decizii unilaterale. Consultă-te cu noi. Trăim vremuri complicate.

— Eşti băiat deştept, Bobby, dar cam tânăr şi necopt. Când îmbătrâneşti, nu ţi se mai pare totul atât de complicat… Oile nu supravieţuiesc în deşert; cactusul nu creşte în umezeala din junglă. Trevayne ăsta e într-un anturaj prost. Asta e toată problema.

12

Casa albă, de formă neregulată, cu cei patru stâlpi în stil ionic care susţineau un balcon nepractic deasupra porticului din faţă, era plasată în mijlocul unui teren de trei pogoane. Tot nepractică era şi aleea de acces; pe partea dreaptă mărginea o pajişte fără buruieni, netedă ca un covor şi vira – inexplicabil – tot la dreapta, formând un semicerc *departe* de casă. Agentul imobiliar îi spuse lui Phyllis că proprietarul iniţial plănuise să construiască un garaj la capătul semicercului, însă nu mai avusese timp, întrucât fusese transferat la Muscaton, South Dakota.

Nu era ca la High Barnegat, dar avea un nume – un nume pe care Phyllis ar fi vrut să-l şteargă de pe zid – marcat cu litere în relief pe piatra albă de sub balconul nepractic – *Monticellino.*

Întrucât contractul de închiriere pe un an nu îi permitea să radă literele, Phyllis se resemnase cu ideea, lăsând numele în plata Domnului şi în seama proprietarului iniţial, Thomas Jefferson.

La Tawning Spring, Maryland, nu era ca la Greenwich, deşi existau unele asemănări: opulenţă, nouăzeci şi opt la sută albi, sindromul ascensiunii pe scara socială; în esenţă, imitativ – imitându-se pe sine – şi insular; locuit de oameni care ştiau exact pe ce dau banii. Pasul următor însemna McLean sau Fairfax, în ţinutul de vânătoare din Virginia.

Dar ceea ce nu ştiau oamenii aceştia, îşi spunea Phyllis, era faptul că, totodată, căpătau, fără costuri suplimentare, toate problemele insuportabile ce decurgeau din ceea ce achiziţionaseră.

Or Phyllis se confruntase cu *acele* probleme. Nu era vina nimănui şi totodată a tuturor. Asta era situaţia. Cineva decretase cândva că ziua trebuie să aibă douăzeci şi patru de ore – nu treizeci şi şapte sau patruzeci şi nouă şi aşa rămăsese.

La început, fireşte, n-au existat astfel de reflexii filosofice despre trecerea timpului. Bucuria de început a iubirii, entuziasmul, incredibila energie pe care o aveau toţi trei – Andy, Douglas, ea – înglobată în depozitul dărăpănat căruia ei îi ziceau firmă; dacă se întâmpla pe atunci să te gândeşti la noţiunea de timp, o făceai de obicei sub forma „cum dracu' de a zburat atât de repede!”

Depunea o activitatea triplă. Era secretara atât de necesară pentru a păstra ordine în jurul lui Andy; era contabila care umplea registru după registru cu cuvinte imposibil de pronunţat şi cifre incredibil de complicate. Şi, în fine, era nevasta.

Căsătoria lor a fost convenabil plasată – cum se exprimase fratele ei – între un contract cu „Pratt and Whitney" şi o prezentare ce urma să aibă loc la Lockheed. Andy şi Doug ajunseseră la concluzia că o lună de miere de trei săptămâni în nord-vest era ideală. Perechea avea ocazia să vadă luminile din San Francisco, să prindă pe ultima sută de metri nişte schi în Washington sau Vancouver şi pe deasupra, Andrew putea profita să facă un salt în Palo Alto, la Genessee Industries. Genessee era un enorm conglomerat – de la trenuri la avioane, de la locuinţe prefabricate la cercetări electronice.

Phyllis păşise în birou şi o întâlnise pe femeia de vârstă mijlocie, angajată de fratele ei să îi ţină locul. O femeie foarte hotărâtă, care părea gata să muncească mai mult decât ar fi normal în cele opt ore de lucru – pentru ca apoi să plece iute acasă la bărbat şi copii. O persoană încântătoare, fără urmă de ambiţie de a fi promovată, vădind o recunoştinţă profundă pentru faptul că era lăsată să muncească. De fapt, nici nu ducea lipsă de bani.

Phyllis avea să se gândească adesea la ea, în anii următori. Şi s-o înţeleagă.

S-a născut Steven; Andrew era în al nouălea cer. Apoi Pamela. Andrew se comporta ca un tată tipic drăgăstos şi neîndemânatic. Asta când avea timp.

Andrew era măcinat de nerăbdare; firma Pace-Trevayne se dezvolta rapid, după părerea ei. Au apărut, brusc, responsabilităţi înfricoşătoare, însoţite de finanţări astronomice. Nu era convinsă că tânărul ei soţ putea face faţă atâtor complicaţii. Dar se înşela. Andrew nu numai că înfrunta toate greutăţile, ci era înzestrat şi cu capacitatea de a se adapta presiunilor schimbătoare, stresului din ce în ce mai mare. Când era nesigur sau speriat – ceea ce se întâmplă adesea – pur şi simplu se oprea, punându-i şi pe ceilalţi să se oprească o dată cu el. Îi spunea că teama şi nesiguranţa se datorau faptului că nu înţelegea şi nu cunoştea lucrul respectiv. Mai bine să pierzi un contract – oricât de dureros ar fi – decât să regreţi că l-ai semnat.

Andrew n-a uitat tribunalul din Boston. Şi era hotărât să nu păţească niciodată aşa ceva.

Afacerea lui se dezvolta rapid. Produsul realizat umplea un gol şi, instinctiv, el a ştiut să oscileze în tehnica de punct-contrapunct până ce a fost sigur de avantaj. Un avantaj cinstit; lucru extrem de important pentru Andy. Nu neapărat moral, doar important, se gândea Phyllis.

Activitatea ei, însă, stagna; doar copiii creşteau. Primele cuvinte, primii paşi, nenumărate pachete de scutece şi cantităţi enorme de fulgi de ovăz, banane şi lapte. Dragostea pentru ei îi umplea sufletul de bucurie, iar primii lor ani i-au adus fericirea unei noi experienţe.

Pe urmă, totul a început să se schimbe.

Începerea şcolii a fost şocul iniţial. Un fapt plăcut, iniţial – abrupta curmare a glasurilor piţigăiate şi răsfăţate. Linişte, tihnă; minunea de a fi prima oară singură. În afară de servitoare, din când în când vreun meşter pentru reparaţii. De obicei, însă, singură.

Puţinele prietene adevărate pe care le avusese se mutaseră în altă parte – după soţi sau după vise care n-aveau nimic de-a face cu împrejurimile localităţii New Haven-Hatford. Vecinele din cartierul unde locuia lumea bună erau simpatice, pentru vreo oră-două. Aveau treburile lor – treburi la firmă. East Haven era domeniul lor. Şi mai era ceva în legătură cu soţiile din East Haven. Nu puteau s-o sufere pe Phyllis Trevayne pentru faptul că nu ducea lipsă de nimic şi nu aprecia strădaniile lor în cadrul corporaţiilor. Acest gen de resentiment – cum se întâmplă adesea – a dus la o formă progresivă de izolare. Phyllis nu era ca ele. Şi nu avea cum să le ajute.

Phyllis şi-a dat seama, la un moment dat, că fusese prinsă într-un dans straniu şi inconfortabil. Miile de ore, sutele de săptămâni, zecile de luni pe care le dedicase lui Andrew, lui Doug şi companiei fuseseră înlocuite de nevoile de zi cu zi ale copiilor. Soţul ei era mai tot timpul plecat; lucru necesar, înţelegea şi ea. Însă combinaţia tuturor acestor elemente a privat-o până la urmă de o lume funcţională, care să fie a ei.

Aşa au început primele ieşiri zilnice, făcute intenţionat şi lipsite de orice griji, nestingherite de preocuparea legată de copii. Fără explicaţii răbdătoare date unor slujnice nerăbdătoare, fără pregătiri pentru prânz, gustarea de după-amiază, joacă, relaţii cu alţi prichindei. Copiii urmau şcoli particulare. Erau luaţi de-acasă la ora opt şi jumătate, exact înainte de perioada de trafic aglomerat.

„Parola de opt ore” era termenul folosit de mamele bogate, albe şi tinere, ale căror odrasle albe şi bogate mergeau la vechi şcoli particulare pentru bogătaşii albi.

A încercat să intre în lumea lor şi s-a înscris la tot felul de cluburi, inclusiv Golf and Country; Andrew le accepta cu entuziasm, dar rar punea piciorul pe acolo. Şi-au pierdut repede tot farmecul pentru ea, la fel ca şi membrii propriu-zişi, însă refuza să recunoască destrămarea vrăjii. Începuse să creadă că ea este de vină că nu e făcută pentru aşa ceva.

Dar ce voia, de fapt? Şi-a pus singură această întrebare şi nu a găsit nici un răspuns.

A încercat să se întoarcă la firmă – care nu mai era acum un depozit, ci un complex de clădiri moderne ce reprezentau doar una dintre filiale. Compania Pace-Trevayne cunoştea o ascensiune rapidă, într-o cursă extraordinar de complicată. Nu era confortabil pentru soţia tânărului şi energicului preşedinte să stea la un birou şi să facă o muncă anostă. A renunţat să se mai ducă şi i s-a părut că Andrew a răsuflat uşurat. Nimic nu-i plăcea; de fapt, nici nu ştia ce căuta. Un sentiment de uşurare apărea, însă, la dejun. La început, a fost doar un pahar uşor de Harvey’s Bristol Cream. Pe urmă, a trecut treptat la Manhattan, întâi unul mic, apoi rapid unul mare. În câţiva ani a ajuns la votcă – produs convenabil, care nu te trădează.

Oh, Doamne! Cât de bine o înţelegea pe Ellen Madison! Biata Ellen – nedumerită, bogată, blândă, răsfăţată – nevoită să stea singură cuc. Nu care cumva să-i telefonezi vreodată după ora şase p.m.!

Îşi amintea cu o claritate dureroasă de acea după-amiază ploioasă când Andy o găsise. Avusese un accident, nu prea grav, dar care o băgase în sperieţi; derapase cu maşina pe asfaltul ud şi intrase într-un pom, cam la o sută de metri de şosea. Se grăbea să ajungă acasă după un dejun foarte lung. Era incoerentă.

Cuprinsă de panică, lăsase acolo maşina strivită şi alergase ca nebună până acasă, încuiase uşa de la intrare, urcase în fugă în camera ei şi se închisese acolo.

O vecină isterică şi-a făcut apariţia, iar servitoarea lui Phyllis a sunat la birou.

Andrew a convins-o să descuie uşa de la dormitor; cu câteva cuvinte viaţa ei s-a schimbat, oribilii ani au luat sfârşit: „Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!”

— Mami! răsună vocea fiicei sale, tulburând liniştea din dormitorul cel nou, care dădea în balconul nepractic. Phyllis Trevayne terminase aproape de despachetat; o fotografie cu copiii ei când erau mici declanşase acest flux tăcut al amintirilor. Ai primit o scrisoare recomandată de la Universitatea din Bridgeport. Predai acolo în toamna asta?

Volumul dat la maximum al radioului lui Pam umplea parterul. Phyllis şi Andy râseseră cu poftă când se reîntâlniseră cu fiica lor la Dulles Airport, cu o seară înainte; până să ajungă la poarta pentru pasageri, Pam dăduse deja drumul la radio.

— Doar nişte seminare de două ori pe săptămână, draga mea. Vrei să mi-o aduci sus, te rog?

Universitatea din Bridgeport.

Coincidenţa dintre scrisoare şi gândurile ei era binevenită, aprecie ea. Scrisoarea primită tocmai din Bridgeport constituia rezultatul structural al „soluţiei”, cum o numea ea.

Andy îşi dăduse seama că a bea devenise pentru ea mai mult decât o deprindere socială, însă refuzase să accepte că acest lucru reprezenta cu adevărat o problemă. Era şi-aşa copleşit de treburi. El a pus acel exces pe seama situaţiei trecătoare create de presiunile gospodăriei şi de insuficienta activitate în afara casei. Nu era ceva ieşit din comun; mai auzise şi de alţi bărbaţi care se confruntaseră cu probleme similare. „Statul în casă!” era de obicei expresia care le însoţea explicaţiile raţionale. Va trece, ziceau ei. Mai mult, îşi dovedise singur că avea dreptate, căci ori de câte ori îşi luau vacanţă sau plecau undeva amândoi nu exista nici un fel de problemă.

Abia în acea după-amiază ploioasă şi-au dat seama amândoi că exista o problemă, pe care trebuiau să o rezolve împreună.

Soluţia venise de la Andy, deşi o lăsase să creadă că era a ei. Urma să se cufunde complet într-un proiect, ce implica un obiectiv specific. Un proiect care să-i facă plăcere; un obiectiv suficient de ambiţios, încât să aibă convingerea că merita să îi consacre tot timpul şi toată energia ei.

Nu a durat mult până să găsească acest proiect. De când luase contact cu istoria Evului Mediu şi a Renaşterii, simţise o adevărată atracţie. Îi plăceau cronicile: Daniel, Holinshed, Froissart, Villani. O lume minunată, incredibilă şi mistică, plină de legende şi realitate, de fapte concrete şi fantezie.

Când a început să studieze – iniţial participând la cursurile de

la Yale – a descoperit că ardea de nerăbdare să afle tot mai mult, acelaşi gen de nerăbdare care îl îmboldea pe Andrew să dorească să dezvolte firma Pace-Trevayne. O înspăimânta abordarea academică seacă a acestor pagini de istorie, atât de vii şi de complexe. O scotea din sărite că istoricii din acele epoci, adevăraţi poeţi şi romancieri, erau consideraţi doar nişte erudiţi demodaţi, ale căror opere meritau să rămână acoperite de colbul vremurilor de mult apuse. Şi-a jurat să deschidă uşile ruginite şi să lase să circule printre vechile arhive suflul proaspăt al unei noi aprecieri.

Ca şi Andrew, avea şi ea acum o pasiune. Şi, cu cât se adâncea mai mult în studiu, cu atât avea impresia că toate celelalte aspecte ale vieţii intrau pe un făgaş unde domneau ordinea şi armonia. Menajul Trevayne cunoştea din nou o existenţă trepidantă şi energică. În nici doi ani, Phyllis şi-a luat masteratul. După doi ani şi jumătate, obiectivul fixat la un moment dat – acum doar o necesitate acceptată – fusese atins. I s-a conferit titlul de doctor în literatura engleză. Andrew a organizat o petrecere fastuoasă în cinstea evenimentului – şi în timp ce făceau dragoste, i-a spus că avea de gând să construiască High Barnegat.

Amândoi meritau aşa ceva.

— Aproape ai terminat, zise Pamela Trevayne, intrând în dormitor. Îi dădu mamei ei plicul cu ştampile roşii şi privi în jurul ei. Ştii, mami, nu mă deranjează viteza cu care faci ordine şi aranjezi totul, dar nu-i nevoie să fii atât de organizată.

Cu cât studia mai mult, cu atât avea impresia că celelalte aspecte ale vieţii intrau pe un făgaş unde domneau ordinea şi armonia.

— Am trecut prin aşa ceva, Pam, zise Phyllis, cu mintea încă la gândurile dinainte. Nu era totul atât de… ordonat.

— Ce anume?

— Nimic. Ziceam că am despachetat de multe ori în viaţa mea, remarcă Phyllis, privindu-şi fiica şi desfăcând, cu un aer absent, plicul. Ce înaltă se făcuse Pam; părul şaten deschis îi cădea liber pe lângă obraji, încadrându-i chipul tineresc cu trăsături bine definite şi scoţându-i în evidenţă ochii mari şi căprui. Câtă înflăcărare! Faţa ei exprima blândeţe; era o variantă foarte feminină a fratelui ei, nu neapărat frumoasă, dar ceva mai mult decât drăguţă. Pam avea să devină o femeie extrem de atrăgătoare, iar sub exuberanţa de suprafaţă, intuiai o

inteligenţă fină, o minte iscoditoare permanent în căutarea unor răspunsuri mulţumitoare.

Indiferent de preocupările inerente vârstei – băieţi, tranzistor cu postul fixat pe balade folk tânguitoare, postere pop, marşuri de caritate şi Boone's Apple Farm – Pam Trevayne făcea parte din prezentul complex. Ceea ce era excelent pentru toată lumea, se gândea Phyllis, uitându-se la fiica ei care trăgea draperiile de la uşa ce dădea în balconul nepractic.

— Ce verandă aiurea, mamă. Să zici mersi dacă reuşeşti să întinzi măcar un scaun pliant.

Phyllis râse, citind în acelaşi timp scrisoarea de la Universitatea din Bridgeport:

— N-o s-o folosim pentru petreceri... Oh, Doamne, m-au pus vinerea. Şi i-am rugat să aleagă altă zi.

— Ce, seminarele? întrebă Pam, întorcându-se cu spatele la draperii.

— Da. Am zis în orice zi, de luni până joi şi ei mi le fixează vinerea. Vreau să am vinerea liberă pentru weekend.

— Nu prea dai dovadă de devotament, doamnă profesoară.

— Ajunge un singur membru al familiei care să dea dovadă de devotament. Tata va avea nevoie de weekend-uri, dacă îşi va putea lua liber. O să-i sun mai târziu.

— E sâmbătă, mami.

— Ai dreptate. Luni, atunci.

— Steve când ajunge aici?

— Tata l-a rugat să ia trenul până la Greenwich şi să vină de acolo cu microbuzul nostru. Are o listă cu lucruri pe care trebuie să le aducă; Lillian mi-a spus că a pus totul în microbuz.

— De ce nu mi-ai spus şi mie? exclamă Pam, dezamăgită. Luam autobuzul până acasă şi pe urmă veneam încoace cu Steve.

— Fiindcă am nevoie de tine aici. Cât am fost plecată la Barnegat, bietul taică-tău a stat singur, într-o casă pe jumătate mobilată, fără mâncare şi fără nici un fel de ajutor. E timpul ca noi, femeile, să punem ordine în casa asta, încheie Phyllis.

— Sunt împotrivă, în principiu, zâmbi Pam. Partea femeiască s-a mai emancipat.

— Treaba ta! Fii împotrivă! Emancipează-te, dar du-te şi despachetează farfuriile. Sunt în bucătărie – cutia lunguiaţă. Pam se aşeză pe marginea patului.

— Da, stai un pic... Mami, de ce n-ai luat-o şi pe Lillian? Ar fi

fost mult mai uşor. Sau de ce nu angajezi pe cineva?

— Poate mai târziu. Nu ştim ce program vom avea. Vom sta mult în Connecticut, mai ales la sfârşit de săptămână; nu vrem să închidem casa… N-am ştiut că ţii atât de mult să ai servitoare, remarcă Phyllis cu ironie, ridicând dezaprobator din sprânceană.

— Oh, sigur că da. Mă apucă dracii când nu-mi găsesc doamnele de onoare, care să-mi cadă la picioare.

— Atunci, de ce m-ai întrebat? făcu Phyllis, aranjând nişte lucruri pe birou şi privind, calmă, imaginea fiicei ei în oglindă.

— Am citit articolul publicat de *Times,* duminică. Scria că tăticul şi-a luat o slujbă care o să-l ţină ocupat zece ani – fără nici o clipă de răgaz – şi treaba tot o să rămână doar pe jumătate făcută; nici renumitele *lui* abilităţi nu vor izbuti să facă faţă imposibilului.

— Nu imposibil; au folosit cuvântul „incredibil”. Ştii bine că *Times* are tendinţa să exagereze.

— Mai scria acolo de *tine* – că eşti un mare specialist în problemele Evului Mediu.

— Păi, nu exagerează nici ei tot timpul, râse Phyllis, ridicând o valiză goală de pe un scaun. Ce e, draga mea? Ai mutra aceea care spune „vreau să zic ceva”.

Pam se întinse pe pat; Phyllis răsuflă uşurată văzând că fiica ei nu avea pantofi în picioare. Cuvertura era de mătase.

— Nu „să zic”, ci „să întreb”. Am citit toate chestiile din ziare, prostiile din reviste; ba am văzut chiar şi treaba aia de la ştiri, la televizor, comentariul lui Eric Sevareid. Cine mai era ca mine la şcoală?! Tata a devenit un personaj la modă… Dar de ce s-a băgat în chestia asta? Toată lumea zice că-i o mare porcărie.

— Tocmai pentru că e o porcărie. Tatăl tău e un om foarte capabil. Multă lume e convinsă că poate pune ordine în harababura de acolo, adăugă Phyllis, ducând valiza la uşă.

— Dar nu are cum, mami.

Phyllis întoarse capul spre fiica ei. Până atunci nu fusese prea atentă, ascultând-o aşa cum îşi ascultă părinţii copiii – preocupată de o mie şi una de treburi, pe care le avea de rezolvat.

— Ce anume?

— Nu poate face nimic.

Phyllis se întoarse încet spre pat.

— Te rog să-mi explici şi mie ce vrei să spui de fapt?

— Nu poate schimba situaţia. Nu există comitet, guvern,

audiere sau investigaţie care să poată schimba situaţia.

— De ce, mă rog?

— Pentru că ar însemna, ca guvernul să se investigheze singur. Ca şi cum ai pune un delapidator să cerceteze activitatea unei bănci. Degeaba, mami.

— Dubios, remarca asta nu ţi se potriveşte, Pam.

— Recunosc că nu-mi aparţine, dar e foarte adevărată. Mai stăm şi noi de vorbă, pe-acolo, să ştii.

— Sunt convinsă şi e un lucru bun. Dar cred că genul ăsta de afirmaţii nu fac decât să simplifice lucrurile exagerat, ca să nu spun altceva. Având în vedere că toată lumea e de acord în privinţa haosului, care ar fi soluţia ta? Când critici ceva trebuie să ai şi o alternativă.

Pam Trevayne se apleacă în faţă, cu coatele rezemate pe genunchi.

— Asta spune tot timpul lumea, dar noi nu suntem convinşi că e aşa. Când cineva e bolnav şi tu nu eşti doctor, nu te bagi să faci tu operaţia…

— Nici asta nu ţi se potriveşte…

— Ba nu, asta îmi aparţine.

— Scuze.

— *Există* o alternativă. O schimbare majoră. De sus până jos, o înlocuire uriaşă. Poate un al treilea partid *adevărat…*

— O revoluţie?

— Dumnezeule, nu! Asta-i o ţăcăneală; exaltări violente. O tâmpenie. Se sparg capete şi lumea are impresia că se rezolvă ceva.

— Slavă Domnului că gândeşti aşa; nici eu nu sunt de acord cu chestiile astea, draga mea. Vorbesc serios, zise Phyllis, reacţionând la privirea întrebătoare a fiicei ei.

— Vezi tu, mami, oamenii care iau azi deciziile vor trebui înlocuiţi cu alţii care vor lua alte decizii, care să-şi plece urechea la problemele *reale,* fără să mai născocească unele false sau să le exagereze pe cele mărunte, doar spre propriul lor folos.

— Poate că tatăl tău va reuşi să scoată în evidenţă… lucruri de acest fel. Dacă le va susţine cu date concrete, nu vor mai avea încotro şi vor trebui să-l asculte.

— Oh, cum să nu. Or să-l asculte. Or să încuviinţeze dând din cap, lăudându-l. Şi pe urmă, se vor forma alte comitete cu sarcina de a investiga comitetul *lui,* apoi un comitet care să le cerceteze *pe toate.* Aşa va fi; aşa e întotdeauna. Între timp, nu se

schimbă nimic. Nu-ţi dai seama, mami? Oamenii de *sus* trebuie să se schimbe *primii.*

Phyllis studia chipul îmbujorat al fetei.

— E foarte cinic ce spui tu, zise ea, cu simplitate.

— Presupun. Dar am impresia că nici tu şi nici tata nu sunteţi prea departe de o atitudine asemănătoare.

— Cum adică?

— Păi, totul mi se pare într-un fel… tranzitoriu. Vreau să zic, Lillian nu e aici, casa asta nu e tocmai pe gustul lui tăticu'…

— În privinţa casei, motivele sunt clare; nu prea există altele disponibile. Şi ştii bine că tăticu' nu poate suferi hotelurile.

Phyllis vorbea rapid, cu dezinvoltură. Nu considera necesar să pomenească de faptul că mica vilă de oaspeţi, din spate, era plasată ideal pentru cei doi inşi de la serviciile secrete, care le fuseseră repartizaţi. Denumirea citită într-un raport de la Robert Webster era „1600 Patrol".

— Spuneai că e doar pe jumătate mobilată…

— N-am avut timp să ne ocupăm.

— … continui să predai la Bridgeport.

— Am promis; era aproape de casă.

— Ai spus că nici măcar nu sunteţi siguri pe program.

— Iubito, nu mai lua afirmaţii izolate şi fără nici o legătură între ele, ca să le foloseşti pentru a-ţi susţine o părere preconcepută.

— Haide, mami, zău aşa, nu te apuci să acuzi pe cineva luându-te doar după notele de subsol.

— Ba s-ar putea. Am văzut enorm de multe note care pot induce în eroare. Şi neesenţiale, pe deasupra… Pentru tatăl tău, această activitate este extrem de importantă. I-a fost foarte greu să ia nişte decizii; a suferit mult. Să nu mai insinuezi că nu tratează problema cu seriozitate. Sau că se preface.

— Aoleu! Emit unde negative, zise Pam, ridicându-se de pe pat, jenată că o necăjise pe mama ei. N-am spus aşa ceva, mami. N-aş putea spune niciodată aşa ceva despre tati. Sau despre tine. Adică, despre *amândoi.*

— Atunci, înseamnă că am înţeles eu greşit, zise Phyllis pornind spre birou, fără nici un scop anume. Îi era necaz pe ea; n-avea nici un sens să se ia de Pam pentru faptul că repeta ce spunea toată lumea prin Washington, persoane mult mai avizate decât fiica ei.

N-avea să se schimbe nimic. Asta spunea toată lumea.

— Am vrut doar să spun că poate tata nu e sigur, atâta tot…

— Bineînţeles, zise Phyllis, întorcându-se spre fiica ei, cu un zâmbet înţelegător. Şi s-ar putea să ai dreptate… În privinţa dificultăţii de a schimba situaţia. Totuşi, trebuie să-i acordăm credit, ce zici?

Mulţumită că mama ei surâdea, fata rosti, zâmbind:

— Trăsnet! Păi, poate reuşeşte să facă din Marină o flotă aptă să navigheze!

— Ce încântaţi ar fi ecologiştii! Hai, du-te să scoţi farfuriile alea. Steve o să vină înfometat.

— Lui îi e veşnic foame, remarcă Pam, ducându-se la uşă.

— Apropo, pe unde se ascunde eroul nostru? Întotdeauna se fofilează când e treabă de făcut.

— E afară, în spate. Se uită la casa aia de păpuşi supradimensionată şi la aleea aia cretină, de parcă cine a făcut-o a rămas fără beton.

— Monticellino, draga mea.

— Mami, ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Puiul lui Monticello, presupun.

— Ohoho! Grozav!

Trevayne închise uşa de la mica vilă de oaspeţi, satisfăcut încă o dată că echipamentul pentru „1600 Patrol” fusese instalat corect şi funcţiona. Existau acolo două difuzoare, care redau orice zgomot din holul clădirii principale şi din living, când se călca pe un întrerupător aflat sub covor. Încercase şi el: auzise deschizându-se uşa din faţă, apoi o scurtă conversaţie între fiica lui şi poştaş, după care vocea lui Pam care îi striga maică-sii că primise o scrisoare recomandată.

Fiecare încăpere din clădirea principală avea un număr care corespundea cu unul dintre numerele de pe panou. Nici un obiect şi nici o persoană nu puteau trece printr-o fereastră fără să nu activeze scanner-ul electronic.

Îi rugase pe cei doi agenţi secreţi ca atunci când veneau copiii, la sfârşit de săptămână, să aştepte în timpul zilei în maşină, la oarecare distanţă. Andy bănuia că tipii aveau dispozitive suplimentare în maşini, conectate cu echipamentul din vila de oaspeţi, însă prefera să nu-i întrebe. Avea să găsească o modalitate să le spună copiilor de „1600 Patrol”, dar nu voia să-i alarmeze; în nici un caz nu trebuiau să afle motivele pentru care existau toate aceste măsuri de protecţie. Cei doi îşi făcuseră

astfel programul încât lucrau în ture şi erau destul de simpatici.

Înţelegerea lui cu Robert Webster – cu preşedintele – era relativ simplă. Soţia sa avea să beneficieze de pază permanentă; termenul era „supraveghere de securitate” şi nu „protecţie”. Se părea că prima formulă permitea o „libertate de mişcare mai mare”, fiind totodată şi mai acceptabilă din punctul de vedere al Ministerului Justiţiei. Cei doi copii urmau să se bucure de „supraveghere prin sondaj”, zilnic, serviciul fiind asigurat de autorităţile locale, la solicitarea organelor federale. Şcolile trebuiau informate în legătură cu exerciţiul de rutină şi rugate să coopereze.

Se convenise ca lui Trevayne să i se asigure o „supraveghere de securitate” la parametri minimi. Era puţin probabil ca împotriva lui să aibă loc un atac direct; el refuzase să aibă de-a face cu Justiţia invocând conflictul posibil de interese. Bobby Webster îi povestise că preşedintele se amuzase când fusese informat că Trevayne făcuse obiecţii la expresia „libertate de mişcare mai mare”, folosită de Ministerul Justiţiei.

Un fost procuror general, pe nume Mitchell, îşi lăsase amprenta asupra acestui limbaj manipulativ.

Trevayne auzi un claxon şi ridică privirea. Microbuzul, condus de fiul lui, trecuse de poartă şi se pregătea să intre pe alee. Era încărcat în spate până sus; Andy se întrebă cum putuse Steve conduce fără să aibă vizibilitate prin oglinda retrovizoare.

Băiatul parcă maşina în faţă. Când coborî, Andy îşi dădu seama, oarecum mâhnit, dar şi uşor amuzat, că pletele băiatului căpătaseră o formă aproape biblică.

— Bună, tati, zise Steve zâmbind; purta cămaşa peste pantalonii destul de largi. Cum e cu intangibilitatea incredibilului?

— Ce să fie cu ce?! întrebă Andy, dând mâna cu fiul său.

— Aşa scria în *Times.*

— Exagerează.

Până seara, casa a fost „organizată” – mult mai bine decât crezuse Andy că se poate. Împreună cu fiul lui, descărcase maşina; apoi, cu mânecile de la cămaşă suflecate, aşteptaseră ordinele lui Phyllis; aceasta îi pusese să mute mobilele, de parcă ar fi fost nişte piese de şah. Steve anunţa că tarifele pe oră ale noii firme de mutat mobilierul, „Trevayne & Trevayne”, creşteau rapid, dublându-se ori de câte ori vreo piesă masivă trebuia mutată la loc, în poziţia iniţială. La un moment dat, fluierase

strident şi decretase patetic că urma o pauză sindicală pentru o bere.

Tatăl lui, care fusese degradat la funcţie de vicepreşedinte, prin votul unanim al unei singure persoane, ajunse la concluzia că ajutorul lui era un negociator tare şiret. Pauza de bere a intervenit între o canapea şi două fotolii – puse absolut alandala.

Pe la cinci şi jumătate, Phyllis era tare încântată: cutiile şi sforile fuseseră depozitate în spatele casei, iar în bucătărie domnea ordinea; Pam coborî la parter, anunţând că paturile erau făcute, cel al fratelui ei într-un fel care, spera ea, va fi apreciat.

— Dacă ai avea un IQ cu un punct mai puţin, ai fi o plantă, spuse Steve.

Proprietarul iniţial al celebrului Monticellino – sau „ăla” cum i se spunea fără prea multă afecţiune – instalase în bucătărie o piesă foarte agreată – un grătar cu cărbuni.

S-a decis ca Andrew să se ducă cu maşina la Tawning Spring, să caute o măcelărie şi să se întoarcă acasă cu cel mai mare muşchi de vacă pe care îl putea găsi. Lui Trevayne, ideea i s-a părut excelentă; în drum, putea să se oprească şi să mai schimbe o vorbă cu băieţii de la „1600 Patrol”.

Zis şi făcut. Constată cu plăcere că avusese dreptate: sub bordul automobilului guvernamental erau montate cadrane radio, asemeni celor cu care e dotată o navă spaţială.

Excelent.

Grătarul cu cărbuni avea un mare dezavantaj: umplea de fum tot parterul. Cum asta implica deschiderea tuturor ferestrelor, Trevayne îşi aminti de întrerupătorul de sub covor, care acţiona panoul din casa de oaspeţi, călcă pe el, în timp ce îl boscorodea în gura mare pe *ăla,* cu grătarul *lui* prăpădit.

— Ştii ce cred eu, mami, zise Steven Trevayne, uitându-se la taică-său care făcea vânt cu uşa de la intrare, încercând să scoată fumul – că n-ar strica să-i dai drumul cu o barcă cu pânze, suferă pe uscat.

— Ba eu cred că mai bine i-ai da ceva să mănânce, mami, adăugă Pam. Ce spuneai? Că stă aici de trei săptămâni, fără nimic de mâncare.

Trevayne, văzându-i râzând, îşi dădu seama cât de ridicole păreau gesturile şi vociferările lui.

— Fiţi cuminţi, că altfel vă anulez abonamentul la *Child Life.*

Muşchiul era bun. S-au mai luat câteva decizii privitoare la măcelărie şi la grătarul *ăluia.* Pam şi Phyllis au adus cafeaua, în

timp ce Andy şi Steve strângeau ultimele farfurii.

— Ce-o fi făcând Lillian în casa aia mare, de una singură, întrebă Pam.

— Aşa-i place ei, zise Steve, turnându-şi în cafea jumătate de cană de smântână groasă. Oricum şi-a pus în cap să-i concedieze pe grădinari. Zice că mami e prea indulgentă cu ei.

— Nu sunt nici indulgentă, nici severă. Pur şi simplu nu mă prea întâlnesc cu ei.

— Ba ar trebui să mai arunci şi tu un ochi. Mai ţii minte? făcu Steve, întorcându-se spre sora lui. Ne-a zis când am dus-o în oraş cu maşina, luna trecută, că nu-i place faptul că firma de grădinărit îşi tot schimbă personalul. E nevoită să piardă prea mult timp cu explicaţiile şi, în plus, aranjamentele de stânci şi pietre se strică de tot. E foarte conservatoare.

Brusc, dar cu discreţie, Andy ridică privirea spre fiul lui. Un amănunt, aproape insignifiant, îi reţinuse atenţia. De ce firma de grădinărit îşi schimba personalul? Era o afacere de familie şi cum era vorba de o familie de italieni foarte numeroasă, nu exista niciodată criză de mână de lucru. Mai devreme sau mai târziu, lucraseră toţi la Barnegat. Se hotărî să verifice ce se întâmpla la firma de grădinărit, făcând nişte investigaţii la Aiello Landscapers. Era decis să îi concedieze.

— Lillian ne ocroteşte, zise el, schimbând vorba. Ar trebui să-i fim recunoscători pentru asta.

— Suntem. Permanent, replică Phyllis.

— Cum mai merge cu comitetul, tati? întrebă Steve, turnându-şi nişte cafea peste smântână groasă din cană.

— Subcomitet, nu comitet; diferenţa nu e semnificativă decât la Washington. Am adunat aproape tot personalul. Birourile sunt puse la punct. Apropo, avem foarte puţine pauze de bere.

— O conducere neinspirată.

— Exact, încuviinţă Andy.

— Când te-apuci să-i razi? întrebă băiatul.

— Să-i rad?! De unde-ai mai scos şi cuvântul ăsta?

— Din desenele animate de sâmbătă dimineaţă, interveni Pam.

— Tatăl tău s-a mirat că l-ai folosit în legătură cu el, zise Phyllis, remarcând expresia îngrijorată a soţului ei.

— Păi, n-ai de gând să fii mai dur decât Nader? făcu Steve, zâmbind fără prea mult umor.

— Avem funcţii diferite.

— Oh? Zău, tati?

— Ralph Nader se ocupă de problemele generale ale consumatorului. Pe noi ne interesează obligaţiile contractuale specifice, care ţin de acordurile guvernamentale. E o mare diferenţă.

— Aceiaşi indivizi, spuse fiul lor.

— Nu neapărat.

— În cea mai mare parte, adăugă fata.

— Nu tocmai.

— Foloseşti calificative, zise Steve, sorbind din cană, cu ochii la taică-său. Ceea ce înseamnă că nu eşti sigur.

— Poate că n-a avut încă vreme să-şi dea seama, Steve, spuse Phyllis. Asta nu înseamnă că ar fi vorba de vreo ezitare.

— Ba este, Phyl. O ezitare legitimă. Nu suntem siguri. Şi nu contează dacă e vorba de aceiaşi indivizi pe care îi vânează şi Nader. Ne ocupăm de abuzuri specifice.

— Totul face parte dintr-un ansamblu mai mare, zise Steve. Interesele legitime.

— Ia stai un pic, spuse Trevayne, turnându-şi nişte cafea. Nu prea ştiu ce înţelegi tu exact prin „interese legitime”, dar presupun că vrei să spui „bine finanţate”. Da?

— Exact.

— Datorită unei finanţări substanţiale s-au putut realiza o sumedenie de lucruri bune. Aş aminti, în primul rând, cercetarea în domeniul medical; apoi, tehnologiile avansate din agricultură, construcţii, transporturi. Rezultatele acestor proiecte care s-au bucurat de o finanţare masivă sunt folositoare tuturor. Sănătate, alimente, locuinţe; interesele legitime pot avea contribuţii enorme. Nu crezi că e valabil?

— Ba da. Când e vorba de realizarea contribuţiei lor şi nu e doar o intenţie mascată de a obţine profituri.

— Vrei să spui că motivaţia este profitul?

— Parţial, da.

— S-a dovedit destul de viabil. Mai ales când se face o comparaţie cu alte sisteme. Competiţia este intrinsecă, ceea ce duce la diversificarea ofertei şi implicit la scăderea preţurilor.

— Să nu mă înţelegi greşit, tăticule, spuse fiul. Nimeni nu se opune profitului ca motivaţie, ci doar situaţiei când profitul devine unica motivaţie.

— De acord, zise Andrew, ştiind pe pielea lui ce înseamnă asta.

— Zău, tată?

— Chiar nu crezi că aş putea fi de acord?

— Ba aş vrea să te cred. E nostim să citeşti ce spun reporterii şi ziariştii, în general, despre tine. E un sentiment plăcut să ştii.

— Atunci, ce te deranjează? întrebă Phyllis.

— Nu ştiu exact. Cred că m-aş simţi mai bine dacă tati ar fi supărat, sau *mai* supărat, poate.

Andrew şi Phyllis se uitară unul la celălalt. Phyllis se grăbi să vorbească:

— Supărarea nu e o soluţie, dragul meu. Este o stare de spirit.

— Nu prea constructivă, Steve, adăugă Trevayne, scuzându-se parcă.

— Doamne Sfinte! Dar e un început, tati. Adică, poţi face ceva. E o ocazie reală. Dar ai s-o ratezi dacă te agăţi de „abuzurile specifice”.

— De ce? *Astea* sunt de fapt punctele de pornire.

— Ba nu, nu sunt. Sunt ca mizeriile care înfundă scurgerile. Până să apuci să combaţi fiecare punctuleţ, te îneci în canal. Intri până la gât.

— Nu-i nevoie să duci analogia până la capăt, îl întrerupse Phyllis.

— ... în o mie şi una de fapte nerelevante, pe care firmele de avocatură puternice le tot amână prin tribunale.

— Dacă te înţeleg bine, zise Andrew, eşti partizanul bisturiului. Metoda asta de vindecare poate fi mai rea decât boala. E periculos.

— OK. Poate e niţel cam exagerat, zâmbi Steve Trevayne, uşor crispat. Dar nu uita că asta e părerea „celor care vor veni”. Ne pierdem răbdarea, tăticule.

Trevayne stătea în picioare îmbrăcat cu halatul de baie, în faţa minusculelor uşi duble care se deschideau spre balconul nepractic. Era unu noaptea; se uitase împreună cu Phyllis la un film vechi, la televizorul din dormitor. Năravul acesta era nostim, căci filmele vechi au adesea efecte sedative.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Phyllis din pat.

— Nimic. Tocmai am văzut trecând maşina; oamenii lui Webster.

— Nu dorm în vilă?

— Eu le-am propus, dar s-au eschivat, zicând că mai aşteaptă o zi-două.

— Probabil că nu vor să-i deranjeze pe copii. Una e să le spui că e vorba de precauţii de rutină luate pentru preşedinţii subcomitetelor şi alta e să vadă nişte străini bântuind prin jurul casei.

— Cam aşa ceva. Steve a fost destul de direct, nu crezi?

— Mda… făcu Phyllis, încruntată, îndesându-şi perna. Nu cred că trebuie să te frământe prea mult ce-a spus el. E tânăr. Seamănă cu prietenii lui: generalizează. La vârsta lor, nu pot – sau nu vor – să accepte complicaţiile. Preferă metoda bisturiului.

— Iar peste câţiva ani vor avea posibilitatea să o aplice.

— Atunci n-or să mai vrea.

— Nu mai fi atât de sigură. Uneori am impresia că ăsta e tot tâlcul… Iar a trecut maşina aia.

PARTEA a II-a

13

Se făcuse aproape şase şi jumătate; Restul personalului plecase de mai bine de o oră. Trevayne stătea la birou, cu piciorul drept proptit neglijent pe scaun şi cu cotul rezemat pe genunchi. În jurul biroului, privind diagramele mari răsfirate pe el, se aflau personajele-cheie ale subcomitetului, patru bărbaţi pe care superiorii lui Paul Bonner de la Apărare se văzuseră nevoiţi să-i „aprobe”, fără nici un fel de tragere de inimă.

Exact în faţa lui Trevayne, se afla un tânăr avocat, pe nume Sam Vicarson. Andrew îl întâlnise pe acest om energic şi sincer cu prilejul unei audieri pentru o sponsorizare la Danforth Foundation. Vicarson pledase – cu vigoare – cauza unei organizaţii de artă din Harlem, care se discreditase şi cerea din nou sprijin. Logic ar fi fost ca fondurile să nu le fie acordate, însă scuzele inventive găsite de Vicarson referitoare la erorile organizaţiei fuseseră atât de convingătoare încât Danforth aprobase reînfiinţarea. Trevayne făcuse investigaţii în legătură cu Sam Vicarson, aflând că făcea parte din noua pleiadă de avocaţi cu conştiinţă socială dezvoltată, care îmbinau angajamentele „directe” şi lucrative din timpul zilei cu munca de noapte în „vitrina” ghetourilor. Era un tip sclipitor, isteţ şi cu incredibile resurse interioare.

În dreapta lui Vicarson, aplecat deasupra biroului, se afla Alan Martin, în urma cu şase săptămâni revizor la uzinele Pace-Trevayne din New Haven. Martin era un bărbat de vârstă mijlocie, de meserie analist statistician; serios şi prudent, excelent în privinţa detaliilor şi ferm în convingerile sale, atunci când ajungea să ia o hotărâre Era evreu şi gusta ironiile pline de un umor blând pe care le auzise încă din copilărie.

În stânga lui Vicarson, pufăind dintr-o pipă mare, stătea Michael Ryan care, la fel ca tipul de lângă el, era tehnician. Atât Ryan cât şi John Larch erau specialişti în domeniile lor – aeronautică şi, respectiv, tehnica construcţiilor. Ryan, rumen la faţă, comunicativ, gata oricând să râdă, dar teribil de grav când

avea în faţă planul unui avion, avea aproape patruzeci de ani. Larch era genul contemplativ, aparent posac, cu trăsături fine şi parcă veşnic obosit. Mintea lui, însă, nu dădea nici un semn de oboseală. Toate acele patru minţi lucrau constant şi rapid.

Cei patru bărbaţi formau nucleul subcomitetului; nici că s-ar fi putut găsi nişte persoane care să corespundă mai bine cu obiectivele urmărite de Comisia de Apărare.

— În regulă, zise Trevayne. Le-am verificat pe toate părţile, făcu el, arătând plictisit spre diagrame. V-aţi adus fiecare contribuţia la întocmirea lor; le-aţi studiat individual, fără a fi la curent cu comentariile făcute de ceilalţi. Bun, acum, hai să-i dăm drumul.

— Momentul adevărului, Andrew? întrebă Alan Martin, ridicându-se. Moartea vine după-amiaza târziu?

— Rahat, exclamă Michael Ryan, scoţându-şi pipa din gură şi zâmbind. Moarte în arenă.

— Cred că ar trebui să le facem sul şi să le oferim celui care dă preţul cel mai mare, zise Sam Vicarson. S-ar putea să m-apuce pasiunea pentru traiul dulce din Argentina.

— Te-ai trezi în Tierra del Fuego, Sam, remarcă John Larch, ferindu-se de fumul care ieşea din pipa lui Ryan.

— Cine vrea să înceapă? întrebă Trevayne.

Patru glasuri răspunseră în cor. Fiecare insistent, vrând să domine. Alan Martin, care ridicase mâna, avu câştig de cauză.

— Din punctul meu de vedere, toate răspunsurile de până acum au fisuri. Dar, cum auditurile se referă în general la proiecte cu fluctuaţii legate de furnizorii intermediari, era de aşteptat. Interviurile cu personalul sunt în general satisfăcătoare. Cu o singură excepţie. În toate cazurile importante s-au dat cifrele finale. I.T.T. a avut reţineri, dar până la urmă a acceptat. Iarăşi, o excepţie.

— OK, opreşte-te deocamdată aici, Alan. Mike şi John. Aţi lucrat separat?

— Ne-am verificat pe parcurs, spuse Ryan. S-au produs – şi se produc – multe dublări, cum spunea şi Alan, în zonele furnizorilor intermediari. Am verificat: Lockheed şi I.T.T. au dat dovadă de cooperare. I.T.T. apasă pe butoanele computerelor şi scoate cartelele; Lockheed e centralizat şi mai primeşte încă şocurile.

— Mi se pare normal, îl întrerupse Sam Vicarson. Doar se folosesc şi de banii mei.

— M-au rugat să-ţi mulţumesc, zise Alan Martin.

— GM şi Ling-Tempco au probleme, continuă Ryan. Dar, ca să fiu sincer, nu e atât eschivare, cât mai degrabă dorinţa de a identifica cine e răspunzător pentru această situaţie. Unul dintre agenţii noştri a stat o zi întreagă la General Motors – în birourile unde se proiectează turbinele – discutând cu un tip, care încerca să ia legătura cu şeful unei unităţi. Până la urmă s-a dovedit că el era responsabil.

— Mai există şi cutremurele obişnuite într-o corporaţie, adăugă John Larch. Mai ales la GM; conformismul şi spiritul iscoditor nu fac casă bună.

— Oricum, în general am obţinut ce vrem. Litton a înnebunit. S-a ţăcănit de-a binelea. Tipii finanţează; asta îi exclude de la orice aplicare practică. Am de gând să cumpăr acţiuni de la băieţii ăştia. Pe urmă, ajungem la marea enigmă.

— Îi vine şi ei rândul, zise Trevayne, trăgându-şi piciorul de pe scaun şi luându-şi o ţigară. Tu ce părere ai, Sam?

Vicarson îi făcu o plecăciune lui Andrew, prostindu-se.

— Aş vrea să profit de această ocazie ca să mulţumesc zeilor că m-au adus în contact cu atâtea firme prestigioase de avocatură. Sărmanul meu cap vâjâie neputincios.

— În traducere, zise Alan Martin, le-a furat registrele.

— Sau argintăria, spuse Ryan, pufăind din pipă.

— N-aţi ghicit. Am jonglat, totuşi, cu multe oferte de serviciu… Nu are nici un sens să recapitulăm ceea ce ni s-a părut satisfăcător. Nu sunt de acord cu Mike; eu cred că eschivări şi evaziuni au fost din belşug. Sunt de acord cu John; cutremure în corporaţie – delirium tremens – există peste tot. Dar, cu suficientă perseverenţă, obţii răspunsurile; măcar atât cât să poţi satisface cererea. În afară de un lucru… „Excepţia” lui Alan şi „enigma” lui Mike. Pentru mine e un puzzle juridic, cum nu întâlneşti nici în Blackstone.

— Bun, iată-ne ajunşi şi aici, zise Trevayne, aşezându-se. Genessee Industries.

— Exact, spuse Sam. Genessee.

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, zise Andrew, strivind ţigara abia începută.

— Cum adică? întrebă Larch.

— Cu ani în urmă, îi răspunse Trevayne, ca să fiu mai exact acum douăzeci de ani, Genessee ne-a plimbat cu vorba pe Doug Pace şi pe mine, luni de zile. Prezentări după prezentări. Tocmai mă însurasem şi băteam drumul cu Phyl până la Palo Alto. Le-am

dat tot ce-au vrut. Le-a mers atât de bine încât până la urmă ne-au dat pe uşă afară şi, folosind variante ale proiectelor noastre, s-au apucat singuri de producţie.

— Simpatici indivizi, zise Vicarson. Şi nu i-ai putut acuza de furt de licenţă?

— Nu. Tipii sunt tari. Şi, oricum nu poţi breveta principiul lui Bernoulli. Au făcut variaţia în domeniul toleranţelor metalurgice.

— Original şi imposibil de dovedit, remarcă Michael Ryan, scuturându-şi pipa în scrumieră. Genessee are laboratoare în vreo zece state şi face teste şi probe într-un număr cel puţin dublu. Puteau antedata machetele prin declaraţii autentificate, iar tribunalele habar n-ar fi avut ce se întâmplă. Ar fi câştigat fără probleme.

— Exact, recunoscu Andrew. Dar asta-i altă poveste, pentru altă dată. Avem şi-aşa destule pe cap. Unde rămăsesem? Ce vom face?

— Daţi-mi voie să conturez problema, zise Alan Martin, luând diagrama de carton pe care scria „Genessee Industries”. Fiecare diagramă măsura şaizeci pe şaizeci de centimetri; deasupra subdiviziunilor, erau marcate chenare cu denumirile. Dedesubt şi la dreapta fiecărui titlu erau inserate datele referitoare la zonele angajamentului contractual, tehnologie şi construcţii, operaţii financiare şi complicaţii legale – de obicei în legătură cu operaţiile financiare. Zeci de numerotări tip index îl trimiteau pe cititor la un dosar sau altul.

— Avantajul tabloului financiar, continuă el, este că domină toate celelalte zone… În ultimele săptămâni am trimis sute de chestionare – acţiune de rutină, le-au primit toate firmele. Aşa cum ştiţi, au fost codificate, aidoma cupoanelor de reclamă din ziare. Prin aceste coduri am putut afla momentul expedierii şi locul. Am continuat, apoi, cu intervievarea personalului. În cazul companiei Genessee am descoperit nişte mutări anormale. Răspunsurile pe care ne aşteptam să le primim de la departamentele logic îndreptăţite să le dea, erau transferate altora – ceea ce nu mai era deloc logic.

Personalul executiv, pe care oamenii noştri s-au dus să îl intervieveze de rutină, nu mai era în funcţiile respective. Genessee îi trimisese la alte divizii şi filiale; la sute, poate mii de mile distanţă. Ba pe unii chiar peste ocean… Am început să purtăm discuţii cu conducerea sindicatului. Aceeaşi poveste, doar un pic mai subtilă. S-a răspândit consemnul în toată ţara –

de la o coastă la cealaltă – fără discuţii. Compatrioţii încercau să ia decizii în privinţa amestecului guvernamental. Pe scurt, Genessee Industries a trecut printr-un proces de cosmetizare şi muşamalizare, masiv şi eficient.

— Nu întru totul eficient, zise Trevayne, cu calm.

— Andrew are dreptate, se băgă în vorbă şi Martin. Nu uitaţi că Genessee are peste două sute de mii de angajaţi, contracte de milioane de dolari la fiecare cincisprezece minute – sub un nume sau altul – şi proprietăţi imobiliare care rivalizează cu cele ale Ministerului de Interne. Cât timp chestionarele au continuat să vină înapoi, având în vedere şi diversificarea de la Genessee, tentativa de muşamalizare putea trece neobservată.

— Nu-ţi scăpa ţie aşa ceva, rechinule, zise Vicarson, instalându-se pe braţul unui fotoliu şi luând diagrama Genessee de la Martin.

— N-am spus că sunt chiar atât de grozavi.

— Ce m-a frapat pe mine, continuă Sam, deşi poate pentru Mike, John şi Al n-a fost chiar aşa un şoc, e mărimea acestei firme Genessee. Are o structură absolut incredibilă. Sigur, de ani de zile tot auzim Genessee în sus, Genessee în jos, dar până acum nu m-a prea impresionat. Te gândeşti, OK, e o companie. Frumos; arată bine. Dar asta, incredibil, are mai multe nume decât o carte de telefon.

— Şi nici o acţiune antitrust, zise Andrew.

— Gesco, Genucraft, SeeCon, Pal-Co, Cal-Gen, See Cal… Dumnezeule, ce combinaţii! făcu Sam Vicarson, arătând cu degetul pe diagrama firmei Genessee, în dreptul rubricii „filiale”. Mă obsedează ideea că există probabil zeci de alte filiale, pe care noi nu le-am depistat.

— Dă-le-n colo, zise John Larch, cu o mină suferindă. Şi-aşa avem destulă bătaie de cap.

14

Maiorul Paul Bonner parcă pe malul râului, în spaţiul rezervat clădirii Potomac Towers. Se uită lung, prin parbriz, la apă, care, o dată cu apropierea toamnei, îşi încetinise parcă curgerea. Se împlineau exact şapte săptămâni de când venise prima oară cu maşina în această parcare; şapte săptămâni de când îl cunoştea pe Andrew Trevayne. Începuse slujba de om de legătură fără nici un fel de tragere de inimă, plin de resentimente atât faţă de om, cât şi faţă de funcţia primită. Resentimentul faţă de funcţie se menţinea, ba poate chiar creştea. Îi venea însă greu să găsească vreun motiv pentru care tipul să-i displacă.

Asta nu însemna că era de acord cu nenorocirea aia de subcomitet al lui Trevayne; nici gând. Mare porcărie! O mizerie născocită de politicieni cocoţaţi la vârf, cu singurul scop de a muta – sau cel puţin a dilua – responsabilitatea cu privire la ceea ce era necesar de făcut. De-aia era maiorul Paul Bonner atât de ostil; nimeni nu putea nega o necesitate – absolut nimeni! Şi, totuşi, toată lumea, confruntată cu realităţi cunoscute, se prefăcea şocată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era adevărat.

Timpul era inamicul. Nu oamenii. Cum de nu-şi dădeau seama?! Nu învăţaseră asta din programul spaţial? Desigur, Apollo 14 a costat douăzeci de milioane, când a fost lansat în februarie 1971. Dacă ar fi fost programat, însă, pentru 1972, ar fi costat zece milioane; şase luni mai târziu, poate cinci până la şapte milioane şi jumătate. Timpul era factorul suprem în afurisita aia de economie civilă şi, întrucât ei, militarii, trebuiau să ţină seama de timp, erau nevoiţi, totodată, să accepte şi penalităţile economice civile.

De-a lungul acestor săptămâni încercase să-l impresioneze pe Andy Trevayne cu teoria lui, însă acesta recunoştea doar că era vorba de *un* factor şi nu de *factorul*-cheie. Trevayne susţinea că teoria lui Bonner era simplistă şi râdea în hohote când Bonner reacţiona exploziv la auzul acestui termen. Până şi maiorul zâmbise – „simplist” era tot un fel de eufemism pentru „cretin”, ca şi „civilul”, termenul pe care el îl folosea.

Şah mat.

Trevayne recunoscuse, însă, că eliminând timpul, scăpai în

bună parte de corupţie; dacă lumea ar fi avut timp, ar fi fost posibil să se mai aştepte, până când preţurile deveneau convenabile. Cu asta era de acord, dar reprezenta doar un aspect, insista el. Trevayne cunoştea piaţa. Corupţia mergea mult mai departe decât cumpărarea timpului.

Bonner ştia că Trevayne avea dreptate.

Şah mat.

Cu toate acestea, diferenţa fundamentală dintre cei doi bărbaţi consta în importanţa pe care o acordau factorului timp. Pentru Bonner era precumpănitor; pentru Trevayne, nu. Civilul susţinea că exista o inteligenţă internaţională de bază care putea împiedica holocaustul global. Maiorul nu era de aceeaşi părere. Văzuse inamicul, se luptase cu el, fusese martorul fanatismului care îl mânase pe adversar în luptă. Din holurile austere ale capitalelor naţionale, fanatismul se infiltra pe teren în rândul comandanţilor şi al batalioanelor; de aici, cobora până la trupele rămase fără uniforme şi lihnite de foame. Şi era un sentiment puternic. Bonner nu avea o viziune atât de simplistă încât să reducă inamicul la o etichetă politică; îi explicase asta lui Andy. Inamicul nu era comunist, marxist, maoist sau lumumbaist. Astea erau doar nişte denumiri comode.

Pe trei cincimi din glob inamicul ieşea din ignoranţă fiind propulsat înainte prin ideea de revoluţie; ideea de a avea în sfârşit – după veacuri – propria identitate. Şi, o dată dobândită această identitate, dorea să o impună restului lumii.

Nu contau motivele, nici măcar justificările; nu contau raţionamentele, pline de teorii motivaţionale şi de artificii diplomatice. Inamicul era format din oameni. Câţiva inşi care controlează milioane peste milioane; iar aceşti câţiva, cu tehnologia şi puterea lor recent descoperite, erau supuşi slăbiciunilor omeneşti şi propriilor angajamente fanatice.

Restul lumii trebuia să fie pregătit să-l trateze cu hotărâre, energic şi triumfător pe acest inamic. Puţin îi păsa lui Paul Bonner care era numele adversarului. Suficient că exista.

Toate acestea însemnau timp. Timpul trebuia cumpărat, indiferent de preţ sau de tertipurile meschine ale furnizorilor.

Bonner coborî din maşină şi o porni agale spre intrarea în bloc. Nu se grăbea. Ar fi preferat nici să nu fie acolo. În nici un caz azi. Căci azi începea adevărata lui misiune, cea pentru care fusese pregătit şi instruit. De astăzi trebuia să înceapă să le aducă superiorilor de la Apărare informaţii concrete.

Se aşteptase la asta de la bun început, fireşte. Înţelesese că nu fusese ales ca om de legătură pentru Trevayne datorită unor calificative excepţionale. Nici nu era cazul, mai ales pentru acest gen de slujbă. Mai mult chiar; ştia că toate întrebările banale care i se puseseră până atunci nu făceau decât să pregătească ce avea să urmeze. Pe superiorii lui nu-i interesau chestiunile lumeşti de genul: Cum mai merge? Birourile sunt bune? Personalul face faţă? Cum e Trevayne? E simpatic?... Nu, coloneii şi generalii aveau altceva în minte.

Bonner se opri în faţa treptelor şi privi în sus. Trei avioane Phantom 40s, cu dâra albă de la motoarele cu reacţie profilată clar pe cerul albastru, se îndreptau spre vest, la mare altitudine. Nu se auzea nici un zgomot; abia se zărea conturul a trei mici triunghiuri, ca nişte minuscule vârfuri de săgeţi argintii, care străpungeau graţios coridoarele aeriene ale orizontului.

Forţă de atac – încărcături de bombe şi rachete capabile să nimicească cinci batalioane; manevrabilitate de zbor – cunoaştere desăvârşită a dinamicii de la nivelul zero la sol până la o înălţime de peste 200 000 metri; viteză – Mach trei.

La asta se rezuma totul.

Păcat că trebuia să se întâmple *aşa.*

Gândul îi zbură la ceea ce se petrecuse în aceeaşi dimineaţă, cu numai trei ore în urmă. Stătea în birou, încercând să priceapă ceva din evaluarea noilor instalaţii de la Benning, făcută de un locotenent-colonel. Era o prostie; raportul punea accentul mai mult pe aprecierea vanitoasă făcută de ofiţer în privinţa propriilor observaţii şi nu pe echipament. Cerinţa prevăzuse o înlocuire de 80%; aceeaşi cerinţă care dusese la demiterea din funcţie a ofiţerului numit anterior. Un joc al Armatei în care erau angajate mediocrităţi.

În timp ce Bonner scria avizul negativ în josul paginii, auzi interfonul. I se transmitea ordinul de a se prezenta numaidecât la etajul cinci – la „Brasswares[1]”, cum îi spuneau toţi subordonaţii generalului de brigadă Cooper. Lester Cooper – un bărbat cu părul alb, dur, slobod la gură, exponent al cerinţelor Pentagonului, fost comandant la West Point, unde tatăl lui deţinuse aceeaşi funcţie. Un om al Armatei şi pentru Armată.

Generalul fusese foarte explicit: îi precizase nu numai ce trebuia să facă, ci şi, fără a folosi cuvinte precise, de ce fusese

[1] Vase de alama (l. engl., n. tr.).

ales pentru această sarcină. Aidoma majorităţii strategiilor militare, totul era simplu – simplist? – şi la obiect, în numele necesităţii militare, Paul Bonner trebuia să fie informator. În cazul unei disfuncţionalităţi, era direct răspunzător.

Armata, însă, avea să-i poarte de grijă. Aşa cum îi mai purtase odată de grijă în Asia de sud-est, protejându-l şi arătându-i toată recunoştinţa.

Nu era decât o chestiune de priorităţi; generalul fusese foarte clar în această privinţă. Ordonase să fie totul clar.

— Trebuie să înţelegi, maiorule. Noi sprijinim eforturile acestui Trevayne. Comandanţii Statelor Majore unite ne-au cerut să cooperăm, sub toate formele, ceea ce am şi făcut. Nu-l putem lăsa, însă, să prejudicieze producţia vitală. Dumneata ai sarcina să veghezi să nu se întâmple aşa… Bun, eşti în termeni amicali cu el. Ai…

Pe parcursul următoarelor cinci minute, generalul de brigadă Cooper ajunse aproape să-şi piardă informatorul. Făcu aluzie la câteva întâlniri ale lui Bonner cu Trevayne, pe care maiorul nu le menţionase în nici un raport şi despre care nu pomenise nimic în birou. Nu exista nici un motiv pentru a raporta; fusese vorba de întrevederi cu caracter social, care n-aveau nici un fel de legătură cu Ministerul Apărării. Una dintre situaţii se referea la un weekend pe care maiorul îl petrecuse cu familia Trevayne, în Connecticut, la High Barnegat. În alt caz, fusese vorba de o mică petrecere organizată de amanta lui Bonner, o femeie divorţată, pe nume McLean, în cinstea lui Andy şi a lui Phyllis. Altă dată, o partidă de călărie într-o după-amiază de toamnă şi un grătar la iarbă verde în ţinutul de vânătoare din Maryland. Nici unul dintre aceste evenimente nu avea nici cea mai mică legătură cu subcomitetul lui Trevayne sau cu sarcina de om de legătură pe care o primise Bonner; în nici una dintre situaţii nu fusese vorba de fonduri guvernamentale. Maiorul se enervase.

— Domnule general, de ce am fost sub supraveghere?

— N-ai fost. Trevayne este sub supraveghere.

— Şi ştie?

— S-ar putea. În mod cert ştie de patrulele care fac de gardă prin rotaţie. Ordin de la Casa Albă.

— Şi astea au rolul de a-l supraveghea?

— Sincer vorbind, nu.

— De ce nu… domnule?

— Această întrebare îţi cam depăşeşte atribuţiile, Bonner.

— N-aş vrea să intru în dezacord cu generalul, dar cum am primit însărcinarea să… acţionez în imediata apropiere a lui Trevayne, cred că ar trebui să fiu informat despre asemenea chestiuni. Din câte înţelesesem eu, agenţii fuseseră trimişi de „1600” ca un mijloc de precauţie. Întrucât au aceste atribuţii importante, iar noi numim personal suplimentar, am impresia că o să ajungem să ne dublăm sau să acţionăm în contradictoriu.

— Ceea ce înseamnă că ai obiecţii ca eu să citesc informaţii pe care dumneata nu le-ai furnizat, aşa cum cerea misiunea.

— Da, domnule. Aceste informaţii nu aveau nimic de-a face cu misiunea mea. Trebuia să fiu pus la curent dacă s-a hotărât să se treacă la supraveghere. Fără nici un motiv, poziţia mea a fost prejudiciată.

— Eşti cam căpos, maiorule.

— Cred că nici n-aş fi primit sarcina asta dacă nu eram.

Generalul de brigadă se ridică de pe scaun şi se duse spre masa lungă de lângă perete. Întorcându-se, se rezemă de ea, cu faţa spre Bonner.

— Bine, accept observaţia referitoare la „acţionarea în contradictoriu”. Nu pretind că avem o relaţie de lucru solidă cu toată lumea din această Administraţie. Şi nici nu neg că în jurul preşedintelui există o serie de persoane ale căror raţionamente, după părerea noastră, lasă de dorit. Nu, maiorule, nu avem de gând să-i lăsăm pe cei de la „1600” să ne controleze supravegherea… sau s-o filtreze.

— Vă înţeleg, domnule general. Dar rămân la părerea că ar fi trebuit să fiu informat.

— A fost o scăpare, Bonner. Altfel nu ţi-aş fi spus; sper că asta elimină orice bănuială.

Cei doi ofiţeri se priviră în ochi câteva clipe. Ajunseseră la înţelegere – Bonner era acceptat din acel moment în cele mai înalte eşaloane ale Apărării.

— S-a înţeles, domnule general, zise Bonner, calm.

Generalul Cooper se întoarse cu faţa spre masa lungă şi deschise un biblioraft gros, cu coperte de plastic.

— Vino încoace, maiorule. Aceasta este cartea. Subliniez, carte, soldat.

Bonner citi cuvintele dactilografiate pe prima pagină: GENESSEE INDUSTRIES.

Bonner intră pe uşa de sticlă în Potomac Towers şi păşi pe

carpeta albastră groasă, îndreptându-se spre lifturi. Dacă cronometrase totul bine şi informaţiile telefonice erau corecte, însemna că ajungea în biroul lui Trevayne cu cel puţin o jumătate de oră înainte ca acesta să se întoarcă.

Devenise o figură atât de familiară în apartamentul unde Trevayne îşi avea birourile, încât toată lumea îl saluta neprotocolar. Bonner ştia că micul staff civil îl accepta întrucât îl considera o anomalie. Soldatul profesionist, plăcut la înfăţişare, ştia să fie agreabil în conversaţie, strecurând mereu câte o glumă. Când descoperă un om în uniformă – mai ales genul de uniformă împopoţonată cum se cere zilnic la Pentagon – care contrazice parcă atitudinile acceptate ale profesiei, civilii devin iute prietenoşi.

Nu era nici o problemă să aştepte la Trevayne în birou. Avea de gând să-şi scoată tunica şi să rămână în pragul uşii, glumind cu secretara acestuia. Apoi, putea intra ca din întâmplare într-una dintre celelalte încăperi – cu cravata desfăcută, cu gulerul descheiat – pentru a sta de vorbă cu alţi angajaţi, ca de pildă Mike Ryan sau John Larch. Poate chiar şi cu tânărul avocat strălucit, Vicarson. Era pregătit să le spună câteva bancuri – cu generali pompoşi şi caraghioşi. În cele din urmă, va afirma că nu vrea să-i mai deranjeze şi se va retrage în biroul lui Trevayne ca să citească ziarul. Ei urmau să protesteze, amabili, iar el, zâmbind, avea să le propună să bea un pahar după serviciu.

Totul va dura şase sau şapte minute.

Pe urmă se va întoarce în biroul lui Trevayne, trecând din nou pe lângă secretară – de data asta complimentând-o pentru rochie sau coafură şi se va îndrepta spre fotoliul de la fereastră. Numai că nu va citi ziarul şi nici nu se va instala în fotoliu, ci se va duce la fişetul de pe peretele din dreapta, îl va deschide şi va alege sertarul cu litera G. Genessee Industries, Palo Alto, California.

Apoi se va întoarce la fotoliu. Va avea la dispoziţie maximum cincisprezece minute, pentru a-şi lua notiţe.

Toată operaţia avea să dureze mai puţin de douăzeci şi cinci de minute. Exista un singur risc: secretara lui Trevayne sau vreun alt membru al staff-ului putea intra în birou când fişetul era deschis. În acest caz, nu-i rămânea decât să spună că îl găsise deschis, pretinzând că acţionase din pură „curiozitate”.

Cum fişetul nu rămânea niciodată deschis, maiorul Paul Bonner avea să-l descuie cu o cheie pe care i-o dăduse generalul

de brigadă Lester Cooper.

Nu era decât o chestiune de priorităţi; iar lui Bonner îi era greaţă.

15

Trevayne urcă în fugă treptele Capitoliului, conştient de faptul că fusese urmărit. Ştia acest lucru, întrucât de la birou până în centrul oraşului făcuse două opriri, abătându-se din drum: la o librărie de pe Rhode Island Avenue, unde traficul era lejer şi, sub impulsul momentului, în Georgetown, la reşedinţa ambasadorului Hill. Ambasadorul nu era acasă.

Pe Rhode Island Avenue remarcase un Pontiac cenuşiu, care parcase în spatele lui, cam la o sută de metri – auzise roţile din spate ale maşinii frecându-se de bordura trotuarului.

Douăzeci de minute mai târziu, îndreptându-se spre uşa din faţă a casei lui Hill, din Georgetown, auzise claxonul strident al unei furgonete care trecea încet pe strada pietruită: şoferul pornise la agăţat fete. Zâmbise, tabloul anacronic îi trezea amintiri din adolescenţă, când locuia la Boston.

Pe urmă îl văzu din nou; acelaşi Pontiac cenuşiu. Se afla în spatele furgonetei care abia se târa, iar şoferul maşinii părea agasat; strada era îngustă, furgoneta masivă, aşa că Pontiacul nu putea depăşi.

Când ajunse în capul scărilor, la Capitoliu, Trevayne îşi propuse să verifice incidentul cu Webster, de la Casa Albă. Poate că Webster desemnase gărzi separate pentru el, deşi asemenea precauţii nu erau necesare. Asta nu însemna că brava; dar, pur şi simplu, ajunsese acum o figură foarte cunoscută, rar întâmplându-se să circule de unul singur. După-amiaza aceasta constituia o excepţie.

Ajuns pe ultima treaptă, se răsuci şi privi spre stradă. Pontiacul cenuşiu nu se zărea pe nicăieri, dar erau acolo zeci de automobile – unele parcate, cu şoferii înăuntru, altele care se deplasau încet. Nu era exclus ca vreuna din acele maşini să fi primit prin radio, din Georgetown, comanda de a prelua filarea.

Intră în clădire şi se duse direct la biroul de informaţii. Se făcuse aproape patru şi era aşteptat la biroul de Statistică Naţională, înainte de terminarea programului. Nu prea ştia ce putea afla din informaţiile furnizate de biroul de Statistică Naţională, asta dacă reuşea să obţină vreuna; bineînţeles, reprezenta o variantă, o conexiune posibilă între fapte aparent fără nici o legătură.

Statistica Naţională era un laborator computerizat, care ar fi trebuit să îşi aibă sediul la Finanţe. Faptul că nu era aşa nu reprezenta decât o nouă inconsecvenţă în acest oraş al contradicţiilor, se gândi Trevayne. Biroul de Statistică Naţională oferea lunar date pe regiuni legate de situaţia locurilor de muncă direct afectate de proiectele guvernamentale. Dubla activitatea altor zece instituţii, dar era oarecum diferit, în sensul că informaţiile pe care le furniza erau generale; noţiunea de „proiecte” includea totul de la plata parţială a autostrăzilor naţionale până la contribuţiile federale la construcţia şcolilor; de la fabrici de avioane până la reamenajarea parcărilor. Cu alte cuvinte, era un mijloc de a explica alocarea banilor proveniţi din impozite, aspect sub care era invocat necontenit şi din belşug de politicieni pentru a-şi justifica existenţa. Cifrele se puteau împărţi, fireşte, în două categorii, dar rar se întâmpla aşa. Totalurile erau, întotdeauna, mai impresionante decât sumele componente.

Apropiindu-se de uşa Statisticii Naţionale, Trevayne îşi schimbă părerea în privinţa amplasării biroului; în fond, era foarte potrivit ca Statistica Naţională să se afle lângă cei care aveau cel mai mult nevoie de ea. Ca, de exemplu, el însuşi.

Trevayne puse hârtiile pe masă. Era cinci şi câteva minute şi citea în cabina micuţă de aproape o oră. Se frecă la ochi şi văzu că unul dintre custozi se uita prin uşa de sticlă; se apropia ora închiderii şi funcţionarul abia aştepta să plece acasă. Trevayne avea de gând să-i dea o bancnotă de zece dolari, pentru osteneala de a fi rămas peste program.

Ce schimb grotesc! Informaţii referitoare – în mare – la două sute treizeci milioane dolari, contra unui bacşiş de zece dolari.

Găsise ceva – două majorări de o sută patruzeci şi opt de milioane şi respectiv optzeci şi două de milioane, fiecare fiind în principal rezultatul unor contracte de apărare – codificate în diagrame „DF”; ambele „neprevăzute”, dacă ce citea el în ziar era exact. Un chilipir picat din cer pentru fiecare parte.

Şi, totuşi, ambele fuseseră prezise cu o precizie incredibilă de cei doi candidaţi la realegere în statele respective: California şi Maryland. Senatorii Armbruster şi Weeks. Armbruster: bondoc, îndesat şi fumător de pipă. Şi Alton Weeks, aristocratul rafinat din Eastern Shore, Maryland.

Armbruster se confruntase cu un contracandidat dur. Şomajul

în nordul Californiei era periculos de ridicat, chiar dacă doar temporar, iar sondajele de opinie indicau că atacurile oponentului lui Armbruster legate de faptul că acesta nu izbutise să aducă contracte guvernamentale aveau deja efect asupra electoratului. În ultimele zile ale campaniei, Armbruster a introdus brusc o informaţie, care probabil că l-a ajutat să câştige. El a insinuat că era pe punctul de a obţine bani de la Apărare, aproximativ o sută cincizeci de milioane, cifră suficientă pentru a declanşa procesul de revigorare a părţii de nord a statului.

Weeks, confruntat nu atât cu competiţia electorală, cât mai ales cu un deficit bănesc în campanie era şi el constrâns. Situaţia banilor din vistieria statului Maryland devenise critică, iar prestigioasa familie Weeks nu voia să subscrie pentru toată suma necesară. Potrivit ziarului *Sun* din Baltimore, Alton Weeks s-a întâlnit în particular cu o serie de oameni de afaceri din Maryland, cărora le-a comunicat că Washingtonul îşi lărgea baierele pungii. Se putea conta pe minimum optzeci de milioane care urmau să fie direcţionate spre industria din Maryland... Resursele financiare pentru campania lui Weeks au devenit brusc substanţiale.

Totuşi, alegerea ambilor senatori avusese loc cu şase luni înainte de alocarea sumelor respective. Nu era exclus ca ambii să se fi referit la întâmplare la cifrele ce urmau să fie alocate pentru Apărare, altfel nu se explică cum de avansaseră sume atât de exacte. Exceptând situaţia în care au existat aranjamente; aranjamente legate mai mult de politică, decât de securitatea naţională. De altfel, ambii senatori au tratat cu acelaşi furnizor pentru Armată – Genessee Industries.

Armbruster finanţase dezvoltarea noilor interceptoare Norad la mare altitudine, proiect discutabil de la bun început.

Weeks izbutise să găsească fonduri pentru o acţiune la fel de suspectă, propusă de o filială din Maryland a firmei Genessee: o îmbunătăţire a reţelei radar de coastă, „justificată” prin două avioane izolate care trecuseră prin ecranul de coastă în urmă cu câţiva ani.

Trevayne adună hârtiile şi se ridică în picioare. Îi făcu semn prin geam funcţionarului şi băgă mâna în buzunar.

Ajuns în stradă, se gândi să se ducă la o cabină telefonică şi să îl sune pe William Hill. Trebuia să se vadă cu Hill în legătură cu un alt „proiect”, referitor la spionajul naval care, din cauza lui

Trevayne, putea ieşi la iveală în câteva zile, dacă nu chiar ore. De aceea fusese mai devreme în Georgetown; nu era genul de subiect care să poată fi discutat la telefon.

Ministerul Marinei fusese autorizat să echipeze patru submarine atomice cu cele mai sofisticate instrumente de spionaj electronic, echipamentul urmând să fie instalat în douăsprezece luni de la primirea autorizaţiei. Termenul trecuse deja de mult; două dintre firmele de aparatură electronică cu care se încheiase contract dăduseră faliment, astfel încât cele patru submarine continuau să fie absolut inoperabile.

În timpul activităţii preliminare desfăşurate de staff-ul lui Trevayne, un locotenent furios, comandant al unuia dintre cele patru submarine, criticase făţiş toată operaţiunea. Zvonul că un ofiţer din marină se plânsese cu prilejul unei audieri oficiale ajunsese la urechile unui ziarist agresiv din Washington, pe nume Roderick Bruce, care ameninţase că va da totul publicităţii. Central Intelligence Agency şi Ministerul Marinei au intrat, evident, în panică. A dezvălui în presă informaţii despre instalaţiile electronice folosite pe submarine era periculos; a recunoaşte, însă, că s-au săvârşit fărădelegi dubla pericolul, iar a admite faptul că în prezent vasele nu erau operaţionale echivala cu o invitaţie adresată chinezilor şi ruşilor de a-şi etala ostentativ puterea militară.

Situaţia fiind delicată, subcomitetul lui Trevayne era blamat pentru crearea unor riscuri ce depăşeau cu mult valoarea binelui pe care l-ar fi putut realiza.

Trevayne ştia că, mai devreme sau mai târziu, avea să se apeleze la sloganul „amestecului periculos”. În sinea lui se pregătise pentru asta şi îşi exprimase clar opoziţia faţă de îngroparea incompetenţei – sau mai rău – deghizarea ei sub etichetele de „secret” şi „top secret”. Prea uşor se atribuiau aceste etichetări; chiar dacă se ajungea la ele fără rea intenţie, era vorba doar de nişte aprecieri subiective.

Mai existau şi alte aprecieri de pe poziţii opuse. Or, el n-avea de gând să cedeze până ce nu erau analizate şi celelalte opinii. Dacă bătea în retragere, subcomitetul lui devenea neputincios şi nu-şi putea permite să admită un asemenea precedent.

Mai exista şi un aspect colateral – nedovedit, doar un zvon, dar în concordanţă cu tot ce aflau. Din nou Genessee Industries.

În cercurile de avocaţi, se discuta pe la spate că Genessee se pregătea să liciteze pentru a prelua instalaţia electronică a

submarinelor. Se spunea că Genessee provocase falimentele şi crease suficiente probleme de derulare a contractelor celorlalţi doi furnizori, astfel încât acordurile lor cu Ministerul Marinei să nu mai aibă nici o valoare.

Trevayne intră într-o farmacie şi se duse la cabina telefonică, unde formă numărul lui Hill.

Desigur, ambasadorul îl primea numaidecât.

— În primul rând, ipoteza celor de la CIA că ruşii şi chinezii habar n-au de situaţie este ridicolă. Submarinele alea stau pe plaja din New London de luni de zile; la o cercetare sumară se observă imediat starea lor.

— Atunci am dreptate să insist?

— Eu aşa aş zice, îi răspunse Hill, aşezat la masa de mahon care îi servea drept birou. Ţi-aş sugera, de asemenea, să le faci pe plac celor de la CIA şi de la Marină şi să stai de vorbă cu ziaristul ăla, Bruce; vezi dacă nu-l poţi convinge s-o lase mai moale. Le e frică, într-adevăr, chiar şi numai pentru pielea lor.

— N-am nici o obiecţie. Vreau doar să nu fiu pus în situaţia de a le spune oamenilor mei că renunţăm la un proiect.

— Nu cred că e cazul… Aşa cum nu cred c-o vei face.

— Vă mulţumesc.

William Hill se rezemă de spătarul fotoliului. Dacă tot isprăvise cu sfaturile, avea chef de conversaţie.

— Ia spune-mi şi mie, Trevayne. Au trecut două luni. Cum e?

— O nebunie. Ştiu că e un cuvânt cam tare, dar cred că redă cel mai bine situaţia. Economia celei mai mari corporaţii din lume este condusă de nişte smintiţi… Sau, poate, asta e imaginea ce se vrea promovată.

— Presupun că te referi la faptul că toţi fug de răspundere.

— Exact. Toţi se feresc de decizii.

— Trebuie evitată cu orice preţ răspunderea, îl întrerupse Hill, cu un zâmbet inofensiv. Nici din afară nu pare altfel. Fiecare se ridică până la propriul lui nivel de incompetenţă.

— Pot accepta asta în sectorul privat. E o formă de pierdere-de-supravieţuire, dacă putem accepta un asemenea termen. Dar e controlabil, atunci când se doreşte să existe un control. Însă e vorba de bani din domeniul privat, nu de banii publici… Aplicată la cazul de faţă, această teorie ar trebui să nu stea în picioare în administraţia publică. Dă-i omului timp suficient pentru a ajunge într-o funcţie ce implică luarea de decizii şi se va simţi în siguranţă. Jocurile nu sunt necesare. Sau n-ar trebui să fie.

— Simplifici exagerat de mult.

— Ştiu, dar e un început, zise Trevayne, sesizând amuzat că folosea cuvintele băiatului său.

— Asupra oamenilor din acest oraş există presiuni formidabile, ce se soldează adesea cu ostracizarea, care poate fi la fel de importantă ca şi securitatea garantată tuturor, cu excepţia celor puternici. Zeci de departamente, inclusiv Pentagonul, vor să se implice în numele „interesului naţional”; producătorii pretind contractele şi trimit „factori de influenţă” plătiţi gras să le obţină; sindicatele îi joacă pe degete, învrăjbindu-i unii cu alţii, ameninţă cu greve şi votează. În cele din urmă, senatorii şi congresmenii – districtele lor strigă după beneficiile economice derivate din întreg… Unde îl găseşti pe insul independent sau incoruptibil, fără un asemenea sistem?

Trevayne observă că Marele Billy Hill stătea cu ochii pironiţi pe perete, holbându-se la ceva ce nimeni altcineva n-ar fi putut vedea. Ambasadorul nu adresase această întrebare oaspetelui său, ci lui însuşi. La vârsta lui, William Hill era un cinic absolut.

— Răspunsul, domnule ambasador, rezidă în faptul că pe de o parte suntem o naţiune a legii, iar pe de altă parte ne comportăm ca o societate relativ liberă, în care funcţionează sistemul de balanţe şi verificări.

Hill râse. Era râsul obosit al unui bătrân, care nu-şi pierduse încă vitalitatea.

— Vorbe, Trevayne, vorbe. Invoci legea economiei malthusiene – care poate fi redusă la faptul că omului îi este dat să dorească mai mult, în detrimentul celuilalt – iar câştigul revine celui care a pariat pe suma mai mare… sau a pus mâna pe banca cea mai tare. Asta au descoperit prietenii noştri din Uniunea Sovietică; de ce teoriile lui Marx şi Engels rămân valabile? Nu poţi schimba condiţia umană.

— Aici, nu sunt de acord; nu în privinţa ruşilor, ci referitor la condiţia umană. Se schimbă tot timpul. Am văzut asta de nenumărate ori, mai ales în perioadele de criză.

— Criză, desigur. Asta înseamnă frică. Frică la nivel colectiv. Individul îşi subordonează dorinţele individuale supravieţuirii tribale. De ce crezi că strigă mereu „pericol” semenii noştri socialişti? Atâta lucru au învăţat şi ei… Au mai învăţat, de asemenea, că nu poţi proiecta crize ad infinitum; şi asta e împotriva condiţiei umane.

— Mă întorc atunci la balanţe şi verificări… şi la societatea

liberă. Vedeţi dumneavoastră, eu cred efectiv că acest sistem funcţionează.

Hill se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele de masă şi-l privi pe Trevayne, cu un aer amuzat:

— Acum ştiu de ce Frank Baldwin e de partea dumitale. Semeni cu el în multe privinţe.

— Sunt măgulit, dar n-am crezut că între noi există vreo asemănare…

— Oh, ba da. Ştii, adesea se întâmplă să stau de vorbă cu Frank Baldwin, cum stăm noi doi acum. Ceasuri în şir. La vreun club sau în bibliotecă… Înconjuraţi de toate astea, făcu Hill, arătând cu mâna dreaptă, oarecum ironic, spre toată camera. Uite aşa, doi moşnegi, care stau la taifas şi dau verdicte, sorbind când şi când din coniacul nostru scump în timp ce servitorii trag cu coada ochiului, să vadă dacă nu ne lipseşte ceva. Confortul este prima preocupare pentru… leşurile noastre de bogătaşi istoviţi şi prăpădiţi. Bun, deci, stăm aşa tolăniţi şi forfecăm toată planeta, fiecare încercând să-l convingă pe celălalt că partea asta a lumii va face aşa, iar partea aia va proceda aşa… Cam la asta se reduce totul, să ştii… Să anticipezi interesele opuse; motivele nu mai sunt o problemă. Doar un modus vivendi. Chestiunea se rezumă la *ce* şi *cum;* nu la *de ce.*

— Supravieţuirea tribală.

— Exact… Iar Frank Baldwin, cel mai dur cămătar, omul a cărui semnătură poate însemna falimentarea naţiunilor mici, îmi spune, cum îmi spui şi dumneata acum, că dincolo de fraudele violente – această înşelătorie generală – există o soluţie realizabilă. Eu îi zic că nu există; oricum, nu în sensul în care foloseşte el cuvântul. Adică, nu există o soluţie aplicabilă permanent.

— Schimbarea se va produce tot timpul. Dar sunt de acord cu el; trebuie să existe o soluţie.

— Soluţia, Trevayne, constă în perpetua căutare a unei soluţii. Cicluri de creştere şi descreştere. Asta e soluţia voastră. *Paratus*[2], paratus.

— Parcă spuneaţi că aceste lucruri sunt împotriva condiţiei umane; naţiunile nu ar putea proiecta crize ad infinitum.

— Nu e nimic contradictoriu. Presiunea se reduce în mod constant datorită descreşterilor, care reprezintă momentele când se poate respira.

---

[2] Lux (lat., n. trad.).

— Prea periculos; trebuie să existe o modalitate mai bună.

— Nu în lumea asta. Am trecut de etapa în care ar fi fost posibil.

— Iarăşi nu sunt de acord. Tocmai am ajuns în punctul în care devine obligatoriu.

— Perfect. Hai să luăm funcţia dumitale actuală. Ai văzut deja destule; cum intenţionezi să-ţi implementezi balanţele şi verificările? Problemele dumitale nu diferă mult de sfera mai largă a naţiunilor aflate în interacţiune; ba chiar sunt similare în multe privinţe. De unde începi?

— De la găsirea unui tipar. Un tipar cu scheme comune pentru orice situaţie; sau pe aproape, oricum.

— Inspectorul general a făcut lucrul ăsta, aşa că am ajuns să constituim Comisia Alocărilor pentru Apărare. Naţiunile Unite au procedat la fel şi ne-am pomenit cu Consiliul de Securitate. Crizele continuă să existe; nu s-a schimbat aproape nimic.

— Nu trebuie să ne dăm bătuţi.

— Atunci, îl întrerupse Hill, cu un zâmbet triumfător, soluţia este să continuăm să căutăm soluţia. Acum ai înţeles ce am vrut să spun? Cât timp continuă căutarea, avem aer ca să respirăm.

Trevayne se foi în fotoliul de piele, căutându-şi poziţia. Era acelaşi fotoliu, reflectă el, în care şezuse la întrunirea convocată în pripă, cu zece săptămâni în urmă.

— Nu pot accepta acest lucru, domnule ambasador. E ceva prea labil, prea supus erorii. Eşafoadele nefinisate sunt riscante. Vom găsi soluţia.

— Repet. De unde începi?

— Am început deja... N-am glumit când am pomenit de stabilirea unui tipar. O singură întreprindere, suficient de mare, ca să necesite o finanţare enormă; suficient de complexă, să angreneze sute de furnizori. Un proiect cu ramificaţii în cel puţin zece state federale... L-am găsit.

William Hill nu-şi dezlipea ochii de la Trevayne.

— Urmăreşti să te concentrezi asupra unei singure afaceri, pentru a face din ea un exemplu? întrebă el, pe un ton dezamăgit.

— Da. Asistenţii vor continua să lucreze la alte probleme, nu se va pierde continuitatea, însă eu şi cei patru oameni de bază ai mei ne vom concentra pe o singură corporaţie.

— Am auzit şi eu zvonurile, rosti Hill, încetişor. Poate îţi vei găsi inamicul.

Trevayne îşi aprinse ţigara, urmărind cum se micşorează flacăra brichetei.

— Domnule ambasador, vom avea nevoie de ajutor.

— De ce? întrebă Hill, mâzgălind ceva pe un carneţel. Mişcările creionului erau deliberat controlate şi furioase.

— Întrucât se conturează un tipar care ne îngrijorează foarte mult. De fapt, lucrurile stau cam aşa: cu cât tiparul devine mai clar, cu atât ne e mai greu să obţinem informaţiile specifice; cum avem impresia că am pus mâna pe ceva, cum ne scapă printre degete. Explicaţiile îşi pierd valoarea ajungând… cum spuneaţi acum câteva minute? „Vorbe”. „Verifică aici”, „verifică acolo”, „verifică în altă parte”. Elementele specifice trebuie evitate cu orice preţ, se pare.

— Ai de-a face, pesemne, cu o organizaţie foarte întinsă şi diversificată, rosti Hill, pe un ton neutru.

— Are un complex de ramuri şi filiale; pentru a folosi expresia unuia dintre oamenii mei – „absolut incredibil”. Uzinele principale sunt centralizate pe Coasta de Vest, însă birourile din Chicago administrează totul. O adevărată dictatură şi…

— Un fel de secţiune transversală prin lista de personalităţi a liniei West Point-Annapolis, îl întrerupse Hill rapid, dar calm, fără pic de umor în priviri.

— Tocmai voiam să includ un număr de locuitori sus-puşi – sau cândva sus-puşi – ai Washingtonului. Câţiva foşti senatori şi membri ai Camerei Reprezentanţilor, trei sau patru oficiali guvernamentali – întorcându-ne în timp, fireşte.

William Hill luă carneţelul pe care mâzgălise şi puse jos creionul.

— Ce mă frapează pe mine, Trevayne, e că ancheta dumitale vizează Pentagonul, ambele Camere ale Congresului, vreo sută de firme industriale, sindicatele şi câteva guverne federale.

Hill întoarse carneţelul spre Trevayne. Pe foaia de hârtie, sute de liniuţe şi haşuri conturau două cuvinte. „Genessee Industries.”

16

Îl chema Roderick Bruce, nume artificial ca şi persoana care îl purta. Un nume cu tentă teatrală care te frapa; o persoană slobodă la gură, cu o privire dură, cum îi şade bine unui reporter care se respectă.

Colabora la publicaţii din toată ţara, taxa pentru a conferenţia era de trei mii de dolari şi invariabil o dona – public – pentru diferite opere filantropice; dar ce era surprinzător, colegii de breaslă îl apărau.

Motivele popularităţii de care se bucura în rândul membrilor celei de-a patra puteri erau totuşi explicabile. Rod Bruce, de pe axa mass-media Washington – New York, nu uita niciodată că se născuse cu numele de Roger Brewster în Erie, Pennsylvania şi se dovedea întotdeauna generos cu ceilalţi jurnalişti, obişnuind să glumească pe seama imaginii lui publice. Pe scurt, Rod era un tip simpatic, cu excepţia momentelor când venea vorba de sursele lui de informaţie şi de curiozitatea pe care i-o stârnea o ştire sau alta. Pe primele le păzea cu stricteţe, iar în privinţa curiozităţii avea capacităţi nelimitate.

Asta aflase Andrew Trevayne despre Bruce, pe care abia aştepta să-l cunoască. Ziaristul era absolut de acord să discute despre cele patru submarine atomice inoperabile, însă îi spusese clar şi răspicat preşedintelui subcomitetului că, pentru a-i închide gura ca ziarist, trebuia să i se prezinte argumente puternice. Articolul urma să apară în presă peste trei zile.

Într-un gest de ciudată curtoazie, având în vedere situaţia, Bruce se oferi să vină la biroul lui Trevayne, din Potomac Towers, la zece dimineaţa.

Trevayne rămase surprins de înfăţişarea lui Bruce când acesta intră. Nu de cum arăta, căci chipul îi era cunoscut din nenumăratele fotografii publicate de-a lungul anilor în presă – trăsături clare, ochi mari, păr destul de lung, ci de talia lui Bruce. Roderick era foarte scund, această caracteristică fiind accentuată şi de haine. Costum închis la culoare, convenţional. Amintea de poza unui băieţel îmbrăcat frumos pentru slujba de duminică, publicată pe prima pagină în *Saturday Evening Post.* Părul lung era singurul semn de independenţă, acea independenţă tipică băieţilor, nu unui ziarist trecut de cincizeci

de ani.

Intrând în birou, în urma secretarei, Bruce îi întinse mâna lui Trevayne. Andrew avu un sentiment de jenă; se ridică şi ocoli masa de lucru. Văzut de aproape, Bruce părea şi mai scund.

Roderick Bruce avea experienţa întâlnirilor oficiale. Îi zâmbi lui Trevayne, strângându-i mâna cu putere:

— Nu te lăsa păcălit de statura mea; mi-am pus pantofii cu ascensor… Mă bucur să te cunosc, Trevayne.

Cu această scurtă introducere, Bruce rezolvase două obiective. Cu umor, eliminase situaţia jenantă creată de statura lui şi spunându-i lui Trevayne pe nume îi dăduse de înţeles că se aflau pe picior de egalitate.

— Mulţumesc. Ia loc, te rog. Privind spre secretară, care se pregătea să iasă, Andy spuse: Marge, nu-mi da nici o legătură, te rog. Închide şi uşa, mulţumesc. Apoi se duse spre locul lui, în timp ce Roderick Bruce se instala pe un fotoliu în faţa biroului.

— Baţi ceva drum până la birourile astea, n-am ce zice.

— Îmi pare rău; sper că nu te-a deranjat excursia. Ne-am fi putut întâlni în oraş; de-aia am sugerat să luăm prânzul împreună.

— Nu face nimic. Am vrut să cercetez cartierul; multă lume vorbeşte despre zona asta. Ciudat, n-am văzut golani sau rockeri turbaţi.

— P-ăştia îi ţinem ascunşi în debara.

— Bun răspuns; s-a notat, făcu Bruce, scoţând un carneţel minuscul, adaptat parcă la mărimea lui, în care mâzgăli câteva cuvinte, în timp ce Trevayne râdea cu poftă. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de un citat autentic.

— N-a fost prea grozav.

— Bine, fie, dar oricum omenos. O mulţime dintre glumele muşcătoare ale lui Kennedy erau deopotrivă omenoase şi geniale.

— Care dintre ei?

— Jack. Cele ale lui Bobby erau muncite, elaborate. Jack era uman instinctiv… şi glumeţ, într-un mod vulnerabil.

— Înseamnă că pot fi mândru de asemenea comparaţii.

— Nu-i prea rău, într-adevăr. Numai că dumneata nu candidezi la nimic, aşa că nu contează, ce zici?

— Dumneata ai scos carneţelul, nu eu.

— Şi scos va rămâne, domnule Trevayne… Vrei să stăm de vorbă despre patru submarine, fiecare costând aproximativ o

sută optzeci de milioane care zac de pomană pe uscat? Şapte sute douăzeci milioane dolari irosiţi aiurea... Dumneata ştii asta şi eu de asemenea. De ce n-ar trebui să afle şi oamenii care au dat aceşti bani?!

— Poate că ar trebui.

Bruce nu se aşteptase la acest răspuns. Îşi schimbă poziţia pe scaun, aşezându-se picior peste picior. Andy se întrebă dacă ziaristul ajungea cu picioarele la podea.

— Şi asta e bună. Nici nu mă mai obosesc s-o notez, o ţin minte, zise Bruce, închizându-şi carneţelul. Atunci, presupun că n-ai nici o obiecţie să public articolul.

— Ca să fiu sincer cu dumneata, n-am absolut nici o obiecţie. Alţii au.

— Atunci, de ce ai vrut să ne întâlnim?

— Pentru a pleda... Cazul lor, cred.

— I-am refuzat. De ce nu te-aş refuza şi pe dumneata?

— Fiindcă eu sunt partea dezinteresată; mă pot obiectiva. Părerea mea e că ai motive temeinice de a face public un fiasco extrem de costisitor şi dacă aş fi în locul dumitale aş da drumul articolului fără să ezit. Pe de altă parte, nu am experienţa dumitale. N-aş şti unde trebuie trasă linia între relatarea unei incompetenţe flagrante şi zona securităţii naţionale. Aş risca intrând pe acest domeniu delicat.

— Oh, Trevayne, zău aşa, exclamă Roderick Bruce, agasat, renunţând la poziţia picior peste picior. Am mai auzit argumentul ăsta şi nu ţine, crede-mă!

— Eşti sigur?

— Din motive mult mai valabile decât bănuieşti dumneata.

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule Bruce, zise Trevayne, scoţând un pachet de ţigări, trebuia să fi acceptat invitaţia mea la masă. Am fi putut avea o conversaţie plăcută pe durata prânzului. Nu ştii, dar te citesc cu interes.

— Ţigară?

Roderick Bruce se holbă la Trevayne, cu o mutră posacă. Cum nu primi nici un răspuns, Trevayne îşi luă o ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului, aprinzând-o.

— Doamne Sfinte! Chiar vorbeşti serios, zise Bruce, calm.

— Sigur că da. Presupun care sunt motivele valabile la care te-ai referit în privinţa zonelor de securitate naţională. Dacă aşa stau lucrurile şi ştiu al naibii de bine că n-ai ajuns unde eşti minţind în această privinţă, nu mai am nici un argument.

— Dar divulgarea acestor informaţii nu te va ajuta, aşa-i?

— Nu, deloc. Ba dimpotrivă. Dar asta e problema mea, nu a dumitale.

Bruce se aplecă uşor în faţă:

— Nu-i nevoie să ai o problemă… Şi puţin îmi pasă dacă există microfoane în cameră.

— Ce să existe?!

— Nu-mi pasă dacă mă înregistrează. Dar presupun că n-ai aşa ceva aici. Facem un târg, Trevayne… Eu nu-ţi bag beţe-n roate; nu ai probleme cu porcăria din New London. Simplu ca bună ziua. Ba îţi dau şi o listă selectivă.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Să începem cu ziua de ieri, zise Bruce, vârându-şi carneţelul în haină, cu un gest teatral, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că avea toată încrederea. Sucea între degete pixul de aur. Ai petrecut ieri o oră şi douăzeci de minute la biroul de Statistică Naţională; de la patru şi ceva până după ora de închidere. Ai cerut ultimele optsprezece luni. Consumând ceva timp, ce-i drept, oamenii mei ar putea parcurge toate dosarele alea şi ar descoperi, probabil, ce ai încercat să găseşti. Dar hai să fim serioşi; sunt mii de pagini acolo şi vreo sută de mii de tăieturi din presă. Pe mine mă frapează faptul că te-ai înhămat singur la treaba asta. N-ai apelat la secretară sau la vreun asistent. Ai jucat tare. Ce-ai obţinut?

Trevayne încerca să prevadă implicaţiile din spatele cuvintelor lui Bruce.

— Dumneata ai fost Pontiacul cenuşiu. M-ai urmărit cu un Pontiac cenuşiu.

— Fals, dar interesant.

— Ai mers pe Rhode Island Avenue şi pe urmă în Georgetown, în spatele unui camion.

— Îmi pare rău, tot fals. Dacă aş fi pus să fii urmărit, nu te-ai fi prins niciodată. De ce te-ai dus la Statistica Naţională? Asta e primul punct pe listă. Dacă informaţia e valoroasă, o las baltă cu submarinele.

Trevayne se gândea tot la Pontiac. Imediat ce scăpa de Bruce, îl va suna pe Webster la Casa Albă… Aproape că uitase de Pontiac.

— Nu facem nici un târg, Bruce. Oricum, nu merită. Era vorba de informaţii generale, pentru a fixa cadrul unor probleme.

— Bine, îmi bag oamenii pe hârţoagele de la Statistica

Naţională. Aflăm noi… Punctul doi, e ceva mai dur. Circulă zvonul că acum şase săptămâni, după apariţia destul de spectaculoasă la audierea în faţa comisiei senatoriale, te-ai întâlnit cu moşul din Nebraska, doar cu câteva ore înainte de accidentul din Fairfax; şi aţi avut un schimb dur de cuvinte. E adevărat şi despre ce a fost vorba?

— Singura persoană care ar fi putut auzi această conversaţie este un tip pe nume Miller… Laurence Miller, dacă mi-aduc bine aminte. Şoferul. Întreabă-l pe el. Dacă tot ţi-a dat informaţiile astea, de ce nu-ţi spune mai mult?

— Îi e leal moşului. A mai primit ceva şi prin testament; nu vrea să vorbească. Zice că nu ascultă niciodată ce se vorbeşte pe bancheta din spate.

— Nici aici n-am bătut palma. A fost un dezacord onorabil. Dacă Miller îţi spune altceva, în locul dumitale n-aş înghiţi găluşca.

— Nu eşti în locul meu… Încă un punct; ultima dumitale şansă, Trevayne. Dacă eşti prins, o să fiu o mare pacoste. Ba s-ar putea să pomenesc de faptul că ai „pledat cazul” – renunţarea la articol. Ce zici de asta?

— Eşti revoltător, piticule. Cred că n-am să te mai citesc de-acum încolo.

— Sunt cuvintele dumitale.

— Da, dar scoase din context.

— Povesteşte-mi despre Bonner.

— Paul Bonner? Trevayne avea senzaţia neplăcută că acest ultim punct era, de fapt, adevăratul motiv al prezenţei ziaristului acolo. Asta nu însemna că întrebările precedente ar fi fost inofensive, ci doar inacceptabile – însă glasul jurnalistului trăda un grad de concentrare, iar ameninţarea părea mai directă.

— Maiorul Paul Bonner, fără iniţială la mijloc, număr de serie 158-3288; Forţele Speciale, Secţia Spionaj, în prezent angajat la Ministerul Apărării. Rechemat din Indochina, în 1970, după ce a stat trei luni în izolare într-o puşcărie militară – secţia pentru ofiţeri, fireşte – aşteptând Curtea marţială. Nu s-a permis nici un interviu; nu s-a furnizat nici o informaţie, în afară de o mică expresie sugestivă, născocită de un general: „ucigaşul din Saigon”. La acest Bonner mă refer eu, domnule Trevayne. Şi dacă într-adevăr eşti un cititor fidel al articolelor mele, ştii perfect că am afirmat că maiorul ăsta ţăcănit ar trebui închis la balamuc şi nu lăsat să circule liber pe străzi.

— Cred că ziarul ăsta mi-a scăpat.

— Perioada respectivă, mai bine zis. Care e funcţia lui Bonner? De ce ţi-a fost atribuit? Îl cunoşti dinainte? Dumneata ai cerut?

— Vorbeşti îngrozitor de repede.

— Sunt îngrozitor de preocupat.

— Să luăm întrebările pe rând. Bonner e doar om de legătură trimis de la Apărare. Dacă am nevoie de ceva, se ocupă el. Astea sunt cuvintele lui şi, apropo, s-a dovedit teribil de eficient. Habar n-am de ce mi-a fost atribuit; mai ştiu, de asemenea, că nu-i prea încântat de slujba asta. Nu-l cunosc dinainte, aşa că e limpede că nu aveam de ce să-l cer.

— OK, zise Bruce, cu ochii la Trevayne. Făcu câteva mişcări verticale în aer, cu pixul de aur, gest iritant ca şi atitudinea lui dinainte. Se verifică; aşa a fost programat… Acum, ia spune… crezi că e aşa?

— Ce să cred?

— Că „ucigaşul din Saigon” e doar un mesager? Chiar crezi asta?

— Sigur că da. A fost util. S-a ocupat de birourile astea, a aranjat transportul şi a făcut rezervări pentru deplasările şi călătoriile în ţară. Indiferent care ar fi opiniile lui, acestea n-au nici o legătură cu ceea ce face el aici.

— Ai pomenit de staff-ul pe care îl ai. Te-a ajutat la angajarea oamenilor?

— Nu, fireşte, zise Trevayne, constatând că ridicase glasul, aducându-şi aminte că Paul Bonner vrusese să-l ajute să îşi „angajeze” un staff. Pentru a anticipa o altă întrebare, continuă el, convingerile maiorului Bonner diferă considerabil de ale mele. Am înţeles amândoi acest lucru şi nu avem nici unul pretenţia că am putea să îl influenţăm pe celălalt. Cu toate astea, am încredere în el. Nu e implicat în activitatea noastră propriu-zisă.

— Ba eu aş zice că e foarte implicat. Prin funcţia pe care o îndeplineşte e în măsură să ştie ce faceţi, cu cine stai de vorbă, ce companii investighezi.

— Genul acesta de informaţii nu e nicidecum secret, domnule Bruce, îl întrerupse Trevayne. Sincer să fiu, nu văd unde vrei să ajungi.

— E limpede. Dacă anchetezi o bandă de hoţi nu apelezi la cel mai mare tâlhar din oraş ca să te ajute.

Trevayne îşi aminti de reacţia pe care o avusese iniţial Walter Madison, când auzise de Bonner. Avocatul remarcase că

Apărarea nu folosea mijloace prea subtile.

— Cred că îţi pot astâmpăra neliniştea, domnule Bruce. Maiorul Bonner nu e nicidecum responsabil de deciziile pe care le iau eu aici. Nu discutăm cu el aspectele legate de munca noastră decât în termeni extrem de generali şi, dacă nu mă înşel, de obicei în glumă. El se ocupă de detaliile de rutină; şi, apropo, mult mai puţin acum, decât la început. Secretara mea a preluat majoritatea acestor responsabilităţi şi nu apelează la Bonner decât atunci când are probleme. Ministerul Apărării se pricepe să facă rezervări la cursele aeriene sau să localizeze persoane din firme care au contract cu Pentagonul. Repet, e foarte folositor.

— Recunoaşte, însă, că prezenţa lui aici e ciudată.

— Militarii nu sunt renumiţi pentru sensibilitatea lor, domnule Bruce. Cred că asta poate fi un lucru bun… Uite, bunăoară, ne ocupăm de sistemul economic al Ministerului Apărării; avem nevoie de un om de legătură. De ce l-a desemnat Armata pe Bonner, n-aş putea să-ţi spun. Dar aşa a fost şi omul s-a dovedit eficient. Nu zic că a demonstrat imaginaţie. Oricum, însă, e un bun soldat. Am convingerea că ar îndeplini orice sarcină i-aş da, indiferent de sentimentele personale.

— Frumos spus.

— Nu văd alt mod de a o spune.

— Vrei să zici că tipul nu încearcă să reprezinte punctul de vedere al Pentagonului?

— În puţinele ocazii când i-am cerut părerea, a reprezentat *cu precădere* punctul de vedere militar. M-aş fi alarmat dacă ar fi fost altfel. Dumneata, nu?… Dacă încerci să scoţi la iveală cine ştie ce conspiraţie, o să fii dezamăgit. Folosind chiar logica dumitale, domnule Bruce, ştiam şi noi ce reputaţie are Bonner. Aflasem. Fireşte, asta a reprezentat un motiv de nelinişte, dar acesta s-a dovedit neîntemeiat.

— Nu-mi spui ce vreau eu să aflu, Trevayne.

— Am impresia că dumneata vrei să găseşti un titlu cu litere de-o şchioapă care să sugereze că Bonner împiedică activitatea subcomitetului. Că a fost numit în această funcţie pentru a putea să le transmită superiorilor lui informaţii secrete. Ţi-am mai spus, Bruce, am citit articolul dumitale. O încercare foarte frumoasă şi logică. Dar ireală. E foarte evident, fir-ar să fie, ştii şi dumneata asta.

— Spune-mi câteva dintre opiniile lui. S-ar putea să mă mulţumesc cu atât. Ce reprezintă, după el, „punctul de vedere

militar?”

Trevayne îl studia pe ziaristul mărunţel. Tipul devenise irascibil, simţind că pierdea ceva ce dorea cu disperare. Andy îşi aminti de contrastrategia cumplită născocită de Paul Bonner împotriva ipoteticului marş al păcii – trupele, reprimarea rapidă – şi îşi dădu seama că aşa ceva şi-ar fi dorit Roderick Bruce să publice.

— Eşti paranoic. Ai fi în stare să te mulţumeşti cu orice, numai să-l poţi incrimina pe Bonner, nu-i aşa?

— Te-ai prins, Trevayne, aşa e. Fiindcă merită să fie incriminat. E un câine turbat, care ar fi trebuit gazat de mult.

— Cam dură învinuirea. Înseamnă că ai şi susţinători… Spune-le lor, dacă poţi argumenta ce zici.

— Îl acoperă pe nemernicul ăsta. Toţi îl acoperă. De sus în jos, tipul e ca un teritoriu sacru. Chiar şi cei care îl detestă – de la râul Mekong la portul Danang – nu suflă o vorbă. Asta mă intrigă. Mă gândeam că, poate şi dumneata simţi acelaşi lucru.

— Eu nu dispun de informaţiile dumitale. Am şi-aşa destule probleme, ca să nu-mi mai creez altele din frânturi de adevăruri şi minciuni. Altfel spus, nu mă interesează maiorul Bonner.

— Poate că ar trebui să te intereseze.

— Am să mă mai gândesc.

— Mai gândeşte-te, atunci, la ceva. Îţi dau un răgaz de două zile. Ai avut conversaţii cu Bonner; a petrecut un weekend cu voi, în Connecticut. Sună-mă şi povesteşte-mi ce-aţi vorbit şi cum a fost. Este posibil ca ceea ce ţi-a spus să ţi se pară irelevant, însă coroborat cu ce ştiu eu poate fi important. S-ar putea să-ţi faci dumitale şi ţării, totodată, un mare – serviciu.

Trevayne se ridică de pe scaun, privind în jos la reporterul pipernicit.

— Foloseşte-ţi tacticile de Gestapo în altă parte, domnule Bruce. Aici, nu prind.

Roderick Bruce ştia din experienţă care erau pentru el dezavantajele de a sta în picioare, aşa că rămase aşezat, sucind între degete pixul de aur.

— Nu-ţi fă un duşman din mine, Trevayne. E o prostie. Pot modela povestea asta cu submarinele astfel încât dumneata să fii intangibil. Lumea va fugi de dumneata. Poate chiar mai rău, va râde.

— Cară-te, până nu te dau afară.

— Ce faci, domnule preşedinte, intimidezi presa? Ameninţi cu

violenţă fizică pe unul de statura mea?

— Zi-i cum vrei, dar pleacă de-aici, îi spuse Trevayne, calm.

Roderick Bruce se ridică încet, vârându-şi pixul de aur în buzunarul de la piept.

— Două zile, Trevayne. Aştept să mă suni. Acum eşti supărat, dar ai să te lămureşti până la urmă, vei vedea.

Trevayne se uită după băieţelul-moşneag care se îndrepta cu paşi mărunţi spre uşă. Bruce nu întoarse capul; puse mâna pe clanţă, deschise uşa şi ieşi.

Generalul de brigadă Lester Cooper lovi cu pumnul în masa lungă. Se congestionase la faţă şi venele de pe gât îi deveniseră proeminente.

— Stârpitura naibii. Fir-ar el să fie de năpârstoc nenorocit! Ce dracu’ o fi urmărind?

— Nu ştim, încă. Orice e posibil, îi răspunse Robert Webster, din cealaltă parte a încăperii. Noi bănuim că e vorba de Bonner; am luat în calcul această posibilitate, când l-am băgat în joc.

— Voi aţi luat în calcul. Nouă nu ne trebuia aşa ceva.

— Ştim perfect ce facem.

— Aş prefera să mă convingeţi şi pe mine. E detestabil să ştii că te poţi dispensa de oricine ai avea chef.

— Nu fi ridicol. Spune-i lui Bonner că s-ar putea ca vechiul lui prieten, Bruce, să îl vâneze din nou, aşa că ar fi bine să aibă grijă, zise Webster, apropiindu-se de Cooper zâmbind uşor. Dar nu-l speria prea tare, să nu devină excesiv de prudent; doar spune-i, atât. Ştie că Trevayne e sub supraveghere; să nu cumva să afle de la altcineva ce vrea Bruce.

— Am înţeles… Totuşi, cred că n-ar strica să găsiţi o modalitate de a-l potoli. N-ar trebui să-şi bage nasul prea mult.

— Va veni şi asta cu timpul.

— Mai bine acum. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât riscul e mai mare. Trevayne e pornit pe Genessee.

— Exact! De asta nu facem nici o mişcare bruscă. Mai ales acum. Trevayne n-o să ajungă nicăieri. În schimb, Roger Brewster ar putea.

17

Andrew Trevayne privea pe fereastră apele Potomacului. Frunzele copacilor se îngălbeniseră, culoarea undelor era cenuşie. Congresul umplea ziarele de vorbărie şi nu de realizări. La Washington era toamnă.

Întrunirea mersese bine. Oamenii lui adunaseră, confidenţial, suficiente date pentru a justifica confruntări cu un număr de persoane din staff-ul firmei Genessee Industries. Şi mai ales cu o anumită persoană – James Goddard, singurul om din Genessee Industries care deţinea răspunsurile.

San Francisco. Aceasta era următoarea oprire.

Fusese un efort deosebit de eficace din partea tuturor şi extrem de dificil din cauza metodelor neortodoxe cerute de Andy. Doar o mică parte din activitate se derulase în birou, de cele mai multe ori oamenii lucrând în subsolul casei pe care Trevayne o închiriase în Tawning Spring. Era vorba de Alan Martin, Michael Ryan, John Larch şi neîmblânzitul Sam Vicarson. Iniţial, concepuse aceste metode de a ţine în secret întreaga activitate din motive extrem de simple. Când s-au primit ultimele răspunsuri de la uzinele Genessee şi de la furnizorii din toată ţara se ajunsese la un volum enorm. Fişete întregi se umpluseră doar în câteva săptămâni. Apoi, pe măsură ce aceste rapoarte s-au dovedit absolut nesatisfăcătoare, Trevayne şi-a dat seama că Genessee urmărea să le boicoteze activitatea, copleşindu-i cu informaţii inutile. Doar colaţionarea răspunsurilor voluminoase a devenit în sine o muncă de selecţie şi compilare extrem de dificilă, având în vedere caracterul evaziv al documentelor primite.

Pe Andrew a început să-l obsedeze tactica folosită de Genessee Industries. Singura modalitate de a descâlci iţele acestei afaceri încurcate era aceea de a urmări fiecare fir în parte, prin nenumăratele labirinturi întortocheate, până la origine, adunând în acelaşi timp dezinformările şi pe cei responsabili de difuzarea lor. Era o sarcină complexă, aşa că părea logic ca acest domeniu al activităţii subcomitetului să fie concentrat într-un singur loc, unde ambianţa plăcută şi confortabilă să le permită să lucreze până seara târziu şi în weekend.

De la acest raţionament simplu, s-a ajuns la un alt motiv care a determinat fixarea sediului pentru această activitate. Amestecul din afară. Indirect şi extrem de subtil, Ryan şi Larch au fost abordaţi şi chestionaţi în legătură cu anchetele subcomitetului referitoare la Genessee. Subtil şi mai în glumă, li s-au făcut aluzii la sume de bani şi la vacanţe în Caraibe. Numai că nimeni nu glumea, ceea ce Ryan şi Larch au priceput perfect.

Pe lângă aceste două tentative de racolare, s-au mai produs alte trei incidente în care Genessee era pilonul central, tot la modul subtil şi indirect, în conversaţii aluzive.

Sam Vicarson a fost invitat de un vecin de apartament la clubul rustic din Chevy Chase. Începută ca o mică petrecere între cunoştinţe, întâlnirea s-a preschimbat rapid într-o băută pe cinste. Cunoştinţele au devenit brusc prieteni apropiaţi; câţiva „prieteni” au ajuns rapid în raporturi de duşmănie. Până seara, se băuse deja zdravăn; Sam Vicarson s-a trezit pe terenul de golf cu soţia unui congresman mărunt din California.

După cum i-a povestit lui Trevayne, recunoscând că poate au fost episoade pe care le uitase, fiind prea băut, tânărul şi înflăcăratul avocat, împreună cu femeia, puseseră mâna pe un cărucior de pe terenul de golf, se deplasaseră cu el câteva sute de metri, după care rămăseseră în pană. Tipa se speriase; situaţia fusese neplăcută, însă ea o provocase, deoarece se simţise atrasă de Sam. O porniră amândoi înapoi spre club, dar se întâlniră nas în nas cu congresmanul şi cu un amic al acestuia.

Ce a urmat a fost urât, rapid şi de neuitat. Congresmanul era beat criţă şi incoerent; a plesnit-o pe femeie peste gură şi, împleticindu-se, s-a dat la Vicarson. Sam a păşit înapoi, încercând să se apere de atacul tipului, când necunoscutul care era de faţă a intervenit în conflict, imobilizându-i braţele congresmanului şi împingându-l cu faţa la pământ.

Străinul îl îndemna pe congresman să se potolească, spunându-i că se dădea prosteşte în spectacol.

Neînsemnatul congresman din California a făcut tentativa inutilă de a zvâcni în sus, ca să scape, zbierând apoi spre cel care îl ţinea ţintuit:

— Să mă laşi dracului în pace cu afurisitul ăla de Palo Alto!

Femeia a luat-o la fugă pe pajişte spre parcare.

Necunoscutul i-a tras una peste gură congresmanului, cu dosul palmei, după care, ridicându-l în picioare, l-a împins după tipă.

Sam Vicarson a rămas pe gazon, conştient, cu toată băutura îngurgitată, că, în mod cu totul inexplicabil, fusese dejucată o mare înscenare.

Palo Alto. Genessee Industries.

Trevayne ştia că tânărul avocat avea să fie mult mai circumspect pe viitor faţă de invitaţiile primite de la vecini.

Al doilea incident i-a fost povestit lui Trevayne chiar de secretara lui. Fata se găsea în ultima fază a unei logodne pe cale de a se destrăma, când, brusc, contrar înţelegerii dintre ei, fostul logodnic îi ceruse să se mute din nou la ea. Întrucât relaţia era moartă, iar despărţirea avusese loc în termeni amicali, fata nu înţelegea motivul aceşti reveniri. Individul s-a explicat că avea nevoie să se întoarcă – doar pentru câteva zile. De dragul aparenţei. Iar dacă cineva se interesa, să susţină că el îi pusese o sumedenie de întrebări. Pe care, de fapt, nu voia să i le pună.

Tipului puţin îi păsa; pleca din Washington şi avea nevoie de câteva recomandări. Mulţumită ei, le-a obţinut.

În ziua când a plecat la Chicago, unde îl aştepta noua slujbă, i-a telefonat fostei lui logodnice:

— Spune-i şefului tău că o mulţime de lume de pe Nebraska Avenue se interesează de GIC. Tipii sunt foarte duri Şi fata i-a spus.

GIC. Genessee Industries Corporation.

Cel de-al treilea şi ultimul incident, Trevayne l-a aflat de la Franklyn Baldwin, bancherul new yorkez care îl recrutase.

Baldwin a venit la Washington ca să participe la nunta unei nepoate. Fata se mărita cu un englez, ataşat la ambasada Angliei, descendent dintr-o familie de viconţi. Cum se exprimase Baldwin, „cea mai anostă ceremonie din istoria nupţială. Nimic nu s-a schimbat pe lumea asta; spune-i unei americance că fiica ei şi-a găsit unul cu titlul nobiliar şi ai să vezi că nu mai e în stare să organizeze o nuntă, ci o sumbră încoronare”.

Această introducere făcută de Baldwin era un fel de a spune că bancherul părăsise recepţia de îndată ce găsise un pretext. Primise o invitaţie din partea unui vechi prieten, un diplomat la pensie, care îi sugerase să invoce oboseala bătrâneţii şi să plece împreună spre o staţiune plăcută din Virginia.

Zis şi făcut. S-au dus acasă la un prieten comun, un contraamiral, tot pensionar, care, spre surprinderea lui Baldwin, îi aştepta.

La început, zicea Baldwin, a fost încântat de conspiraţia

poznaşă a vechilor lui amici; îi dădea senzaţia că erau iarăşi tineri şi se eschivau cu ingeniozitate de obligaţiile neplăcute.

Vizita prelungindu-se, însă, Baldwin a început să se enerveze. Ceea ce ar fi trebuit să fie o întâlnire plăcută se dovedea cu totul altceva. Cel care a stricat atmosfera a fost amiralul, care a pomenit de articolul lui Roderick Bruce despre submarinele atomice eşuate pe uscat.

În cele din urmă, continuase Baldwin, bancherul se lansase într-o dispută înfierbântată; la urma urmei, de Comisia de Apărare el răspundea. Trevayne fusese aprobat în unanimitate, nu numai de comisie, ci şi de preşedinte şi de Senat. Aceste aprobări erau valabile; Armata – inclusiv Ministerul Marinei – ar face bine să accepte această realitate.

Amiralul nu voia să accepte acest lucru. Când Baldwin se pregătea de plecare, fostul funcţionar de la Marină sugerase că era foarte posibil ca aprobarea de ieri să se transforme în respingerea de azi. Mai cu seamă dacă Trevayne continua să hărţuiască una dintre marile instituţii – „*instituţii,* bagă de seamă” – de care depindea în bună măsură întreaga naţiune – „auzi dumneata, *depindea,* fir-ar să fie, aşa a zis!”. Această *instituţie* era Genessee Industries.

Continuând să privească fix la râu, Andrew reflecta că, în fond, el *nu ştia* decât de aceste cinci episoade – contactarea lui Ryan şi Larch, Sam Vicarson la Chevy Chase, logodnicul secretarei şi amiralul Franklyn Baldwin. Câte oare n-or mai fi fost, de care el habar n-avea? Personalul subcomitetului număra douăzeci şi cinci de oameni; mai fuseseră oare şi alţii contactaţi? Mai existau variaţiuni pe aceeaşi temă, implicând amestecuri din afară, de care n-avea să afle?

Nu putea să convoace o şedinţă cu tot personalul şi să le ceară angajaţilor să spună dacă li se întâmplase să fie abordaţi pe această temă; metoda îi displăcea profund şi ştia în plus că n-ar obţine nimic. Dacă o persoană fusese contactată şi nu pomenise nimic, nu se va hotărî să vorbească. Faptul că preferase să tacă până atunci ar fi putut părea incriminator. Iar dacă, admiţând prin absurd, în subcomitet exista vreun informator, informaţia pe care acesta ar putea-o divulga n-ar avea nici o valoare, deoarece până în acea după-amiază documentele esenţiale privitoare la Genessee Industries fuseseră păstrate la Tawning Spring.

Dosarele de la birou despre Genessee – toate cele

semnificative – erau clar marcate cu bandă adezivă pe care scria: „Probleme curente. Complet. Satisfăcător”. Altele, care conţineau tranzacţii minore ale firmei Genessee, purtau eticheta: „Probleme curente. În curs de rezolvare”. Acestea erau fără importanţă.

Codificarea „Satisfăcător” nu se născuse din suspiciune; pur şi simplu, era mai comodă. Doar cinci persoane – cei patru asistenţi principali şi Trevayne – ar fi avut motiv să utilizeze aceste dosare şi fiecare cunoscând semnificaţia termenului. Dacă, cine ştie cum altcineva ar fi dat de ele, nu era nevoie de explicaţii prea savante.

„Satisfăcător” era suficient.

Andrew plecă de la fereastră şi se duse spre masa lui de lucru, unde cele trei carnete erau puse unul peste altul. Carnete cu însemnări despre Genessee, firele parţial nedescâlcite ale păienjenişului; o mică breşă înlăuntrul unui labirint de oglinzi strâmbe. Se întreba încotro duceau? Se mai întreba, de asemenea, ce ar face un om ca Roderick Bruce – Roger Brewster – dacă acestea s-ar afla în posesia lui?

Roderick Bruce, năpârstocul ucigător de balauri.

Pe el, însă, nu-l ucisese. În ciuda ameninţărilor lansate de ziarist, acesta se arătase deosebit de discret în privinţa rolului lui Andy în povestea cu submarinele. Îi făcuse chiar un fel de compliment:

„Durul şi neimpresionabilul preşedinte al subcomitetului rămâne inabordabil pentru cadrele superioare panicate din departamentele de spionaj. Lasă relaţiile cu mass-media în seama altora – ceea ce s-ar putea să nu fie o manevră prea isteaţă, însă genul acesta de deşteptăciune nu e necesară în slujbe ca a lui. Tot ce pot face aceştia e să-l dea jos, ceea ce probabil că şi vor face. Oare asta vrea el?”

Trevayne se întreba ce-l determinase pe Bruce să nu dea în vileag insistenţele de a renunţa la publicarea articolului. Oricum nu conta. Nu dădea doi bani pe Roderick Bruce şi nici pe faptul că era citit de atâta lume. În nici un caz, nu avea de gând să îl sune pe Bruce. Indiferent care ar fi fost adevărul despre Paul Bonner – chiar cu structura sa preponderent antediluviana – tipul era demn de încredere. Convingerile lui proveneau din nelinişti la care reflectase îndelung şi nu din reacţii bruşte şi pripite la lumea aflată în permanentă schimbare. Bonnerii din lumea asta trebuiau convinşi, nu sacrificaţi ca ţapi ispăşitori în disputele

ideologice. Mai presus de toate, convinşi.

Trevayne luă carnetul de deasupra, care avea marcat pe colţul din dreapta cifra I roman. Acesta conţinea itinerarul său imediat; primul popas, San Francisco.

Rutină. Nimic esenţial.

Aşa fusese aranjat. Aşa era descris. Preşedintele subcomitetului făcea doar un tur al companiilor de pe Coasta de Vest – câteva dintre ele. Dacă directorii vizaţi şi-ar fi dat osteneala să verifice – ceea ce aveau să facă în mod cert – puteau răsufla uşuraţi constatând că Andrew Trevayne se oprea la vreo zece firme. Cu un asemenea program, nu putea realiza ceva semnificativ. Câtorva, chiar, li se sugerase fără jenă că preşedintele subcomitetului ar accepta cu plăcere, în funcţie de vreme, o partidă de golf sau câteva seturi de tenis.

Aşadar, atmosfera turneului era stabilită. Existaseră chiar unele zvonuri cu privire la o demisie timpurie a subcomitetului. Se vorbea că periplul lui Trevayne prin ţară era un fel de adio, că simboliza încetarea unei misiuni imposibil de realizat. Asta şi voia.

Dacă Roderick Bruce ar fi avut acces la carnetele cu însemnări despre Genessee, acest lucru n-ar mai fi fost posibil. Bine că nu s-a întâmplat aşa! Acum trebuiau evitate cu orice preţ acuzaţiile şi condamnările la modul general. Situaţia era mult prea complicată pentru a trage doar nişte concluzii simpliste.

Telefonul îi întrerupse gândurile întortocheate. Era trecut de ora cinci; îi lăsase pe toţi să plece mai devreme. Era singur.

— Alo?

— Andy? Paul Bonner, la telefon.

— Ce ciudat! Tocmai la tine mă gândeam.

— Sper că frumos.

— Nu neapărat. Ce-ai mai făcut? Nu te-am mai văzut de vreo două săptămâni.

— Am fost plecat. În Georgia. La fiecare şase luni, mă trimit ăştia la Benning, să mă menţin în formă. Cel puţin aşa îşi închipuie ei.

— Slabe şanse. Doresc să-ţi atenueze ostilitatea, sau să le mai lase pe cucoanele din Washington să-şi tragă şi ele sufletul.

— Mai bine decât cu băile reci. Ce faci diseară?

— Cinez cu Phyl, la L'Avion. Vrei să vii cu noi?

— Sigur. Dacă nu deranjez.

— Absolut deloc.

— O să avem ocazia să discutăm un pic despre turneul ăsta aiurit pe care vrei să-l faci.

— Ce?!

— Îmi reiau rolul de majordom, şefule. Vrei ceva, pocneşti din degete sau fluieri şi dau fuga şi rezolv.

— N-am ştiut, zise Trevayne, pe un ton şovăitor.

— Tocmai am primit ordinul. Din câte am înţeles, o să jucăm golf şi nişte partide de tenis. Ai devenit şi tu mai uman.

— Cam aşa ceva. Ne vedem la L'Avion.

Trevayne puse receptorul în furcă şi se uită la carnetul despre Genessee, pe care îl mai ţinea în mâna stângă.

Ministerului Apărării nu i se solicitase un asistent militar. De fapt, Pentagonul nici nu fusese informat despre această călătorie. Cel puţin nu de către biroul lui.

18

Mario de Spadante coborî din lift la etajul doi al Aeroportului San Francisco şi se îndreptă spre salonul cu pereţi de sticlă. Avea un mers rapid, de o agilitate remarcabilă pentru un bărbat atât de corpolent. Ocolea şi depăşea pasageri şi funcţionari; se enervă, când un hamal negru îi blocă drumul cu un bagaj voluminos. Împinse uşa de sticlă a salonului şi trecu rapid pe lângă stewardesă, răspunzându-i la întrebarea nerostită printr-un gest cu mâna. Grupul lui era deja instalat; la o masă din colţ, îl aşteptau doi bărbaţi.

— Dacă nu te deranjează remarca mea, domnule de Spadante, am impresia că eşti exagerat de agitat.

— Ba mă deranjează, domnule Goddard. Mă deranjează foarte mult, întrucât am convingerea că eşti un mare idiot, rosti de Spadante, pe un ton blajin; doar răguşeala este ceva mai accentuată decât de obicei. Se întoarse spre celălalt, un bărbat ceva mai în vârstă, îmbrăcat elegant. Îl chema Allen. Webster a dat vreun semn de viaţă?

— Nu l-am mai auzit de la New York, înainte ca Baldwin să îl contacteze pe acest Trevayne. Mai bine stopam totul în faşă.

— Marii mahări n-au ascultat, fiindcă sugestia ta a fost deopotrivă tâmpită şi inutilă. Am luat eu alte măsuri; totul a fost sub control – inclusiv procedurile de urgenţă. Asta până acum, zise de Spadante, întorcându-şi privirea spre Goddard. Chipul angelic al lui Goddard era în continuare congestionat din cauza furiei provocate de insulta italianului. Goddard era un bărbat de vârstă mijlocie, destul de gras, cu fruntea nu prea lată, prototipul directorului de firmă, ceea ce şi era la Genessee Industries. De Spadante se holbă la Goddard. Era rândul directorului, lucru pe care acesta îl ştia perfect.

— Trevayne ajunge mâine dimineaţă, pe la zece şi jumătate. Am aranjat să-l ducem la dejun.

— Sper să mâncaţi bine.

— N-avem nici un motiv să ne aşteptăm ca întrevederea să fie altceva decât ni s-a spus: o întrunire amicală. Una dintre multele de acest fel. Are programate întâlniri la vreo şase firme, aflate la sute de kilometri distanţă şi asta doar pe parcursul câtorva zile.

— Mă ucizi, domnule „Stai-un-pic”. M-aş tăvăli pe jos de râs,

dar mi-e frică să nu mă lovesc… „N-avem nici un motiv…”! Bravo, băiete! Cum zic puştanii… eşti *tare,* mă!

— Eşti jignitor, domnule de Spadante, zise Goddard, scoţându-şi batista şi tamponându-şi bărbia.

— Nu mă lua pe mine cu „jignitor”. Nimic nu-i mai jignitor pe lumea asta decât prostia. Poate doar prostia înfumurată.

De Spadante i se adresă lui Allen, cu ochii pironiţi pe Goddard:

— Ia zi, unde l-aţi găsit Măriile voastre pe *capo-zuccone* acesta?

— Nu e prost, Mario, ripostă Allen, încetişor. Goddard a fost cel mai bun contabil pe care l-a avut vreodată GIC. El a conceput strategia economică a companiei în ultimii cinci ani.

— Un conţopist! Un conţopist împuţit care se şterge pe bărbie! Cunosc eu genul.

— N-am de gând să vă mai suport insultele, zise Goddard, trăgându-şi scaunul şi pregătindu-se să se ridice. Mâna lui de Spadante ţâşni spre el şi, înşfăcându-l de braţ, îl strânse bine, cu puterea celui învăţat cu munca brută şi metodele dure.

— Şezi. Stai locului. Avem probleme mai importante decât intenţiile tale… Sau ale mele, domnu’ contabil.

— De ce eşti aşa sigur? întrebă Allen.

— Am să-ţi spun. Poate aşa ai să înţelegi şi de ce sunt atât de agitat. Şi furios, de asemenea… De săptămâni întregi nu auzim decât că totul merge ca pe roate. Că nu sunt probleme majore; doar câteva aspecte care trebuie reglate, ceea ce se şi face. Apoi ne ajunge la urechi vestea că până şi chestiunile esenţiale pot fi apreciate drept „satisfăcătoare”. Gata, kaput… totul merge strună. Până şi eu am luat plasă.

De Spadante dădu drumul scaunului, însă continuă să-i ţintuiască cu privirea pe cei doi bărbaţi, mutându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Numai că ce să vezi?! continuă el. Doi indivizi tare ciudaţi, din New York, se hotărăsc să facă o verificare. Sunt niţel cam iritabili, fiindcă iau o leafă ca să rezolve probleme. Când nu găsesc nici o problemă, o caută cu lumânarea, decât să rişte să le scape ceva. Preiau cinci – doar cinci – anchete extrem de importante care au fost returnate. Toate cinci au fost acceptate ca satisfăcătoare – ni s-a spus. Tipii trimit informaţii suplimentare la biroul lui Trevayne. Nimic care nu s-ar fi putut explica, dacă s-ar fi cerut. Dar nu s-a cerut. E nevoie să vă mai spun ce s-a întâmplat?

Goddard, care stătea cu batista în mână, se tampona iarăşi pe bărbie. Se vedea pe faţa lui cât îi era de frică. Şopti, încordat, trei cuvinte:

— Rateu din dubluri.

— Dacă limbajul ăsta aiuristic se traduce prin „dosarele de la birou erau false”, ai perfectă dreptate, domnu’ contabil.

Allen se apleca în faţă:

— Asta ai vrut să spui, Goddard?

— În esenţă, da. Numai că am sărit peste o etapă. Rămâne întrebarea dacă dosarele de la birou au revenit la statutul „în curs de rezolvare”.

— Nu e cazul, spuse Mario de Spadante.

— Înseamnă că există un al doilea rând de dosare.

— Bravo. Până şi noi, aşa tonţi cum suntem, ne-am prins de asta.

— Dar unde? întrebă Allen, începând să-şi piardă cumpătul.

— Ce contează? Tot nu poţi schimba ce scrie acolo.

— Totuşi, ne-ar ajuta tare mult dacă am şti, adăugă Goddard; nu mai era ostil, ci foarte speriat.

— Trebuia să te gândeşti la chestiile astea de acum două luni, în loc să faci pe deşteptu’. „Întruniri amicale”.

— N-am avut motive…

— Oh, tacă-ţi fleanca! Te-ai făcut fleaşcă pe bărbie… Mulţi o să se ducă dracului. Dar o să avem grijă ca alţii să nu păţească aşa ceva. Mai avem şi noi anumite metode pentru cazuri extreme. Noi ne-am făcut tema.

Brusc, cu o încrâncenare mută, Mario de Spadante încleştă pumnul şi se strâmbă.

— Ce te-a apucat? făcu tipul pe care îl chema Allen, holbându-se neliniştit la italian.

— Ticălosul ăla de Trevayne! şopti de Spadante, cu glasul răguşit de furie. Onorabilul – halal onorabil, lua-l-ar naiba – subsecretar! Conu’ Clorox!… Porc nenorocit şi împuţit. La aşa ceva nu m-aşteptam.

Maiorul Paul Bonner îl privea pe Trevayne peste culoarul dintre scaune. Bonner avea loc la fereastră, pe partea dreaptă a avionului 707; Trevayne, aşezat între Alan Martin şi Sam Vicarson, se afla pe partea opusă. Toţi trei studiau un document.

Castori, se gândi Bonner. Zeloşi, insistenţi, cioplesc copacii, ca trunchiurile să se prăbuşească şi râurile să fie barate. Evoluţia

naturală e zădărnicită? Trevayne ar zice că e un fel de echilibru ecologic.

Rahat.

Mult mai importantă e irigarea câmpurilor din vale, decât supravieţuirea câtorva castori zeloşi. Castorii vor să usuce pământul, să sacrifice recoltele în numele unor interese de care doar lor le pasă. Mai există şi alte interese, înspăimântătoare, pe care animalele mai mici n-au cum să le înţeleagă. Doar leii le înţeleg; pentru că ei sunt conducătorii. Conducătorii cutreieră maiestuos pădurile şi junglele; ei ştiu unde se află animalele de pradă. Castorii nu ştiu.

Paul Bonner cunoştea jungla aceasta; se târâse prin mocirla mişcătoare, infestată de vermină. Privise ochii aceia de aproape, întruchiparea urii nemărginite. Înţelesese că trebuie să-l ucidă pe posesorul urii, să distrugă ochii aceia. Altminteri, risca să moară.

Duşmanul lui.

Duşmanul lor.

Ce naiba să ştie castorii ăştia?

Văzu că Trevayne şi cei doi asistenţi ai lui începeau să-şi pună hârtiile în serviete. Urmau să ajungă în curând la San Francisco; se aprinseseră semnalele ce indicau apropierea aterizării: „puneţi-vă centurile de siguranţă” şi „fumatul interzis”. Mai aveau cinci minute.

Şi pe urmă?

Ordinele pe care le primise nu mai erau atât de precise. În schimb, însă, atmosfera la Apărare – partea care avea de-a face cu Trevayne – era mult mai încordată. După ce cinase cu Andy şi Phyllis, generalul Cooper îl interogase şi îl descususe de parcă ar fi fost un infractor. Generalul de brigadă mai avea puţin şi îl lovea damblaua. Cum de Trevayne nu-i anunţase pe cei de la Apărare că pleca în turneu? Care era itinerarul exact? De ce atât de multe opriri, atâtea şedinţe? Voia doar să inducă în eroare?

În cele din urmă, Bonner se înfuriase. Habar n-avea care sunt răspunsurile, nici nu se gândise la asta. Dacă generalul dorea informaţii precise, trebuia să îi fi spus. Bonner îi reaminti lui Cooper că îi furnizase peste cincizeci de rapoarte separate despre Potomac Towers. Informaţii furate din dosarele lui Trevayne, lucru pentru care putea fi oricând condamnat.

Înţelegea motivele, le accepta, îşi asuma riscurile şi se baza pe discernământul superiorilor. Dar, fir-ar să fie de treabă, clarvăzător nu era!

Reacţia generalului de brigadă la izbucnirea lui îl uluise pe Bonner. Atitudinea lui Cooper devenise ezitantă; roşu la faţă, generalul începuse să se bâlbâie, ceea ce lui Bonner i se părea incredibil pentru un om uns cu toate alifiile, cum era Cooper. Era limpede că generalul de brigadă Cooper se confrunta cu date absolut noi, pe care nu avusese încă timpul să le evalueze. Şi i se făcuse frică.

Bonner se întrebase ce se întâmplă. Ce anume îi provocase o asemenea teamă? Maiorul ştia că nu era singurul individ care aducea informaţii din Towers. Mai cunoştea cel puţin încă două persoane care se ocupau de asta. Una era o stenodactilografă brunetă, care lucra la Trevayne. Îi văzuse fotografia şi raportul pe biroul lui Cooper, împreună cu câteva chitanţe de decont prinse dedesubt. Procedura standard.

Cea de a doua persoană era un tip blond, de vreo treizeci de ani, absolvent al Cornell, pe care, dacă ţinea bine minte, Trevayne îl angajase pentru a-i face pe plac unui vechi prieten, într-o seară, pe când pleca de la serviciu, Bonner îl văzu pe blond intrând prin spate. Se ducea la lifturile de serviciu, folosite de informatori. Ajuns în stradă, ridicase privirea: în biroul generalului de brigadă Cooper, lumina era aprinsă.

Cooper era prea supărat pentru a fi evaziv sau măcar subtil, aşa că îi dădu lui Bonner un ordin clar: orice spunea Trevayne, sau cei doi asistenţi care îl însoţeau – oricât de nesemnificativ ar fi părut – trebuia memorat şi raportat prin telefon direct lui Cooper, folosind un număr special. Trebuia să afle tema oricărei întâlniri, indiferent cu cine, legată de Genessee Industries. Putea cheltui oricât, putea promite orice fel de imunitate i s-ar fi cerut, cu condiţia să afle cât mai multe date.

Orice fel de date.

Cu părere de rău, Bonner recunoscu în sinea lui că generalul de brigadă avea, totuşi, dreptate. Nu-i plăcea să se molipsească de la furia – sau panica – altora, însă acum nu mai avea cum să dea înapoi. Trevayne n-avea nici un drept să-şi bage nasul în Genessee. Cel puţin nu într-atât încât să-l facă pe Cooper să fie aşa de îngrijorat. În felul ei, firma Genessee Industries era o componentă necesară a apărării naţiunii. În mod cert, mult mai importantă decât orice aliat din afară. Şi, categoric, mult mai demnă de încredere.

Avioanele de vânătoare – jeturi cu rachete – erau mai bune decât oricare altele din familia lor. Apoi cele paisprezece modele

diferite de elicoptere, de la combinaţiile cu motor cu reacţie – cele masive pentru trupe, cele pentru vehicule şi cele pentru transportul armelor – până la „şerpii” silenţioşi, care strecurau bărbaţi ca el în ascunzătorile din junglă. Urmau blindaje realizate în zecile de laboratoare Genessee; se concepeau pe puţin o sută de tipuri diferite de învelişuri protectoare menite să salveze mii de metri pătraţi de carne omenească de gloanţele de calibru mare şi aruncătoarele cu napalm. Şi artileria – Genessee deţinea zeci de fabrici de armament şi, slavă Domnului, erau cele mai bune şi mai distrugătoare arme de pe pământ.

Forţă de atac! Putere!

Fir-ar să fie de treabă! De ce nu puteau pricepe şi ăia? Nu era doar posesiunea în sine! Era protecţia! Protecţia lor!

De unde dracu’ să ştie castorii?

De unde dracu’ să ştie Trevayne?

19

James ieşi afară, pe pajiştea din spatele casei. Soarele, aflat la asfinţit, scălda dealurile Los Altos în nuanţe de galben şi portocaliu. Ca de obicei, priveliştea avu un efect calmant asupra lui Goddard. Acesta fusese principalul motiv pentru care acceptase să rişte în urmă cu doisprezece ani. Cumpărase casa din Los Altos, mult prea scumpă, dar ajunsese la Genessee în faza în care ori te aşteptai ca viitorul să-ţi aducă o asemenea casă, ori te împăcai cu gândul că nu aveai nici un viitor în firmă.

De fapt, nu fusese o aventură chiar atât de riscantă. În urmă cu doisprezece ani, tocmai îşi începuse ascensiunea rapidă în cadrul unuia dintre cercurile interioare de la Genessee Industries. Prin natura activităţii pe care o desfăşura a reuşit să supravieţuiască şi chiar să ajungă proprietarul unui birou pe colţul clădirii.

În cele din urmă, are acces la etajul de sus – preşedinte, Divizia San Fanscisco.

Uneori, însă, presiunea devenea insuportabilă. Ca acum, de pildă.

Şedinţa cu Trevayne din acea după-amiază îi tocase nervii şi asta în primul rând pentru că obiectivele, iniţial, fuseseră absolut neclare. Puţin de-aici, puţin de dincolo. S-a dat din cap, în semn de încuviinţare, s-au aruncat multe zâmbete, urmate de alte mişcări ale capului sau doar de priviri goale. Notiţe luate în momente aparent nepotrivite; întrebări banale puse de banalii asistenţi ai lui Trevayne. Unul era evreu; se vedea limpede. Celălalt, jignitor de tânăr.

Întrunirea fusese, pe ansamblu, dezlânată, fără disciplina impusă, îndeobşte, de o ordine de zi. Ca reprezentant al firmei Genessee, Goddard încercase să propună un plan de discuţii şi să stabilească o schemă a informaţiilor ce urmau să fie furnizate, dar fusese refuzat cu blândeţe de Trevayne; preşedintele subcomitetului juca neconvingător rolul unchiaşului sfătos – toate subiectele aveau să fie discutate şi lămurite. Şedinţa din acea dimineaţă avea drept scop doar stabilirea zonelor generale de responsabilitate.

Zonele generale de responsabilitate.

Pentru mintea lui James Goddard, expresia aceasta fusese ca

un şoc electric.

Se mulţumise, însă, să încuviinţeze din cap, aşa cum făcuseră şi cei trei adversari ai lui. Un dans ritual de inducere în eroare, conchise el.

După încheierea întrunirii, pe la vreo trei şi jumătate, plecase din sala de conferinţe şi se întorsese în biroul lui, unde, faţă de secretară, invocase o durere de cap insuportabilă. Trebuia să iasă la aer, să şofeze fără ţintă ca să se poată gândi bine la tot ceea ce spusese în cele două ore şi jumătate, cât durase şedinţa. Căci, în ciuda stilului nebulos, se spuseseră multe. Problema era că nu se rostiseră cifre. El la cifre se pricepea. Ştia pe dinafară rapoarte întregi din anii precedenţi. Putea să ia câteva numere izolate şi să facă proiecte care, cu o marjă de eroare de patru la sută, se dovedeau corecte. Îi uimea pe aşa-numiţii economişti – teoreticieni universitari, de obicei evrei – cu rapiditatea şi acurateţea analizelor sale de piaţă şi precizia statisticilor de personal.

Până şi Armbruster, senatorul de California, apelase la sfatul lui în urmă cu un an. Refuzase orice plată; în fond, Armbruster reprezenta opţiunea sa electorală, iar Genessee n-avea cum să fie afectat de asta. Acceptase, totuşi, un dar simbolic prin intermediul unui prieten de-al senatorului. Un permis valabil zece ani pe liniile aeriene Trans Pacific Airways.

Soţiei lui îi plăcea în Hawaii, deşi de fiecare dată trebuia să o asigure că localnicii nu găteau carne de pisică.

Plecase de la birou şi şofase vreo douăzeci de kilometri pe şoseaua de coastă, până în Ravenswood, pe urmă dincolo, spre Fair Oaks.

Ce urmărise, de fapt, Trevayne?

Ori de câte ori Goddard încercase să explice nişte costuri excedentare sau nişte cheltuieli subestimate – aceste tipuri de explicaţii constituind, în fond, menirea şi rolul subcomitetului – i se dăduse de înţeles că nu avea nici un sens să dezvolte expunerea. Despre toate aspectele se discutase doar la modul general; valabilitate, funcţionabilitate, capacităţi operaţionale, tehnologie, proiecte, proiectanţi, executanţi.

Noţiuni abstracte şi categorii profesionale de mijloc.

Care naibii putea fi scopul unei asemenea întruniri?

Apropiindu-se, însă, de panta care ducea spre casa lui izolată, cu priveliştea liniştitoare de pe muntele în miniatură, James Goddard, contabil-preşedinte-de-divizie la Genessee Industries,

înţelese cu o claritate înfricoşătoare scopul şedinţei lui Trevayne – numele. Doar nume de persoane.

Aşa se explicau însemnările grăbite în momente aparent nepotrivite, întrebările banale puse de asistenţii lui anoşti.

Nume de persoane. Asta urmăreau să afle.

Angajaţii lui apăreau mereu în ziare. Acel inginer şef, acel proiectant, specialistul în resurse umane, un analist statistician. Numele treceau aparent neobservate, printre opinii fără însemnătate.

Nu erau cifre! Nu erau numere!

Doar oameni.

Persoane anonime.

Asta urmărea să afle Trevayne.

Mario de Spadante spusese că o mulţime de oameni se vor duce dracului.

Oameni.

Persoane anonime.

Făcea şi el parte din această categorie?

James Goddard urmărea cu privirea zborul unui cioroi, care ţâşni în jos şi se ridică la fel de iute din spatele unui copac, drept spre cer, fără nici o pradă în plisc.

— Jimmy!… Jimmyyy!

Glasul soţiei lui – gutural, dar într-un fel totodată şi nazal – avea întotdeauna acelaşi efect asupra lui, indiferent dacă îl striga de la fereastră sau îi vorbea peste masă, în sufragerie. Îl irită.

— Da?

— Zău aşa, Jim, dacă ieşi pe pajişte, scoate naibii şi telefonul afară. Am şi eu convorbirile mele, să ştii.

— Cine?

— Unul pe care îl cheamă Spad… de Spadetti, sau aşa ceva. Un macaronar. E pe fir.

Aruncând o ultimă privire pretenţioasei lui privelişti, James Goddard porni spre casă. Măcar un lucru era clar. Mario de Spadante avea să beneficieze de cele mai bune servicii ale unui „contabil”. Goddard se pregătea să-i povestească, pas cu pas, toate etapele discuţiei cu Trevayne; nimeni nu se pricepea mai bine la aşa ceva decât un „contabil”. Numai că Mario de Spadante n-avea să afle şi concluziile la care ajunsese „contabilul”.

„Contabilul” ăsta nu era de dat afară.

Paul Bonner intră pe uşa cafenelei de la subsol; era aidoma multor altor localuri care primiseră autorizaţia de a funcţiona în subsolurile clădirilor din San Francisco. Sunetele amplificate, gata să-ţi spargă timpanele, scoase de o mică formaţie muzicală îi represau simţurile, pe care nici măcar spectacolul cu fete pe jumătate goale nu reuşea să le mai trezească. Localul era o porcărie.

Se întreba ce efect ar fi obţinut dacă ar fi apărut în uniformă. Se simţea deplasat chiar îmbrăcat în jeans şi cu un bluzon. Îşi desfăcu repede cravata şi o vârî în buzunar.

Colcăia de droguri, mai mult haşiş, decât marijuana.

Se duse în capătul din spate al barului, scoase un pachet de ţigări Gauloise şi rămase cu el în mâna stângă. Comandă un whisky – de fapt, zbieră, ca să se facă auzit – şi apoi constată cu mirare că băutura era un fel de zeamă acrişoară.

Încerca să-şi păstreze echilibrul, fiind permanent îmbrâncit şi împins de băutorii bărboşi şi de chelneriţele pe jumătate dezbrăcate, dintre care multe priveau pe furiş obrazul lui bărbierit frumos şi părul tuns scurt.

Îşi dădu seama că omul îl văzuse. Stătea în picioare, cam la doi metri şi jumătate de el, în jeans şi sandale, cu un fel de sveter gros de bumbac, în loc de cămaşă. Dar ceva nu era în regulă cu părul tipului, se gândi Bonner. Avea plete bogate, până la umăr, însă păreau cumva prea îngrijite, prea lucioase; da, asta era. Tipul purta perucă. O perucă foarte reuşită, însă total nepotrivită cu locul şi cu înfăţişarea generală a posesorului. Discret, Bonner ridică pachetul de Gauloise şi săltă paharul, în semn de salut. Tipul se apropie şi când ajunse lângă Bonner se aplecă şi îi spuse la ureche:

— Simpatic local, ce zici?

— Mda, e cam... copleşitor. Dar nu s-ar zice că nu te-ai integrat. Sigur eşti tipul cu care am treabă? Am zis clar că nu vreau să am de-a face cu intermediari.

— Astea sunt hainele mele civile, domnule maior.

— Foarte potrivite. Şi-acum, hai s-o-ntindem de-aici.

— Oh, nu, omule! Aici rămânem să discutăm.

— Imposibil! De ce?

— Fiindcă ştiu ce efect au vibraţiile astea asupra înregistrărilor.

— Să n-aud de benzi şi de înregistrări. Haide, fii rezonabil. Nu-mi pot permite aşa ceva; m-aş linge pe bot de orice funcţie.

Tipul cu ţoale bălţate şi cu părul pieptănat frumos îl privi mai atent pe Bonner.

— Bravo, eşti tare. Nu mă gândisem la asta. Eşti tare, pe cuvânt!… Haide, ieşi cu mălaiu'.

Bonner puse la loc pachetul de Gauloise în buzunarul de la cămaşă şi îşi scoase portofelul. Extrase din el trei bancnote de câte o sută de dolari şi i le întinse.

— Poftim.

— Asta-i bună, dom' maior, nimic de zis! Păi, de ce nu-mi dai mai bine un cec?

— Cum adică?

— Pune-l pe barman să le schimbe.

— N-o să vrea.

— Încearcă.

Bonner se întoarse spre bar şi rămase mirat văzându-l pe barman lângă ei. Acesta îi zâmbi maiorului şi întinse mâna. Câteva secunde mai târziu, Bonner ţinea în mână bancnote de cinci, de zece şi de douăzeci de dolari. Întinse banii omului de contact.

— OK. Hai s-o frigem, omule. Batem străzile, ca băieţii. Dar de vorbit, vorbim unde zic eu, s-a înţeles?

— Bine.

Cei doi bărbaţi o porniră spre sud, pe O'Leary Lane, croindu-şi agale drum prin ceea ce mai rămăsese din triburile din Haight-Ashbury. Tarabele de pe trotuar şi negustorii ambulanţi dovedeau din plin că triburile acceptaseră economia de tip „lasă-mă-ca-să-te-las". Pe O'Leary Lane se câştigau bani frumoşi.

— Presupun că, în conformitate cu mijloacele dumitale tipice de precauţie, n-ai notat nimic pentru mine.

— Bineînţeles că nu. Dar asta nu te împiedică pe dumneata să iei notiţe, dacă vrei. Am reţinut totul.

— Întrunirea aia, naiba s-o ia, a ţinut aproape trei ceasuri. N-am ajuns degeaba contabil şef la Jim-Genessee! Am memorie bună, maiorule. Pletosul arătă spre stânga, unde era o alee. Hai într-acolo. E mai puţină agitaţie.

Se rezemară de un zid de cărămidă plin de postere semipornografice, majoritatea zdrenţuite şi mâzgălite cu graffiti; felinarele de pe O'Leary Lane luminau exact cât să li se vadă feţele. Bonner izbuti să-l facă pe omul său de legătură să se posteze astfel încât lumina să cadă pe chipul lui. Paul Bonner avea obiceiul să privească faţa omului în timpul unui

interogatoriu – indiferent dacă se afla undeva pe teren sau pe o străduţă din San Francisco.

— Ia zi, omule, de unde vrei să încep?

— Sări peste ceai şi prăjituri. Ia-o de la chestiunile majore; revenim ulterior la cele mai puţin importante.

— În regulă. În ordine descrescătoare… Costurile excedentare pentru E-90 – mai precis, proiectarea transformărilor la metalele aripilor cerute de inovaţiile din laboratoarele de la Houston. Iniţial, dacă mai ţii minte, au fost concepute cu ajutorul dispozitivului de la Rolls-Royce.

— Ce-i cu ele?

— Cum adică, ce-i cu ele? Inovaţiile alea au costat o sută cinci milioane; asta-i cu ele.

— Mare scofală, se ştia.

— N-am spus că nu se ştia. Dar gaşca lui Trevayne voia să afle date. Poate că a existat un decalaj de timp la care voi nu v-aţi gândit… Dar asta nu-i treaba mea. Nu sunt J. Edgar; eu furnizez informaţii, dumneata le evaluezi. Nu spunea aşa dobitocul ăla?

— Continuă. Bonner îşi scoase un carneţel cu spirală şi începu să scrie.

— Mai departe. În sud, la Pasadena… Uzinele au o întârziere de opt luni la producerea matriţelor pentru plăcile blindate mari. Asta-i pe nasoale, omule. Au un morcov atât de mare, încât nu cred să-şi mai revină vreodată. Tulburări sindicale, reclamaţii de poluare, modificări ale proiectelor, componentele de bază ale aliajului; au dat de dracu’. Armbruster o să trebuiască să ia pe cauţiune uzinele alea şi, pe deasupra, să se mai descurce şi cu ăia de la ecologie.

— Şi ce-a vrut Trevayne?

— Ciudat. S-a arătat oarecum compătimitor. Greşeli nevinovate, preocupări legate de mediul înconjurător; chestii din astea. Nu s-a oprit la problema mălaiului; părea mai interesat de soarta băieţilor care aveau probleme… Mai departe. Chiar aici, în preaiubitul nostru nord-vest. Liniile de la sud de Seattle. După cum ştii, acolo se face o mică diversificare; Genessee a preluat firma Bellstar Companies şi-a plătit o groază de impozite ca să o pună pe picioare. Până acum e un mare chix.

— Astea-s uzinele de rachete, nu?

— Rachete, combustibil de propulsie, piste de lansare… un Peenemunde al Pacificului, cum numim noi cu drag această harababură.

— Sunt necesare. Trebuie să funcţioneze în continuare…

— Aha, aşa care va să zică, domnu’. Ia mai scuteşte-mă cu evaluările astea, omule. Ce, ai uitat?

— Ştiu, nu-i treaba dumitale… Bun, deci ce-i cu ele?

— Păi, sunt culmea pierderilor, adică, fără glumă, regina pierderilor, băiete. Nu degeaba a intrat Trevayne ăsta la bănuieli. Ce treabă avea Genessee să cumpere aşa ceva?!

— Vezi că ieşi din teren.

— E rândul meu să fac evaluări, râse contabilul cu peruca pletoasă. Terenul a ieşit din teren, reluă el. Fiindcă vreo câţiva s-au apucat să facă evaluări… Trevayne vrea mai multe informaţii despre Bellstar. Numai că şi aici, la fel ca la Pasadena şi Houston, face săpături în dosarele de personal. Sincer să fiu, nu pricep; n-o să afle nimic din ele. E o mutare greşită din partea lui.

Bonner notă ceva în carneţel.

— N-a fost ceva mai precis?

— Nu, omule. Nu putea. Trevayne ăsta al dumitale ori e un mare prostănac, ori e prea comod.

În celălalt capăt al străduţei, apăru un beţiv. Un turist, în mod cert, îmbrăcat cu sacou, pantaloni largi, cravată şi pe cap cu un chipiu al Legiunii americane. Se rezemă de cărămizile zidului, trase fermoarul de la pantaloni şi se apucă să urineze. Contabilul se întoarse spre Bonner.

— Hai s-o-ntindem de-aici. E mizerabil. „Codiţa” aia, maiorule, ascultă-mă pe mine, e doar în imaginaţia dumitale.

— N-ai să mă crezi, poate, omule, dar pe eroii ăştia profesionişti nu pot să-i sufăr.

— Ba te cred, omule. S-ar zice că nimic ce-i bun nu-ţi place… Ştiu o cârciumă un pic mai încolo. Hai să mergem şi să isprăvim o dată.

— Cum adică să isprăvim?! Păi, nici n-am început încă. Cred că mai ai de vorbit de vreo două sute nouăzeci de dolari.

— Ne descurcăm noi, pifanule!

Ceva mai târziu, cam după un ceas şi vreo zece minute, Bonner reuşise să îşi umple cu notiţe carneţelul. Simţea că nu aruncase degeaba cei trei sute de dolari; profitase măcar din plin de amintirile contabilului. Tipul era uimitor; dacă era să-i dai crezare, putea să-şi aducă aminte fraze întregi, expresii exacte.

Ce însemnau toate astea avea să decidă, totuşi, altcineva. Din toate informaţiile adunate, Bonner pricepuse că Trevayne şi ai lui acoperiseră destule subiecte, fără să facă prea multe săpături.

Totuşi, nu excludea posibilitatea ca părerea lui să fie greşită. Alţii, mai pricepuţi, îşi vor spune cuvântul.

— Cam asta e tot, maiorule, zise omul de la Genessee, cu plete false. Sper că te va ajuta să dai niscaiva „lovituri”; asta dacă eşti cu adevărat tipul soldatului şi nu vreun papagal de propagandist.

— Şi dacă a doua alternativă ar fi valabilă?

— Atunci, sper să bagi la fund GIC.

— Văd că eşti flexibil.

— Cauciuc curat. Am mentalitate de câine vagabond. Eu sunt propria mea cauză.

— Probabil că nu-i rău să trăieşti aşa.

— Foarte confortabil... Vouă trebuie să vă mulţumesc pentru confortul ăsta.

— Ce?

— Oh, da, omule! Acum câţiva ani chiar mă îmbrăcam aşa. Adică, vreau să zic că pentru mine conta! Proteste, marşuri pacifiste, maratoane pentru Gangele secat, toţi oamenii mi-erau fraţi – negri, albi şi galbeni; voiam să schimb lumea... Pe urmă, drăgălaşilor, m-aţi trimis în Vietnam. Nasol pe-acolo, omule. Era să rămân fără stomac. Şi pentru ce?

— Era de aşteptat ca genul ăsta de experienţă să-ţi reînnoiască energiile; să-ţi dea elan, adică, să schimbi lumea.

— Poate unora, dar nu mie. Am plătit un tribut prea mare. Sfinţii sunt nişte codoşi, iar Iisus Hristos nu e superstar. E doar ceva tare nasol. Vreau să trăiesc pentru mine.

Bonner se ridică de la măsuţa împuţită.

— Las’ pe mine, dau eu zvon în ţară. Poate te fac eu preşedinte la Genessee Industries.

— N-ar fi exclus... Hei, pifanule, n-am glumit, să ştii. Vreau să trăiesc pentru mine. Dacă Trevayne iese pe piaţă, îl las să liciteze; bagă bine la cap.

— S-ar putea să fie periculos pentru tine. Nu se ştie dacă nu te las fără stomac de tot. Nu-i nevoie să mă gândesc de două ori.

— Te cred... Dar sunt cinstit cu lucrurile astea. Te sun pe tine întâi şi-ţi dau şansa să faci o ofertă mai bună... Asta dacă tipu’ iese pe piaţă.

Bonner privi lung chipul zâmbitor al contabilului, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o mare greşeală întâlnindu-se în această seară. Tipul de la Genessee se juca cu el într-un mod foarte „nesănătos”. Bonner se aplecă peste masă, cu mâinile încleştate

pe tăblie şi rosti calm, dar ferm:

— Dacă aş fi în locul dumitale, aş avea grijă să nu stau cu fundu-n două luntre. Băştinaşii pot deveni foarte neprietenoşi.

— Relaxează-te, maiorule. Voiam doar să te văd în mişcare; faci ca un titirez… Las-o baltă. Mă simt bine cu ce mi-a mai rămas din stomac… Ciao.

Paul se ridică în picioare. Spera să nu mai fie nevoit să dea ochii cu individul acesta ciudat şi bolnăvicios. Cel mai prost tip de informator – dar şi cel mai bun meseriaş; un şobolan de canal, care bântuie prin tunelele cu murdării, fără să se teamă de lumina soarelui, pe care o dispreţuieşte. Un ins căruia nu-i pasă decât de el însuşi. Ceea ce, oricum şi recunoscuse.

— Ciao.

20

Tânărul avocat, Sam Vicarson, nu văzuse niciodată Fisherman's Warf[3]. Ştia că dorinţa era o prostie, dar aşa îşi pusese el în gând. Iar acum avea două ceasuri la dispoziţie, până la şedinţa de la ora cinci şi jumătate, în camera lui Trevayne. Preşedintele subcomitetului vrusese să le ofere prin cele două ceasuri libere un fel de premiu pentru buna purtare din timpul întrunirii de la Genessee.

Sam Vicarson sugerase că n-ar fi stricat să le dea mai bine nişte gratificaţii academice.

Taxiul opri în faţa unui bar cu fructe de mare, care avea în faţă coşuri pline cu alge şi plase mari de cânepă atârnate la uscat.

— Aici începe cheiul, domnule. Drept înainte, pe lângă apă. Vreţi să mergeţi undeva anume? Poate la Di Maggio?

— Nu, mulţumesc; e perfect aşa.

Vicarson îi plăti şoferului şi coborî din taxi. Sesiză imediat mirosul greu de peşte şi se întrebă – având în vedere înfăţişarea jalnică a locului – dacă exista canalizare. Zâmbind în sinea lui, porni pe strada cu prăvălii ciudate şi baruri „de atmosferă”, cu bărci de pescari legănându-se pe suporţi şi plase de pescuit întinse peste tot. O aventură pe jumătate de kilometru, pregătită minuţios de o Cameră de Comerţ foarte pricepută.

Avea să fie distractiv. Distracţii pentru două ceasuri.

Intră în nenumărate magazine şi, amuzându-se, trimise cărţi poştale câtorva prieteni cinici – cele mai oribile cărţi poştale cu putinţă. Le cumpără lui Trevayne şi Alan Martin câte o lanternă, de vreo zece centimetri lungime, în formă de rechin; botul se aprindea când apăsai pe aripioarele dorsale.

Se plimbă până în capătul cheiului, unde bărcile erau ceva mai autentice; sau, mai precis, tipii din jurul lor se străduiau să-şi câştige existenţa din exploatarea adâncurilor apei şi nu a turiştilor. Porni înapoi, oprindu-se cam din douăzeci în douăzeci de metri, să privească echipajele, care îşi descărcau capturile marine. Peştii erau fascinanţi. Forme diferite; culori pestriţe pe un fond cenuşiu predominant; ochii aceia fără pleoape, mari şi goi.

---

[3] Cheiul Pescarului (engl., n. trad.).

Vicarson se uită la ceas. Era aproape patru şi un sfert. Până la Mark Hopkins făcea douăzeci de minute cu taxiul; voia să mai aibă timp şi pentru un duş. Asta însemna că dispunea de aproximativ cincisprezece minute ca să bea ceva într-unul dintre barurile de la malul apei.

Când ridică a doua oară privirea de la ceas, continuând să-şi facă tot felul de calcule, văzu doi bărbaţi ce se aflau la circa cincisprezece metri distanţă. Tipii îl priveau. Văzându-se observaţi, se răsuciră repede şi începură să discute – mult prea rapid şi prea artificial. Mai târziu îşi dădu seama Vicarson ce făcuse. Întrucât soarele se reflectase strălucitor pe ecranul ceasului, Sam se răsucise ca să mai verifice o dată ora, profitând de umbra trupului; făcuse mişcarea în ultima secundă. Tipii fuseseră luaţi prin surprindere.

Vicarson ezita. Nu cumva imaginaţia lui o luase razna stimulată de permanentul îndemn al lui Trevayne de a fi prudenţi?

Un grup de eleve însoţit de ghizi adulţi începu să se răspândească în partea de jos a cheiului. Se pregăteau să ia cu asalt capătul dunei, printre chicote de râs şi mustrări părinteşti. Se puseseră în mişcare; turiştii se dădură la o parte să facă loc Trupei 36, Oakland Brownies.

Vicarson intră în grup, scuzându-se cu glas tare, în timp ce-şi croia drum printre oameni. Sub privirile critice ale câtorva adulţi, izbuti să iasă în partea opusă, cam la zece metri de stradă. Se repezi pe şosea şi coti la dreapta, intrând în fluxul uman ce venea dinspre apă. Ceva mai încolo zări o cafenea aglomerată unde reclama te îmbia să bei „băuturi ca în Golf” şi intră rapid pe uşă. Barul era în formă de potcoavă, cu partea deschisă spre intrarea din faţă (barul propriu-zis se mula după contururile ciudate ale clădirii, care se întindea deasupra apei).

„Băuturi ca în Golf”, într-adevăr.

Vicarson se instala pe o latură a potcoavei, ca să poată ţine sub observaţie atât partea de nord a docului, cât şi strada. Comandă un Fisherman’s Punch[4] şi aşteptă, întrebându-se dacă aveau să apară din nou cei doi bărbaţi. Ceea ce se şi întâmplă. Numai că acum li se mai alăturase un al treilea. Un ins solid şi cam obez, pe la vreo cincizeci de ani.

Sam Vicarson îl recunoscu; nici nu era greu să-l uite, date fiind împrejurările în care se întâlniseră.

---

[4] Punciul Pescarului (engl., n. trad.).

Ultima oară şi singura dată când îl văzuse pe tipul ăsta corpolent, fusese la o partidă de golf în plină noapte, la trei mii de mile distanţă, la Chevy Chase, în Maryland. Ăsta era tipul care îi răsucise braţul congresmanului beat din California, trântindu-l la pământ.

Trevayne stătea în picioare la fereastra camerei de hotel şi asculta descrierea lui Vicarson, fără a face comentarii. Tânărul avocat îl descrisese pe Mario de Spadante. Şi dacă nu greşea, dacă de Spadante se afla în San Francisco, însemna că intrau în joc aspectele colaterale legate de Genessee Industries, pe care el nu le luase în calcul.

Mario de Spadante trebuia cercetat amănunţit. „Flăcăul din construcţii, de la New Haven, care prin muncă şi mila Domnului ajunsese bine”, merita să fie analizat cu atenţie. Trevayne nu făcuse până acum o asemenea conexiune. Nu avusese, de altfel, nici un motiv s-o facă.

— Nu mă înşel, domnule Trevayne. E acelaşi tip. Cine naiba e?

— S-ar putea să fiu în stare să-ţi răspund după ce dau câteva telefoane.

— Glumiţi?

— Aş vrea eu… Ne ocupăm de asta mai târziu. Hai să vorbim despre această după-amiază, zise Trevayne, îndreptându-se spre un fotoliu; Alan Martin şi Sam se aşezară pe canapea, punând documentele şi hârtiile pe măsuţa de cafea din faţă. Am avut timp să rumegăm bine şi să căpătăm un pic de perspectivă. Care e părerea ta, Alan? Cum crezi că a mers?

Contabilul de vârstă mijlocie aruncă o privire spre hârtii. Cu degetele pe rădăcina nasului, vorbi ţinând ochii închişi.

— Pe Goddard îl apucase frica, dar s-a străduit din răsputeri să nu lase să se vadă. Martin deschise ochii. Era mirat totodată şi cam derutat. Îşi tot apăsa buricele degetelor pe masă; se vedea cum i se mişcau tendoanele. Uite, am luat nişte notiţe, zise, adunând nişte foi de pe masă. Una dintre primele chestii care l-au descumpănit a fost treaba cu problemele sindicale de la Pasadena. Nu cred că se aştepta la aşa ceva. Nu i-a convenit când Sam a insistat să afle numele negociatorului care reprezenta personalul angajat.

— Cum îl cheamă? întrebă Trevayne.

— Manolo. Ernest Manolo, răspunse Vicarson, uitându-se la hârtiile de pe masă. Contractul n-a fost prea dur din punctul de

vedere al condiţiilor locale, dar dacă ar fi folosit ca un fel de îndrumar la nivel naţional puteţi fi siguri că ar face senzaţie.

— Şi va fi folosit în calitatea asta?

— Depinde de Manolo şi ai lui, presupun. Deznodământul ar fi ceva de genul unei reciprocităţi bazate pe principiul „ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face”, replică Vicarson.

— Vrei să spui că sindicatele i-au delegat acest tip de autoritate acestui... Manolo?

— Manolo a fost, iniţial, destul de ponderat; are, însă, o ascensiune rapidă şi nu aşteaptă să fie delegat. Îşi ia singur. E genul de instigator – de cruciat, într-un fel. Ca Chavez; dar cu avantajul că are şcoală. A studiat economia la Universitatea din New Mexico.

— Continuă, Al, zise Trevayne, scoţând un plic din buzunar.

— Cred că l-ai făcut praf pe Goddard când nu te-ai arătat interesat de nişte cifre subestimate, legate de Genessee. Tipul avea dosarele despre Pittsburgh Cylinder Company; producţia de armături şi blindaje de la Detroit; oţel aliaj – tot Detroit; laboratoarele din Houston; Green Agency, reclamă, New York şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Era pregătit să ne îngroape sub tomuri de justificări... Am obţinut, totuşi, numele şefului proiectării, de la Houston. Numele lui nu a apărut în nici unul dintre dosarele noastre, până acum. Ralph Jamison. Goddard nu mai pricepea nimic; un pârlit de laborant în spatele unei tranzacţii de o sută cinci milioane dolari... Pe urmă, când l-am întrebat de proiectele de la Bellstar era să treacă cu degetele prin masă. Absolut de înţeles; Genessee a avut probleme antitrust cu Bellstar.

— Vorbind în calitate de cel mai strălucit avocat aici de faţă, zise Sam Vicarson, zâmbind cu gura până la urechi, dacă hotărârea în cazul Bellstar ar fi fost pronunţată de oricine altcineva decât de bătrânul judecător Studebaker, s-ar fi făcut recurs demult.

— Sam, ce-ţi veni cu asta acum? Ai mai spus-o şi altă dată.

— Oh, Dumnezeule! Domnule Trevayne, întrebaţi orice avocat specialist în legislaţia trusturilor. Dosarul Genessee-Bellstar a fost plin de găuri. Cazul i s-a dat lui Joshua Studebaker. Moş Josh nu-i chiar un nume în magistratură, dar oricum, cât de cât e cunoscut. Ar fi putut merge mai departe, dar preferă să stea în Seattle. E tăcut şi e de culoare, domnule Trevayne. Când e vorba de ţânci bătuţi cu biciul, de rahitism, de cei care scurmă

pământul pentru un cartof, fii sigur că dai de moş Josh. Chiar a trecut prin aşa ceva. Nici măcar Justiţia nu-l mai poate scoate din ale lui.

— N-am ştiut toate astea, zise Alan Martin, fascinat de proaspetele informaţii dobândite. N-am auzit niciodată de el.

— Nici eu, zise Trevayne.

— Nu-i de mirare. Studebaker se străduieşte din răsputeri să nu iasă în evidenţă. Nu dă interviuri, nu scrie cărţi; se limitează la articole despre chestiuni legale complexe în cele mai sofisticate jurnale de drept. De vreo patruzeci de ani s-a îndeletnicit cu complicarea şi simplificarea hotărârilor judecătoreşti… Unii zic că în ultimii ani mai are scăpări – au început să-l înţeleagă.

— Spuneai că este intangibil? întrebă Trevayne.

— Din câteva motive. E genial, e negru, excentric în stilul lui şi are o capacitate înspăimântătoare de înţelegere a noţiunilor legale abstracte. Vreţi să vi-l desenez?

— E negru şi a reuşit singur în viaţă, zise Alan Martin, resemnat.

— A urcat piscul cel mai înalt al muntelui.

— Omiţi o informaţie destul de importantă… sau, în fine, o apreciere, zise Trevayne.

— De ce a pronunţat el hotărârea? întrebă Sam Vicarson, aplecându-se în faţă. V-am spus că e renumit pentru noţiunile complexe… abstracte. A folosit expresia „strădanie omenească în masă” pentru a aprecia, iar apoi a anula neregularităţile de la Genessee. A justificat anumite relaţii economice îndoielnice stabilind necesitatea unor „motive compatibile” în cazul finanţării pe scară largă. În cele din urmă, a aruncat cârligul; în două vorbe, guvernul nu a făcut dovada necesităţii unei competiţii viabile.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Alan Martin, care nu pricepuse nimic. Altceva decât că ai parcurs documentele alea afurisite?

— Nimeni altcineva n-a avut acces la pradă.

— Ceea ce n-are nimic de-a face cu legalitatea situaţiei, zise Trevayne.

— Concluzia? făcu Sam, rezemându-se de speteaza canapelei. Ori moş Josh s-a întors la adevărul esenţial prin acrobaţii juridice, ori a avut ulterior un motiv. Sincer să fiu, nu pot accepta cea de a doua variantă. Nu… un „motiv compatibil”, ca să folosesc cuvintele judecătorului. În fine, e o enciclopedie ambulantă în

materie de ştiinţe juridice. Chiar dacă mulţi dintre noi suntem convinşi că există „găuri”, el e capabil să le astupe pe toate.

— Deci, aşa stau lucrurile cu Bellstar. Trevayne îşi însemnă ceva pe spatele plicului pe care îl ţinea în mână. Altceva, Alan?

— Goddard s-a înfuriat – adică a început să clipească, să zâmbească şi era cât pe-aci să-şi rupă unghiile în lemnul mesei – când ai abordat problema lui Armbruster. Senatorul reprezintă un domeniu care îi e interzis. Nu cred că şi-a dat seama ce urmăreşti. Nici eu, sincer să fiu… Armbruster a fost ca un ghimpe pentru marile corporaţii, mai ales pentru monoliţi ca Genessee. N-a putut înţelege întrebarea ta – presupunând că a fost consultat în privinţa statisticilor despre forţa de muncă.

— Da, Armbruster n-a fost consultat. El a făcut consultarea.

— Tot nu înţeleg.

— Senatorul liberal a făcut câteva reflecţii destul de neliberale în timpul ultimelor alegeri.

— Ei bravo, glumeşti?! exclamă Vicarson, căscând ochii mari.

— Aş vrea eu, îi răspunse Trevayne.

— Ultimul lucru pe care mi l-am notat – am lăsat chestiile juridice în seama lui Sam – a fost felul cum au scăldat-o, cu toţii, în privinţa lobby-ului pentru avioane. Erau tobă de date la capitolul ăsta. După procentele lor, ei răspund de maximum douăzeci şi doi la sută din finanţarea lobby-ului. Totuşi, potrivit statisticilor puse la dispoziţie de lobby, Genessee răspunde de douăzeci şi şapte la sută, ceea ce ştim noi şi probabil de încă vreo douăzeci la sută procent îngropat şi uitat. Dacă aş demara o verificare suplimentară şi aş implica în chestia asta Green Agency din New York, pun pariu că aş mai găsi încă douăzeci la sută. Ştiu, fir-ar să fie, că Genessee a stors pe puţin şapte milioane de la lobby, dar refuză să recunoască. Ascultaţi-mă pe mine, ăştia au mai multe etichete pentru relaţiile publice decât găseşti în catalogul Sears Roebuck.

Etichete. O naţiune de etichete, îşi zise Andrew Trevayne.

— Cine conduce agenţia Green din New York?

— Aaron Green, răspunse Sam Vicarson. Filantrop, patron al artelor, editor de poezie pe cheltuiala lui. E mare tipu’.

— Coreligionar de-al meu, adăugă Alan Martin, doar că el provine din „gaşca” de la Birmingham, nu din New Britain, Connecticut. Unde când eram puştani mâncam kielbasa[5] sau încasam pumni de la polonezi… Asta-i tot ce-am notat.

---

[5] Un fel de cârnat afumat, cu usturoi (engl., n. trad.).

Etichete, o naţiune de etichete.

Discret, Andrew Trevayne îşi mai notă ceva pe spatele plicului.

— Nota zece, promovat, rabin Martin. Ei şi-acum să vedem dacă îl trecem clasa şi pe tânărul Sam!

— După toată dovada de erudiţie pe care v-am dat-o?! Sunteţi un tip dur, domnule preşedinte.

— Nu negăm că eşti erudit, nu-i aşa, Alan? Nu negăm nici că ai gust la cadouri, zise Trevayne luând lanterna-rechin de pe măsuţă şi apăsând pe aripioara dorsală. Nu se aprinse nici o lumină în botul animalului. Mi-eşti dator cu o baterie… Bun, deci, ce o să ne ofere cărturarul nostru?

— Rahat… Ciudat, nu pot să sufăr cuvântul ăsta, dar îl folosesc mereu. Acum, chiar că se potriveşte, spuse el, ridicându-se şi îndreptându-se spre televizor.

— Care-i rahatul? întrebă Trevayne.

— Termenul e *no-volotore.* În fine, e termenul meu, zise Vicarson, întorcându-se cu faţa la Martin şi Trevayne. Goddard a avut un avocat în această după-amiază, dar nu şi-a dat seama ce naiba a transpirat. *No-volotare;* nu putea oferi nimic. Tipul era de faţă pentru a veghea ca nimeni să nu-l contrazică din punct de vedere legal – atâta tot. N-avea voie să ştie prea multe. Oribilă poziţie.

— Of, Doamne, iar mă repet, zise Martin, dar nu pricep nimic.

— Prostovanule, zise Vicarson, aruncând cu o scrumieră goală spre Martin, care o prinse fără nici un efort, cu mâna stângă. Tipul a fost acolo de faţadă. Pândea ce făceau ambele părţi, ca un arbitru părtinitor. Ciulea urechile la expresii, cerea clasificări. Te-ai prins?… Se asigura că un posibil dosar, pe viitor, va fi absolut curat. Şi, ascultaţi-mă pe mine, nimic din ce s-a spus în după-amiaza asta nu s-ar putea folosi într-un proces, încheie Vicarson.

— Bine, domnule Blackstone[6]. Şi de ce mă rog te deranjează atât de mult chestia asta? întrebă Trevayne, schimbându-şi poziţia pentru a-şi putea concentra toată atenţia asupra tânărului Sam.

— Simplu ca bună ziua, şefu'. Nimeni nu pune un avocat, mai ales un avocat de corporaţie, într-o asemenea situaţie, decât dacă face pe el de frică. Îi spui omului ceva!… Tipul ăla habar n-avea de nimic. Crede-mă, domnule Trevayne, era mai în ceaţă decât noi.

---

[6] Sir William Blackstone (1723-1780), jurist englez (n. trad.).

— Foloseşti tactica judecătorului Studebaker. Noţiuni abstracte, zise Trevayne.

— Nu tocmai; doar pentru început. Brusc, Vicarson renunţă la agitaţia juvenilă şi se întoarse rapid la canapea. Se aşeză şi luă de pe măsuţa de cafea una dintre foi. Mi-am luat şi eu nişte notiţe. Nu atât de elaborate ca cele ale lui Al – mă feream de ăia răi – dar m-am gândit şi eu la câteva lucruri… În primul rând, ce-aţi zice de acuzaţia de complicitate?

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la Vicarson.

— Parcă spuneai că nimic din ce s-a spus acolo n-ar putea fi folosit într-un proces, remarcă Trevayne, aprinzându-şi o ţigară.

— E vorba de un calificativ – nu de o situaţie foarte concretă. În combinaţie cu alte informaţii şi cu multe scăpări reprezintă o posibilitate.

— Care anume? întrebă Martin.

— Lui Goddard i-a scăpat că el – „el” fiind Genessee Industries – nu a fost pus la curent cu normele pentru oţel, fixate de Comisia de Import a preşedintelui, în martie anul trecut, înainte de difuzarea oficială a datelor. Faptul că firmei Genessee i s-a livrat din Japonia, la prima telegramă, o grămadă de oţel în lingouri Tamishito a fost pus pe seama condiţiilor de piaţă favorabile şi a priceperii echipei comerciale. Am dreptate?

Trevayne încuviinţă din cap; Martin se juca amuzat cu mica lanternă ciudată.

— Şi? întrebă el.

— În august, Genessee a emis nişte titluri de valoare. Cam de o sută de milioane de dolari… Noi, avocaţii, suntem cu ochii în patru la chestii din astea. Dar divaghez… L-a preluat un birou din Chicago, „Brandon and Smith”; foarte mare, foarte aristocratic. Dar de ce tocmai din Chicago? Sunt o groază de firme de felul ăsta la doi paşi, în New York.

— Haide, Sam, zise Trevayne. Unde vrei să ajungi?

— A trebuit să vă spun toate astea ca să aveţi o viziune de ansamblu… Acum două săptămâni, Compania „Brandon and Smith” şi-a luat un al treilea partener principal. Pe unul, Ian Hamilton, membru ireproşabil al baroului şi… Vicarson nu apucă să mai continue, căci Andrew se aplecă în faţă, cu plicul în mână.

— Ian Hamilton a făcut parte din Comisia de Import a preşedintelui.

— Comisia a fost suspendată oficial după ce raportul a fost transmis la Casa Albă. În februarie; acum nouă luni. Deşi nu se

ştia dacă preşedintele va accepta recomandările, era de aşteptat – şi se cerea din punct de vedere juridic – ca toţi cei cinci membri ai comisiei să nu pomenească nimic despre ceea ce descoperiseră.

Trevayne se rezemă de spătar şi mai notă ceva pe plic.

— Bun, Sam… E un aspect care poate fi investigat în continuare. Altceva?

— Chestii mărunte, dar poate alegi ceva din ele.

Cei trei bărbaţi mai discutară încă patruzeci şi cinci de minute. Trevayne nu îşi mai notă nimic pe spatele plicului. În timpul conversaţiei, Andy pregăti nişte martini, din ingredientele cerute prin room service. Disecţia întrunirii de la Genessee era aproape încheiată.

— În glumă fie zis, ne-ai cam stors creierii, domnule Trevayne, zise Vicarson. Dar dumneata ce părere ai?

Trevayne se ridică de pe fotoliu, ţinând plicul ridicat. Se apropie de cei doi asistenţi care stăteau pe canapea şi-l lăsă să cadă pe măsuţa de cafea.

— Cred că am obţinut ceea ce urmăream.

Vicarson luă plicul şi se trase lângă Martin. Citiră numele înscrise acolo cu grijă:

ERNEST MANOLO – Pasadena

RALPH JAMISON – Houston

JOSHUA STUDEBAKER – Seattle

MITCHELL ARMBRUSTER – DC AARON GREEN – NYC IAN HAMILTON – Chicago

— O listă foarte completă, Andrew, zise Alan Martin.

— Foarte, într-adevăr. Fiecare dintre ei a participat nemijlocit la o operaţie Genessee desfăşurată în împrejurări neobişnuite şi costisitoare. E valabil oricum ai întoarce-o, de-aia e şi aşa de interesant. Manolo – reglementări sindicale; Jamison – proiectare, producţie; Studebaker – o hotărâre judecătorească deosebit de îndoielnică – şi federală, totodată; Armbruster – drept în Senat – mai sunt şi alţii în zona aceea, dar nici unul nu a avut de-a face direct cu Genessee din California; Aaron Green distribuie o mare parte dintre resursele financiare ale unui lobby naţional, în favoarea firmei GIC… Ian Hamilton? Cine ştie? Dar intru în agitaţie când un tip cu relaţiile pe care le are el la preşedinţie ajunge atât de aproape de nişte titluri de valoare de o sută milioane dolari, emise de un antreprenor important al Apărării.

— Şi ce vrei să faci? întrebă Martin, luând plicul de la Sam.

Cred că putem obţine informaţii de fond despre fiecare.

— E posibil fără să stârnim curiozitatea acolo unde nu trebuie?

— Cred că da, zise Sam Vicarson.

— Simţeam eu că aşa vei răspunde, replică Andy, zâmbind. Vreau ca fiecare individ de pe lista asta să fie verificat amănunţit şi asta rapid. Pe urmă, vreau ca Manolo, Jamison şi Studebaker să fie intervievaţi şi confruntaţi, în ordinea enumerării, cu negocierile sindicale din Pasadena, modificările de proiecte de la laboratoarele din Houston şi decizia instanţei din Seattle în dosarul Bellstar. Se prea poate să nu obţinem nimic, fiind vorba în fiecare caz de acţiuni izolate, dar nu-mi vine să cred. Sper că vom descoperi o schemă sau un tipar de funcţionare a firmei Genessee. Chiar dacă aceste cazuri nu au legătură între ele, vom putea afla multe despre metodele folosite de Genessee.

— Cum rămâne cu ultimii trei? Senatorul, Green şi Hamilton? întrebă Martin.

— Îi lăsăm în pace până îi intervievăm pe ceilalţi, zise Trevayne. Important e să ne mişcăm repede şi să nu se prindă nimeni de ceea ce facem. Pentru a folosi un „bonnerism”, un atac cleşte prin surprindere; nimeni nu mai apucă să născocească explicaţii… Acum suntem la plimbare şi distracţie; s-a dus vestea că toţi trei am pornit într-o vizită de rutină la diferitele uzine – de la San Francisco până la Denver. Foarte bine, de ochii lumii aşa să rămână. Continuăm periplul. Doar că se vor mai înregistra şi cazuri de absenteism.

— Absenteism? Ce mai e şi asta? se miră Vicarson, fascinat de manipulările rapide ale lui Andrew.

— Alan, vreau să te duci până la Pasadena, să dai de Manolo. Ai experienţă în problemele sindicale; mai ţii minte că am negociat amândoi chestiuni de acest gen cu ani în urmă, prin New England? Află cum a izbutit Manolo să se descurce fără vreun grangure de la sindicate şi cum se face că e atât de tăcut în această privinţă; de ce nu s-a elaborat o politică sindicală concretă. Manolo ar fi trebuit încoronat şi mutat la sediul din Washington. Or, nu s-a întâmplat aşa.

— Când să mă duc?

— Mâine dimineaţă. Dacă Sam poate procura suficiente date biografice despre Manolo, ca să ai de la ce să porneşti.

— Va fi o noapte lungă, dar cred că am să mă descurc, zise Vicarson, luându-şi notiţe.

— Eu am să iau legătura cu Mike Ryan, inginer de aeronautică;

are cam acelaşi domeniu ca Jamison la Houston. Îl pun să se ducă la laboratoarele Genessee şi să afle cum a izbutit Jamison să scape cu o transformare care a costat o sută cinci milioane. Ce fel de om trebuie să fii ca să ţi se încredinţeze o asemenea responsabilitate… Sam, dacă mai găsim ceva timp la noapte, crezi că poţi face săpături şi despre Jamison?

Vicarson puse creionul jos.

— Un tip cu o funcţie ca a lui la laboratoarele Genessee nu se poate să nu aibă un dosar special, nu-i aşa?

— Absolut, răspunse Alan Martin.

— Am un amic la FBI, destul de dezumflat. Am fost colegi de şcoală. N-a făcut parte din tabăra lui Hoover[7], dar oamenii acestuia nu ştiu asta. O să ne ajute; n-o să se prindă nimeni.

— Bun. Şi acum e rândul tău, Sam. Adună toate informaţiile pe care le poţi găsi despre hotărârea în dosarul Bellstar, hotărârea dată de Studebaker. Citeşte-o până o înveţi pe de rost. Imediat ce se întoarce Alan, pleci la Seattle. Studebaker e misiunea ta.

— Plăcerea e de partea mea, zise Vicarson. Tipul e un titan; poate aşa îi mai scade din prestanţă.

— Să sperăm că o să-i scadă acolo unde trebuie, răspunse Trevayne.

— Andrew? Alan Martin părea îngrijorat. Ziceai că vrei ca toate astea să se facă fără să se prindă nimeni. Va fi dificil. Cum vei explica absenteismul?

— Acum câţiva ani, Henry Kissinger i-a păcălit pe toţi „touristas” din Taiwan; în loc să se afle în camera lui de hotel, el era la Beijing.

— OK, răspunse Martin, numai că el beneficia de facilităţi de transport speciale. Dacă cineva stă cu ochii pe noi – şi ştim al naibii de bine că aşa e – nu-i va fi greu să afle ce rezervări la avioane se fac.

— Bună remarcă, răspunse Trevayne, adresându-se amândurora. Vom beneficia şi noi de facilităţi de transport. Am să-l sun pe cumnatul meu, Doug Pace, la New Haven. Poate aranja să închiriem avioane aici şi în DC. Şi Ryan o să fie supravegheat.

— Tot abil ai rămas, Andrew, zise Martin. Chiar dacă Doug face apoplexie, tot ne rezolvă treaba.

— Încă nu m-a iertat că te-am răpit de-acolo, să ştii.

— Nevastă-mea îi duce supă de pui la birou. I-e frică nu care

[7] John Edgar Hoover, director FBI (1924-1972) (n. trad.).

cumva să nu mă mai primească înapoi, zâmbi Martin; Andrew râse.

— Domnule Trevayne? interveni Sam Vicarson, cu ochii pironiţi la notiţele lui.

— Da?

— După mine, există o problemă.

— Doar una? întrebă Martin. Atunci, răsuflu uşurat.

— Cred că e o problemă majoră. De unde ştim că în momentul în care tipii ăştia – Manolo, Jamison, Studebaker – dau cu ochii de noi nu intră în panică şi nu sună conducerea de la Genessee?

— Asta e într-adevăr o problemă. Cred că singura modalitate de a o rezolva este să recurgem la ameninţări concrete. Fiecăruia trebuie să i se spună de la început că nu reprezintă decât o verigă dintr-un lanţ mult mai mare, care stă în atenţia noastră. Interviurile sunt confidenţiale; încălcarea caracterului de confidenţialitate poate fi condamnabilă, având în vedere că e vorba de Apărare. S-ar putea invoca şi Actul de Securitate Naţională.

— Articolul 358! exclamă Vicarson, mândru de el. Asta am prins-o de la Bonner, într-o dispută verbală.

— Încercăm… Bun, aveţi amândoi multă treabă, iar eu trebuie să dau nişte telefoane. Ce-a zis Paul, cinează cu noi?

— Nu, răspunse Sam. A zis că iese la agăţat. Golanul naibii, nici măcar nu mi-a propus să-l însoţesc.

— Riscă să ajungă la tribunal pentru corupere de minori, zise Martin, chicotind.

— Mersi, taică Ben-Gurion.

— Bun, deci ne împrăştiem, zise Trevayne, aplecându-se să ia plicul. Poimâine suntem în Boise, Idaho, la filiala I.T.T. Alan, încearcă să te coordonezi cu noi, ca să ne putem întâlni toţi trei acolo. Te sun în cameră după ce vorbesc cu Doug. Sam, de la Boise, pleci la Seattle.

— Intră într-un subcomitet şi vei vedea toată lumea, zise Sam Vicarson, golind paharul cu martini.

Trevayne stătea lungit pe pat, cu capul pe pernă. Dăduse toate telefoanele. Lui Phyllis îi era dor de el; în absenţa lui, se întorsese la Barnegat. Viaţa era anostă; nu se întâmpla nimic. Pam şi Steve se descurcau la şcoală. Pam luase un fel de premiu la chimie. De unde talentul ăsta? Phyllis invitase familia Swanson a doua zi la cină. Erau încă necăjiţi din cauza incidentului cu

heroina.

Cumnatul lui promisese să se ocupe de avioanele private. Contractele vor fi făcute pe numele lui Pace, decolarea urmând să aibă loc, probabil, de la micul aeroport particular de lângă Redwood City şi nu de pe aeroportul internaţional din San Francisco. De asemenea, cu discreţie, dar temeinic, cumnatul lui urma să investigheze şi să afle cu ce se îndeletnicea Mario de Spadante în zona Hartford-New Haven. Nu era dificil; în cadrul firmei, de Spadante concentra toată puterea în mâna lui. Puteau apărea – sau puteau fi născocite – nenumărate probleme care ar fi necesitat atenţia lui imediată.

Trevayne luă legătura cu Mike Ryan, care se afla încă la birou, în Potomac Towers. Ryan îi însenină seara lui Andrew, spunându-i că îl cunoştea pe Ralph Jamison. Îl cunoştea, de fapt, chiar foarte bine. Fuseseră amândoi specialişti consultanţi la Lockheed.

— E ţăcănit de-a binelea, Andy, dar e as în metalurgie. Un geniu, efectiv. Las' că-l storc eu de tot ce ştie!

Pe Ryan urma să-l sune direct Doug Pace, din New Haven: înţelegea motivele pentru care totul trebuia păstrat secret şi era convins că îl putea manipula pe Jamison în acest domeniu. Ryan va încerca să termine treaba la timp, astfel încât să se poată întâlni cu ei la Boise. Dacă nu izbutea, trebuia să vină la Denver, următorul popas al periplului.

Andrew mai dădu un ultim telefon la Washington, lui Robert Webster, pe linia privată de la Casa Albă. Îl prinse în cele din urmă acasă. Îi ceru lui Webster să adune tot ce putea despre Mario de Spadante.

Webster acceptă.

Trevayne coborî privirea spre plicul boţit de cât îl strânsese între degete; scrisul se desluşea însă, clar:

ERNEST MANOLO – Pasadena

RALPH JAMISON – Houston

JOSHUA STUDEBAKER – Seattle

MITCHELL ARMBRUSTER – DC

AARON GREEN – NYC

IAN HAMILTON – Chicago

Acesta era adevăratul itinerar. Şase oameni care ar putea eventual să îl ajute să înţeleagă aparenta măreţie a firmei Genessee Industries.

21

Sam Vicarson păşi în micul terminal pentru pasageri de la aeroportul din Ada County, la zece mile de Boise. Jetul Lear, procurat de Douglas Pace, îl adusese înapoi din Tacoma; la Tacoma, închiriase o maşină ca să ajungă la Seattle, pentru a se întâlni cu judecătorul Joshua Studebaker.

O întâlnire pe care avea s-o ţină minte tot restul vieţii, dar pe care nu i-o putea relata decât lui Andrew Trevayne. Singur, fără Alan Martin, fără Mike Ryan. Era prea personal ce aflase, pentru a ajunge şi la urechile altora.

Vicarson ştia că Mike sosise la Boise, venind din Houston, cu câteva ore în urmă; Alan se întorsese de două zile de la interviul cu Manolo, când el pleca la Seattle cu avionul închiriat. Urmau să se întâlnească în acea seară, în camera de hotel a lui Trevayne. Trebuiau să încerce să pună cap la cap toate informaţiile căpătate. Era absolut necesar ca Sam să îl vadă pe Trevayne înainte de această întâlnire. Acesta trebuia să ştie ce era de făcut.

Vicarson se simţea obosit, epuizat şi deprimat; se gândea să se oprească la un bar să bea ceva, dar ştia că ar fi greşit. Risca să se îmbete criţă, ceea ce n-ar fi fost plăcut pentru nimeni. Mai ales pentru Joshua Studebaker.

Alan Martin privea fix pe geamul maşinii. Era singur. Andrew plecase ceva mai devreme de la întâlnirea cu filiala I.T.T., fără nici un fel de explicaţie. Sam Vicarson sunase de la aeroport; apăruse o problemă.

Pe indicatorul de pe autostradă scria: „Boise, Idaho; Capitala statului; Populaţia 73 000; Centrul Bazinului Columbia”.

Lui Alan îi venea greu să se gândească la Boise, la toate întrunirile inutile pe care le făceau ca să salveze aparenţele. Nu-i ieşea din cap Pasadena şi un tip mărunt şi aprig, pe nume Ernest Manolo. Un tip aprig, incredibil de tânăr. Andrew nu discutase despre Manolo. Voia s-o facă numai după ce se adunau cu toţii, în acea seară. Exista o logică: păstrarea informaţiei. Andrew avea dreptate; mai bine să-şi golească toţi sacul când se vor strânge laolaltă.

Nu era vorba neapărat de Manolo. Şi de data asta Andrew

avusese dreptate. Manolo era doar un mic mecanism, o spiţă dintr-o roată înspăimântătoare.

Ernest Manolo, negociator sindical pentru tot sudul Californiei, avea propriul său fief.

Câţi alţii asemeni lui mai erau în ţară?

Michael Ryan şedea într-un separeu din cafeneaua hotelului. Îi era ciudă pe el însuşi. N-ar fi trebuit să se arate în lume atât de ostentativ; mai bine ar fi luat o cameră şi ar fi aşteptat acolo până îl suna Trevayne.

La naiba! Nu-i trecuse prin minte!

Prima persoană cu care se întâlnise în afurisita aia de cafenea fusese Paul Bonner! Acesta rămăsese surprins, fireşte. Ryan nu izbuti să dea nici o explicaţie plauzibilă şi atunci mirarea lui Bonner s-a preschimbat în altceva. Ceva ce se putea citi clar în ochii soldatului.

La naiba!

Neglijenţa asta, constată Ryan, se datora unui vechi prieten, Ralph Jamison. Tâmpit, nebun, ţăcănit – Jamison falsificase nişte decizii pentru a obţine în favoarea firmei Genessee Industries o sută cinci milioane din fondurile Apărării.

Cum de putuse face aşa ceva?

Vândut cu totul firmei Genessee Industries. Jamison, însurat şi divorţat de trei ori, cu patru copii făcuţi cu nu-se-ştie-cine, cu prostioarele lui demne de cel mai slab film porno, ajunsese la mâna lor. Genessee avea grijă de Ralph Jamison. Jamison îi spusese că aşa se proceda îndeobşte. „Mami Gen” are grijă de talentaţii ei”. Conturi în bănci din Zurich!

Ce nebunie!

Trecuseră trei zile de când Trevayne şi asistenţii săi plecaseră din San Francisco, însă James Goddard nu şi-i putea scoate din minte. Ceva nu fusese în regulă. Ultimele două şedinţe însemnaseră doar un disconfort prelungit. Fără contabil. Contabilul nu mai fusese de faţă. Or, absenţa lui Martin nu avea nici un sens. Alan Martin era omul cifrelor, la fel ca şi el. Fără Martin, se treceau cu vederea prea multe detalii; Martin ar fi prins toate amănuntele.

Trevayne glumise pe seama asistentului său spunând că Martin rămăsese captiv la hotel din cauza unor probleme cu „apa din San Francisco”.

După ultima întrevedere, Goddard hotărâse să se intereseze. În fond, dădea dovadă de solicitudine. Puse mâna pe telefon şi sună la hotelul „Mark Hopkins”. Alan Martin plecase de două zile. De ce minţise Trevayne? De ce minţise şi celălalt asistent, Vicarson? Unde se dusese Martin?

Plecase oare să strângă informaţii suplimentare legate de cele aflate cu prilejul şedinţelor avute?

Date aflate de la el; de la James Goddard, preşedintele Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries?

Şi ce date? Care anume?

Cum să afle despre ce era vorba fără să-i alarmeze pe alţii?

Asta era important. Mario de Spadante spusese că s-ar putea ca unii să fie disponibilizaţi, pentru ca cei aflaţi mai sus să rămână. Goddard ştia că era considerat de neînlocuit. Doamne Sfinte, da, era omul cifrelor. El aranja sumele, făcea prognozele pe baza cărora se luau deciziile. Nici nu ştia exact cine lua acele decizii, dar fără el nu ar fi putut-o face.

El era cheia de boltă... o cheie de boltă. În acelaşi timp, era conştient că sub atenţia pe care i-o acordau, sub respectul pe care formal i-l arătau, exista un anumit dispreţ. Dispreţul pe care ţi-l stârneşte un om care poate doar să propună şi niciodată să dispună.

Un „conţopist”. Dar conţopistul ăsta nu era de dat afară.

Goddard făcu semn unui taxi, iar când maşina trase lângă trotuar se decise să se întoarcă la birou şi să ia de acolo o serie de documente foarte confidenţiale. Avea să le pună cu grijă pe fundul servietei şi să le ducă acasă.

Cifre. Cifrele lui. Cifrele firmei Genessee. Nu nume.

Ştia cum să se descurce cu cifrele.

Omul trebuie să se protejeze singur.

Andrew Trevayne sări din taxi şi intră în holul hotelului. Îi promisese lui Sam Vicarson că-l va chema la el în cameră, înainte de asta, însă trebuia să discute cu Bonner. Indiferent de ce afla de la Sam, Alan şi Mike Ryan, trebuia neapărat să se urce în acea seară în avionul închiriat de Doug şi să se ducă la Washington. Apoi, în funcţie de ce afla de la cei trei asistenţi ai lui despre Manolo, Jamison şi Studebaker, era foarte posibil ca de la Washington să se ducă la New York şi, în continuare, la Chicago.

Mitchell Armbruster. Aaron Green. Ian Hamilton.

Indiferent de situaţie, venise vremea să îl folosească pe Paul Bonner.

Bonner îl aştepta la bar. Întâlnirea urma să fie scurtă. Trevayne avea unele ezitări. Făcea, însă, ceea ce trebuia să facă. Folosindu-l pe Paul Bonner, Washingtonul avea să fie convins de „legitimitatea” faptului că, temporar, abandona subcomitetul. Dar mai era un aspect. Se angaja efectiv şi de bună voie în aproape acelaşi tip de manipulare pe care fusese chemat să-l dea în vileag – înşelăciunea premeditată. Diferenţa, aprecia el, consta în faptul că nu exista nici un profit financiar; pentru o vreme acest raţionament i se păru absolut justificabil. Mai existau însă şi altfel de „profituri”, de recompense la fel de importante. El nu avea nevoie de bani… Nu cumva urmărea cu asiduitate alte scopuri decât de a face bani?

Nu putea zăbovi prea mult asupra acestui subiect; hotărârea fusese luată.

Urma să retrăiască – pentru a obţine nişte informaţii – una dintre cele mai dificile perioade din viaţa lui.

În urmă cu şase ani, Phyllis se internase în spital pentru nişte analize. Pe atunci, mamografia nu fusese încă pusă la punct, iar ei îi apăruseră nişte noduli la sân. Încercase să se stăpânească şi să nu exteriorizeze ce simţea, conştient că cei mici bănuiau că situaţia era mult mai gravă decât li se spusese.

Acum, după şase ani, avea să-i prezinte lui Paul Bonner aceeaşi situaţie pretinzând că e de actualitate. O relatare vagă, înnegurată de îndoieli şi temeri. Şi o rugăminte: nu voia Bonner să participe la următoarele întâlniri ale subcomitetului cu doi dintre furnizorii firmelor General Motors şi Lockheed? Vor fi la Denver în următoarele câteva zile. Întrunirile aveau nevoie de „greutatea” lui Bonner. Sam Vicarson era pur şi simplu prea tânăr, iar Alan Martin nu avea, după toate aparenţele, suficientă autoritate. Asistenţii urmau să-l pună la curent şi astfel el, Andrew Trevayne, să se poată întoarce acasă, la nevastă.

Phyllis se interna într-un spital particular, vineri după-amiaza. Nimeni altcineva, în afară de Sam şi Alan, nu ştia nimic despre analize. Chiar şi celor doi tipi de la „1600”, care locuiau la proprietatea din Barnegat, li se spusese doar că Phyllis îşi făcea nişte investigaţii. Într-un fel sau altul, Trevayne urma să revină la Denver luni.

După ce goliră paharele, Andy constată că îi venea greu să-l privească pe Paul Bonner. Maiorul era sincer neliniştit pentru el,

acceptase să facă orice, numai să-l scape pe Andy de griji.

Of, Doamne! îşi zise Trevayne. În naţiunea asta de etichete omul ăsta este duşmanul meu. Şi totuşi, uită-te la ochii lui! Sunt înspăimântaţi – pentru mine.

Paul Bonner păşea agale pe coridorul hotelului, îndreptându-se spre camera lui. Descuie uşa, intră şi o închise, trântind-o cu atâta forţă încât două tablouri – nişte reproduceri jalnice alese de administraţia din Boise, complet lipsită de gust – vibrară pe perete. Se duse spre birou, unde trona permanent o sticlă de whisky şi îşi turnă un pahar plin.

Apoi încă unul, pe care îl goli la fel de repede.

Era perfect posibil, reflecta el, să rămână în cameră până la sfârşitul zilei, să mai comande o sticlă şi să se îmbete încet, dar sistematic.

Treaba asta, însă, ar încurca toate planurile. Risca să fie prea mahmur a doua zi dimineaţă la întâlnirea cu Alan Martin şi Sam Vicarson, care urmau să-i dea toate informaţiile necesare despre cei doi furnizori din Denver. Rahat! Ce tâmpiţi sunt castorii. Şi castorul şef care se preta la un joc murdar, un joc murdar foarte personal – acela de a construi un dig. Nu-l crezuse capabil pe Andrew Trevayne să se tăvălească într-o asemenea mocirlă. Nici măcar cei animaţi de o ură puternică nu şi-ar fi folosit nevestele pentru aşa ceva. Nu s-ar coborî niciodată la genul ăsta de şantaj sentimental. Nici un pic de demnitate, nici un pic de forţă adevărată.

Bonner îşi luă paharul, se aşeză pe pat şi puse mâna pe telefon. Îi dădu operatoarei numărul privat din Washington al generalului de brigadă Lester Cooper. În mai puţin de un minut obţinuse informaţiile esenţiale.

— … nevastă-sa e acoperirea. Zice că pleacă să fie cu ea; ar urma să se interneze, citez, într-un spital particular, am încheiat citatul; investigaţii pentru cancer. E o minciună.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, fir-aş al naibii, răspunse Bonner, dând pe gât restul de whisky din pahar.

— De ce? Nu crezi că eşti cam necioplit?!

— Fiindcă n-aţi auzit tot! zbieră Bonner; era conştient că îi vorbea prea tăios superiorului său, dar nu se putea abţine. Era prea furios pe Trevayne. Alan Martin a dispărut o zi şi jumătate; Vicarson a fost plecat două zile. Fără nici un fel de explicaţii. Pe

urmă, azi după-amiază, de cine naiba credeţi că dau aici, în Boise… de Mike Ryan. Se întâmplă ceva, generale. Pute.

Generalul de brigadă Cooper făcu o pauză înainte de a vorbi. Vocea lui trăda frică:

— Nu ne putem permite să greşim, Bonner.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule general, sunt un om cu experienţă; am interogat tot felul de indivizi, care de care mai şmecheri. Trevayne e un începător, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar abia învaţă să mintă. Îi venea greu să se uite la mine.

— Trebuie să aflăm unde au fost ceilalţi trei… Am să pun să se facă investigaţii la liniile aeriene. E necesar să aflăm.

— Lăsaţi-mă pe mine să fac asta, domnule general. Bonner nu voia ca amatorii de la Pentagon să intre în joc. Aici nu operează decât vreo şase linii aeriene. Aflu de la ele încotro au zburat ăia.

— Sună-mă imediat ce afli ceva. Misiune prioritară, maiorule. Între timp, o pun sub supraveghere pe nevastă-sa. Pentru orice eventualitate; în cazul în care tipul îşi face apariţia.

— Vă pierdeţi timpul, domnule. Fata e tare cooperantă. Echipa „1600” poate să jure că se duce să-şi facă nişte analize. O fi Trevayne ăsta un ticălos de mincinos, dar sunt convins că ştie cum să procedeze. E pe teren nou, acum, aşa că va fi prudent.

22

Sam Vicarson se rezemă de birou, în timp ce Trevayne se instala într-un fotoliu.

— Ei bine, consiliere, zise Andrew, ridicând privirea, ce-i cu întrevederea asta între patru ochi? Ce s-a întâmplat?

— Joshua Studebaker a făcut o greşeală acum patruzeci de ani şi ăştia îl pun acum să plătească. Tipul crede că toate hotărârile judecătoreşti date de-a lungul anilor s-ar putea duce pe apa sâmbetei dacă este chemat în faţa instanţei. Orice hotărâre de-a lui ar deveni suspectă în oricare tribunal din ţară.

Trevayne fluieră uşor.

— Dar ce-a făcut? L-a împuşcat pe Lincoln?

— Mai rău. A fost comunist. Nu genul radical, bun de scos în faţă, ci tipul marxistului instruit la Kremlin, cu arta organizaţiei de bază... Primul judecător de culoare de la vest de Munţii Stâncoşi şi-a petrecut cinci ani – cum zicea el – prin odăi slab luminate pentru a pregăti cazurile ce urmau să fie prezentate de colegii practicanţi, introducând în tribunale un limbaj manipulativ, în numele cauzei.

— Colegii lui practicanţi?

— A fost dat afară din barou în Missouri. Câştigase un apel la Curtea Supremă; după aceea, a devenit indezirabil. A trecut în clandestinitate, a aterizat la New York şi a intrat în mişcare. L-a prins febra roşie. Timp de cinci ani a crezut cu adevărat că acesta era răspunsul la întrebările lui.

— Şi ce-are asta de-a face cu Genessee Industries? Cu decizia în dosarul Bellstar?

Vicarson trase scaunul de sub birou şi se aşeză călare pe el, cu braţele sprijinite pe spătar.

— Avocaţii de la Genessee i-au dat de înţeles că îl au la mână. Foarte subtil. Ameninţări voalate, dar explicite, că îl puteau da în vileag.

— Şi tipul a marşat.

— Nu-i chiar atât de simplu, domnule Trevayne. De aceea am dorit să ne vedem singuri, fără ceilalţi... Nu vreau să scriu un raport despre Studebaker.

— Cred că n-ar strica să te explici, se auzi vocea tăioasă a lui Andrew. Nu poţi lua tu această decizie.

Sam Vicarson încercă să explice.

— Joshua Studebaker era un om la şaptezeci de ani. Un negru masiv, cu însuşiri minunate, fiul unui muncitor agricol itinerant pe nume Joshua, aşa cum şi tatăl acestuia fusese tot Joshua. În 1907, în timpul unuia dintre ultimele programe de reformă ale lui Theodore Roosevelt, tânărul Joshua a fost selecţionat pentru a primi o minimă educaţie la şcoală. Şcolarizarea, sponsorizată în mod excepţional de guvern, a durat şapte ani, cu şase ani mai mult decât anticipaseră contrareformiştii. Pe parcursul acelor ani băiatul a acumulat un bagaj enorm de cunoştinţe. La şaisprezece ani, însă, i s-a spus că s-a terminat; trebuia să fie recunoscător pentru ce i se oferise. Nu putea fi vorba de un drept dobândit prin naştere, mai cu seamă în anul 1914, în statul Missouri, SUA. Joshua Studebaker nu s-a dat bătut. A căutat, a cerşit, a furat şi s-a luptat pentru a continua studiile. În vremea aceea, se mutau din loc în loc, în funcţie de recolte, dar îşi continua şcoala. Trăia în sărăcie, prin hangare de cale ferată şi magazii cu acoperişuri din metal ruginit. La douăzeci şi doi de ani, Joshua Studebaker a găsit un mic colegiu experimental, care l-a pregătit pentru drept. La douăzeci şi cinci era avocat. La douăzeci şi şapte, uimise baroul din Missouri câştigând un apel la Curtea Supremă. Dar în Missouri nu era dorit. Curând a fost dat afară din barou. L-au pus la punct şi l-au învăţat să-şi vadă lungul nasului. Au urmat ani de restrişte; câştiga cu greu o bucată de pâine – preda când era posibil prin diverse şcoli, dar cel mai adesea făcea muncă fizică. Diploma de avocat nu mai avea nici o valoare. După anii ’20, avocaţii de culoare nu au mai avut nici un fel de căutare; cu atât mai mult unul dat afară din barou. Studebaker şi-a îndreptat paşii spre Chicago, unde a luat legătura cu discipolii lui Eugen Debs, care îşi trăia ultimii ani scriind şi ţinând conferinţe în rândurile intelectualilor socialişti. Talentele lui Joshua au fost remarcate de extremiştii din cercurile lui Debs, aşa că a fost trimis la New York – în miezul fierbinte al partidului comunist. În următorii cinci ani, a fost un manipulator juridic, ascuns sub anonimat, care a făcut treaba radicalilor fruntaşi. Se răfuia cu Edenul care îl izgonise atât de nedrept din grădina lui. Pe urmă a fost ales preşedinte Franklin Roosevelt. Marxiştii au intrat în panică deoarece Roosevelt s-a apucat să salveze sistemul capitalist, implementând cu îndrăzneală reforme sociale pe care leniniştii le considerau ale lor. Marxiştii i-au cerut lui Joshua Studebaker să intre într-o nouă etapă operaţională. I s-a dat

ordin să formeze o subcelulă elitistă, al cărei ultim scop era pregătirea unor echipe menite să dezorganizeze programele de reformă guvernamentale. Trebuiau sabotate birourile, taberele de lucru, centrele de distribuire a hranei; trebuiau furate dosare, trebuiau distruse arhivele cazurilor legate de dezvoltarea socială; urmau să se folosească toate metodele şi tacticile pentru întârzierea vindecării suferinţelor economice aduse de „depresiunea”, care îşi mai făcea simţit încă efectul. „Mi s-a părut îngrozitor că m-au ales pe mine”, îi spusese Joshua Studebaker lui Sam Vicarson. „Mi-au înţeles greşit zelul… Ca gânditor, ca strateg, poate că acceptam principiul violenţei. Dar nu puteam fi de acord cu el, când rezultatele loveau în cei neajutoraţi”. După ce a citit în ziar despre urmările unui incendiu devastator la un sediu al Civilian Conservation Corps din New York, Joshua Studebaker s-a dus la Ministerul Justiţiei. Venise vremea când fiii rătăcitori erau bine primiţi; vremea acceptării celor care puteau da un ajutor Administraţiei Roosevelt ca să elimine urmele doctrinei comuniste. Joshua corespundea. Fără multă tevatură a fost angajat de guvern şi şi-a recăpătat toate privilegiile juridice. Pentru prima oară în viaţă, Joshua Studebaker nu mai trebuia să fugă, nu mai trebuia să critice vehement ororile – reale şi nereale – care îl urmăriseră. Edenul a devenit o grădină productivă, fără nici un şarpe. Şi, în cele din urmă, ca şi cum cercul verificărilor s-ar fi închis, lui Joshua Studebaker i s-a acordat funcţia de judecător, o premieră pentru zona situată la vest de Munţii Stâncoşi, având în vedere că era vorba de un negru. Acest „experiment” nu ridica probleme – clientela fiind alcătuită în mare parte din muncitori forestieri aflaţi în trecere şi indieni tacomack. Totuşi nu se putea spune că nu era vorba de un post de judecător. Studebaker a fost „promovat” în Seattle abia mai târziu, culmea ironiei, în timpul demenţei McCarthy. Era revoltător ca un radical, cândva periculos, să fie astfel înaintat în funcţie. Treizeci de ani a luptat împotriva pledoariilor tipic avocăţeşti, domnule Trevayne. Vă garantez eu asta; uitaţi-vă la cărţile de drept, la argumentele juridice utilizate de mii de avocaţi în birourile de consultaţii juridice din ghetouri, din mahalalele oraşelor. Ştiu despre ce e vorba, domnule. Am fost şi eu acolo. De la interdicţia de a frecventa o anumită zonă până la detenţie, de la procese neîntemeiate până la drepturi restrictive, Studebaker a fost omul care s-a ridicat împotriva grupurilor ce îşi urmăresc doar interesele proprii. Totul poate fi periclitat, dacă

dăm în vileag ce a reprezentat el.

— De ce? întrebă Andrew, iritat. Pentru un lucru petrecut acum patruzeci de ani, Sam? Eşti iraţional.

— Nu, domnule, nu sunt! Nu s-a căit niciodată, nu a făcut nici o declaraţie publică, nu şi-a cerut iertare... Deciziile lui judecătoreşti au fost interpretate, din punct de vedere ideologic, ca fiind de centru stânga. Dacă i se dă în vileag trecutul, vor fi etichetate altfel.

Etichete. O naţiune de etichete, îşi zise Trevayne.

— Nu pricepi? continuă Vicarson. Nu de el îi pasă. Ce-l interesează cu adevărat e munca lui. Şi, indiferent de motive – sau chiar justificări – a avut o atitudine subversivă. În adevăratul înţeles al cuvântului. Aceasta pune sub semnul întrebării orice hotărâre majoră pe care a pronunţat-o.

— Şi ăsta-i motivul pentru care nu vrei să scrii raportul?

— Da, domnule. Trebuie să-l cunoaşteţi pentru a putea înţelege. E un om în vârstă; dar un mare om. Nu se teme pentru el; nu cred că anii care i-au mai rămas de trăit contează prea mult pentru el. Important e ce a realizat.

— Nu cumva uiţi ceva, Sam? întrebă Trevayne, rostind rar fiecare cuvânt?

— Ce anume?

— Hotărârea în dosarul Bellstar. N-ai spus că e plină de găuri? Chiar vrei să-i lăsam pe avocaţii de la Genessee să scape basma curată, deşi e vorba de un caz flagrant de corupţie?

Vicarson zâmbi trist.

— Părerea mea e că şi-au pierdut vremea degeaba. E posibil ca Studebaker să fi ajuns la aceeaşi hotărâre şi fără ei. Fireşte, nu vom afla niciodată, dar tipul e teribil de convingător.

— În ce sens?

— L-a citat pe Hofstader: antitrustul este „apetitul anemic pentru reformă”. Şi pe Galbraith: tehnologia modernă a adus cu sine „statul industrializat”. Competiţia, în sine, nu mai reprezintă un regulator intrinsec şi viabil. Uriaşele resurse economice cerute de tehnologia noastră determină o concentrare a finanţării... O dată acest lucru acceptat – şi legea trebuie să opereze cu chestiuni de ordin practic responsabilitatea de a acţiona ca regulator, ca protector al consumatorului revine guvernului şi legii. Civilizatorului, dacă vrei... În termeni simpli, ţara avea nevoie de produsele Bellstar. Compania se scufunda; doar Genessee Industries avea suficiente resurse economice pentru a-

şi asuma responsabilitatea.

— Ţi-a spus el asta?

— Aproape textual. N-a fost atât de limpede în sentinţă; cel puţin pentru mine. Mi-a spus că nu sunt un discipol prea strălucit.

— Dar dacă avea convingerea asta, de ce n-a spus doar atât? De ce a trebuit să-ţi mai povestească toate celelalte?

Sam Vicarson se ridică de pe scaun. Chipul lui exprima agitaţie şi stânjeneală.

— Din păcate, cred că eu l-am forţat. I-am spus că, dacă nu voi înţelege sentinţa în cazul Bellstar, dacă mi se va părea dubioasă – atunci va fi obligat să facă o clarificare publică. A refuzat categoric. M-am simţit îngrozitor, dar i-am spus că nu voi lăsa lucrurile aşa şi îl voi da în judecată.

— Şi eu aş fi procedat la fel.

Vicarson sta la fereastră şi privea cerul de deasupra oraşului Boise.

— Nu se aştepta la aşa ceva; cred că nu realiza că avem puterea de a-l chema în faţa instanţei.

— Nu ne-am folosit niciodată de acest prerogativ, spuse Trevayne.

Vicarson se întoarse:

— L-a şocat, domnule Trevayne. Arăta îngrozitor. Şi nu se gândea la el, crede-mă.

Trevayne se ridică de pe fotoliu, se postă în faţa tânărului şi rosti încetişor, dar ferm:

— Scrie raportul, Sam.

— Te rog…

— Nu-l înregistrezi. Mi-l dai mie. Un exemplar, zise Andrew îndreptându-se spre uşă. Ne vedem la ora opt. În camera mea.

23

Măsuţa de cafea servea drept birou comun. Rapoartele şi notele se aflau în dosare, în faţa fiecăruia. Şedinţa din camera lui Trevayne începuse cu descrierea lui Ernest Manolo, preşedintele Sindicatului strungarilor din sudul Californiei şi negociator cu drepturi depline din partea AFL-CIO[8], făcute de Martin. Potrivit spuselor acestuia, Ernest Manolo arăta ca un toreador.

— Umblă întotdeauna flancat de nişte picadori personali; doi zdrahoni.

— Gărzi de corp? întrebă Trevayne. Şi dacă da, în ce scop?

— Da, asta sunt şi are nevoie de ele. Ernie Durul – aşa i se spune, Ernie Durul – are o grămadă de duşmani în sindicatul lui.

— Mamă Doamne, dar de ce? se miră Andrew, care stătea pe canapea lângă Sam Vicarson. Le-a rezolvat o mulţime de probleme.

Vicarson se pregătea să intervină, dar Martin răspunse repede:

— Sam ştie. Ţine de biografia tipului. Apropo, flăcăule, îi zise Martin tânărului avocat, ai făcut treabă bună.

— Mersi, răspunse Vicarson, abătut. N-a fost greu. Când a candidat pentru funcţie, a pus în circulaţie o mulţime de materiale de propagandă.

— De aceea umblă peste tot însoţit de cei doi prieteni, continuă Martin. Ernie Durul are douăzeci şi şase de ani. A trebuit să treacă peste o mulţime de sindicalişti cu vechime ca să pună mâna pe funcţia asta. Or, multora nu le-a prea plăcut cum a procedat.

— Adică? întrebă Mike Ryan, care stătea vizavi de Martin.

— Mulţi dintre sindicalişti cred că a folosit bani murdari. Nu puteau fi decât murdari, aşa considerau ei, pentru că erau mulţi. Când a preluat funcţia şi-a adus un staff complet nou. Oameni tineri, deştepţi, cu facultate. Nu genul care să urle argumente pe la şedinţe, ci tipul de specialişti care prezintă documente cu grafice şi scheme bine întocmite. Nostalgicilor nu le plac chestiile astea.

---

[8] America Federation of Labor and Congress of Industrial Organization = organizaţie sindicală formată în 1995 (n. trad.).

— Şi, totuşi, spuse Andrew, le-a obţinut un contract destul de bun. Aşa se cheamă, Alan, nu?

— Aşa se cheamă şi problema lui Ernie Durul. Deopotrivă arma lui cea mai bună şi manevra lui cea mai suspectă… Niciodată nu s-a obţinut mai rapid o reglementare de acest fel la Genessee. Fără înfruntări majore, fără negocieri nopţi de-a rândul; când s-a parafat, n-a fost nici o sărbătorire; nu s-a dansat pe străzi de bucurie. Nimeni nu l-a felicitat; nici o vorbă bună de la veterani ca Meany şi băieţii lui din Consiliul Sindicatelor. Important este că reglementarea din sudul Californiei nu va fi utilizată ca îndrumar în altă parte.

Aplecându-se în faţă, Mike Ryan zise:

— Eu sunt inginer, nu analist al mişcării sindicale. E ceva neobişnuit în asta?

— Ba bine că nu, răspunse Martin. Orice contract de muncă important serveşte drept bază pentru negocierile următoare. Nu, însă şi acesta.

— De unde ştii? întrebă Trevayne.

— L-am încolţit pe Manolo. I-am spus că sunt mirat, ba chiar uimit că nu i s-au recunoscut meritele, că organizaţia Consiliului Sindicatelor din DC l-a pus pe linie moartă. I-am spus că îi ştiu pe câţiva dintre şmecherii ăia de-acolo că pot ridica problema… Manolo n-a vrut să audă de propunerea mea. De fapt, era al naibii de supărat. S-a băgat în graficele lui şi în statisticile privind forţa de muncă în regiune. A repetat de mai multe ori decât aş vrea să-mi amintesc că nătărăii de sindicalişti bătrâni nu pricep nimic din noile teorii economice jurisdicţionale. Ce e aplicabil în California nu poate fi şi în Arkansas… Ei, aţi început să pricepeţi?

— E omul lui Genessee. Ei l-au băgat acolo şi l-au cumpărat ca să facă ce vor ei, interveni Vicarson.

— Aşa procedează în toată ţara – inclusiv în Arkansas, zise Martin. Genessee Industries a hotărât să îşi controleze piaţa muncii. Am făcut o verificare de suprafaţă în această după-amiază, bazată pe tiparul regional al lui Manolo. E doar o analiză de suprafaţă, nu uitaţi, dar am găsit deja similitudini cu companiile şi filialele Genessee din douăzeci şi patru de state.

— Iisuse Hristoase, şopti Mike Ryan.

— Crezi că Manolo o să dea fuga să ne toarne la Genessee? Asta ne-ar putea crea probleme în clipa de faţă, spuse Andrew, încruntat.

— Nu cred. Nu pot garanta, dar după părerea mea ştie că se

află într-o situaţie critică. I-am spus că sunt absolut satisfăcut şi cred că a înghiţit gogoaşa. I-am dat de înţeles, totodată, că aş fi foarte fericit dacă întâlnirea noastră nu ar deveni subiect de discuţie publică. Dacă se implică şi alţii – mai ales conducerea de la Genessee – va trebui să rămân mai multă vreme la Pasadena… Cred că o să-şi ţină gura.

— Bun, deci aşa stau lucrurile cu Manolo. Ce-i cu Jamison ăsta din Houston, Mike?

Parcă ezitând, Ryan se întinse să ia dosarul de pe măsuţa de cafea. Apoi îl privi pe Trevayne, timp de câteva secunde fără să spună nimic. Expresia de pe faţa lui trăda nedumerirea, în cele din urmă, zise:

— Nu ştiu cum să formulez ce am de zis. Am ascultat relatarea lui Al şi m-am trezit încuviinţând din cap şi rostind în sinea mea „Da, sigur, exact aşa e”. Am avut impresia că Alan descria Houstonul. Şi, probabil, Palo Alto, Detroit, Oak Ridge şi alte vreo douăzeci de ateliere şi laboratoare Genessee. Înlocuiţi doar „pieţe de muncă” prin „comunitate ştiinţifică”, mânjiţi-i un pic mai mult pe judecători şi veţi constata că e acelaşi meci.

Michael Ryan ajunsese pe aeroportul internaţional din Houston folosind tot un avion închiriat de Douglas Pace. După ce făcuse o verificare la laboratoarele Genessee, îl găsise pe Ralph Jamison, specialist în metalurgie, la un club de iahting din Galveston Bay. Localul se afla în Megans Point, un fel de Riviera sudică, raiul texanilor îmbogăţiţi din petrol.

Ryan simulase surpriza revederii, iar Ralph Jamison nu bănuise nimic. Cei doi se împrieteniseră pe când se aflau la Lockheed. Două minţi strălucite. Firi expansive amândoi, erau dornici de distracţii şi de băuturi bune.

După-amiaza se preschimbă treptat în seară, iar apoi în noapte târzie. Lui Ryan i se părea că Jamison ocolea continuu întrebările legate de proiectele pe care le derula la Genessee, lucru frustrant, întrucât nu părea nicidecum firesc. Se întâmplă de cele mai multe ori ca specialiştii în aeronautică, mai ales cei care beneficiază de dosare speciale, să discute liber despre munca lor.

— Pe urmă mi-a venit o idee, Andy, zise Mike Ryan, întrerupându-şi povestirea. M-am hotărât să-i ofer o slujbă.

— Unde? întrebă Trevayne, zâmbind. Şi în ce ar fi constat?

— Dar, ce, parcă mai contează! Eram amândoi chercheliţi; el mai tare decât mine, din fericire… I-am dat de înţeles că aveam

sarcina să angajez personal pentru un laborator. Firma la care lucram, i-am zis eu, avea nevoie de un om ca el. De fapt, i-am spus, venisem special să-l caut. I-am oferit de trei ori, poate de patru ori mai mult decât îmi imaginam eu că poate câştiga la Genessee.

— Mda, te-ai arătat al naibii de generos, zise Alan Martin. Ce te făceai dacă accepta?

Ryan privi fix în jos, spre măsuţa de cafea. În ochii lui se citea tristeţea.

— Intuiam că nu va accepta, zise el, ridicând privirea. Sau că nu putea accepta.

Confruntat cu o ofertă incredibilă, pe deasupra fermă, venită din partea unui om care – beat sau treaz – n-ar fi făcut-o dacă nu primea autorizaţia necesară, Ralph Jamison trebuia să găsească nişte explicaţii pe măsura refuzului său ilogic. La început, cuvintele îi veniseră cu uşurinţă: lealitate, proiecte curente care îl implicau în activitatea firmei Genessee, probleme de laborator pe care nu le putea abandona…

Ryan para fiecare argument cu o iritare crescândă, până când Jamison – deja incoerent şi copleşit de faptul că nu-i venea să creadă că Ryan îi făcuse o ofertă atât de tentantă – şi-a dat drumul la gură, fără să vrea.

— N-ai cum să pricepi. Genessee a avut grijă de noi. De noi toţi.

— A avut grijă? repetă Trevayne cuvintele relatate de Mike Ryan. De ei toţi?… Cine anume?

Ce-a vrut să spună?

— A trebuit să pun cap la cap tot ce-am aflat. N-a spus nimic clar, cu o singură excepţie. Toate minţile strălucite, toţi specialiştii excepţionali, mai ales laboranţi şi proiectanţi, sunt plătiţi pe şest.

— Sau cum s-ar spune pe sub masă, zise Alan Martin.

— Da, răspunse Ryan. Şi nu cu sume derizorii, ci cu bani mulţi, depuşi îndeobşte în afara ţării, cam pe la Zurich sau Berna. Conturi bancare codificate.

— Venituri nedeclarate, interveni Martin.

— Cărora nu li se poate da de urmă, adăugă Sam Vicarson, fiindcă nimeni nu pomeneşte de vreo fraudă, iar Elveţia nu recunoaşte legile fiscale ale nici unei ţări. Chiar şi atunci când acestea sunt încălcate, din punctul de vedere al elveţienilor nu e vorba de nici o fraudă.

— Procedeul ăsta a demarat mai demult, din câte înţeleg eu, zise Ryan. Genessee identifică un nou venit, cu potenţial real şi se apucă să-i facă curte. Oh, mai întâi verifică persoana; lucrează încet, din aproape în aproape. Caută slăbiciuni – apropo, asta a recunoscut Ralph, dar vom ajunge şi acolo – iar când le găsesc le „polenizează” încrucişat cu gratificaţii sănătoase, dar ascunse. În zece-cincisprezece ani, un tip ajunge să aibă puşi deoparte vreo sută – o sută cincizeci de mii de dolari. Al naibii de ademenitor.

— Şi e inexorabil legat de Genessee Industries, zise Trevayne. E o cârdăşie; tipul face ce îi spune Genessee să facă. În caz contrar, se ajunge la altceva. Presupun că plăţile sunt făcute prin… să spunem nişte intermediari „consumabili”.

— Exact.

— Încearcă să faci o apreciere generală, Mike; cam câţi Ralph Jamison crezi că există acolo? întrebă Trevayne.

— Păi, dacă ne gândim, Genessee are o sută de instalaţii – generale şi filiale – ca laboratoarele de la Houston; nu la fel de mari, dar categoric foarte importante. Socoteşte la fiecare astfel de instalaţie şapte până la zece specialişti de marcă. Deci şapte sute până la o mie, în total.

— Şi indivizii ăştia controlează deciziile de proiectare, liniile de producţie? întrebă Trevayne, notând ceva într-un carnet.

— În ultimă instanţă, da. Ei poartă răspunderea pentru hotărârile din aceste domenii.

— Aşadar, pentru câteva milioane pe an, Genessee îşi asigură obedienţa unui sector puternic al comunităţii ştiinţifice, zise Andrew, mâzgălind peste cifrele pe care le scrisese. Nişte oameni care au puterea de control asupra, să zicem, peste o suta de instalaţii de proiectare, care la rândul lor iau decizii pentru toate uzinele Genessee şi filialele lor. Linii de asamblare şi contracte ce implică miliarde de dolari.

— Da. Presupun că numărul creşte an de an; tipii o încep de tineri. Pe chipul lui Ryan apăruse iarăşi acea expresie abătută şi nedumerită. Ralph Jamison e un caz trist, Andy. El nu e ca alţii. Are o mare problemă.

— Bea de stinge, zise Alan Martin, cu blândeţe, văzând durerea din ochii lui Ryan.

Ryan se uită la Martin, zâmbi şi făcu o pauză, înainte de a-i replica încetişor:

— La naiba, tipul e amator la capitolul ăsta. Iese şi el din casă de Anul Nou… Ralph e efectiv genial. Are contribuţii importante

în domeniul cercetării metalurgice – n-ajungeam noi niciodată pe Lună fără el – dar se consumă total muncind în laborator. I s-a întâmplat să lucreze şi şaptezeci şi două de ore la rând. Laboratorul ăla e viaţa lui.

— Şi asta era problema de care vorbeai? întrebă Andy.

— Da. Fiindcă nu mai are timp de altceva. Fuge de orice implicări personale: îi e o frică de moarte de ele. A avut trei neveste – alese repede. De la ele are patru copii. Femeile l-au stors cu pensii alimentare şi de întreţinere. Îşi iubeşte puştanii la nebunie şi îşi face atâtea griji pentru ei fiindcă se cunoaşte pe sine şi le ştie şi pe fetele cu care i-a făcut. Asta a recunoscut faţă de mine. În fiecare an, în februarie, se duce la Paris, unde un angajat Genessee îi dă douăzeci de mii peşin, pe care îi depune la Zurich, pentru copii.

— Şi ăsta e unul care ne-a ajutat să ajungem pe Lună, remarcă Sam Vicarson, calm, studiindu-l pe Trevayne. Toţi cei din cameră îşi dădeau seama că Sam se gândea la altă persoană.

Toţi ştiau că fusese la Seattle, Washington, să se întâlnească cu Joshua Studebaker.

Andrew acceptă cuvintele lui Vicarson, apelul lui mut şi se întoarse spre Ryan:

— Dar nu sugerezi să nu ţinem seama de informaţiile obţinute de la Jamison, nu-i aşa, Mike?

— Doamne fereşte, nici gând? zise Ryan, oftând din greu. Nu vreau să-l pun la zid, dar ce-am aflat despre Genessee Industries mă sperie îngrozitor; efectiv mă sperie. Ştiu ce se produce în atelierele şi în laboratoarele alea.

— E vorba de un aspect fizic, nu sociologic, interveni iute şi ferm Vicarson.

— Mai devreme sau mai târziu cele două aspecte se contopesc, dacă nu s-a şi întâmplat deja, răspunse Ryan.

— Mulţumesc, Mike. Vocea lui Trevayne lăsa de înţeles că pe moment preşedintele subcomitetului nu avea chef să mai discute pe marginea subiectului respectiv.

Vicarson se aplecă şi îşi luă dosarul.

— OK, cred că a venit rândul meu, zise el, ridicând din umeri cu un gest ce sugera mult mai mult decât simpla resemnare.

— Îmi permiteţi, vă rog? îl întrerupse Andrew.

— Ce e? făcu Sam mirat, uitându-se la Trevayne.

— Sam s-a întâlnit cu mine mai devreme. Raportul Studebaker

nu e complet. Nu încape îndoială asupra faptului că a fost abordat şi ameninţat de Genessee, însă nu ştim în ce măsură lucrul acesta a influenţat sentinţa în dosarul antitrust referitor la Bellstar. Judecătorul susţine că nu a existat nici o influenţă; justifică hotărârea judecătorească în termeni juridici şi filosofici, folosind definiţii contemporane. Ştim perfect că Ministerul Justiţiei nu a avut nici un interes să continue acţiunea sa, spuse Trevayne.

— Dar l-au contactat? întrebă Alan Martin, îngrijorat. Şi l-au ameninţat?

— Da.

— Cu ce l-au ameninţat? întrebă Ryan.

— Am să vă rog să mă mai păsuiţi cu răspunsul.

— E ceva chiar atât de ordinar? întrebă Martin.

— Cred că nu e relevant, zise Trevayne. Dacă se va dovedi relevant, raportul o va consemna.

Ryan şi Martin se uitară unul la celălalt, apoi la Vicarson. Martin i se adresă lui Trevayne:

— Aş fi cel mai mare dobitoc să mă apuc să pun la îndoială raţionamentul tău, Andrew, după atâţia ani.

— Bun, deci, ce mai e nou? întrebă Ryan, pe un ton degajat.

— Plec diseară la Washington. Paul Bonner crede că mă duc în Connecticut; am să vă explic… Genessee Industries elimină progresiv toate verificările şi balanţele. A venit vremea să ne ocupăm de senatorul Armbruster.

24

Generalul de brigadă Lester Cooper păşea pe aleea pietruită ce ducea spre intrarea unei case dintr-o suburbie a oraşului. Felinarul de pe pajişte era aprins; pe tăbliţa de metal de dedesubt, atârnată de o bară cu ajutorul a două lănţişoare, scria: „The Kriapps; 37 Maple Lane”. Senatorul Alan Knapp.

Mai e cel puţin încă un senator înăuntru, îşi zise Cooper, urcând treptele. Mută geanta diplomat în cealaltă mână şi apăsă pe butonul soneriei.

Knapp deschise uşa, vădit iritat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cooper, e aproape zece. Am zis ora nouă!

— N-am avut nimic nou până acum douăzeci de minute, răspunse generalul, scurt. Nu-i plăcea Knapp; era obligat să-l tolereze, nu să fie şi politicos. N-am considerat că e vorba de o vizită de curtoazie, domnule senator.

Knapp simula, cu greu, un zâmbet.

— OK, generale, las-o mai moale cu artileria. Poftim înăuntru... Scuză-ne dacă suntem cam supăraţi.

— Aveţi toate motivele, fir-ar să fie, remarcă generalul Cooper, păşind în hol.

Knapp intră în salon înaintea generalului. Elegantă cameră, comentă Cooper în sinea lui, văzând mobila rustică franţuzească, covoarele albe, moi şi acele Object d’art decorative împrăştiate peste tot. Knapp provenea dintr-o veche familie de bogătaşi.

Senatorul Norton, din Vermont, părea deplasat în această ambianţă. Colţuros şi necioplit, acest american din New England nu se potrivea nicidecum cu scaunul fin pe care era aşezat. Celălalt tip, însă – Cooper nu-l cunoştea – părea foarte dezinvolt pe canapeaua pe care se instalase. Purta un costum cu croială englezească, dintr-o stofă cu dunguliţe subţiri.

Cel de-al patrulea bărbat aflat acolo era Robert Webster de la Casa Albă.

— Pe Webster şi Norton îi cunoşti, generale. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Walter Madison... Madison, generalul Cooper.

Cei doi îşi dădură mâna. Knapp îi arătă lui Cooper un scaun şi spuse:

— Domnul Madison este avocatul lui Trevayne.

— Cum? făcu generalul de brigadă, privindu-l întrebător pe senator.

— E-n regulă, Cooper, îl linişti Norton, foindu-se pe scaunul tapiţat, fără a mai da alte explicaţii.

Webster, postat în picioare lângă pian, cu un pahar sondă în mână, se dovedi mai înţelegător:

— Domnul Madison e la curent cu problemele noastre; cooperează cu noi.

Generalul de brigadă îşi descuie servieta diplomat, o deschise şi scoase dinăuntru câteva pagini dactilografiate. Cu un gest elegant, Madison se instală mai bine, picior peste picior, întrebând calm:

— Ce mai face Andrew? N-am mai vorbit cu el de câteva săptămâni.

Cooper ridică privirea din hârtii. Se vedea limpede că întrebarea lui Madison i se părea absolut tâmpită:

— Are treabă, spuse el pe un ton sec.

— Ce-ai aflat? îl descusu Norton, nerăbdător. Se ridică şi se duse spre canapea – în capătul opus celui unde se afla Madison. Knapp se uita în continuare la Cooper; se aşeză pe un fotoliu, în dreapta generalului.

— Maiorul Bonner şi-a petrecut toată după-amiaza şi seara încercând să afle rezervările la avion făcute de subcomitet. Nu a găsit nici una. Gândindu-se că au folosit, poate, nume false, s-a apucat să verifice toţi pasagerii de sex masculin care au plecat şi au sosit din şi în aeroportul din Boise în ultimele zile. Toate identităţile s-au dovedit reale. A trecut la avioanele particulare; acelaşi răspuns. Cooper făcu o scurtă pauză; voia ca politicienii să remarce temeinicia cu care personalul Ministerului Apărării îşi îndeplinea sarcinile de serviciu. A interogat, apoi, câţiva piloţi, continuă el şi a aflat că mai există un aeroport folosit doar pentru zborurile necomerciale, dotat cu o pistă de mărime medie. O mie cinci sute de metri, suficient pentru jeturile mici. Este situat la vreo doisprezece kilometri de Boise. Se numeşte Ada County Airport.

— Generale? Era rândul lui Knapp să fie nerăbdător. Militarul folosea de obicei multe perifraze când venea vorba de o problemă pe care nu o rezolvase. Sunt convins că maiorul Bonner e un ofiţer competent, dar aş prefera să treci la subiect.

— Voi face şi asta, domnule senator, dar nu înainte de a vă oferi aceste informaţii, fiindcă e bine să le aveţi. Sunt strâns

legate de acţiunile subcomitetului.

— Îmi retrag cuvintele. Continuă, te rog.

— La Ada County traficul satisface, în principal, sfera firmelor. Planurile de zbor indică, în general, doar pilotul, compania şi, poate, cadrul de conducere care a comandat avionul. Rareori şi pasagerii. Iniţial, Bonner a crezut că intrase într-un impas. Trevayne cunoaşte o mulţime de oameni, care circulă cu propriile avioane; nu era greu ca membrii staff-ului său să fie pasageri neînregistraţi… Pe urmă, însă, i-a dat de capăt: două jeturi Lear, angajate pe numele de Douglas Pace.

Brusc, Walter Madison renunţă la poziţia picior peste picior şi se aplecă în faţă.

— Cine naiba mai e şi Douglas Pace ăsta? întrebă Norton.

— Cumnatul lui Trevayne, răspunse Walter Madison. Robert Webster fluieră uşor. Generalul Cooper se întoarse spre Knapp.

— Aşadar, Trevayne nu numai că a evitat toate liniile aeriene comerciale, dar pe deasupra a recurs la un aeroport izolat şi la planuri de zbor sub un alt nume.

Deşi nu era convins că precauţia lui Trevayne necesita această explicaţie sofisticată din partea lui Cooper, Knapp îl lăsă totuşi pe general să-şi savureze satisfacţia.

— Bună treabă… Şi de unde au venit avioanele astea? Cooper se uită în jos la hârtii:

— Potrivit informaţiilor obţinute, primul Lear a fost identificat la San Francisco, unde Controlul de Trafic Aerian a confirmat ca destinaţie a aparatului San Bernardino. La Controlul de Trafic Aerian nu s-a înregistrat nici o modificare a planului de zbor.

— Cum? făcu senatorul Norton, veşnic agasat de felul sec în care militarii se exprimau despre noţiuni care lui îi erau complet străine.

Webster, aflat tot lângă pian, se arătă din nou înţelegător; de data asta, în favoarea lui Norton:

— Un plan de zbor poate fi modificat la câteva minute după decolarea avionului, domnule senator. Informaţia respectivă este înregistrată de Controlul Traficului Aerian.

Norton îl privi peste umăr pe Webster cu un respect suspicios. Habar n-avea despre ce vorbea acesta. Cooper continuă:

— Cât timp avionul s-a aflat la San Bernardino, Trevayne a rămas în San Francisco. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Alan Martin.

— Ăsta-i contabilul şef de la firma Pace-Trevayne, din New

Haven, aşa-i? întrebă Knapp.

— Da, replică generalul. San Bernardino se află la douăzeci de minute de Pasadena. Uzinele Genessee; au existat o grămadă de probleme acolo.

Knapp se uită la Norton.

— Continuă, generale, făcu el.

— Jetul Lear a plecat joi dimineaţa, cu destinaţia Boise, Idaho. A rămas la aeroportul Ada County doar o oră şi a decolat apoi în direcţia Tacoma, Washington. Bonner confirmă că în acel moment Alan Martin s-a întors, iar Sam Vicarson, avocatul acela tânăr, a fost scos din scenă.

— Tacoma! strigă Norton, furios. Ce dracu’ mai e şi în Tacoma?

Robert Webster goli paharul; se cam ameţise. Privindu-l de sus pe dezordonatul senator din New England, spuse:

— Domnule senator Norton, Tacoma se afla în statul Washington. La o oră de mers cu maşina, pe coasta Oceanului, se găseşte un oraş numit Seattle. Exact lângă oraş se află un complex de clădiri, cu garduri de trei metri de jur-împrejur. Întâmplarea face că locul are legătură cu Genessee Industries. Se numeşte Bellstar.

— Oh, Doamne! exclamă Norton, fără să se mai uite de astă dată la asistentul de la Casa Albă. Se holba la Knapp, care i se adresa generalului Cooper:

— Cum e cu al doilea jet Lear? Ai date despre el?

— Absolut totul, răspunse Cooper. Avionul a venit la Boise de la aeroportul internaţional din Houston. Punctul de origine este Dulles Airport. Informatorii noştri de la Potomac Towers ne-au comunicat că un inginer specialist în aeronautică, pe nume Michael Ryan, a lipsit de la serviciu. Bonner confirmă că Ryan şi-a făcut apariţia în Boise.

— Înseamnă că Ryan a fost la Houston, zise Alan Knapp, încetişor. Putem presupune că s-au dus la laboratoarele Genessee. Acolo există registre de evidenţă. Hai să aflăm cu cine s-au întâlnit acolo, zise el, ridicându-se şi îndreptându-se spre un birou elegant, pe care se afla un telefon franţuzesc. Ştiu pe cine trebuie să sun.

— Nu te mai obosi, domnule senator. Am sunat noi, deja. Ryan nu s-a dus la laboratoare.

Knapp se opri şi se întoarse spre Cooper:

— Eşti sigur? Vreau să zic, de unde eşti atât de sigur?

— Şi noi ştim pe cine să sunăm. Eu, vreau să spun. Cei doi se priveau fix. Şah mat. Ofiţerul de carieră îi spusese răspicat acestei oficialităţi alese că există uşi pe care militarii le pot deschide fără nici un efort, în timp ce politicienii nici nu le pot găsi măcar. Knapp înţelese.

Existau asemenea uşi.

— Perfect, generale. Ryan n-a fost la laboratoare. Unde a fost, atunci? De ce s-a dus la Houston?

— Cum am aflat abia acum o oră că nu a fost la firma Genessee, n-am avut timp să mă interesez.

— Dar poţi s-o faci?

— Repet, e nevoie de timp.

— N-avem timp! interveni Norton, de pe canapea. Fir-ar să fie! Trăim vremuri grele!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi cu tâmpeniile! zbieră Knapp.

— Ia stai un pic!

— Bine, bine! se înmuie Knapp. Iartă-mă, Jim… Dumneata ce crezi că trebuie făcut, domnule general?

— Mă gândeam că o să stăm de vorbă… Şi o să analizăm bine situaţia.

Robert Webster plecă de lângă pian şi zise:

— Trevayne trimite un analist financiar de marcă la Pasadena. Ca să vadă pe cine? Şi de ce?… Un inginer aeronautic – unul dintre cei mai buni, apropo – la Houston. Se prea poate ca Ryan să nu fi mers la laboratoare, dar e limpede că a fost la Houston să vadă pe cineva care are legătură cu ele… Şi un avocat la Bellstar. E periculos. Nu-mi place deloc, remarcă Webster sorbind din paharul proaspăt umplut. Trevayne se apropie de jugulară, mormăi el.

— Eu cred – începu Walter Madison, rezemându-se de spătarul canapelei – că ar trebui să vă reamintiţi cu toţii că Andrew nu ar putea, nu poate să descopere altceva decât cazuri de corupţie minoră. Şi ar fi foarte bine să reuşească. I-ar satisface firea puritană.

— Cam evazivă exprimarea, Madison, zise Knapp întorcându-se la scaunul lui. Îşi amintea cât de nedumerit fusese avocatul la audierea aceea, cu luni în urmă. Îl uimea acum calmul lui.

— E pur şi simplu adevărat. Din punct de vedere legal, orice costuri suplimentare la Genessee au fost extrem de bine justificate. Or, el asta verifică; asta îl interesează. Am stat

săptămâni întregi şi am examinat toate întrebările venite de la Congres. Am folosit cei mai buni oameni pentru a analiza fiecare problemă. Un furt minor, da; Andrew îl va depista. Dar nimic mai mult.

— Se presupune că eşti un om cumsecade, zise Norton. Sper ca aceia care cred asta să nu se înşele.

— Vă asigur că sunt, domnule senator. Onorariul meu stă mărturie.

— Eu tot vreau să aflu ce-a urmărit Trevayne. Vei afla, generale? întrebă senatorul Knapp.

— În patruzeci şi opt de ore.

25

Vineri dimineaţa se afla la Washington şi nimeni nu ştia asta. Jet Lear a aterizat la Dulles la şapte şi jumătate, iar la opt şi zece Trevayne intra în casa închiriată din Tawning Spring. A făcut un duş, s-a schimbat şi a stat o oră liniştit, să-şi adune gândurile şi să se mai destindă după oboseala acumulată în timpul zborului cu avionul de la Boise. De obicei, lucra bine sub tensiune, deoarece se străduia să evite ca tensiunea şi epuizarea să fie simultane – epuizarea mentală. Era conştient acum că, în următoarele câteva zile, trebuia să fie atent. Se putea foarte uşor ca mintea şi imaginaţia lui să fie cuprinse de o stare de anxietate care l-ar împiedica să gândească limpede.

Telefonă şi ceru un taxi, cu care se deplasă la Washington, la clădirea Senatului.

Era ora zece şi douăzeci şi cinci; Senatorul Mitchell Armbruster urma să revină la birou în câteva minute. Nu mai avea nimic important în program. Armbruster trebuia să apară cel târziu la zece şi jumătate, pentru întâlnirea de rutină, de vineri dimineaţa, cu staff-ul lui.

Andy stătea pe coridor lângă uşa lui Armbruster şi aştepta. Rezemat de perete, răsfoia fără chef *Washington Post.* Şi de data asta editorialul critica lucrările Congresului; Camera era condamnată pentru atitudinea indecisă pe care o avea, iar Senatul înfierat pentru eludarea chestiunilor pertinente.

Sfârşit de noiembrie la Washington; perfect normal.

Trevayne îşi dădu seama că Armbruster îl zărise primul. Mic şi îndesat, senatorul se oprise practic din mers; rămăsese încremenit locului de mirare. Sesizând brusc lipsa oricărei mişcări în jurul lui, Trevayne ridică ochii din ziar.

Armbruster îşi reluă atitudinea degajată şi relaxată, apropiindu-se de Trevayne. Zâmbi cald, dar scurt, cum făcea el şi îi întinse mâna lui Trevayne.

— Domnule Trevayne, ce surpriză plăcută. Credeam că eşti în statul meu şi că savurezi minunăţiile pitoreşti ale Pacificului.

— Am fost, domnule senator. Apoi m-am dus în Idaho. Am socotit însă necesar să fac o scurtă întoarcere neplanificată… Ca să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

După ce îşi dădură mâna, Armbruster îl privi întrebător pe

Trevayne, fără să mai zâmbească.

— Ce abordare directă… Din păcate, agenda mea pe ziua de azi e plină. Poate mâine dimineaţă. Sau, dacă vrei, am putea bea ceva pe la cinci şi jumătate. Cina e dată.

— Permiteţi-mi să vă sugerez că este foarte urgent, domnule senator. Am nevoie de ajutor şi de sfatul pe care mi-l puteţi oferi în virtutea funcţiei dumneavoastră. E vorba despre statisticile legate de forţa de muncă din nordul Californiei.

Pentru o fracţiune de secundă, Mitchell Armbruster încetase parcă să mai respire. Tăcu câteva momente, cercetând din priviri chipul lui Trevayne.

— Prefer să nu discutăm aici, în biroul meu… Hai să ne întâlnim peste o oră.

— Unde?

— Rock Creek Park. Lângă pavilionul de afară. Ştii unde?

— Da, ştiu. Peste un ceas… A, domnule senator, încă o sugestie. Ar fi bine să ascultaţi întâi ce am să vă spun şi abia după aceea să luaţi legătura cu alte persoane.

— Am remarcat deja că eşti foarte direct, domnule Trevayne… Voi păstra tăcerea; asta pentru că te cred un om de onoare. Asta am spus-o şi cu alte ocazii. În timpul audierii.

— Da, aşa e. Peste un ceas, domnule.

Cei doi bărbaţi se plimbau pe aleea străjuită de copaci în Rock Creek Park; tipul scund şi bondoc îşi aprindea tot timpul pipa. Trevayne îşi dădu seama că pipa era pentru Armbruster un fel de cârjă psihologică. Îşi amintea cum, în timpul audierii, Armbruster se tot jucase cu ea – sucind-o practic neîncetat, ba curăţind-o de resturile arse, ba ştergând-o cu atenţie. Acum, aici, în Rock Creek Park, la plimbare pe alee, o ţinea între dinţi atât de strâns încât muşchii maxilarului îi ieşeau în evidenţă.

— Prin urmare, ai ajuns la concluzia că am profitat de funcţia pe care o am pentru a realiza avantaje personale, zise Armbruster calm, privind drept în faţă.

— Aşa e, domnule. Nu ştiu cum m-aş putea exprima altfel. Aţi determinat finanţarea maximă ce putea fi suportată de Genessee Industries; v-aţi asigurat că este suficientă pentru stoparea şomajului – oricum, vă sprijineau economiştii; şi pe urmă, aţi garantat sumele. A trebuit să obţineţi sprijin atât din partea sindicatelor, cât şi a conducerii. Aşa aţi câştigat alegerile.

— Şi a fost ceva rău în asta?

— A fost o înşelătorie politică, cu costuri enorme. Ţara va plăti

pentru asta mult timp de-acum încolo… Da, eu zic că a fost rău.

— Oh, ce vă pasă vouă, bogătaşi fără griji?! Cum rămâne cu miile de familii pe care le reprezint? În anumite zone, şomajul ajunsese la 12-13%! Era o prioritate pentru electoratul de acolo şi sunt al naibii de mândru că am putut fi de folos. E nevoie să îţi amintesc că sunt cel mai în vârstă senator din statul California, tinere?… Dacă vrei să ştii adevărul, Trevayne – Armbruster făcu o pauză şi ridică privirea spre Andy, chicotind gutural, cum îi era obiceiul – eşti cam ridicol.

Trevayne râse şi el cu poftă, dar sesiză expresia dură şi iscoditoare din ochii lui Armbruster.

— Cu alte cuvinte, sunt ridicol fiindcă nu-mi dau seama că ce aţi făcut dumneavoastră a fost o dovadă de strategie bună – „bună” în toate sensurile cuvântului – şi de viziune economică sănătoasă? Şi în concordanţă cu obiectivele industriei de apărare?

— Ai perfectă dreptate. Perfectă dreptate, tinere.

— A fost o chestiune de priorităţi? O urgenţă… impusă de starea electoratului?

— Eşti aproape poetic. Păi, normal dacă nu judeci.

— Vreţi să spuneţi că asta se întâmplă zilnic.

— De câteva sute de ori pe zi, ceea ce ştii şi dumneata la fel de bine. În Cameră, în Senat, în fiecare agenţie din Washington. De ce naiba crezi că ne găsim în oraşul ăsta?

— Chiar şi cu asemenea sume extraordinare de bani?

— Specificarea aceasta e relativă.

— Contracte în valoare de sute de milioane, asta e tot relativ?

— Unde naiba vrei să ajungi? Parcă ai fi un puşti de zece ani.

— Doar o singură întrebare, domnule senator. Cât de des sunt perfectate cu Genessee Industries aceste aranjamente fezabile economic şi sănătoase politic? Mă refer la întreaga ţară.

Mitchell Armbruster se opri. Se aflau pe un mic podeţ de lemn, construit peste unul dintre pârăiaşele din Rock Creek Park. Armbruster stătea în picioare lângă balustrada din stejar şi privea apa care curgea dedesubt. Scoase pipa din gură şi o scutură, bătând-o de lemn.

— De-asta ai apărut… aşa neprogramat, remarcă el, fără nici un fel de emoţie.

— Da.

— Ştiam că aşa e… de ce eu, Trevayne?

— Fiindcă am putut face legătura concretă şi uşor de probat.

Cred că e doar o coincidenţă că s-a întâmplat aşa. Sincer, aş fi preferat să fie altcineva; numai că n-am timp.

— Timpul e chiar atât de important?

— Dacă ceea ce cred eu s-a întâmplat, da, e important.

— Eu sunt neînsemnat. Lupt pentru supravieţuirea politică, pentru a putea susţine un punct de vedere pe cale să dispară. E important să fac asta.

— Povestiţi-mi.

Tacticos, Armbruster scoase o pungă de tutun din buzunarul sacoului şi se apucă să-şi umple pipa. Îl privi de câteva ori pe Trevayne, iscoditor, întrebător. În cele din urmă, îşi aprinse pipa, rezemându-se cu coatele de balustrada podeţului.

— Ce crezi că e de povestit? Intri într-o organizaţie, înţelegi hotărârile ei, regulile fundamentale. Pe măsură ce mergi mai departe, descoperi că pentru a realiza anumite obiective acele hotărâri trebuie neapărat ocolite. Altminteri, nu-ţi poţi face treaba. Dacă eşti devotat acelor obiective, adică implicat pasional, devii o fiinţă foarte frustrată. Începi să te îndoieşti de propriile tale capacităţi, de virilitatea ta politică. Ai senzaţia că ai devenit eunuc… Apoi, după un timp – la început foarte subtil – ţi se spune că există modalităţi, dacă încetezi să mai zbieri din gura aia mare şi liberală. Dacă încetezi să întorci totul cu josul în sus prin argumentele tale retorice. Dacă înveţi să fii mai conciliant… E uşor să asimilezi; ei numesc asta procesul de maturizare. Tu, în schimb, îţi zici că faci în sfârşit ceva. Vezi binele pe care îl faci; dai doar un pic, dar primeşti atât de mult în schimb… Fir-ar să fie, zău că merită! Hotărârile capătă numele tău, amendamentele la fel. Tu vezi binele… doar binele.

Armbruster obosise practic de propria lui logică, analizată şi reanalizată permanent în mintea lui mereu activă. Trevayne ştia că trebuia să-l enerveze, să-l facă să reacţioneze.

— Cum e cu Genessee Industries?

— Asta e cheia! exclamă Armbruster, întorcând brusc capul spre Andy. E pâlnia… Acceptată de toţi; ce să-ţi spun mai mult? E gaura de mină pe care o umplem mereu cu apă, nu seacă niciodată… Înseamnă Mamă, Dumnezeu, Ţară, Liberali, Conservatori, Republicani, Democraţi, Bull Moose[9], Comunele, toate la un loc! E răspunsul la foamea oricărui animal politic… Şi lucrul cel mai straniu e că face treabă bună. Asta e cu adevărat

---

[9] Membru al partidului condus de Theodore Roosevelt în campania prezidenţială din 1912 (n. trad.).

remarcabil.

— Nu cred că asta aţi ales, domnule senator.

— Bineînţeles că nu, tinere!… Mai am încă doi ani de mandat; pe urmă, nu mai candidez. Voi avea şaizeci şi nouă de ani. E destul… Atunci, poate, am să stau liniştit şi am să analizez.

— Având funcţia de director la Genessee?

— Probabil. De ce nu?

Trevayne se rezemă cu spatele de balustradă şi îşi scoase ţigările. Armbruster îi oferi foc.

— Mulţumesc… Daţi-mi voie să pun totul în perspectivă, domnule senator.

— Fă chiar mai mult decât atât. Ieşi din grafic; urmăreşte-i pe profitori; exact ceea ce trebuie să facă subcomitetul dumitale. Genessee nu intră în categoria lor. O fi firma asta prea mare, dar produce. Se prezintă bine la orice control minuţios.

Era rândul lui Trevayne să râdă. Zgomotos şi batjocoritor.

— Se prezintă bine la orice control şi verificare fiindcă e prea mare şi mult prea complicat să poată fi verificată! Ştiţi şi dumneavoastră la fel de bine ca mine ce se întâmplă în… cum aţi zis? – „fiecare agenţie din Washington”. Steagul nu va fi arborat, domnule senator, deşi Genessee Industries, „gaura de mină”, este cel de-al cincizeci şi unulea stat. Diferenţa constă în faptul că celelalte cincizeci îi sunt îndatorate. Obligate, cred, într-un mod foarte periculos.

— Exagerezi.

— Ba nu, atenuez. Genessee nu are nici o constituţie, nici un sistem bipartid, nu are verificări şi balanţe… Ce vreau să aflu de la dumneavoastră, domnule senator, este cine sunt prinţii. Cine cârmuieşte acest regat autonom şi independent, în permanentă expansiune? Şi nu mă refer la structura corporaţiei.

— Nu ştiu ca vreo persoană… să cârmuiască. În afară de conducerea firmei.

— Care conducere? I-am cunoscut şi eu; până şi pe tipul cu banii, Goddard. Chestia asta n-o cred.

— Mă refer la comitetul director al firmei.

— E prea simplu. Ăştia sunt doar nişte cărţi de vizită la un dineu.

— Ei, atunci, nu-ţi pot răspunde. Am spus „nu pot” şi nu „nu vreau” să-ţi răspund.

— Sugeraţi cumva că lucrurile s-au cam… răsturnat?

— Mda, cred că expresia e mult mai precisă decât îţi închipui

dumneata.

— Cine reprezintă Genessee în faţa Senatului?

— Oh, Doamne, zeci de oameni. Genessee figurează în cel puţin douăsprezece comitete. E factorul predominant din domeniul aviaţiei.

— Aaron Green?

— L-am întâlnit pe Green, fireşte. Nu pot spune că nu-l cunosc.

— El e de fapt tipul cu socotelile?

— E proprietarul unei agenţii de publicitate, dacă la asta te referi. Şi mai are alte zece sau douăzeci de firme.

— N-a fost un calambur, domnule senator. Socotelile la care mă refer eu depăşesc domeniul publicitar, deşi pot fi considerate ca parte a lui.

— Nu prea te înţeleg.

— Am stabilit că Aaron Green administrează între şapte şi douăsprezece milioane pe an – poate chiar mai mult – cu scopul de a convinge birocraţia din Washington de motivarea patriotică a firmei Genessee Industries şi…

— Toţi banii înregistraţi.

— Cei mai mulţi îngropaţi. Oricine are acest gen de responsabilitate fiscală deţine, în general şi autoritatea aferentă.

— Faci presupuneri.

— Categoric. Despre sume incredibile de cheltuieli mărunte. An după an… Green ţine hăţurile?

— Fir-ar să fie, băiete, cauţi răufăcătorii cu luminarea! „Conducători”, „regate”… Cel de-al cincizeci şi unulea stat! Armbruster izbi violent cu pipa de balustradă, scuturând resturile de tutun. Nişte bucăţele de scrum aprins îi căzură senatorului pe mână, dar Armbruster, furios, nu părea să simtă durerea arsurii.

— Ascultă-mă bine. În toată cariera mea politică, m-am ciocnit cu mahării! N-am dat înapoi. Citeşte câteva dintre discursurile pe care le-am rostit la convenţii! Eu am fixat strategia politică! Dacă mai ţii minte, un grup întreg de politicieni de dreapta m-au lăsat pur şi simplu baltă la cea de-a cincizecia convenţie! N-am şovăit; aveam dreptate!

— Mi-aduc aminte. Aţi fost un erou.

— Aveam dreptate. Asta contează… Dar greşeam în acelaşi timp. Nu te aşteptai să auzi asta, aşa-i? Am să-ţi spun şi unde greşeam. N-am încercat să înţeleg. Nu m-am străduit suficient să ajung la rădăcinile gândirii lor, la temelia temerilor lor. N-am încercat să folosesc forţa raţiunii. M-am mulţumit doar să

condamn. Am descoperit răufăcătorii, am ridicat sabia mâniei şi am distrus hoardele lui Lucifer… Câţiva oameni foarte destoinici au ieşit din sală în acea zi şi nu s-au mai întors niciodată.

— Faceţi cumva o paralelă?

— Bineînţeles, tinere. Îţi închipui că ţi-ai găsit răufăcătorul – emisarul lui Lucifer. Răufăcătorul dumitale este un concept – grandoarea. Şi eşti gata să tragi în ţeapă pe oricine acceptă vreo latură a ei, scoţând sabia mâniei tale… Or, asta poate fi o eroare tragică.

— De ce?

— Fiindcă firmei Genessee Industries i se datorează o bună parte din binele social. Nişte realizări foarte progresive. Ştiai, bunăoară, că datorită firmei Genessee există în cele mai nenorocite ghetouri din California clinici pentru drogaţi, centre de îngrijire medicală pe timpul zilei, unităţi medicale mobile? Ştiai, spune?! Un centru de perfecţionare la Cape Mendocino, pentru foşti puşcăriaşi, considerat drept model în activitatea de reabilitare socială? Genessee îl finanţează, domnule Trevayne. Există chiar şi Clinica „Armbruster” de cercetare în domeniul cancerului, din San Jose. Da, îmi poartă numele, Trevayne; eu am convins firma Genessee să doneze terenul şi o bună parte din echipament… Coboară sabia, tinere.

Trevayne se întoarse cu spatele, pentru a evita să-l privească pe Mitchell Armbruster. Pentru a nu fi obligat să contemple un individ care vânduse voturile a milioane de oameni pentru nişte bucăţi de marmură a căror valoare se scade din impozit.

— Atunci, nu văd de ce ar fi rău să se spună totul pe faţă! Să ştie toată ţara ce noroc are. Lumea va afla deopotrivă de produsele superioare ale firmei Genessee, dar şi de operele ei filantropice.

— Fă asta şi ai să vezi că vor opri programele.

— De ce? Fiindcă li se mulţumeşte public?

— Ştii şi dumneata la fel de bine că ori de câte ori comunitatea oamenilor de afaceri se angajează în asemenea proiecte îşi rezervă dreptul de a difuza doar acele informaţii pe care ea le consideră necesare. Ar fi distruşi.

— Ar fi suspecţi.

— Cum doreşti. Cei care pierd sunt amărâţii din ghetouri şi din mahalale. Vrei să porţi răspunderea pentru aşa ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule senator, eu vreau ca cineva să-şi asume răspunderea.

— Nu toată lumea are norocul dumitale, Trevayne. Nu putem sta toţi cu nasul pe sus, în poziţii atât de privilegiate, de unde să privim în jos, superiori şi detaşaţi, de ce nu şi cu dispreţ – la lupta ce se dă dedesubt. Cei mai mulţi dintre noi ne angajăm în această luptă şi facem tot ce ne stă în putinţă. Spre binele altora şi al nostru, deopotrivă.

— Domnule senator, n-am de gând să discut cu dumneavoastră în contradictoriu pe tema filosofiei utilitariste. Dumneavoastră sunteţi orator, eu – nu. Poate că, de fapt, nici nu avem motive de dispută. Spuneaţi că mandatul dumneavoastră expiră peste doi ani; eu am la dispoziţie cam două luni ca să închei raportul. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, cred că aţi acţionat cu bună-credinţă; aţi contribuit la binele multor oameni. Se prea poate ca dumneavoastră să fiţi de partea îngerilor şi eu cel care face pacte cu Lucifer. Cine ştie?!

— Facem toţi ce putem. Şi cât putem mai bine.

— Repet, cine ştie?! Nu vă băgaţi peste cele două luni ale mele şi o să fac şi eu tot ce-mi stă în putinţă să nu vă creez nici o problemă în cei doi ani care v-au mai rămas. Un compromis simplu, domnule senator.

Jetul Lear în care călătorea Trevayne urcă rapid până la altitudinea de croazieră de 11 660 metri. Urma să aterizeze la aeroportul din Westchester în aproximativ o oră. Se hotărâse să îi facă o surpriză lui Phyllis, care se afla la Darien Hospital. Avea nevoie de prezenţa ei odihnitoare, de confortul umorului ei blând, de raţionalitatea ei esenţială. Voia, totodată, să-i aline temerile; lui Phyllis îi fusese frică, însă, altruistă, nu-l împovărase cu temerile ei.

Apoi, a doua zi dimineaţă, după-amiază sau seara urma Aaron Green.

Mai rămâneau doi.

Aaron Green, New York.

Ian Hamilton, Chicago.

26

Maiorul Paul Bonner se trezi dându-i ordine generalului de brigadă Lester Cooper. Ordine de a folosi doar cei mai buni agenţi CID[10] pentru a acoperi zona dintre Pasadena, Houston şi Seattle. Şi asta pentru a interoga personalul de la Genessee sau Bellstar în legătură cu diferitele chestiuni discutate la şedinţa din San Francisco. La Houston, întrucât se stabilise deja că Ryan nu se dusese la laboratoare, agenţii trebuiau să ia legătura cu personalul NASA. Imposibil ca Ryan să nu fie cunoscut măcar de câţiva dintre cercetătorii de marcă; poate aşa izbuteau să dea de capătul firului.

Bonner sugeră chiar şi ce acoperiri să folosească aceşti agenţi: Subcomitetul primise tot felul de ameninţări – scrisori, telefoane etc. Era genul de acoperire care ducea cu uşurinţă la conversaţii ample. Civilii sunt dornici întotdeauna să ajute armata când vine vorba de protecţia cuiva. Simpla încredere înfrângea toate reticenţele, mai ales când ancheta nu avea nimic de-a face cu ei.

Imposibil să nu apară ceva.

În cazul în care apărea, Bonner îl rugase pe general să-l anunţe înainte de a întreprinde ceva sau de a trece la confruntări. Îl cunoştea pe Andrew Trevayne mai bine decât Cooper, mai bine decât oricine de la Apărare. În consecinţă, le putea da sugestii bune.

Generalul de brigadă era încântat să poată împărţi răspunderea cu „tânărul tiran”.

Ultima cerere pe care Bonner i-a adresat-o superiorului său a fost aceea de a i se pregăti un avion de vânătoare de la baza Forţelor Aeriene din Billings, Montana.

Dacă va deveni necesar, îl va urmări pe Andrew Trevayne.

Şi avea să devină necesar dacă va afla pe cine se dusese să vadă Trevayne. Că plecase la Washington, ştia – aflase din planul de zbor înregistrat de Controlul Traficului din Ada County – dar pe cine?

Exista o şansă să afle, însă trebuia să aştepte până dimineaţa. Lua micul dejun cu Alan şi Sam; se întreba dacă va fi prezent şi Mike Ryan. După micul dejun, Martin şi Vicarson aveau o ultimă

[10] Criminal Investigation Departament (n. trad.).

şedinţă scurtă la Boise; se întâlneau cu toţii la aeroport să ia un avion la amiază, cu destinaţia Denver.

În cele aproximativ două ore pe care urma să le aibă la dispoziţie, maiorul Paul Bonner voia să întreprindă nişte acţiuni de recunoaştere.

Paul îi petrecu cu privirea pe Alan Martin şi Sam Vicarson, care părăseau restaurantul hotelului pentru a se duce la întâlnirea de lucru din Boise. Aşteptă până cei doi ieşiră pe uşă, se ridică rapid de la masă şi porni după ei. În holul hotelului, Martin se opri la standul de ziare, în timp ce Vicarson se duse la biroul de informaţii. Bonner stătea cu spatele la ei, prefăcându-se că studiază afişele cu „Distracţii nocturne”. După treizeci de secunde, Vicarson se întoarse lângă Martin şi porniră amândoi spre ieşire. Bonner se duse la fereastră, de unde îi văzu suindu-se într-un taxi.

Intenţiona să cerceteze întâi camera lui Vicarson. Sam părea ceva mai apropiat de Trevayne sau, oricum, era persoana căreia Andy îi delega mai multă autoritate. Dacă recepţionerul îl va refuza, Bonner îi va spune că Sam uitase nişte documente importante. La recepţie, se afla acelaşi funcţionar care îi înregistrase când sosiseră împreună. Dacă tipul se lăsa greu, Bonner era decis să-l facă praf arătându-i câteva legitimaţii trase în plastic.

Când Bonner ceru cheia, funcţionarul i-o întinse fără să-i ceară explicaţii.

Ajuns în camera lui Vicarson, începu cu sertarele biroului. Goale, constată Bonner zâmbind. Sam era tânăr. Trăia cu ce păstra în valiză şi în dulap.

Valiza era plină de lucruri nespălate: cămăşi, şosete şi lenjerie de corp. Vicarson nu era doar tânăr, ci şi neîngrijit, constată Bonner.

Închise valiza, o luă de pe pat şi, cum masa de lucru era cea mai apropiată, se hotărî să caute în singurul sertar existent. Se folosise hârtie de scris, nu şi plicuri. Luă coşul şi scoase dinăuntru două foi mototolite.

Pe una dintre ele erau cifre cu semnul dolarului alături. Bonner îşi dădu seama că era vorba de informaţii legate de un subfurnizor al firmei Lockheed, despre care îi auzise, de altfel, discutând.

Şi pe cealaltă erau cifre, dar nu dolari. Şi câteva însemnări: „7. 30-8. 00 Dls; 10. 00-11. 30 SA Qu. Date-Grn. NY”.

Bonner privea la foaia de hârtie. Cifrele „7. 30-8. 00” reprezentau ora de sosire a lui Trevayne; aflase asta de la Controlul Traficului Aerian de pe aeroportul Ada. Grupajul „10. 00-11. 30 SA Qu.” era indescifrabil. La fel şi ultima însemnare „Date – Gm. NY”. Scoase un pix şi copie cuvintele pe o foaie curată, o împături şi o vârî în buzunar. Mototoli la loc cele două hârtii şi le aruncă în coşul pe care îl puse jos, pe podea.

Atacă apoi dulapul lui Vicarson: despărţi pantalonii de sacouri şi se apucă să caute prin buzunare. Găsi ce căuta în buzunarul de la piept al celui de-al doilea sacou. Era o foaie împăturită meticulos, ruptă dintr-o agendă micuţă, amestecată cu nişte tichete de bagaje. Exact genul de însemnare pe care şi-o face un tip inteligent, dar neglijent, când vrea să nu uite ceva ce i se pare vital. Iată ce scria acolo: „Armbruster. US $ 178 mii. Dublări. Nici o rugăminte de la Apărare. Un răstimp de şase luni. Garanţii confirmate de cont. Şef de la J. G., L. R. Plătit L. R. US$ 300. L. R. Oferă date supl. Despre Pasadena, Bellstar etc. Preţ – 4 cifre”.

Bonner se holba la notiţă, din ce în ce mai furios. Oare chiar Sam Vicarson se întâlnise cu „L. R.” într-o pivniţă aglomerată şi prost luminată din San Francisco, unde putea rău a haşiş, iar barmanul îţi schimba bucuros bancnotele mari în mărunţiş? I se spusese oare lui Sam că putea să-şi ia câte notiţe poftea, cu condiţia să nu-i ceară lui „L. R.” să scrie ceva? Şi „L. R.” îi turnase pesemne lui Vicarson gogoriţa cu stomacul spulberat şi cu dorinţa arzătoare şi justificabilă de a fura de la oricine se putea fura? Sam nu era doar tânăr şi neglijent; mai era naiv şi amator, deopotrivă. Plătea pentru supoziţii şi minciuni şi pe urmă uita să îşi distrugă notiţele. Bonner îşi arsese carneţelul. Ce uşor e să uiţi – mai cu seamă când eşti un castor cretin.

Maiorul se hotărî numaidecât să îşi pună în aplicare ameninţarea; intenţiona să îl găsească pe „L. R.” şi să-i facă praf stomacul. Dar asta mai târziu.

Acum, trebuia să dea de Trevayne. Andrew trebuia să priceapă că şobolanii de canal se îndeletniceau cu minciuni. Minciunile şi jumătăţile de minciuni erau marfa lor. Găseşte oponenţi şi dă-le hrană – frânturi, fărâme, aperitive, întotdeauna cu promisiunea că vor urma informaţii vitale, absolut explozive.

Mai bine, creează oponenţi.

Trevayne nu se afla la căpătâiul unei neveste bolnave – ce artificiu ieftin şi grosolan – ci la Washington pentru a se întâlni cu senatorul din California. Armbruster era un om destoinic, un

prieten al firmei Genessee, un prieten puternic. Dar era senator şi senatorii se sperie uşor. Pretind că nu e aşa, dar de fapt se sperie mereu.

Bonner băgă în buzunar notiţa lui Vicarson şi ieşi din cameră. Ajuns jos în hol, înapoie cheia la recepţie şi se duse la un telefon cu plată; nu putea folosi aparatul din camera lui – la hotel, numerele se înregistrează. Sună la aeroport şi ceru serviciul de operaţii.

Avionul de vânătoare de la Forţele Aeriene din Billings, Montana, trebuia să fie pregătit numaidecât. Planul de zbor – direct Andrews Field, Virginia. Permis prioritate absolută, Ministerul Apărării.

Pornind spre lift pentru a se duce în camera lui, unde urma să îşi facă bagajul, în mintea lui Paul Bonner se formulaseră două motive pentru care trebuia să dea de Trevayne. Unul profesional, celălalt personal.

Trevayne se implicase, iar o dată cu el implicase şi nenorocitul ăla de subcomitet al lui, într-o vânătoare de vrăjitoare care trebuia să înceteze imediat. Intraseră în nişte jocuri pe care nu le înţelegeau. Nu ştiau regulile junglei. Castorii nu au cum să le cunoască.

Celălalt motiv era acea minciună foarte personală.

Dezgustător.

27

Phyllis Trevayne stătea pe fotoliu şi îl asculta pe soţul ei care vorbea patrulând încolo şi încoace prin salonul spitalului particular.

— Pare ca un extraordinar monopol, cu protecţie statală şi federală.

— Nu doar protecţie, Phyl. Participare. Participare activă a legislativului şi a juridicului. Asta înseamnă mai mult decât un monopol propriu-zis. E ca un fel de cartel gigantic, care nu poate fi definit.

— Nu înţeleg. Chestie de semantică.

— Nu şi când unul dintre rezultate este alegerea unui senator vârstnic din cel mai populat stat din ţară. Sau când o hotărâre pronunţată de un jurist eminent compromite Ministerul Justiţiei. Această hotărâre – chiar dacă în cele din urmă se face apel împotriva ei şi este anulată – va costa milioane… miliarde, până să treacă prin instanţă.

— Ce vrei să afli de la ultimii doi? Green şi Ian Hamilton?

— Probabil cam acelaşi lucru. La niveluri diferite. Armbruster a folosit termenul „pâlnie”, referindu-se la firma Genessee. Cred că se aplică şi în cazul lui Aaron Green. Green este pâlnia în care se toarnă sume enorme din banii casei, iar el îi alocă, an de an… În schimb, pe mine Hamilton mă sperie. E consilier prezidenţial de ani de zile.

Phyllis sesiză teama din glasul soţului ei. Se dusese la fereastra de lângă pat şi stătea rezemat de pervaz, cu faţa aproape lipită de geam. Era o după-amiază înnorată. Până seara avea să ningă.

— Cred că ar trebui să fii prudent, înainte de a formula nişte ipoteze.

Andy întoarse capul spre soţia lui, zâmbindu-i cu afecţiune, oarecum uşurat.

— Dacă ai şti tu de câte ori nu mi-am repetat asta în minte; e lucrul cel mai dificil.

— Păi, e normal să fie aşa.

Telefonul aflat pe noptieră sună. Phyllis se duse să răspundă. Andy rămase lângă fereastră. Numai patrula 1600 şi doctorul ştiau că era acolo. Nimeni altcineva.

— Sigur că da, Johnny, zise Phyllis, dându-i receptorul soţului ei. E John Sprague.

Trevayne plecă de lângă fereastră. Doctor în medicină, John Sprague era un prieten cu care copilărise la Boston. Prieten atunci, ca şi acum. În plus, medicul lor de familie.

— Da, Johnny?

— Nu ştiu ce intenţii ai momentan, dar operatoarea zice că te caută cineva la telefon. Dacă nu eşti aici, convorbirea e preluată, în mod normal, de medicul soţiei tale. Pot să mă descurc, Andy.

— Cine e la telefon?

— Un tip pe care îl cheamă Vicarson.

— Extraordinar băiatul ăsta.

— O fi. Are şi bani de convorbiri interurbane.

— Ştiu, sună de la Denver. Poţi să ceri să-mi dea legătura aici sau trebuie să mă duc la centrală?

— Te rog! Bineînţeles că se poate. Închide. O să sune peste două secunde.

— E plăcut să dai lovitura.

— E şi mai plăcut să ai bani. Hai închide odată, bogătaşule. Trevayne apăsă pe butonul telefonului. Ţinând receptorul în mână, se întoarse spre Phyllis:

— E Sam Vicarson. Nu i-am spus că vin aici. Urma să-l sun eu mai târziu, după ce termina cu şedinţele. E la Denver, acum. Nu credeam că a terminat, deja.

După felul în care vorbea soţul ei, Phyllis îşi dădu seama că era foarte tulburat.

Se auzi sunetul telefonului: scurt, aproape ca un semnal.

— Sam?

— Mi-am încercat norocul, gândindu-mă că ai venit acolo cu maşina; de la aeroport mi-au spus că Jetul Lear mergea la Westchester.

— S-a întâmplat ceva? Cum au mers întâlnirile cu subfurnizorii firmelor GM şi Lockheed?

— Şedinţe scurte şi la obiect. Trebuie să realizeze costuri mai bune; i-am ameninţat că altminteri vor avea parte de penalizări. Dar nu de-asta am sunat. E vorba de Bonner.

— Ce-a făcut?

— A plecat.

— Cum?!

— A şters-o pur şi simplu. N-a venit la şedinţe, a părăsit hotelul din Boise azi-dimineaţă şi n-a apărut la întâlnirea cu noi,

la aeroport. Nici un cuvânt, nici un mesaj, nimic. Ne-am gândit că e bine să ştii.

Andy strânse receptorul în mână. Încerca să judece rapid; îşi dădea seama că Vicarson aştepta instrucţiuni.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Azi-dimineaţă la micul dejun, în Boise.

— Cum ţi s-a părut?

— Bine. Un pic cam tăcut, dar în regulă. Cred că era obosit sau mahmur. Urma să ne întâlnim la aeroport. N-a venit.

— S-a discutat şi despre mine?

— Normal. Cât de îngrijoraţi suntem pentru soţia dumitale, ce bine te ţii într-o astfel de situaţie; chestii de genul ăsta.

— Atâta tot?

— Nu, a întrebat cu ce zbor ai plecat aseară; zicea că ai nişte legături tare proaste, că ar fi putut să-ţi facă rost de un jet de la Apărare, ca să…

— Şi la asta cum ai răspuns, Sam? îl întrerupse Trevayne, tăios.

— Nici o problemă. I-am spus că noi n-am ştiut. Am luat-o în glumă, zicând că, la banii dumitale, probabil că le-ai dat naibii de legături… şi ţi-ai cumpărat un avion.

Andy mută receptorul în cealaltă mână şi îi făcu semn lui Phyllis să-i aprindă o ţigară. Îi vorbea lui Vicarson calm şi sigur pe el:

— Ascultă-mă bine, Sam. Uite ce vreau să faci. Trimite o telegramă, o telegramă de rutină, superiorului lui Bonner… Nu. Stai aşa; nu ştim cine e ăla. Adresează-o ofiţerului care răspunde de personalul Ministerului Apărării. Scrie că presupui că lui Bonner i s-a dat un concediu, pentru un motiv oarecare. Întreabă cu cine să luăm legătura la Washington dacă avem nevoie de ajutor. Dar să pară că ideea ne-a venit după aceea, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Sigur. Tocmai am remarcat că lipseşte. Probabil că nici nu ne-am fi dat seama, dacă nu urma să luăm masa împreună, sau aşa ceva.

— Exact. Precis aşteaptă o reacţie din partea noastră.

— Dacă acolo se ştie că a dispărut.

Mario de Spadante, în cămaşă, şedea la masa din bucătărie. Nevastă-sa, o femeie obeză, strângea farfuriile; fiică-sa, tot

obeză, puse o sticlă de Strega în faţa tatălui ei. Fratele mai mic al lui Mario şedea în faţa acestuia şi bea cafea.

Mario le făcu semn cu mâna soţiei şi fiicei să iasă din încăpere. Rămas singur cu fratele lui, turnă lichidul galben într-un pahar de coniac şi ridică privirea.

— Continuă. Fii clar şi precis.

— Nu prea mai am ce să-ţi spun. Întrebările mi s-au părut dubioase: Unde e domnu’ de Spadante?... Nu putem discuta decât cu domnul de Spadante... Ca şi cum cineva n-ar fi vrut decât să afle unde eşti. Pe urmă, când am auzit că sunt de la Torrington Metals – acolo lucrează fratele lui Gino – ne-am dumirit. Tipul ăla, Pace, partenerul lui Trevayne, era cel care dorea informaţia.

— Şi i-ai spus că sunt în Miami.

— I-am indicat şi hotelul, ăla unde tipii ăia zic de fiecare dată că tocmai ai plecat.

— Bun. Deci, Trevayne s-a întors pe Coasta de Est?

— Aşa se pare. Nevastă-sa e la un spital din Darien. Analize pentru cancer.

— Mai bine i-ar face lui nişte analize. Trevayne e un om bolnav; habar n-are cât de bolnav e.

— Spune, Mario, ce vrei să fac?

— Află exact unde stă în Darien, sau dacă nu cumva face naveta de la Greenwich ori la vreun motel. În Darien mişună destui indivizi ca el... Când îl găseşti, dă-mi de ştire. Înainte, n-are nici un sens să mă cauţi. Am fost în Vegas; sunt stors, Augie, stors.

Augie de Spadante se ridică de la masă.

— Mă duc acolo. Am să te sun... Dacă îl găsesc în după-amiaza asta?

— Suni. Nu asta ţi-am spus?

— Dar eşti lefter.

— Îmi revin repede... Prea multă lăbăreală, până acum; prea multe rahaturi din astea alternative. E vremea să-l zgâlţâim pe Trevayne. Abia aştept. Îmi mai scot pârleala pentru acum nouă ani... Papiţoi obraznic! Vită încălţată! înjură de Spadante, scuipând pe masa din bucătărie.

28

Cina de la spital n-a fost asemeni celor obişnuite în spitale. John Sprague trimisese o ambulanţă – fără sirenă – la cel mai bun restaurant din zonă; maşina se întorsese cu două tăvi de muşchi de vită şi languste, împreună cu două sticle de Chateauneuf du Pape. Doctorul Sprague îi reaminti totodată prietenului său din copilărie că se apropie donaţiile de Anul Nou. Phyllis încerca şi ea să-l facă pe soţul ei să discute altceva decât problemele legate de subcomitetul acela care îl absorbea cu totul, dar nu reuşi. Vestea dispariţiei lui Paul Bonner îl nedumerea şi îl înfuria deopotrivă pe Andy.

— Dacă i-a venit ideea, pur şi simplu, să-şi ia liber câteva zile? Poate că s-a săturat şi el. Din câte îl cunosc, nu m-ar mira s-o fi făcut.

— Da, dar nu după povestea sfâşietoare pe care i-am turnat-o deunăzi. Era gata să pună în mişcare tot corpul militar al armatei, să facă orice i-aş fi cerut. Întâlnirile alea două la care l-am rugat să se ducă erau o nimica toată pe lângă ce ar fi fost în stare să facă pentru mine.

— Dragul meu, zise Phyllis, punând paharul de vin pe măsuţa cu rotile şi cuibărindu-se pe fotoliu cu picioarele sub ea. Cuvintele lui Andrew o neliniştiseră. Îmi place de Paul. Oh, ştiu că are concepţii total opuse şi că voi doi vă contraziceţi tot timpul, dar îmi place de el... Nu l-am văzut niciodată furios. Pare întotdeauna atât de drăguţ, gata să râdă cu poftă şi să se distreze. Dacă te gândeşti bine, s-a purtat foarte frumos cu noi.

— Unde vrei să ajungi? Sunt de acord cu tine.

— Şi, totuşi, cred că e tare supărat, dacă e în stare să facă ce face.

— De acord cu tine. Altceva.

— Nu mi-ai spus până acum că i-ai turnat povestea aia atât de... sfâşietoare. Mi-ai zis că i-ai comunicat doar că fac nişte analize.

— N-am vrut să dau mai multe detalii, fiindcă nu sunt prea mândru de ce am făcut.

— Nici eu, să ştii... Motiv pentru care revin la Paul. Dacă zici că a acceptat povestea aia despre mine, iar acum a dispărut fără să sufle o vorbă, cred că a aflat adevărul şi încearcă să dea de tine.

— Exagerezi, ce naiba!

— Nu tocmai. Cred că Paul are încredere în tine – a avut încredere în tine. Nu era de acord cu tine, dar avea încredere în tine. Dacă e aşa furios cum bănuim amândoi, nu se va mulţumi cu explicaţii incomplete sau amânate pe mai târziu.

Trevayne înţelegea logica soţiei lui. Corespundea perfect cu firea lui Paul Bonner. Un om care îşi studia semenii, îi clasifica şi le dădea etichete doar după ce era convins că li se potriveau, îi înfrunta pe cei care îi luau în batjocură raţionamentul şi nu se baza decât pe el însuşi. Totuşi, ipoteza lui Phyllis pleca de la ideea că Paul aflase adevărul – adevărul despre ea. Era imposibil. Doar trei oameni ştiau asta. Sam Vicarson, Alan Martin şi Mike Ryan. Imposibil.

— Nu se poate, zise Andy. N-are cum să ştie.

— Minţi, Trevayne, zâmbi Phyllis.

— Mint, dar am început să mă pricep. Paul m-a crezut. Se instalară mai bine în fotolii şi Andy dădu drumul la televizor să vadă ştirile de la ora şapte.

— Poate aflăm că a plecat din Boise şi a declanşat cine ştie ce război pe undeva. După mintea lui, asta ar fi o tactică diversionistă, zise Trevayne.

— Cum dai mâine de Green? De unde ştii dacă e în oraş?

— Nu ştiu. Deocamdată… Dar am să iau legătura cu el. Plec la Barnegat cam peste o oră; Vicarson aşteaptă să-l sun la zece. O să-mi spună ce-a putut afla despre Green, aşa că împreună o să găsim cumva o soluţie… Ştii, Phyl, în ultima săptămână am descoperit un lucru foarte interesant.

— Spune-mi şi mie, abia aştept.

— Zău, vorbesc serios, zise Andy, ducând la buze paharul cu vin. Părea oarecum distrat. Toate tâmpeniile astea despre aşa-numita activitate de culegere a informaţiilor secrete, sau spionaj, cum vrei să-i spui, e de fapt ceva foarte simplu; adică, de-a dreptul copilăresc. Ca un joc. Bău şi puse paharul la loc pe măsuţa cu rotile. Privind spre soţia lui – acea fiinţă atât de drăguţă şi de înţelegătoare – adăugă repede: numai că la jocul ăsta nu participă copii.

Mario de Spadante şedea în pat şi se uita la ştirile de la ora şapte. O strigase pe nevastă-sa de două ori. Prima oară, ca să-i aducă nişte Coca-Cola de la gheaţă, iar a doua oară ca să împingă televizorul ceva mai încolo, astfel încât crucifixul de aur

de deasupra pernei să nu se mai reflecte pe ecranul aparatului. Apoi îi spuse că vrea să se culce. Femeia ridicase din umeri; de ani de zile dormeau în camere separate. De fapt, trăiau în lumi diferite. Aproape că nici nu-şi vorbeau, decât la nunţi şi la înmormântări sau când veneau pe la ei nepoţeii. Dar ce casă frumoasă avea acum. Cu grădină mare şi bucătărie spaţioasă; ba chiar şi o limuzină, cu şofer.

Intenţiona să coboare în bucătăria spaţioasă, să gătească ceva şi să se uite la televizorul ei. Poate îi va telefona vreunei prietene, de la elegantul aparat franţuzesc de pe poliţa de marmură.

În primele trei minute ale jurnalului nu fusese nimic important, iar Mario ştia că în următoarele douăzeci şi cinci de minute n-aveau să fie decât „umpluturi” presărate cu reclame. Luă telecomanda şi închise televizorul. Era obosit, dar din alte motive decât cele pe care i le spusese fratelui său. Se oprise în Las Vegas; cu amorul isprăvise repede, descotorosindu-se iute de târfa cu care era. Îl asaltau telefoanele. Nici nu se apropiase de mesele de joc, fiindcă unul dintre apeluri fusese de la Webster, omul de legătură de la Casa Albă. Fusese nevoit să plece din Vegas miercuri, cu un zbor de noapte, la Washington.

Până şi flegmaticul Webster începea să-şi cam piardă cumpătul. Mario înţelese că toată lumea stătea cu mâinile în sân şi făcea planuri. Pentru orice eventualitate.

Tâmpenii!

Există o vreme de trăncănit şi o vreme de tăiat în carne vie. Terminase de montat microfoane la sistemul electric de la Barnegat.

Trevayne trebuia să cadă. Acum.

Un raport cuminte de la alt subcomitet îmbârligat, primit cu calm şi respect de la cei care îl cereau – îngropat şi uitat. Aşa se vor petrece lucrurile.

Soneria telefonului îl agasa pe de Spadante. Enervarea îi trecu, însă, repede, văzând butonul aprins care indica linia lui personală. Toată lumea ştia că numărul acesta era folosit doar pentru chestiuni importante.

— Da?

— Mario? Augie la telefon. E aici.

— Unde?

— La spital.

— Eşti sigur?

— Absolut. În parcare, e o maşină închiriată, cu o etichetă adezivă pe care scrie Westchester Airport. Am verificat. A fost luată azi după-amiază la trei şi jumătate. Pe numele lui.

— De unde suni?

Fratele lui de Spadante îi spuse.

— L-am pus pe Joey să stea la pândă, adăugă el.

— Rămâi unde eşti. Zi-i lui Joey să se ia după el, dacă îl vede că pleacă; să nu-l scape cumva! Dă-i lui Joey numărul de-aici. Vin cât pot de repede.

— Ascultă, Mario. Sunt doi tipi la spital. Unul afară, la intrare, celălalt undeva înăuntru. Tipul ăsta iese din când în când.

— Ştiu. Ştiu cine sunt tipii. Or să se care de-acolo într-o jumătate de oră. Spune-i lui Joey să nu se arate.

De Spadante ţinu apăsat cu degetul butonul telefonului, după care îi dădu drumul. Formă numărul privat al lui Robert Webster, de la Casa Albă. Webster se pregătea să plece acasă şi se enervă constatând că de Spadante sunase la numărul acela.

— Ţi-am spus, Mario.

— Bagă de seamă. Vorbesc eu acum. Sper că nu vrei să te trezeşti cu două hoituri pe cap!

Cu expresii grosolane, aproape necodificate, de Spadante îi dădu ordin să-i scoată numaidecât de-acolo pe cei doi de la patrula 1600. Nu-i păsa cum, numai să-i ia de-acolo.

Mario puse receptorul în furcă şi se dădu jos din pat. Se îmbrăcă repede şi, după ce îşi pieptănă părul rar, deschise sertarul de sus de la birou de unde scoase două obiecte: un revolver calibru 38 şi o bucată de metal negru, cu patru inele legate unul de altul, deasupra unei bucăţi plate de fier, cu striuri.

Cu pumnul încleştat, această armă albă putea smulge falca unui om. Cu palma deschisă, obiectul acesta sinistru smulgea carnea de pe oase.

Beneficiind de o autorizaţie specială, jetul F-40 ateriza pe pista cinci a Bazei Andrews a Forţelor Aeriene. La capătul pistei de aterizare avionul viră şi se opri. Maiorul coborî, îi făcu cu mâna pilotului şi porni repede spre jeepul care îl aştepta.

Paul Bonner îi ordonă şoferului să îl ducă imediat la Baza de operaţii. Şoferul apăsă pe acceleraţie fără să crâcnească. Maiorul părea un tip dur, genul de individ cu care n-avea nici un rost să încerci să fii prietenos.

Bonner intră rapid în Baza de operaţii şi ceru să i se pună la

dispoziţie un birou pentru zece-cincisprezece minute. Ofiţerul de serviciu, un locotenent-colonel care doar cu câteva minute în urmă sunase la minister să afle „ce mama măsii de autorizaţie specială are papagalul ăsta de Bonner”, îi oferi biroul lui. Locotenent-colonelul aflase ce autorizaţie avea maiorul Bonner de la un aghiotant al generalului de brigadă Lester Cooper.

Paul îi mulţumi locotenent-colonelului, când acesta închise uşa de la birou, lăsându-l singur. Maiorul puse numaidecât mâna pe telefon şi formă numărul privat al lui Cooper. Se uită la ceas. Arăta două şi patruzeci de minute, ceea ce pe Coasta de Est însemna şase fără douăzeci. Îşi propti receptorul sub bărbie şi se apucă să îşi potrivească ceasul după ora locală; nu apucă să termine, că Cooper răspunse la telefon.

Generalul era furios; despotul de la Pentagon n-avea nici un drept să ia decizii care să-l ducă peste trei sferturi din ţară, fără să aibă permisiunea de a face acest lucru.

— Domnule maior, cred că se cuvine să primim o explicaţie, zise generalul, pe un ton sec şi concis, ştiind că Bonner se aştepta la această mustrare.

— Nu cred că avem timp de aşa ceva, domnule general.

— Ba, eu cred că da! Ţi-am satisfăcut cererea cu avionul de la Billings la Andrews. Acum, cred că ai face mai bine să ne explici... Nu te-ai gândit că şi eu trebuie să dau nişte explicaţii?

— Nu, nu m-am gândit, minţi Bonner. Nu vreau să ne certăm, domnule general; încerc să fiu util, pentru noi toţi. Şi cred că pot face asta, dacă reuşesc să dau de Trevayne.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— A primit informaţii de la un psihopat.

— Cum? De la cine?

— Unul dintre oamenii lui Goddard, acelaşi care a tratat şi cu noi.

— Oh, Doamne!

— Ceea ce înseamnă că tot ce-am aflat noi ar putea fi o mare gogoriţă... Tipul e bolnav, domnule general. Nu umblă după bani; trebuia să-mi fi dat seama când a cerut atât de puţin. Dacă ce ne-a turnat nouă ar fi fost la obiect, putea să ceară de trei ori mai mult şi nici n-am fi crâcnit.

— Ce ţi-a turnat dumitale, domnule maior. Nu nouă. Insinuarea lui Cooper îi dădu de gândit lui Paul Bonner. Nu i se mai întâmplase să treacă prin aşa ceva.

— Bine, domnule general. Ce mi-a turnat mie... Dar ce am

aflat de la el, v-am transmis dumneavoastră, care aţi acţionat în consecinţă. Eu n-am acces în cercurile alea.

Lester Cooper îşi stăpâni furia. Într-un fel Bonner îl ameninţa. Prea multe ameninţări; generalul se cam săturase de ele. Nu era capabil să facă faţă acestor asalturi permanente de subtilităţi.

— Nu e vorba de nesubordonare, domnule maior. Nu făceam decât să mă refer la domeniul informaţiilor secrete. Suntem solidari în afacerea asta.

— Care afacere, domnule general?

— Lasă, ştii foarte bine! Erodarea influenţei militare; scăderea accelerată a necesităţilor de apărare. Suntem plătiţi pentru a menţine standardul de pregătire a acestei ţări şi nu pentru a asista cum se dezintegrează!

— Ştiam eu că aşa sunteţi, domnule general, zise Bonner. Şi nu minţea, ci avea doar mari dubii în privinţa capacităţii superiorului său de a face faţă situaţiei. Cooper scuipa clişeele Pentagonului, de parcă ar fi fost revelaţii biblice. Tipul nu era chiar sigur pe sine, or împrejurările necesitau o stabilitate perfectă. În acest moment de îndoială, Bonner luă o hotărâre care nu era de datoria lui să o ia. Nu-i va dezvălui lui Cooper motivele reale pentru care venise la Washington. Cel puţin deocamdată, până discuta cu Trevayne.

— … din moment ce ai catadicsit să fii de acord, domnule maior, te aştept la mine în birou pe la orele 19. 00. Adică peste un ceas şi un sfert, zise Cooper.

— Domnule general, dacă e ordin, mă supun, desigur. Dar ţin să subliniez, domnule, că fiecare minut scurs fără a-l căuta pe Trevayne poate avea consecinţe grave… De mine, ascultă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, iar Bonner înţelese că, în fine, câştigase.

— Ce-ai să-i spui?

— Adevărul – aşa cum îl văd eu. A discutat cu cine nu trebuia. Un psihopat. Şi, poate nu doar cu unul. Dacă această sursă este caracteristică pentru celelalte contacte pe care le are – şi probabil că este, căci toţi se cunosc între ei – trebuie să i se spună că primeşte date deformate.

— Unde e acum? Bonner sesiză tonul ceva mai destins al generalului.

— Tot ce ştiu e că se află la Washington. Dar cred că pot da de el.

Paul auzea respiraţia grea a lui Cooper. Generalul de brigadă

se străduia să lase impresia că decizia lui era înţeleaptă şi bine gândită, când în realitate era singura pe care o putea lua.

— Sună-mă pe la ora 23.00 şi raportează-mi cum ai progresat. Voi fi acasă.

Bonner era tentat să se opună ordinului; n-avea intenţia să îl sune pe general la ora 23.00 decât dacă nu realiza nimic.

După ce îşi aprinse una dintre rarele ţigări pe care le fuma, Bonner ridică iarăşi receptorul şi îl sună pe un prieten care lucra la Army G-2. După nici un minut, avea numerele de telefon ale senatorului Mitchell Armbruster, de la birou şi de acasă. Îl găsi acasă.

— Domnule senator, trebuie să dau de Andrew Trevayne.

— Şi de ce mă suni pe mine? Tonul perfect neutru îl trăda pe Armbruster. Bonner înţelese brusc sensul însemnării lui Sam Vicarson: „10.00-11.30 SA Qu.”.

Senatorul fusese la o şedinţă în plen; intervenţia lui era programată în acest interval de timp, iar Trevayne trebuia să ştie acest lucru, dacă avea de gând să ia legătură cu el.

— N-am timp de explicaţii, domnule senator. Presupun că v-aţi întâlnit cu Trevayne pe la prânz... Bonner se opri, aşteptând o negare sau o confirmare. Absenţa oricărui răspuns ţinea loc de confirmare. E absolut necesar să dau de el. În câteva cuvinte, ţin să vă spun că a primit informaţii inexacte, informaţii ce compromit nenumărate persoane, cărora nu li se poate reproşa nimic, printre care vă număraţi şi dumneavoastră, domnule.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, domnule maior... Bonner, parcă?!

— Domnule senator! Ministerul Apărării poate face dovada unei cereri prioritare pe termen lung de o sută şaptezeci şi opt de milioane dolari. Asta nu vă dă de gândit?

— N-am nimic de spus...

— Ba s-ar putea să aveţi, dacă nu-l găsesc pe Trevayne ca să-i zic că are de-a face cu duşmani ai acestei ţări! Nu ştiu cum m-aş putea exprima mai clar.

Tăcere.

— Domnule senator Armbruster!

— A cerut şoferului să-l ducă la Dulles Airport.

— Vă mulţumesc, domnule.

Bonner trânti receptorul. Rezemat de spătarul scaunului, îşi duse mâna la frunte. Oh Doamne, epoca mobilităţii instantanee! Apoi sună la Dulles, la serviciul de control al traficului aerian.

Jetul Lear, închiriat de Douglas Pace, părăsise aeroportul la două şi şaptesprezece minute după-amiaza. Destinaţia: Westchester, New York. Ora de sosire: trei şi douăzeci şi patru.

Aşadar, Trevayne se dusese acasă – sau în apropierea casei. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, urma să se vadă cu soţia lui – mai cu seamă în aceste împrejurări dificile. Sigur că da, se ducea la nevastă-sa! De neconceput să n-o facă. Andy avea privilegiul de a fi însurat cu o femeie pentru care avea ceva mai mult decât iubirea propriu-zisă. Trevayne era în stare să străbată kilometri întregi doar pentru a fi în compania ei, chiar şi pentru perioade scurte de timp. Majoritatea bărbaţilor însuraţi pe care îi ştia ar fi preferat, dimpotrivă, să parcurgă mii de kilometri, ore în şir, numai să scape de nevestele lor.

Paul se duse la uşă şi o deschise. Locotenent-colonelul stătea în picioare lângă un panou cu instrumente şi studia nişte foi.

— Domnule colonel, am nevoie de un pilot. Vrei, te rog, să dai ordin să se facă alimentarea şi verificarea avionului, cât mai repede cu putinţă?

— Hei, ia stai aşa, domnule maior! Andrews Field nu e la cheremul dumitale.

— Am nevoie de un pilot, colonele. Al meu e la post de peste douăzeci şi patru de ore.

— Asta te priveşte pe dumneata.

— Colonele, vrei să-ţi dau numărul de-acasă al generalului Cooper să-i spui şi lui că treaba asta mă priveşte pe mine? O fac cu mare plăcere.

Locotenent-colonelul îl privi iscoditor pe maior:

— Eşti de la contraspionaj?

Bonner aşteptă câteva secunde, înainte de a vorbi:

— Ştii bine că nu-ţi pot răspunde.

— E ca şi cum ai făcut-o.

— Vrei numărul de-acasă al generalului?

— Ai să capeţi pilotul pe care îl ceri… Când vrei să decolezi?

Paul ridică privirea spre ceasul de pe perete. Pe Coasta de Est era ora şapte.

— Acum un ceas, colonele.

29

Bonner obţinuse numele spitalului privat de la patrula de securitate 1600. Pe urmă, a stabilit ruta împreună cu Andrews Transport, a cerut o maşină care să îi fie pusă la dispoziţie când ajungea la Westchester şi i-a mulţumit locotenent-colonelului cu toată sinceritatea de care era capabil.

Maşina se dovedi a fi o limuzină pe care un caporal de armată de la un post total obscur din Nyack, New York, o adusese la aeroportul din Westchester.

Întrucât caporalul se aştepta să fie şoferul lui Bonner, maiorul îi dădu douăzeci de dolari numai să-l vadă plecat înapoi la baza aceea din Nyack, netrecută pe nici o hartă. Bonner îl mai informă, totodată, pe caporal, că n-avea nici un rost să revină a doua zi înainte de amiază. Caporalul era încântat.

Bonner ajunse cu maşina la porţile de fier ale spitalului şi se angaja pe aleea circulară. Ceasul de la bord arăta 9.35. Două indicatoare luminoase îndrumau maşinile spre parcarea din celălalt capăt al clădirii. Bonner n-avea de gând să respecte această regulă aşa că, trăgând mai pe dreapta – ca să lase loc de trecere altor vehicule – parcă lateral. Începuse să fulguiască, dar zăpada se topea înainte de a ajunge pe sol. Coborî din maşină, aşteptându-se să se trezească din clipă în clipă cu patrula 1600. În fond, venise cu un vehicul de la Armată. Era pregătit să le facă faţă. Să le explice, la nevoie.

Nu se vedea nimeni.

Bonner era derutat. Citise instrucţiunile precise pe care membrii patrulei 1600 trebuiau să le respecte. În cazul unor clădiri de tipul acestui spital particular, cu o singură intrare pentru vehicule şi având doar trei etaje, un om trebuia să rămână afară, iar celălalt înăuntru, ambii păstrând permanent legătura prin radio. Tipii de la patrula 1600 erau cei mai buni. Nu se puteau abate de la reguli decât în caz de urgenţă. Pentru a se convinge că nu era doar un caz de supraveghere fără contact, Bonner ocoli încet maşina, vorbind clar, cu glas tare, dar fără să strige.

— Bonner, Paul, Maior, DOD[11] „O mie şase sute”, te rog

[11] Departament of Defense (lb. engl.) = Ministerul Apărări (n. trad.).

răspunde… Repet „O mie şase sute”, te rog răspunde.

Nimic nu tulbură tăcerea nopţii.

Paul Bonner duse mâna la centură, pe sub tunică, scoase pistolul „de civil”, un revolver cu ţeava scurtă 44, cu care puteai preschimba o fiinţă omenească într-un cadavru zburător şi porni în fugă pe alee, spre intrarea în spital. Nu-şi dădea seama ce se petrecea înăuntru. Uniforma pe care o purta putea acţiona ca factor de intimidare sau de provocare; oricum constituia o ţintă. Vârî pistolul în buzunarul tunicii, menţinând degetul pe trăgaciul armei; cu degetul mare, ridică piedica; putea trage oricând prin materialul hainei.

Apăsă încetişor pe clanţă şi deschise brusc uşa masivă, speriind-o pe asistenta atrăgătoare, care stătea la biroul din hol. Tânăra citise până atunci liniştită; nici urmă de panică în interiorul clădirii. Se apropie de ea şi rosti calm:

— Domnişoară, mă numesc Bonner. Din câte ştiu, aveţi internată aici o pacientă, doamna Andrew Trevayne.

— Da… domnule colonel.

— Maior, mulţumesc.

— Nu m-am priceput niciodată la tresele de pe epoleţi, zise fata, amabilă, ridicându-se de pe scaun.

— Până şi eu mă mai încurc; mai ales cu cei de la Marină, zise Bonner, privind înjur în speranţa de a-i zări pe cei de la patrula 1600. Nu văzu pe nimeni.

— Da, doamna Trevayne este la noi. Ştia că veniţi? Ora obişnuită de vizită a doamnei a trecut, domnule maior.

— De fapt, eu îl caut pe domnul Trevayne. Mi s-a spus că îl pot găsi aici.

— Din păcate, n-aveţi cum să-l mai vedeţi. A plecat acum o oră.

— Oh? Atunci, poate… Îmi permiteţi să discut cu şoferul doamnei Trevayne. Din câte ştiu eu, s-au luat măsuri să aibă un şofer şi un secretar; cred…

— E-n regulă, domnule maior, zise asistenta, zâmbind. Registrul nostru e plin de „căpitani şi regi” şi de indivizi care au grijă ca aceştia să nu fie deranjaţi. Presupun că vă referiţi la acei domni care au sosit cu doamna Trevayne. Drăguţi băieţi.

— La ei mă refeream. Unde sunt?

— Categoric, domnule maior, în seara asta aveţi ghinion. Au plecat înaintea domnului Trevayne.

— Au spus cumva încotro? Trebuie să stau imediat de vorbă

cu ei.

— Nu… Domnul Callahan, cel care stătea pe coridor, a primit un telefon pe la şapte şi jumătate. A zis că li s-a dat liber în seara asta. Mi s-a părut că se bucură.

— Cine era la telefon? Vreau să zic, ai cumva idee de unde a fost sunat? se interesă Bonner, încercând în zadar să-şi ascundă îngrijorarea.

— Centralista. Asistenta înţelesese expresia din ochii lui Paul. Vreţi s-o întreb dacă mai ţine minte?

— Te rog.

Fata se duse grăbită spre o uşă albă de lemn, aflată în dreapta, în spatele biroului şi o deschise. Bonner zări o centrală telefonică şi o femeie de vârstă mijlocie aşezată în faţa aparatelor. Cât de diferite erau lucrurile în spitalele particulare; până şi centralele telefonice erau ferite de amestecul celor din afară. Aici, totul părea discret, personal, atât de puţin public; şi foarte elegant.

Asistenta se întoarse:

— A fost o convorbire interurbană, din Washington DC. Pentru domnul Callahan, care o însoţeşte pe doamna Trevayne.

— Şi a plecat imediat? Neliniştea lui Paul se preschimbă în teamă. Din mai multe motive. Trebuia să existe o explicaţie. Şi era absolut necesar ca el s-o cunoască.

— Exact, răspunse fata. Domnule maior? Vreţi să folosiţi telefonul?

Bonner răsuflă uşurat remarcând intuiţia asistentei.

— Da, efectiv. E vreun…

— E un aparat în sala de aşteptare. Acolo, zise ea, arătând uşa deschisă din cealaltă parte a holului. Pe masa de la fereastră. Spune-ţi operatoarei să taxeze convorbirea pe camera… 212. N-o să vă deranjeze nimeni.

— Eşti tare drăguţă.

— Sunteţi foarte încordat.

„Sala de aşteptare”, era de fapt, un salonaş discret, elegant, frumos mobilat, cu covoare pe jos.

Paul îi dădu operatoarei numărul din Washington şi, imediat „1600 Security” răspunse.

— Tot maiorul Bonner. Cu dumneata am…

— Ce s-a întâmplat unde?

— Aici. La Darien. Cine i-a învoit pe cei doi?

— Învoit? Ce tot spuneţi acolo?

— Oamenii au fost învoiţi. Pe la şapte şi jumătate sau aşa ceva. De ce?

— Nimeni nu a învoit pe nimeni, Bonner. Ce naiba tot îndrugi?

— Tipii nu sunt aici.

— Caută mai bine, domnule maior. Sunt acolo. Poate că nu vor să afli dumneata, dar…

— Ascultă-mă ce-ţi spun, au plecat. Aveţi un individ pe nume Callahan?

— Aşteaptă un pic. Să iau registrul… Da, Callahan şi Ellis. Sunt de serviciu până la două noaptea…

— Sunt pe naiba! Callahan a primit un telefon de la Washington. La şapte şi jumătate. A plecat; i-a spus asistentei că el şi partenerul lui au seară liberă.

— Ce nebunie! Nu s-a dat nici o învoire. Dacă s-ar fi dat, aş fi ştiut şi eu; ar fi fost trecută în registru. Ce naiba, Bonner, în cazuri din astea eu sun de obicei.

— Vrei să spui că acest Callahan minte? Tipul nu-i aici; pe cuvântul meu. Şi nici celălalt.

— Callahan n-ar avea nici un motiv să mintă. Pe de altă parte, n-ar fi putut să fie învoit decât dacă era sunat de aici. N-ar fi putut.

— De ce?

— În fine, sunt nişte proceduri de rutină… Codurile de identificare se schimbă la fiecare 24 ore. Parolele astea sunt strict secrete şi bine păzite. Înainte de a accepta instrucţiunile, ar fi trebuit să i se dea un anumit cod. Ştii dumneata…

— Păi, asta-nseamnă că vreun şmecher a pus laba pe codurile voastre, din moment ce băieţii au şters-o.

— Aiureală curată!

— Uite ce e, nu vreau să ne certăm; bagă imediat următoarea echipă.

— Trebuie să între abia la două.

— Acum!

— Or să se enerveze îngrozitor; s-ar putea să dau de bucluc dacă se află.

— Bine, atunci ia pe cineva din zonă! Vreau ca postul acesta să fie acoperit în cincisprezece minute! Puţin îmi pasă dacă aduci aici cercetaşii din Darien! Şi află cine l-a sunat pe Callahan.

— Gura mai mică, domnule maior. Nu dumneata eşti şef aici.

— Da’ nici dumneata, dacă permiţi să se întâmple o asemenea porcărie!

— Hei, ia stai un pic! Ştii cine s-ar fi putut să-i învoiască?

— Cine?

— Trevayne.

— Era sus în cameră, cu nevastă-sa, când a sunat telefonul.

— Şi dacă le spusese mai dinainte... Poate că pe Callahan l-a sunat cineva în interes personal. Tipii ăştia mai au şi ei neveste şi familii, dacă nu ştiai. Lumea nici nu se gândeşte la asta. Şi eu sunt în situaţia lor.

— N-aş prea zice, filfizonule. Fă cum îţi zic eu; pun serviciul de securitate de la DOD să te verifice, să ştii, încheie Bonner, iritat, trântind receptorul. Pe urmă, însă, se gândi la sugestia tipului de la „1600”. Dacă Andy discutase cu patrula, s-ar putea să nu le fi dat liber, ci să-i trimită pe undeva. Era posibil. Şi, dacă era posibil, însemna că Andy se aştepta ca o situaţie de criză să apară undeva. Altminteri nu ar fi lăsat-o pe Phyllis expusă unor riscuri, fie şi pentru o scurtă perioadă de timp.

Dar, dacă nu el învoise patrula, însemna că altcineva o făcuse. Fără autorizaţie.

Ori Andrew Trevayne punea la cale o capcană, ori căzuse el într-una.

Paul ieşi pe hol.

— Hei! A mers bine? îl întâmpină asistenta.

— Sper. Mi-ai fost de un real ajutor şi va trebui să apelez din nou la bunăvoinţa dumitale... Noi ne ocupăm de pază şi securitate, aşa că păcătuim întotdeauna printr-o prudenţă excesivă. Aveţi pe-aici vreun paznic de noapte?

— Da, doi.

Cu calm, Bonner ceru ca unul dintre paznici să fie postat lângă uşa lui Phyllis, iar celălalt în hol, ceea ce nu contravenea probabil obligaţiilor de serviciu pe care le aveau. Le explică că se făcuse o simplă eroare de programare şi că era necesar – din punct de vedere formal, dacă nu din alt motiv – ca paznicii să ocupe posturile indicate. În scurt timp, urmau să sosească înlocuitorii.

— Am înţeles, domnule maior, zise fata, foarte calmă.

— Parcă ai spus camera 212. Asta e la etajul doi, presupun. Aş vrea să o văd pe doamna Trevayne. Se poate?

— Sigur că da. Sus pe scări, la stânga. Camera din capătul coridorului. Să o anunţ?

— Dacă trebuie, da. Dar aş prefera să nu suni.

— Nu sun.

— Mulţumesc... Eşti foarte drăguţă. Ţi-am mai spus asta, nu-i

aşa? Uitându-se la chipul acela frumos, Paul Bonner recunoscu că avea de-a face cu un om de meserie. Cum era şi el. Intuia că şi fata ştia asta. Foarte rar ai de-a face cu profesionişti.

— Bun, atunci, urc, zise el.

Bonner sui scările în fugă şi continuă să alerge pe coridorul etajului doi. Uşa de la camera 212 era închisă. Ciocăni şi, în clipa în care auzi vocea lui Phyllis, intră.

— Paul! Dumnezeule! exclamă ea. Stătea pe un fotoliu şi citea o carte.

— Phyllis, unde e Andy?

— Calmează-te, Paul! Se vedea limpede că Phyllis se temea pentru soţul ei. Paul Bonner avea o privire fioroasă. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Ştiam eu, continuă ea. Dar tu nu înţelegi. Haide, închide uşa şi lasă-mă să-ţi spun.

— Tu nu înţelegi, iar eu n-am timp de pierdut. Unde s-a dus? Maiorul îşi dădea seama că Phyllis încerca să-l oprească, pentru a-l proteja pe soţul ei. Bonner nu voia să-i spună soţiei lui Andy despre plecarea patrulei, însă trebuia s-o facă să priceapă. Închise uşa şi se apropie de fotoliu.

— Ascultă-mă bine, Phyllis. Vreau să-l ajut pe Andy… Sigur, sunt turbat de furie din cauza aiurelii cu spitalul, dar discutăm asta mai târziu. Acum trebuie să îl găsesc!

— S-a întâmplat ceva. Spaima lui Phyllis căpătă alt motiv. E în pericol?

— Nu sunt sigur, dar s-ar putea.

— Nu băteai tu atâta drum ca să-l urmăreşti de la Boise sau Denver, dacă nu erai sigur. Despre ce e vorba?

— Te rog, Phyl! Spune-mi doar unde e.

— A plecat cu maşina la Barnegat…

— Nu cunosc zona. Pe unde crezi că a luat-o?

— Merritt Parkway. Cam la o jumătate de kilometru la stânga, cum ieşi din spital. Pe Calibar Lane.

— Ce ieşire de pe şosea?

— Prima, spre Greenwich. Coteşti imediat la dreapta şi intri pe Shore Road. Mergi aproximativ zece kilometri şi se face o bifurcaţie; cea din stânga e Shore Road…

— Cea care devine apoi drum de ţară?

— Acolo începe proprietatea noastră… Paul, ce se întâmplă?

— Trebuie… neapărat să vorbesc cu el. La revedere, Phyl, zise Bonner, deschizând uşa şi închizând-o repede după el. Nu voia ca Phyllis să-l vadă alergând pe coridor.

La ieşirea spre Greenwich, limita de viteză era de patruzeci de kilometri pe oră; având grijă să nu derapeze pe carosabilul ud, depăşi maşină după maşină, străduindu-se să vadă cine este înăuntru.

Ajunse la bifurcaţie, mai merse cam doi kilometri, după care intră pe drumul de ţară. Se afla pe proprietatea numită High Barnegat.

Ridică piciorul de pe acceleraţie, reducând viteza. Ninsoarea se înteţise: mii de fulgi albi dansau în faţa farurilor aprinse. Mai şofase pe acest drum de vreo trei-patru ori, cu ocazia weekend-urilor petrecute cu familia Trevayne, dar tot nu-şi amintea toate curbele.

Frână brusc. La o sută de metri în faţă, cineva rotea o lanternă în cercuri mici. Un tip venea în fugă spre maşină. Bonner avea geamul deschis.

— Mano, Mario… Sunt eu, Joey. Vocea era insistentă, fără ca omul să strige.

Bonner aştepta pe scaun, cu mâna încleştată pe revolver. Străinul se opri. Probabil că-şi dăduse seama că nu era maşina pe care o aştepta. Avea în faţă o maşină militară, vopsită în maroul acela inconfundabil. Omul duse mâna la haină – spre armă, gândi Paul.

— Stai! Nu te mişca, altfel trag! Maiorul deschise portiera şi se ghemui pe podea.

Drept răspuns, străinul trase patru focuri cu un pistol cu amortizor. Trei gloanţe se înfipseră în tabla portierei, iar al patrulea găuri parbrizul deasupra volanului. Bonner auzi paşii tipului care se retrăgea pe drumul acoperit cu zăpadă moale. Ridică brusc capul; din nou pufăitul specific al amortizorului şi un glonţ îi trecu şuierând pe deasupra frunţii.

Paul ţâşni spre partea din spate a maşinii, protejat de portiera deschisă şi se aruncă la pământ. Printre pneurile din faţă îl văzu pe individ alergând spre pădure, privind înapoi şi ferindu-şi ochii cu mâna de lumina orbitoare a farurilor. Omul se opri la liziera crângului, ascuns în umbră, la o distanţă de vreo patruzeci de metri. Era limpede că bărbatul voia să revină ca să constate dacă ultimul glonţ îl nimerise pe Paul, dar se temea. Dintr-un motiv anume, nu părăsea scena, nu spăla putina. Apoi se hotărî şi dispăru în pădure.

Bonner înţelese. Tipul cu pistolul ieşise iniţial cu lanterna

pentru a opri o maşină pe care o aştepta. Acum, trebuia să ocolească printre copaci vehiculul militar – al cărui şofer trăia sau murise – şi să intercepteze automobilul pe care îl aştepta. Asta însemna că trebuia s-o ia spre vest, prin pădurea deasă a domeniului High Barnegat, până într-un punct aflat undeva în spatele lui Paul, pe Shore Road.

Maiorul Paul Bonner avea încredere în sine. Învăţase tactica de luptă la Forţele Speciale, în bazele militare pierdute prin Laos şi Cambodgia, unde viaţa depindea de uciderea rapidă şi silenţioasă a inamicului.

Ştia că omul cu pistolul, care îşi ferea ochii de lumina farurilor, nu putea să-i ţină piept.

Paul estimă distanţa până la locul unde individul intrase în pădure. Nu erau mai mult de patruzeci de metri. Avea timp. Dacă se mişca iute – şi în linişte.

Ţâşni de lângă maşină înspre pădure, cu coatele lateral, pentru a da la o parte crengile – ca să nu-l plesnească peste faţă sau să se rupă. Mergea aproape ghemuit, azvârlind picioarele în faţă, cu mişcări ca de balet, pentru a testa pământul pe care păşea. De câteva ori izbi cu talpa în ceva tare – un bolovan sau vreo creangă – şi ocoli obiectul sau trecu peste el, fără să întrerupă deplasarea trupului. În felul acesta, silenţios şi rapid, Bonner înainta cam zece metri prin hăţişul pădurii, îşi modifică direcţia de înaintare oblic spre stânga, astfel încât în clipa în care avea să ajungă suficient de adânc printre copaci, să se afle paralel cu lumina farurilor de pe Shore Road. Găsi un trunchi gros de copac şi se ridică în picioare, aşezându-se astfel încât să poată vedea orice siluetă ar fi trecut între trunchiul arborelui şi farurile de pe drum. Paul putea vedea fără să fie văzut.

Stând aşa lipit de scoarţa copacului, Bonner îşi aminti că folosise această tactică de nenumărate ori pentru a pune mâna pe inamic.

Era bine pregătit.

Ce să ştie castorii?

Apăru tipul. Se strecura greoi prin pădure, frecându-se cu umerii de ramuri, privind spre şosea, cu pistolul ridicat, pregătit să tragă în orice mişca. Ajunse cam la cinci metri de Paul, concentrându-şi privirea asupra conturului întunecos al vehiculului militar.

Paul alese spaţiul cel mai liber dintre el şi tipul cu arma. Trebuia să-i distragă atenţia pentru vreo două secunde; s-o facă

astfel încât să-l determine să se oprească exact în locul unde cărările se întâlneau. Se aplecă şi pipăi pe jos, căutând o piatră sau un bolovan. Găsind ce căuta, se ridică în picioare şi numără în gând paşii bărbatului.

Aruncă bolovanul cu toată puterea spre maşina aflată pe şosea. Auzind zgomotul făcut de piatra ce lovise capota, tipul încremeni locului şi trase câteva focuri. Amortizorul scoase cinci pufăituri, iar când tipul se ghemui instinctiv pentru a se pune la adăpost, Bonner ţâşni spre el, apucându-l concomitent de păr şi de încheietura mâinii drepte şi izbindu-l cu genunchiul stâng în torace. Tipul urlă de durere şi scăpă pistolul din mână; ceafa i se frânse, iar pielea capului, unde i se smulsese părul, începu să sângereze.

Nu durase nici zece secunde.

Tipul cu revolverul era imobilizat, cu dureri cumplite în tot trupul – dar, aşa cum calculase Bonner, nu îşi pierduse cunoştinţa.

Bonner îl târî până la maşină şi-l zvârli pe scaunul din faţă. Ocoli vehiculul în fugă, se aşeză pe locul şoferului şi demară în trombă, gonind până la aleea din faţa casei lui Trevayne.

Omul de lângă el scâncea, gemea şi implora să fie ajutat.

Paul îşi aminti că aleea din faţa casei lui Trevayne avea o derivaţie care ducea la un garaj mare situat în stânga clădirii. Urmă ramificaţia respectivă şi opri vehiculul militar în faţa garajului deschis. Înăuntru nu era nici o maşină, aşa că intră, în timp ce omul de lângă el gemea de durere. Bonner parcă automobilul, îl înşfacă pe tip de gulerul hainei, încleşta pumnul şi îi trase o lovitură zdravănă în bărbie, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Într-un fel, chibzui maiorul, făcuse un gest omenos; nimic nu durea mai cumplit decât nişte coaste rupte. Stinse farurile, coborî din maşină şi fugi spre uşa de intrare care era deschisă.

— Oh, domnul maior Bonner. Mi s-a părut că aud o maşină, zise Lillian, servitoarea. Ce mai faceţi, domnule?

— Excelent. Lillian. Unde e domnul Trevayne?

— E jos, în birou. Vorbeşte la telefon de când a venit. Îl sun să-i spun că aţi sosit.

Paul îşi aminti biroul lui Andy, izolat fonic, cu vedere spre apă. N-avea cum să audă maşina de acolo.

— Lillian, nu vreau să te sperii, dar trebuie să stingem toate luminile. Şi asta numaidecât.

— Vă rog să mă iertaţi. Lillian era o servitoare modernă, dar în acelaşi timp adeptă convinsă a vechilor tradiţii. Accepta ordine de la patronii ei, nu de la musafirii acestora.

— De unde pot telefona în biroul domnului Trevayne? întrebă Bonner, păşind în hol. Nu avea timp s-o convingă pe Lillian.

— Uite acolo, domnule, răspunse servitoarea, arătând spre telefonul de lângă scară. Al treilea buton, apăsaţi pe „signal”.

— Paul! Ce-i cu tine aici?

— Îţi explic mai târziu. Acum vreau să-i spui lui Lillian să mă asculte. Vreau să fie stinse toate luminile… Vorbesc serios, Andy.

— Dă-mi-o la telefon, zise Trevayne.

— Am înţeles, domnule Trevayne, rosti Lillian.

Dacă se grăbea, îşi zise Bonner amintindu-şi de cele câteva lămpi de la etaj, nu va dura prea mult. Nu putea s-o ajute; era necesar să discute cu Trevayne.

— Lillian, când termini, vino jos în biroul domnului Trevayne. Nu-ţi face griji. Vreau doar să fiu sigur că nu va fi nevoit să se întâlnească acum cu o persoană… pe care nu doreşte să o vadă. Ar fi jenant pentru ambele părţi.

Explicaţia dădu roade. Lillian oftă, mai în glumă, mai în serios. Bonner porni spre scara care ducea la demisol, străduindu-se să pară cât mai relaxat. Când ajunse la scară, începu să coboare câte trei trepte odată.

Trevayne stătea în picioare lângă biroul acoperit cu foi galbene, rupte dintr-un carnet de însemnări.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă? Ce-i cu tine aici?

— Vrei să spui că nu te-au sunat nici Sam, nici Alan?

— Sam a sunat. Ai plecat valvârtej. E… vreo tactică obişnuită ca să poţi să mă iei prin surprindere?

— Oh, taci din gură! Meritai să o fac. Bonner se îndreptă spre fereastră.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— N-ai perdele sau obloane, aici?

— Ba da. Sunt electrice. Butoanele laterale. Stai, îţi arăt eu.

— Nu te mişca! strigă Bonner, apăsând butoanele. Două obloane verticale ieşiră din părţile laterale ale ferestrei. Iisuse! Jaluzele electronice.

— Cumnatul meu; e obsedat de prostioare din astea.

— Un Douglas Pace. Două jeturi Lear. Închiriate din locuri total diferite – San Francisco, San Bernardino, Houston, Boise, Tacoma

şi Dulles Airport. Jaluzelele se închiseră şi Bonner se întoarse cu faţa spre Trevayne. Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ţi-ai pus în funcţiune binecunoscuta ingeniozitate, nu-i aşa, Paul?

— N-a fost greu.

— Nici nu mi-am imaginat că ar fi fost greu pentru tine. S-au ivit nişte treburi mai neoficiale. M-ai supraapreciat.

— Iar tu te-ai subestimat. Habar n-ai ce a rămas în urma ta, acolo… Cineva e pe urmele tale, Andy. Cred că nu mai departe de trei kilometri; asta dacă avem noroc.

— Ce tot îndrugi?

Bonner îi povesti cât putu de repede, înainte ca servitoarea să coboare la demisol. Trevayne reacţionă imediat la vestea despre absenţa patrulei, cuprins de panică la gândul pericolului prin care trecea Phyllis. Paul îi mai domoli îngrijorarea, explicându-i ce măsuri luase. El minimaliza gravitatea ciocnirii din pădurea Barnegat, spunându-i doar că rănitul zăcea inconştient în garajul lui Trevayne.

— Cunoşti pe cineva cu numele de Mario?

— De Spadante, răspunse Andy, prompt.

— Mafiotul şef?

— Da. Locuieşte în New Haven. A fost la San Francisco acum vreo două zile. Oamenii lui au încercat să îl acopere, dar presupunem că a fost acolo.

— Vine încoace.

— Păi, o să ne vedem cu el.

— În regulă, dar noi stabilim condiţiile. Nu uita că a reuşit să trimită la plimbare patrula. Asta înseamnă că e în legătură cu cineva – o persoană foarte importantă – din Washington. Omul lui a încercat să mă omoare.

— Asta nu mi-ai spus-o, replică Andrew, pe un ton neutru, de parcă nu l-ar fi crezut pe Paul.

— Ce rost are să pierdem timpul cu amănunte?

Bonner vârî mâna sub tunică şi scoase o armă, pe care i-o întinse lui Andy.

— Uite un revolver, l-am reîncărcat. Ai aici şi cartuşe, spuse el apropiindu-se de biroul lui Trevayne, scoţând din buzunarul de la pantaloni nişte cartuşe pe care le aşeză pe sugativă; erau unsprezece. Puneţi-l la centură. Să n-o sperii pe Lillian… E vreo uşă pe unde să pot ajunge la garaj fără să mai ies prin faţă?

— Uite acolo, spuse Trevayne, arătând spre o uşă masivă… de

stejar. Ieşi pe terasă. Dincolo de fereastră, dai de o alee pietruită, spre stânga.

— Care duce la o uşă laterală a garajului, îl întrerupse Paul, amintindu-şi.

— Exact.

Se auzeau paşii servitoarei, care cobora scara.

— Lillian e fricoasă? întrebă Bonner.

— N-aş prea zice. Stă singură aici, uneori săptămâni de-a rândul. Ne-am oferit să angajăm pe cineva, care să-i ţină de urât, dar ne-a refuzat. Soţul ei a fost poliţist la New York. Cum rămâne cu Phyllis? Ai zis că verifici, spuse Andrew, privindu-l fix pe Bonner.

— Asta şi făceam, zise Bonner, aplecându-se spre telefonul de pe birou, în timp ce Lillian deschidea uşa. Înainte de a o închide, ea apăsă pe întrerupător şi stinse lumina de pe hol. Trevayne o luă deoparte, vorbindu-i încetişor, în timp ce Bonner suna la „1600 Security".

Maiorul îndură cu stoicism văicărelile celor de la „1600", dar răsuflă uşurat aflând că agenţii care urmau să intre de serviciu erau în drum spre spital, dacă nu chiar ajunseseră deja. Gândul îi zbură o fracţiune de secundă la asistentă... Phyllis era pe mâini bune. Bonner puse receptorul în furcă. Trevayne i se adresă din celălalt capăt al camerei:

— I-am spus lui Lillian adevărul. Cum m-ai sfătuit tu.

Paul se întoarse şi se uită la servitoare. Deoarece încăperea era luminată doar de veioza de pe birou, nu prea-i putea vedea ochii. Remarcă, totuşi, că trăsăturile puternice ale femeii aceleia de vârstă mijlocie exprimau calm şi fermitate.

— În ordine, zise Bonner, îndreptându-se spre uşa care dădea pe terasă. Mă duc după amicul nostru din garaj. Dacă aud sau văd ceva, revin imediat, cu sau fără el.

— Nu vrei să te ajut? întrebă Trevayne.

— Nu vreau să ieşi din camera asta! încuie uşa după mine.

30

Individul numit Joey zăcea pe scaunul din faţă al vehiculului militar, cu fruntea rezemată de bordul maşinii. Bonner îl trase afară prin portieră şi îl ridică pe umăr, cărându-l ca pe un sac. Ieşi prin uşa laterală a garajului şi porni înapoi spre terasă. O dată ajuns afară, merse pe lângă garaj spre locul unde aleea cotea la dreapta şi de unde începea cărarea pietruită care ducea spre partea din spate a casei.

Brusc, se opri. Pe drum, se vedea licărind o lumină. Dacă aprecia corect, distanţa era de câteva sute de metri, aproape de locul unde tipul prăbuşit pe umărul lui încercase să-l ucidă. Lumina se mişca în sus şi în jos, oscilaţia fiind accentuată de ninsoare. Era un automobil care înainta prin hârtoapele drumului. Şoferul conducea cu prudenţă şi-l căuta, probabil, pe pistolar.

Paul alergă până la uşa biroului şi ciocăni:

— Repede, deschideţi!

Uşa se deschise şi Bonner dădu buzna înăuntru, azvârlindu-l pe pistolar pe canapea.

— Dumnezeule, în ce hal arată! zise Andy.

— Mai bine el, decât eu, replică maiorul. Acum, fii atent. Vine o maşină pe drum… Am să te las pe tine să decizi, dar vreau să-ţi prezint punctul meu de vedere înainte de a alege o soluţie.

— Vorbeşti milităreşte. Ceva cu Fifth Avenue, cumva? Sunset Boulevard, iarăşi?

— Termină cu prostiile, Andy!

— Chiar a fost necesar să faci asta? întrebă Trevayne, furios, arătând spre tipul care zăcea pe canapea.

— Da! Vrei să chemi poliţia?

— Categoric, asta voi face, zise Trevayne pornind spre birou. Bonner i-o luă înainte şi se întinse pe tăblia mesei de lucru, între Andrew şi telefon.

— Ai de gând să mă asculţi?

— Nu te mai juca de-a războiul, maiorule! Puteţi face ce vreţi, treaba voastră, dar nu aici. Tacticile astea nu mă sperie pe mine, pifanule.

— Oh, Doamne, cum de nu pricepi?!

— Ba tocmai am început!

— Ascultă-mă bine, Andy. Îţi închipui că fac parte dintr-un

sistem care e împotriva ta; într-un fel, poate aşa e, dar nu în situaţia de faţă.

— Ai o capacitate remarcabilă de a trasa itinerare. Doug Pace, două jeturi Lear…

— OK. Dar nu şi acum! Tipul ăla din maşină a putut interveni în cazul patrulei. Asta nu e ceva obişnuit.

— Dar ştim amândoi cum a fost posibil, nu-i aşa, maiorule? Genessee Industries.

— Nu. Nu cu un Mario cum l-o mai chema.

— Ce v-o fi apucat?

— Dă-mi şansa să aflu. Te rog! Dacă chemi poliţia, n-o să ştim niciodată.

— De ce?

— Poliţia înseamnă tribunale, avocaţi şi rahaturi din astea! Dă-mi zece, cincisprezece minute.

Trevayne cercetă chipul lui Bonner. Maiorul nu minţea; era prea furios, prea nedumerit ca să mintă.

— Zece minute.

Paul îşi aminti de Laos. Aproape că-i plăcea. Găsea şi o explicaţie logică pentru asta, spunându-şi că dacă nu poţi pune în practică tot ceea ce ai învăţat ai senzaţia că eşti tras pe sfoară. Alergă până la marginea terasei şi, din instinct, privi în jos la treptele care duceau la doc şi la şopronul pentru bărci. Cunoaşte întotdeauna ce te înconjoară; memorează, căci s-ar putea să-ţi fie de folos.

Înainta pe pajişte, lipit de zidul casei, până ajunse în faţă. Nu se mai vedea nici o lumină de faruri în depărtare, nu se auzea nici un zgomot. Deduse că persoana din maşină oprise motorul şi era în alertă.

Bun. Nu cunoştea prea bine zona, dar oricum mai mult decât musafirii aceştia nepoftiţi.

Observând că zăpada începuse deja să se aştearnă, profită de întuneric şi îşi scoase tunica. Cămaşa kaki era mai puţin vizibilă decât stofa închisă la culoare a uniformei. Un fleac, dar în cazuri din astea nu există fleacuri. O luă la fugă peste pajiştea deschisă şi începu să înainteze în tăcere spre liziera pădurii şi către drumul de ţară.

Două minute mai târziu ajunsese în capătul aleii de acces. La câţiva zeci de metri mai încolo, se zărea conturul unui automobil. În habitaclu străluci jarul unei ţigări aprinse.

Brusc, o lanternă lumină marginea drumului, în direcţia lui.

Fasciculul de lumină venea dinspre pădure. Pe urmă se auziră nişte glasuri agitate.

Bonner înţelese numaidecât motivul acelei tevaturi. Lumina lanternei venea dinspre pădure, exact din locul pe unde îl târâse pe pistolar spre maşină. Zăpada, afânată şi apoasă, nu acoperise urmele de sânge şi de paşi.

Un al doilea fascicul de lumină se ivi din partea opusă. Trei bărbaţi. Tipul din maşină coborî şi azvârli ţigara.

Bonner se furişă înainte, cu nervii încordaţi, gata să intre în acţiune. Ajunsese acum la aproximativ treizeci de metri şi începuse să înţeleagă ce se vorbea. Bărbatul care ieşise din automobil dădea ordine.

El îi spuse individului din dreapta lui să pornească spre casă şi să taie firele telefonice. Celui de-al doilea, pe care îl numise „Augie”, îi spuse să meargă în spatele maşinii şi să stea cu ochii în patru ca să vadă dacă venea cineva. Dacă observa ceva, trebuia să strige.

Individul pe nume Augie, spuse:

— OK, Mario. Nu-mi dau seama ce s-a putut întâmpla!

— Pentru că nu te duce capul, *fratello!* Aşadar, Mario de Spadante îşi proteja flancurile. Bun, se gândi Bonner. Dacă mută artileria, îşi expune flancurile.

Primul se dovedi naiv. Nici nu şi-a dat seama ce i s-a întâmplat. Paul porni pe traseul cablurilor telefonice, sigur că aşa va proceda şi „locotenentul” şi aşteptă lângă un copac, în întuneric. Când omul băgă mâna în buzunar după cuţit, Bonner ţâşni înainte şi îi aplică o lovitură de karate la baza gâtului. Individul se prăbuşi, urlând de durere. Maiorul îi luă cuţitul. Paul alergă la vale până la terasă şi ciocăni uşor la uşă. Era momentul să-i calmeze pe ceilalţi.

— Paul? întrebă Andrew.

— Da. Uşa se deschise. Totul va merge perfect. De Spadante ăsta e singur, minţi el. Stă în maşină; aşteaptă probabil să vină amicul lui. Mă duc să vorbesc cu el.

— Adu-l aici, Paul. Insist. Vreau să aud şi eu ce are de spus.

— S-a făcut. S-ar putea să dureze un pic. Are maşina ceva mai încolo, pe drum şi vreau să-l abordez pe la spate, ca să nu iasă cu bucluc. Am vrut doar să-ţi spun. Să nu te agiţi. Îl aduc aici în zece-cincisprezece minute, zise Bonner şi ieşi fără să-i mai lase răgaz lui Trevayne să spună ceva.

Lui Bonner nu-i trebuiră nici cinci minute pentru a depăşi

maşina lui Spadante prin pădure. Îl văzu pe italianul mătăhălos stând în picioare lângă capotă, aprinzându-şi o ţigară, cu mâna făcută căuş pentru a proteja flacăra. Sucea, parcă, ceva în mână. Trecu ţigara în mâna stânga şi pe urmă făcu ceva ciudat; puse mâna dreaptă pe maşină şi râcâi capota. Se auzi un sunet aspru, ca un hârşâit, de neînţeles pentru Bonner.

Tipul pe nume Augie şedea pe un bolovan mare şi alb, la o cotitură a drumului. În mâna stânga ţinea o lanternă neaprinsă, iar în dreapta un pistol. Privea fix drept în faţă, zgribulit din cauza frigului şi a umezelii. Faţă de Paul se afla pe partea opusă a drumului.

Bonner înjură şi o luă repede de-a-ndărătelea, pentru a trece drumul, fără să fie văzut, în pădurea de vizavi. O dată ajuns acolo, porni spre vest până ce ajunse la trei metri de ţintă. Individul nu se clintise şi Paul se întrebă cum să procedeze. Luat prin surprindere, probabil că omul ar fi apăsat pe trăgaci şi, chiar dacă avea o armă cu amortizor, de Spadante ar fi sesizat imediat zgomotul. Dacă arma nu avea amortizor, zgomotul împuşcăturii l-ar fi auzit chiar şi Trevayne şi ar fi telefonat la poliţie. Ori maiorul n-avea chef de poliţie. Deocamdată.

Bonner trebuia să acţioneze rapid, chiar dacă avea să comită o crimă.

Scoase cuţitul luat de la celălalt individ şi porni tiptil înainte. Era un cuţit mare, tăios ca o lamă şi cu vârful ascuţit. Ştia că dacă va înfige lama cuţitului în diafragma individului, acesta îşi va descleşta degetele brusc, gâtul i se va arcui spre spate şi va scoate nişte sunete. Trebuia să astupe gura omului ca să-l facă să tacă şi, simultan, să-i smulgă pistolul din mână. Omul putea să moară, dar Bonner nu avea altă alternativă; se trăsese în el cu o armă de foc. Intenţionaseră să-l ucidă. Mafiotul de Mario de Spadante nu va plânge după omul lui.

Bonner ţâşni spre cel care şedea pe piatră. Nici un sunet. În afară de sforţarea de a da aerul afară când trupul rămase inert. Bonner ştia că execuţia nu fusese perfectă, dar important era că reuşise; tipul cu numele de „Augie” murise.

Trase cadavrul în pădure şi porni spre maşina lui de Spadante. Ninsoarea se înteţise. Apropierea oceanului făcea ca zăpada să fie umedă. Pământul de sub tălpi se înmuiase, devenind aproape noroios.

Bonner ajunse în dreptul automobilului. Mario de Spadante nu era acolo. Se aplecă şi se târî la marginea drumului. Nimeni.

Apoi, văzu amprentele paşilor pe zăpadă. De Spadante pornise spre casă. Privind mai atent, constată că primele urme erau despărţite doar de câţiva centimetri, după care distanţa dintre paşi se mărea, ca atunci când alergi. Ceva îl determinase pe de Spadante să o ia la goană spre casă.

Bonner încercă să ghicească motivul. „Locotenentul” de lângă firele telefonice era inconştient şi va rămâne aşa pe puţin trei-patru ore; Paul avusese grijă de asta. Trăsese corpul omului din drum şi, scoţându-i cureaua, îl legase de picioare.

Atunci ce-l apucase pe de Spadante de o luase la fugă spre casa lui Trevayne?

N-avea timp de speculaţii. Securitatea lui Trevayne era prioritară, or cu de Spadante în preajma casei, riscul era maxim.

Pentru a câştiga timp, Bonner porni şi el pe drum, urmărind urmele de paşi. Acestea deveneau mai clare, mai proaspete, pe măsură ce se apropia de alee. Ajuns aici, instinctul îi dictă să se pună la adăpost şi să cerceteze zona, înainte de a-şi continua drumul. Grija faţă de soarta lui Trevayne îl făcu să-şi uite instinctul. Paşii duceau la cablurile telefonice, de unde coteau brusc pe alee şi mergeau spre partea din faţă a casei.

Era limpede că de Spadante îl căuta pe cel pe care îl trimisese să taie firele. Nu se poate să nu-şi fi dat seama că avusese loc o luptă. Se vedeau urmele acolo unde Paul târâse corpul în pădure.

Bonner înţelese că se dăduse de gol – sau că putea să se dea de gol dacă nu avea grijă. Desigur, de Spadante remarcase zăpada călcată în picioare şi dâra adâncă făcută de trupul imobil târât între ierburile înalte. Probabil că era pregătit să atragă vânătorul în capcană. Se retrăsese din zonă şi venise apoi pe la spate, iar acum aştepta; poate chiar stătea la pândă.

Paul ţâşni pe treptele de la intrare, unde urmele de paşi se opreau. Apoi constată, cu regret şi admiraţie, ce făcuse mafiotul. De-a lungul clădirii, în spatele tufişurilor, pământul era moale, plin de noroi şi de muşchi. Exista acolo o fâşie cam de şaizeci de centimetri lăţime care ducea drept spre colţul clădirii, acolo unde coborau firele de telefon. Aplecându-se, Bonner zări urme proaspete de paşi.

De Spadante se retrăsese, pe lângă casă. Pesemne că aştepta undeva în umbră. Stătea la pândă să-l prindă pe cel care îi atacase „locotenentul”.

De Spadante îl văzuse venind pe drum, apropiindu-se de alee şi aşteptase, poate doar la câţiva metri, ca Paul să alerge spre

treptele de la intrare. Dar unde era acum? Probabil că va apela la tactica vânătorului – sau a celui vânat: se va folosi de urmele existente pe zăpadă, pornind pe itinerarul lor în pădure.

Maiorul nu-şi subestima adversarul. Amândoi erau nişte animale hăituite şi în acelaşi timp vânători.

Paul trecu rapid de cealaltă parte a treptelor de la intrare, ţâşni spre spatele casei şi intră pe aleea care ducea la garaj. O dată ajuns lângă garaj, coti la dreapta pe cărarea pietruită care ducea la terasă şi la treptele de piatră de deasupra docului şi a hangarului cu bărci. În loc să intre pe terasă, el sări peste zidul de cărămidă, ocoli treptele de piatră şi se îndreptă spre un loc situat deasupra şopronului cu bărci. Acum se afla în vârful promontoriului, pe partea dinspre ocean a pădurii Barnegat. De acolo se târî înspre locul unde îl lăsase pe primul individ. Paul închise ochii de câteva ori timp de câteva secunde, ca să se obişnuiască mai bine cu întunericul. Era o teorie neagreată de mulţi medici, însă verificată în practică de cei de la Forţele Speciale. Apoi îl zări pe Mario de Spadante la vreo zece metri, în pădure. Stătea ghemuit lângă un buştean enorm, cu faţa spre casă. În mâna stânga avea un revolver, iar cu mâna dreaptă se ţinea de o creangă joasă ca să-şi menţină echilibrul. Italianul se postase la un interval destul de mare de „locotenentul” său. Mario de Spadante voia să poată ajunge rapid la alee, dacă era alertat de omul de pe drum – pe care Bonner îl omorâse.

Bonner se ridică fără să facă zgomot, scoase revolverul şi îl îndreptă înainte. Stătea în picioare lângă un arbore mare, ştiind că se putea adăposti după el la primul semn de ostilitate.

— Sunt cu pistolul în ceafa ta. Şi nu ratez.

De Spadante încremeni, după care încercă să se răsucească. Bonner urlă:

— Nu te mişca. Altfel, îţi zbor creierii… Deschide palma. Deschide-o, cu degetele întinse! Bun, dă drumul la armă.

Italianul se conformă.

— Cine dracu’ mai eşti şi tu?

— Unul pe care n-ai mai apucat să-l bagi în spital, grăsan nemernic ce eşti.

— Ce spital? Nu ştiu de nici un spital.

— Sigur că da, cum să ştii?! Ai venit doar aşa, în inspecţie. Nu ştii pe nimeni cu numele de Joey; nimeni ăsta numit Joey l-a urmărit pe Trevayne şi a rămas să-l spioneze până la venirea ta.

De Spadante nu-şi putea stăpâni furia.

— Cine te-a trimis? îl întrebă el pe Bonner. De unde eşti?

— Ridică-te! Încet!

De Spadante izbuti cu greu să se ridice.

— Bine... Bine. Ce vrei de la mine? Ştii cine sunt?

— Ştiu că ai trimis un om aici să taie firele telefonice. Că ai mai postat un altul pe drum. Aştepţi pe cineva?

— Poate... Ţi-am pus o întrebare.

— Mi-ai pus mai multe întrebări. Mişcă-te spre alee. Şi ai grijă, de Spadante. Dacă va trebui să te omor o s-o fac.

— Mă cunoşti! făcu de Spadante, întorcându-se.

— Mergi, nu te opri.

— Dacă te atingi de mine, va veni o armată după tine.

— Zău? Poate am şi eu una care să-i ţină piept.

Aflat acum la nici un metru în faţa lui Bonner, de Spadante se întoarse, în timp ce mergea, cu mâinile în faţă, ca să se ferească de crengi. La lumina slabă, ochii lui mari se îngustară, încercând să vadă mai bine.

— Da... da, cămaşa; catarama strălucitoare. Am văzut. Eşti soldat.

— Dar nu de-al tău. Nu fac parte din familie; eu nu ascult decât de colonei şi generali. Întoarce-te. Continuă să mergi.

Ajunseră la marginea pădurii şi continuară să meargă pe alee.

— Ia ascultă, soldatule. Faci o greşeală. Nici nu ştii cât muncesc eu pentru voi. Mă cunoşti, ştii bine că aşa e.

— Poţi să ne povesteşti despre asta. Ia-o pe lângă casă. Drept înainte. Până la terasa aia.

— Înseamnă că tipul e aici... Unde-i mormolocul ăla de Joey?

— Dacă-mi spui ce te-a apucat de-ai plecat în grabă de lângă maşină, îţi spun şi eu ce-i cu Joey.

— I-am zis tâmpitului să taie firele şi să semnalizeze cu lanterna. Sunt suficiente zece minute să tai două fire prăpădite.

— Şah. Prietenul tău Joey e înăuntru. Nu-i e prea bine.

Coborâră panta, prin dreapta casei. De Spadante se opri în mijlocul terasei. — Mişcă-te!

— Stai un pic. Hai să vorbim... Ce strică dacă vorbim niţel. Două minute.

— Hai să zicem că am o problemă cu timpul. Bonner se uitase la ceas. Mai rămăseseră cinci minute până când Trevayne va telefona la poliţie. Poate că de Spadante voia să-i spună ceva important şi nu dorea ca Trevayne să fie de faţă.

— Dă-i drumul.

— Ce eşti? Căpitan, probabil? Vorbeşti prea bine pentru un simplu sergent.

— Am grad.

— Bine. Foarte bine. Grad. Foarte militar. Ştii ce, te avansez eu, o treaptă, poate două. Ei, ce zici de asta?

— Ce să faci?

— Cum ziceam, poate eşti căpitan. Ce urmează? Maior? Pe urmă, colonel, corect? OK, garantez maior. S-ar putea să-ţi obţin şi gradul de colonel.

— Ce porcărie.

— Haide, soldatule, zău aşa. Noi doi n-avem nimic de împărţit. Lasă jos arma aia. Suntem de aceeaşi parte a baricadei.

— Nu sunt de nici o parte cu dumneata.

— Ce doreşti? Dovezi? Du-mă la un telefon; am să-ţi dau dovezi.

Bonner era uluit. De Spadante minţea, fireşte, însă aroganţa lui era convingătoare.

— Pe cine vrei să suni?

— Asta-i treaba mea. Codul zonei 202. Ştii despre ce e vorba?

— Washington.

— Merg mai departe. Primele două cifre sunt 88.

Hristoase! 886, se gândi Bonner. Ministrul Apărării.

— Minţi!

— Repet. Du-mă la un telefon. Înainte să ne vedem cu Trevayne. N-ai să regreţi, soldat… Niciodată.

De Spadante sesiză uimirea întipărită pe chipul lui Bonner. Văzu, de asemenea, cum militarul începea să conştientizeze o realitate nedorită. O realitate inacceptabilă, ceea ce însemna că nu mai avea încotro.

Lui de Spadante îi alunecă piciorul pe panta acoperită cu zăpadă. Nu mult, doar câţiva centimetri, suficient să-şi dea seama că ar putea aluneca pe pajiştea udă. Îşi recapătă echilibrul.

— Pe cine vrei să suni la minister?

— Oh, nu. Dacă o să vrea să discute cu tine, să-ţi spună el. Mă duci la un telefon?

— Poate.

De Spadante ştia că soldatul minte. Alunecă şi cu celălalt picior şi se redresa şi de data asta.

— Lua-l-ar dracu’ de deal cu gheaţa lui cu tot… Haide, soldatule. Ce-ai amuţit?!

Pentru a treia oară, de Spadante păru să-şi piardă echilibrul. Brusc, în loc să-şi reia poziţia, italianul îl plesni pe Bonner peste încheietura mâinii. Cu palma dreaptă, îl izbi peste antebraţ, sfâşiindu-i carnea. Mâneca lui Paul Bonner se umplu de sânge. Apoi, de Spadante îl pocni în ceafă şi din nou îi smulse carnea cu sălbăticie, de parcă l-ar fi tăiat cu ferăstrăul.

Paul se trase înapoi, conştient că sângera şi că braţul îi era rănit, dar nu dădu drumul armei. Spadante încercă să i-o smulgă din mână. Bonner îl izbi pe italian cu genunchiul în vintre, dar fără nici un efect. De Spadante îl lovea în cap cu palmele provocându-i alte răni. Paul îşi dădu seama că arma lui de Spadante era un fel de instrument ascuţit ca o lamă, fixat în palma dreaptă. Trebuia să-l înşface şi să-i imobilizeze braţul.

De Spadante era sub el, pe urmă deasupra lui. Se rostogoleau, se suceau şi alunecau pe zăpadă ca două animale într-o încleştare fatală. De Spadante înhaţă cu degetele lui enorme patul revolverului aflat în mâna lui Bonner; acesta izbuti totuşi să se ferească de fierul ascuţit al „boxului” de pe încheieturile degetelor lui de Spadante.

Bonner îl izbea pe italian în testicule. Şuturile acestea repetate începură să-şi facă efectul. De Spadante se mai înmuie. Bonner se repezi adunându-şi ultimele puteri. Pistolul bubui. Sunetul se propagă în liniştea nopţii şi după câteva secunde Trevayne apăru pe terasă, cu revolverul ridicat, gata să tragă.

Plin de sânge, Paul Bonner se sculă de jos gâfâind. Mario de Spadante zăcea chircit în zăpadă, cu mâinile încleştate pe burdihan.

Paul era ameţit. Totul i se înceţoşa în faţa ochilor; percepea cuvintele cu intermitenţă. Simţea mâini care îl pipăiau pe tot trupul. Nişte degete îl atingeau. Dar cu blândeţe.

Pe urmă, îl auzi pe Trevayne vorbind. Sau, mai bine zis, izbuti să perceapă o singură propoziţie.

— Repede, un garou.

Apoi totul se cufundă în întuneric.

31

Înainte de a deschide ochii, Paul Bonner simţi ceva umed pe gât. Pe urmă, auzi o voce calmă de bărbat, îi venea să se întindă, dar când încercă, simţi o durere cumplită în braţul drept. Întâi desluşi persoanele, apoi încăperea. Era o cameră de spital.

Lângă el se afla un doctor – în mod cert, un doctor, după halatul alb. Andy şi Phyllis se aflau la picioarele patului.

— Bun venit printre noi, maiorule, zise medicul. Ai trecut prin multe în seara asta!

— Sunt în Darien?

— Da, răspunse Trevayne.

— Cum te simţi, Paul? întrebă Phyllis.

— Ţeapăn, presupun.

— S-ar putea să rămâi cu nişte cicatrice pe gât. Noroc că nu ţi-a sfâşiat faţa.

— A murit? De Spadante, a murit? Lui Paul îi era greu să vorbească. Nu din cauza durerilor, ci a epuizării.

— Îl operează acum, la Greenwich. Nu prea are şanse, replică doctorul.

— Noi te-am adus aici. Ei e John Sprague, Paul. Medicul nostru, zise Trevayne, arătând cu capul spre Sprague.

— Mulţumesc, doctore.

— Oh, n-am făcut mare lucru. Câteva cusături. Noroc că binefăcătorul nostru, aici de faţă, te-a strâns pe unde trebuia. Iar Lillian ţi-a ţinut comprese reci pe gât aproape trei sferturi de ceas.

— Să-i măreşti salariul, Andy, zise Bonner, încercând să schiţeze un zâmbet.

— S-a făcut, îl asigură Phyllis.

— Cât timp o să mă ţineţi înfăşat? Când pot pleca de aici?

— Câteva zile, poate o săptămână. Depinde de tine. Cusăturile alea trebuie să se prindă. Ai nişte tăieturi tare urâte pe antebraţul drept şi pe ambele părţi ale gâtului.

— Zone controlabile, doctore, zise Bonner, ridicând privirea spre Sprague. Un bandaj simplu din tifon ar fi excelent.

— Mie-mi spui? zâmbi Sprague.

— Întrebam şi eu… efectiv trebuie să ies de-aici. Nu vă fie cu supărare, vă rog.

— Ia stai un pic, zise Phyllis, venind în dreapta lui Paul. I-ai salvat viaţa lui Andy. Ceea ce înseamnă că eşti un bun de preţ, maiorule. Nu vreau să păţeşti ceva. Din cauza ta sau a altcuiva.

— Eşti tare dulce, iubito, mi-a salvat…

— A devenit sentimental, îi întrerupse Trevayne. Ai nevoie de odihnă, Paul. Discutăm mâine dimineaţă. Vin devreme.

— Nu. Nu dimineaţă. Acum, zise Bonner, implorându-l pe Andy din priviri. Câteva minute, te rog.

— Tu ce zici, John? Trevayne se uită în ochii lui Bonner, în timp îi adresă medicului întrebarea.

Sprague îi urmărea pe cei doi bărbaţi.

— Câteva minute. Peste două şi sub cinci. Presupun că vreţi să rămâneţi singuri. Am s-o conduc pe Phyllis la ea în cameră, zise el, privind spre soţia lui Trevayne. S-a gândit cumva grijuliul tău soţior să-ţi aducă nişte whisky, sau ne oprim la mine în birou?

— Am adus eu, răspunse Phyllis, aplecându-se şi sărutându-l pe Paul pe obraz. Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi de ajuns. Eşti un bărbat foarte curajos… şi foarte drag. Ne cerem scuze.

John Sprague deschise uşa, poftind-o pe Phyllis să iasă.

Uşa se închise şi cei doi bărbaţi rămaseră singuri.

— Nu mi-am închipuit că se poate întâmpla aşa ceva, zise Bonner.

— Dacă aş fi ştiut că exista un astfel de risc, te-aş fi oprit şi aş fi sunat la poliţie. A fost ucis un om, Paul.

— Eu l-am omorât. Veniseră cu arme să te doboare pe tine.

— Atunci, de ce m-ai minţit?

— M-ai fi crezut?

— Nu sunt sigur. Un motiv în plus de a chema poliţia. Nu mi-am închipuit că ar putea merge atât de departe. Este de necrezut.

— „Ar putea”, adică noi, nu-i aşa?

— În mod evident, nu tu. Puteai să mori; ai fost la un pas… Genessee Industries.

— Greşeşti. Asta am vrut să dovedesc. Am vrut să ţi-l aduc pe grăsanul ăla nenorocit ca să afli adevărul. Bonner constata că îi venea greu să se exprime. Să-l fac să spună adevărul. El nu e Genessee; nu e de partea noastră.

— Nu se poate să crezi aşa ceva, Paul. Mai ales după ce s-a întâmplat astă-seară.

— Ba da, se poate. Exact ca informaţiile pentru care ai dat bani în San Francisco. Le-ai cumpărat de la un psihopat notoriu.

„L.R.”. Îl cunosc, i-am dat şi eu bani. Trei sute de dolari… Nostim, ce zici?

Trevayne nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mda, aşa e… N-ai pierdut timpul. Eşti inepuizabil. Dar ca să fim exacţi, n-a fost vorba de informaţii false. A fost o confirmare. Aveam cifrele.

— Despre Armbruster?

— Da.

— E un tip de treabă. Gândeşte ca tine.

— E un tip tare de treabă. Şi foarte trist. Există o mulţime de oameni trişti. Asta-i tragedia.

— În Houston? Pasadena? Tacoma? Sau mai degrabă în Seattle?

— Da. Şi în jos, până în Greenwich. Pe o masă de operaţie. Numai că despre el nu zic că e trist, ci doar împuţit. A încercat să te ucidă, Paul. Face parte din sistem.

Bonner întoarse privirea. Pentru prima oară de când începuseră să discute mai mult sau mai puţin serios, Andy citi îndoiala pe chipul lui Paul:

— N-ai de unde să ştii exact.

— Ba da, am. A fost în San Francisco atunci când am fost şi noi. L-a bruftuluit pe un congresman din California, acum câteva săptămâni, în Maryland. Congresmanul a făcut greşeala de a pomeni de Genessee când era beat criţă… Tipul face parte din sistem.

Epuizat, Bonner începu să respire sacadat. Ştia că cele câteva minute se încheiaseră. Nu mai rezista. Nu mai era în stare decât de o ultimă tentativă de a-l convinge pe Trevayne:

— Stai în banca ta, Andy. Ai să stârneşti mult mai multe probleme decât vei putea rezolva. O să scăpăm de canalii. Dai prea multă amploare lucrurilor, exagerezi.

— Am mai auzit chestia asta; nu ţine, Paul.

— Principiile… Principiile ale afurisite la care nu renunţi din cauza contului tău în bancă?

— Cam aşa ceva, presupun. Am spus-o de la început: n-am nimic de câştigat, dar nici de pierdut. Am repetat-o de câteva ori… pentru oricine vrea să asculte.

— Vei face mult rău.

— Regret, sincer, vor fi destui. Probabil că, până la urmă, am să le dau o mână de ajutor, dacă asta te mai linişteşte.

— Rahat! Puţin îmi pasă mie de oameni. Ce mă frământă pe

mine e soarta ţării ăsteia… Nu e timp pentru ce vrei tu. Nu putem aluneca înapoi! Bonner respira greu.

— Bine, Paul. OK. Ne vedem mâine.

Bonner închise ochii.

— Mâine… ai să mă asculţi? Mai gândeşte-te dacă n-ar fi bine să ne laşi să ne facem singuri curăţenie în casă? Vrei să încetezi? … Putem să ne facem singuri curăţenie în casă, repetă el, deschizând ochii şi holbându-se la Andy.

Trevayne se gândi câteva clipe la şobolanul de Roderick Bruce care voia să-l răstignească pe Paul Bonner. Refuzase să se lase intimidat de ameninţările ziaristului. Bonner n-avea să afle niciodată.

— Te respect, Paul. Dacă ceilalţi ar fi ca tine, m-aş mai gândi. Dar nu sunt, iar răspunsul este „nu”.

— Du-te la dracu’… Să nu mai vii mâine; nu vreau să te mai văd.

— Bine.

Bonner adormea. Somnul unui om rănit fizic şi sufleteşte.

— Am să mă lupt cu tine, Trevayne…

Când Paul închise ochii, Andy ieşi încetişor din cameră.

32

Trevayne se trezi înainte de ora şapte. Privind pe fereastra dormitorului, constată că era o dimineaţă incredibil de liniştită. Stratul de zăpadă avea aproape un metru, suficient ca să acopere, fără a deforma creaţiile perfecte ale naturii. Dincolo de brazi şi de miile de foioase de pe panta ce ducea spre ocean, apa era calmă, cum se întâmpla adesea în lunile de iarnă; doar valurile care se izbeau de stânci păreau nervoase, căznindu-se parcă să-şi păstreze identitatea.

Andrew se hotărî să-şi pregătească singur micul dejun. Nu voia s-o sune pe Lillian. Trecuse şi ea prin destule.

Întinse paginile galbene pe care le adunase de pe birou pe masa din bucătărie. Scrisese mare, notase în grabă jumătăţi de propoziţii şi însemnări scurte, nume proprii şi denumiri de corporaţii. Erau informaţiile adunate de Sam Vicarson despre Aaron Green, majoritatea extrase din *Who's Who,* dar şi altele, din dosarele publice de la Securities Exchange; restul – cele speciale şi obiceiurile personale – le aflase de la un director al agenţiei Green din New York. Directorul amintit, care conducea compartimentul de creaţie, crezuse că Sam reprezenta un post de televiziune care dorea să facă un documentar despre Green. Ce simplu… Jocuri. Dar nu pentru copii.

Green nu provenea din Birmingham, cum sugerase Alan Martin. În familia lui nu existau nume ca Lehman sau Straus; nu se pomenea de averi germano-evreieşti care să-i înlesnească accesul în venerabilele case Seligman sau Manfried. Aaron Green era un refugiat din Stuttgart, care sosise în SUA în 1939, la vârsta de patruzeci de ani. Omul nu ştia prea mult despre existenţa lui în Germania, doar că fusese agent de vânzări pentru o mare tipografie, Schreibwaren, cu filiale la Berlin şi Hamburg. Se părea că se însurase pe la vreo treizeci de ani, însă căsnicia luase sfârşit înainte ca el să părăsească Germania fugind de cizma nazistă. În America, succesul lui Aaron Green a fost discret, dar meteoric. Împreună cu alţi refugiaţi mai în vârstă, a creat o mică tipografie în Manhattan. Folosind tehnicile avansate cu plăci elaborate la Schreibwaren – care curând avea să devină tiparniţa propagandei lui Hitler (şi a lui Goebbels) – mica firmă a întrecut companiile concurente mai mari, acoperind

diferitele necesităţi de tipărire ale New York-ului. În doi ani, firma se mărise de patru ori; în calitate de reprezentant, Green obţinuse licenţe temporare ale procesului tehnologic de la Schreibwaren în nume propriu.

După intrarea oficială a Americii în război, o dată cu restricţiile referitoare la hârtie şi tipar, n-au mai supravieţuit decât cei foarte eficienţi. Într-o industrie unde pierderile pot apărea foarte uşor, afacerea lui Green beneficia de un avantaj decisiv: procesul tehnologic de la Schreibwaren reducea factorul de pierdere la un prag uimitor de mic, viteza de producţie depăşind-o cu mult pe cea a firmelor concurente.

Compania lui Aaron Green a beneficiat de uriaşe contracte de tipărire din partea guvernului.

Contracte pe timp de război.

— Foştii mei asociaţi sunt exponenţii acelui Schlange nazist, eu, însă, mă am bine cu doamna cu torţa. Şi atunci spune-mi, cine-i de partea îngerilor?

Aaron Green a luat câteva hotărâri care i-au asigurat viitorul: a cumpărat acţiunile partenerilor săi, a mutat fabrica din Manhattan în zona mai ieftină din New Jersey, a scormonit prin dosarele de imigrări şi-a angajat oameni care i-au fost recunoscători, reuşind să repopuleze cu „transplanturi europene” un oraş altminteri muribund.

Preţul terenului în New Jersey era scăzut, dar n-avea să rămână mereu aşa; statele de plată, din ce în ce mai voluminoase, erau pline de bărbaţi şi femei pentru care patronul însemna un mântuitor; sindicalismul era de neconceput. Imediat după ce s-a trecut peste şocul iniţial al veştii că „evreimea” s-a mutat în zonă şi a clădit un templu, milioanele lui Aaron Green au fost în siguranţă. Pe măsură ce profitul creştea, Green cumpăra teren în vederea dezvoltării şi a diversificării postbelice.

Garden State Parkway din New Jersey stă mărturie, în zilele noastre, despre intuiţia şi perspicacitatea în domeniul financiar de care dăduse dovadă Aaron Green, îşi zise Trevayne întorcând o pagină galbenă.

După război, Aaron Green şi-a găsit noi preocupări şi interese. El a prevăzut enormele profituri datorate dezvoltării rapide a industriei de televiziune şi a optat pentru domeniul reclamei – creativitatea cuvântului vizualizat, vorbit şi scris.

Se părea că perioada postbelică aşteptase intervenţia talentelor lui combinate. Aaron Green a înfiinţat Green Agency,

angajând cele mai strălucite minţi pe care le-a putut găsi. Cu milioanele pe care le avea a putut racola pe cei mai buni specialişti din agenţiile existente. Facilităţile de tipărire i-au permis să obţină contracte pe care firmele concurente nu le puteau realiza; prin contactele cu cercurile guvernamentale putea evita procesele antitrust şi, în momentul în care veniturile obţinute din televiziune au ajuns o certitudine, brusca supremaţie în domeniul revistelor, ziarelor şi a tipăriturilor a făcut din Green Agency cea mai căutată firmă de reclamă şi publicitate din New York.

Green se recăsătorise. Avea doi băieţi şi o fată şi locuia pe Long Island, într-un conac cu vreo douăzeci de încăperi şi cu nişte grădini ce rivalizau cu Tuilleries. Generos din fire, el făcea nenumărate opere filantropice; publica literatură de calitate, fără să se gândească la profit şi era un apărător al cauzelor liberale. Contribuia la campaniile electorale, fără să dea prea multă atenţie partidelor, urmărind în schimb posibilitatea unei reforme sociale. Green avea însă un cusur care l-a adus în faţa justiţiei, într-un proces intentat de American Civil Liberties Union în colaborare, deşi fără prea multă tragere de inimă, cu US Employment Service sub acuzaţia că refuza să angajeze etnici germani. Un nume german neevreiesc era suficient pentru a-l descalifica pe orice solicitant.

Aaron Green a achitat amenzile şi şi-a continuat netulburat practica.

Trevayne îşi încheie micul dejun şi încercă să-şi facă o imagine despre Green.

De ce Genessee Industries? De ce sprijinul ascuns acordat acelui scop militarist de care fugise şi pe care era limpede că îl dispreţuia în continuare? Un om care îi ajuta pe cei sărmani şi promova reformele liberale nu putea fi un apărător al Pentagonului.

La aeroportul din Westchester, returnă maşina închiriată, aranja ca jetul să plece în aceeaşi zi, la „La Guardia” şi angaja un elicopter pentru a se deplasa la Hampton Bays, pe Long Island.

La Hampton Bays închirie altă maşină şi porni spre sud, către oraşul Sail Harbor unde locuia Aaron Green.

Ajunse la poartă la ora unsprezece; sesizând expresia de pe chipul lui Green, când acesta îl întâmpină în salon, îşi dădu seama că bătrânul domn fusese pus în gardă.

Frumoasele trăsături semite ale lui Aaron Green erau acoperite de zbârcituri; pe chipul lui se citeau mânia şi mâhnirea. Glasul – profund, vibrant, cu un uşor accent – răsuna ca un bubuit de tobă.

— E sabatul ebraic, domnule Trevayne. Mă aşteptam să ţii seama de asta; cel puţin atât cât să dai un telefon. Respectăm tradiţia în casa asta.

— Toate scuzele mele; n-am ştiut. Programul meu este foarte încărcat, aşa că m-am hotărât în ultimul moment să vă vizitez. Am fost în vizită la un prieten, în apropiere… Pot să vin altă dată…

— Acum, nu te simţi jignit. East Hampton nu e Boise, Idaho. Hai pe verandă.

Green îl conduse pe Trevayne într-o încăpere spaţioasă cu geamuri de jur-împrejur, care dădea spre pajiştile din spate. Peste tot erau plante, iar pe scaunele din fier forjat vopsite în alb zăceau perne viu colorate. Părea o grădină de vară în mijlocul unei ninsori abundente. Absolut fermecător.

— Vrei nişte cafea? Nişte brioşe dulci? întrebă Green, când Andrew se aşeză.

— Nu, mulţumesc.

— Haide, n-aş vrea ca nervii şi temperamentul iute de care dau dovadă să te priveze de nişte prăjituri delicioase. Nu pot spune acelaşi lucru despre cafea; totuşi bucătăreasa noastră este excelentă, completă Aaron Green, zâmbind afectuos.

— Am meritat din plin reproşurile. Nu merit atâta ospitalitate.

— Bun! Atunci ai s-o ai… Ca să fiu sincer şi mie îmi place un mic nosh[12]. Acasă nu mi se prea dă voie; doar la firmă mai pot să gust şi eu câte ceva între mese.

Green se duse la o masă de fier, cu tăblie de sticlă şi apăsă pe butonul unui interfon alb. Cu vocea lui profundă şi răsunătoare, rosti:

— Shirley, dragă. Oaspetele nostru ar dori nişte cafea şi nişte prăjituri de-ale tale, cărora le-am făcut o reclamă excelentă. Adu suficient pentru două persoane şi nu te mai obosi să-i spui doamnei Green. Mulţumesc, dragă, încheie el şi veni să se aşeze în fotoliu, vizavi de Trevayne.

— Sunteţi deosebit de amabil.

— Nu. Mi-am schimbat doar atitudinea – de la iritare la simţ practic. De aceea par amabil. Nu te lăsa indus în eroare… Mă

[12] Gustare (idiş, n. trad.).

aşteptam să-mi faci o vizită; nu ştiam exact când, nu mă gândeam că o să fie atât de curând.

— Deduc că Ministerul Apărării este... supărat. Presupun că v-au contactat.

— Evident. Şi nu numai ei. Provoci reacţii puternice în multe cercuri, domnule Trevayne. Stârneşti panică printre oameni plătiţi să nu se teamă de nimic. Le-am spus multora că nu mai pupă de la mine nici un sfanţ leafă. Din nefericire – folosesc corect cuvântul ăsta – nu sunt angajaţii mei.

— Atunci, n-are rost s-o iau pe ocolite, nu-i aşa?

— Aşa fac doar vânătorii săraci, care nu-şi pot permite o momeală scumpă. Metoda cerea două alternative opuse. Una: vânatul era întotdeauna avantajat datorită simţului olfactiv şi putea să îşi aleagă cale de evadare. Şi doi: o dată stârnit, vânatul putea să se repeadă la vânător şi să atace prin surprindere. Aşa nevăzut, cum era... Dumneata eşti în stare de mult mai mult, domnule Trevayne. Nu eşti sărac şi nici lipsit de fantezie.

— Pe de altă parte, ideea de a pune o momeală mi se pare dezgustătoare.

— Excelent! Judeci rapid; îmi place de dumneata.

— Şi înţeleg că aveţi un alai extrem de leal.

— Ahh! Te-ai păcălit, amice. Alaiul meu – dacă am cu adevărat vreunul – a fost cumpărat. Amândoi avem bani, domnule Trevayne. Şi nu se poate să nu fi aflat, chiar aşa tânăr cum eşti, că banii aduc adepţi celor care îi deţin. În sine, izolaţi, banii sunt inutili; un produs secundar. Folosiţi corect, promovează ideea. Ideea, domnule Trevayne. Ideea este un monument mai măreţ decât un templu... Desigur, am adepţi. Important, însă, este faptul că ei preiau şi transmit ideile mele.

Servitoarea intră cu o tavă de argint în mâini. Green o prezentă pe Shirley, iar Trevayne se ridică în picioare – spre evidenta încântare a lui Green – ajutând-o să pună tava pe măsuţa de cafea.

Shirley dispăru repede, cu speranţa că domnului Trevayne aveau să-i placă prăjiturile.

— Un giuvaier! Un giuvaier rar, zise Green. Am găsit-o la Expoziţia din Montreal, la pavilionul Israelului. E americancă, să ştii. A trebuit să donez nu ştiu câte livezi cu portocali la Haifa ca s-o conving să vină înapoi şi să lucreze la noi... Prăjiturile, prăjiturile. Mănâncă!

Prăjiturile erau delicioase.

— Sunt minunate, constată Trevayne.

— Ţi-am spus eu. Minciuni s-ar putea să apară în conversaţia noastră, dar nu în legătură cu prăjiturelele astea… Hai, e momentul să ne bucurăm de ele.

Cei doi sporovăiră, cu prudenţă, despre tot felul de fleacuri, până terminară prăjiturile. Se evaluau unul pe celălalt, gândind fiecare că interlocutorul său părea sigur pe sine, dar şi prudent, aidoma unor jucători de tenis înainte de o partidă decisivă.

Green puse jos cafeaua, oftând:

— Am mai isprăvit un nosh. Acum, vorbim… Ce te frământă, domnule preşedinte de subcomitet? Ce te aduce în această casă, în asemenea împrejurări neobişnuite?

— Genessee Industries. Se ştie că anual cheltuiţi, parţial prin agenţia dumneavoastră, suma de şapte milioane – noi estimăm cifra la aproape douăsprezece, poate mai mult – cu scopul de a convinge ţara că Genessee este indispensabilă pentru supravieţuirea noastră. Ştim că faceţi asta de cel puţin zece ani. Ceea ce înseamnă o sumă situată între şaptezeci şi o sută douăzeci de milioane dolari. Repet, poate şi mai mult.

— Şi te sperie cifrele astea?

— N-am spus asta. Mă preocupă.

— De ce? Se poate explica până şi decalajul dintre cifre. Ai avut însă dreptate. E vorba de mai mult.

— Pot fi explicate cifrele, pot fi justificate?

— Asta depinde de cine urmăreşte să obţină justificarea… Da, pot fi justificate. Eu le justific.

— Cum?

Green se rezemă mai bine de spătarul scaunului. Patriarhul care se pregăteşte să împărtăşească din înţelepciunea lui, îşi zise Trevayne.

— Pentru început, trebuie spus că un milion de dolari pe piaţa de achiziţii actuală nu înseamnă ceea ce îşi închipuie cetăţeanul de rând. Numai firma General Motors cheltuieşte anual douăzeci şi două de milioane pe reclamă. Noul Post Office Utility, şaptesprezece milioane.

— Dar întâmplarea face că sunt cele mai mari corporaţii producătoare de mărfuri de consum din lume. Mai încercaţi şi cu alte exemple.

— Sunt infime în comparaţie cu guvernul. Şi cum guvernul este clientul principal – consumatorul firmei Genessee Industries – poate fi aplicată o anumită logică scolastică.

— Dar nu e aşa. Doar dacă clientul este, de fapt, propria lui companie. Propria sursă. Nici măcar eu nu cred asta.

— Fiecare punct de vedere îşi are cadrul lui vizual, domnule Trevayne. Te uiţi la un copac, e posibil să vezi cum soarele se reflectă din frunziş. Eu mă uit la acelaşi copac şi văd cum razele soarelui se strecoară printre frunze. Doi copaci diferiţi dacă i-am descrie, nu-i aşa?

— Nu pricep analogia.

— Oh, ba nu, poţi s-o pricepi foarte bine, dar pur şi simplu refuzi să o faci. Nu vezi decât ce se reflectă, nu şi ce e dedesubt.

— Ghicitoarele sunt plictisitoare, domnule Green, iar ghicitorile cu tâlc – jignitoare. Dacă vreţi să ştiţi, domnule, am întrezărit ce e dedesubt, motiv pentru care am venit aici.

— Am înţeles, zise Green, încuviinţând din cap. Din nou îşi luă alura de patriarh; de data asta, acceptând cu bunăvoinţă raţionamentul unei fiinţe inferioare. Am înţeles, repetă el. Eşti un tip dur. Un om foarte tenace… Ai tupeu.

— Nu vând nimic. N-am nevoie de tupeu.

Brusc, Aaron Green izbi cu palma în metalul tare al scaunului.

— Ba vinzi! strigă bătrânul evreu, privindu-l furios pe Trevayne. Vinzi cea mai dezgustătoare marfă pe care o poate comercializa cineva. Narcoticul mulţumirii de sine. Slăbiciunea. Ştii dumneata mai bine.

— Nu sunt vinovat. Dacă vând ceva, atunci e vorba de afirmaţia că această ţară are dreptul să ştie cum sunt cheltuiţi banii ei. Să afle dacă aceste cheltuieli sunt rezultatul unei necesităţi sau se datorează faptului că un monstru industrial s-a dezvoltat peste măsură şi a devenit nesăţios. Un monstru controlat de un mic grup de oameni, care decid arbitrar unde trebuie alocate milioanele.

— Un puştan! Asta eşti, un puştan. Care face în pantaloni… Ce înseamnă acest „arbitrar”? Cine este arbitrar? Te ridici singur la rangul de judecător? Vrei să insinuezi că pe tot întinsul pământului ăsta ar exista nu ştiu ce inteligenţă superioară şi atotştiutoare? Ia spune-mi, unde a fost aceasta în 1917? În 1941? Da, chiar şi în 1950 şi în 1965? Am să-ţi spun eu unde. S-a complăcut în slăbiciune şi automulţumire. Iar această slăbiciune, această automulţumire au fost plătite cu sângele a sute de mii de tineri frumoşi. Green coborî brusc vocea. Cu vieţile a milioane de copii nevinovaţi, mame şi taţi mărşăluind goi puşcă spre zidurile de beton ale camerelor morţii. Nu-mi vorbi mie de

„arbitrar”; eşti un nătărău.

Trevayne aşteaptă ca Aaron Green să se calmeze.

— Afirm, domnule Green şi o fac cu respect, că aplici soluţii la probleme ce aparţin altor vremuri. Acum ne confruntăm cu altfel de probleme. Cu alte priorităţi.

— Aiureli. Raţionament de laşi.

— În epoca nucleară nu prea e loc pentru eroi.

— Prostii! râse Green, batjocoritor. Îşi împreună mâinile, cu coatele lipite de trup. Patriarhul jucându-se cu un adversar neluminat, se gândi Trevayne. Ia spune-mi mie, domnule preşedinte de subcomitet, ce crimă am comis? N-ai fost prea clar în această privinţă.

— Ştiţi şi dumneavoastră perfect de bine. Aţi folosit fondurile necorespunzător.

— Necorespunzător sau nelegal? îl întrerupse Green, desfăcând palmele.

Trevayne făcu o pauză înainte de a răspunde, arătând astfel cât era de dezgustat.

— Aceste chestiuni sunt hotărâte de instanţă, când e în stare s-o facă… Noi descoperim ce putem şi facem recomandări.

— Şi cum sunt folosite aceste fonduri… necorespunzător?

— În scopul persuasiunii. Suspectez că un ciolan enorm e împărţit cui trebuie pentru a obţine sprijin sau a elimina opoziţia faţă de contractele cu Genessee în zeci de domenii. Sindicate, inteligenţă, Congres, pentru a menţiona doar trei dintre ele.

— Suspectezi? Faci acuzaţii pe baza a ceea ce presupui?

— Am văzut destule; am ales cele trei exemple, bazându-mă pe ceea ce am văzut.

— Şi ce-ai văzut? Oameni îmbogăţindu-se mai mult decât ar fi fost normal după câştigul pe care îl aveau? Minţi fără valoare plătite de Genessee Industries? Haide, domnule subcomitet, unde ai găsit dumneata decăderea asta morală? Cine, dacă îmi permiţi să te întreb, a fost atât de jignit, atât de corupt?

Andrew studia expresia calmă, dar aproape triumfătoare de pe chipul lui Aaron Green şi înţelese cât de inspiraţi fuseseră cei de la Genessee când recurseseră la mită. Cel puţin în privinţa sumelor enorme cheltuite de Green. Nu se făcea nici o plată care să nu poată fi justificată legal, logic sau măcar emoţional. Bunăoară Ernest Manolo, şeful sindical din sudul Californiei. Ce putea fi mai logic decât ideea de a înfrâna cererile sindicale care puteau căpăta amploare la nivel naţional prin metoda de a oferi

chitanţe pentru încasarea unor sume mici şi garanţii jurisdicţionale la nivelul anumitor zone geografice? Şi strălucitul savant, Ralph Jamison, doctor în ştiinţe. Ar fi fost bine ca o asemenea minte să nu mai funcţioneze, să îşi înceteze activitatea doar pentru că era tulburată de probleme reale sau imaginare? Şi Mitchell Armbruster. Poate cel mai trist caz. Senatorul aprig şi liberal, împins la rampă. Şi cine putea contesta beneficiile aduse de Clinica Armbruster pentru tratarea cancerului sau unităţile medicale mobile care străbăteau ghetourile din California? Cine putea califica asemenea contribuţii drept corupte? Ce inchizitor plin de cruzime ar putea născoci legături care să ducă la încetarea acestei generozităţi?

Inchizitor? Nu avem nevoie de un inchizitor. Marele Billy Hill.

Mai era şi Joshua Studebaker, care căuta tânguindu-se o modalitate de a-şi permanentiza reabilitarea obţinută mai demult. Dacă Vicarson nu minţise, Studebaker şi Green semănau, în nenumărate privinţe; amândoi nişte minţi strălucite; amândoi răniţi şi totuşi gigantici.

— Deci? făcu Green, aplecându-se în faţă. Îţi vine greu să fii explicit în privinţa acestei depravări în masă pe care ai depistat-o? Haide, domnule subcomitet. Dă-mi măcar un exemplu.

— Sunteţi incredibil, pe cuvânt.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Green, pe care remarca lui Andrew îl lăsase perplex. În ce sens „incredibil”?

— Dacă aş alege un exemplu izolat, aţi veni imediat cu o poveste întreagă.

Green înţelese. Zâmbi şi se rezemă iarăşi de spătarul scaunului.

— Lecţia asta am învăţat-o de la *Sholom Aleichem.* Nu cumpăr un ţap fără testicule. Alege, domnule subcomitet. Dă-mi un exemplu de asemenea degenerescenţă şi pun mâna pe telefon. În câteva minute, afli adevărul.

— Adevărul dumneavoastră.

— Copacul, domnule Trevayne. Adu-ţi aminte cum e cu copacul. Ce copac descriem? Pe al dumitale sau pe al meu?

Andrew îşi imagină un fel de seif imens, cu pereţi de oţel, în care se aflau mii de însemnări minuţioase – un masiv compendiu al corupţiei. Corupţie din punctul lui de vedere, justificări pentru Aaron Green. Probabil că aşa ceva era.

A încerca doar să răsfoieşti o asemenea enciclopedie – dacă ar putea-o găsi – ţi-ar lua ani de zile. Fiecare caz, o complicaţie în

sine.

— De ce, domnule Green? De ce? întrebă Trevayne, încetişor.

— Discutăm, cum se zice, neoficial?

— Asta nu vă pot promite. Pe de altă parte, n-o să-mi petrec restul vieţii în acest subcomitet. Dacă v-aş amesteca în treaba asta, dacă aş aduce în atenţia opiniei publice acest extraordinar material informaţional de care dispuneţi, am senzaţia că m-aş aranja cu o slujbă permanentă la Washington. Nu sunt pregătit pentru aşa ceva, ceea ce cred că ştiţi şi dumneavoastră.

— Hai cu mine, zise Green, ridicându-se, cu greu, ca oamenii bătrâni şi obosiţi. Se îndreptă spre o uşă de sticlă, care ducea pe pajiştea din spate. Pe peretele de lângă uşă erau câteva cuiere; de unul atârna un şal de lână. Îl luă şi şi-l înfăşură în jurul gâtului. Sunt ca o babă; nu pot fără şal. Dumneata eşti tânăr; aerul rece te va înviora. Nu te speria; zăpada n-o să-ţi strice pantofii ăştia buni. Când eram mic, la Stuttgart, purtam iarna pantofi din piele sintetică. Veşnic aveam picioarele îngheţate.

Deschise uşa şi îl pofti pe Trevayne pe iarba acoperită de zăpadă. Merseră până în celălalt capăt al pajiştii, trecând pe lângă o masă de marmură plasată în faţa unui chioşc cu zăbrele albe. Pavilionul de vară, se gândi Trevayne. Se îndreptară apoi spre un arţar japonez şi cotiră la dreapta. Această porţiune a pajiştii era, de fapt, o potecă lată.

Trevayne remarcă imediat licărirea.

La capătul acestui coridor împădurit se afla o Stea a lui David, din bronz, înălţată cam la treizeci de centimetri deasupra solului. Măsura nu mai mult de vreo şapte metri, iar de o parte şi de cealaltă se afla câte o candelă. Semăna cu un mic altar. Cele două flăcări ale candelelor ardeau parcă cu îndârjire şi tristeţe.

— Fără lacrimi, domnule Trevayne. Nu-mi mai frâng mâinile şi nu mai jelesc. A trecut aproape o jumătate de veac de atunci; e şi asta un fel de consolare. Sau de adaptare, cum zic doctorii vienezi… Este în memoria soţiei mele. Prima mea soţie, domnule Trevayne şi primul meu copil. O fetiţă. Ultima oară ne-am văzut printr-un gard. Un gard urât şi ruginit, care mi-a sfârtecat carnea de pe mâini, când am încercat să-l rup…

Aaron Green se opri şi ridică privirea spre Trevayne. Chipul lui nu trăda nimic; dacă amintirile îl făceau să sufere, ştia să-şi ascundă durerea. Doar glasul purta amprenta groazei de odinioară. Tonul trăda o violenţă mocnită:

— Niciodată aşa ceva nu se va mai întâmpla, niciodată,

domnule Trevayne.

33

Paul îşi aranja bandajul, astfel încât gulerul de metal să nu-l mai deranjeze atât de tare. Zborul de la aeroportul din Westchester, în scaunul înghesuit din avion, îi provocase mari dureri. Colegilor de la Pentagon le povestise că se accidentase la schi în Idaho. Dar nu-i va spune asta şi generalului de brigadă Lester Cooper. Acestuia îi va relata povestea reală. Şi îi va cere nişte răspunsuri.

Ieşi din lift la etajul cinci şi o luă la stânga, oprindu-se la ultimul birou de pe coridor.

Generalul de brigadă se holbă la bandajele de pe braţul şi gâtul lui Paul, străduindu-se din răsputeri să se stăpânească. Violenţă; violenţa fizică era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Pe care şi-l doreau. Tânărul, obişnuit cu violenţa şi atât de dornic s-o găsească, acţionase fără autorizaţie.

Ce naiba o fi făcut?

Pe cine o fi amestecat în treaba asta?

— Ce-ai păţit? întrebă generalul, cu răceală. Eşti rănit grav?

— Mă simt bine… Cât despre ceea ce s-a întâmplat, domnule, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Eşti insubordonat, maiorule.

— Îmi pare rău. Mă doare gâtul.

— Nici măcar nu ştiu pe unde ai umblat. Cum să te pot ajuta?

— Spunându-mi întâi de ce gărzile 1600 au fost eliberate de la post, pe baza unor ordine cărora nu li se poate da de urmă, astfel încât Trevayne să poată fi atras într-o capcană.

Cooper se ridică de la birou ca împins de un resort. La început, nu izbuti să-şi găsească cuvintele; se bâlbâia, ceea ce pe Bonner îl miră din nou. În cele din urmă spuse:

— Ce tot îndrugi acolo?

— Scuzele mele, domnule general. Voiam să ştiu dacă aţi fost informat… N-aţi fost.

— Răspunde-mi!

— V-am spus. Ambele gărzi 1600. Agenţii de securitate de la Casa Albă. Cineva care cunoştea codurile de identificare le-a dat ordin să spele putina. După aceea, Trevayne a fost urmărit şi a scăpat de moarte ca prin urechile acului. Cel puţin, ăsta cred că a fost obiectivul: asasinarea lui.

— De unde ştii toate astea?

— Am fost acolo, domnule general.

— Oh, Dumnezeule, zise Cooper cu glasul stins aşezându-se la birou. Când ridică privirea spre Paul, arăta ca un subofiţer nedumerit şi nu ca un general de brigadă care a trecut prin trei războaie, un om pe care, până în urmă cu trei luni, Bonner îl stimase din tot sufletul, un comandant, în adevăratul înţeles al cuvântului.

— E adevărat, domnule general.

— Cum s-a întâmplat? Povesteşte-mi.

Şi Bonner îi povesti tot.

Cooper stătea cu ochii pironiţi pe un tablou de pe perete, ascultând relatarea lui Paul despre cele petrecute cu o seară înainte. Tabloul, o pictură în ulei, înfăţişa o fermă din secolul al XVIII-lea, pe fundalul unor munţi: locuinţa generalului din Rutland, Vermont. Curând se va afla acolo… permanent, îşi zise maiorul.

— E limpede că i-ai salvat viaţa lui Trevayne, zise Cooper, când Paul isprăvi de povestit.

— În această idee am şi acţionat. Faptul că s-a tras asupra mea m-a convins. Totuşi, nu putem şti cu certitudine dacă indivizii aceia veniseră anume pentru a-l ucide. Dacă de Spadante scapă, poate vom afla… Ce trebuie să aflu, domnule general, este de ce a venit el acolo. Ce are de-a face cu Trevayne acest Mario de Spadante?… Cu noi?

— De unde vrei să ştiu? făcu Cooper, concentrându-se din nou asupra picturii.

— Fără atitudini din astea evazive, domnule general. Nu merit aşa ceva după felul în care mi-am făcut datoria.

— Ai grijă cum vorbeşti, soldat, zise Cooper, întorcându-şi privirea spre Bonner. Nu ţi-a ordonat nimeni să te ţii după omul ăla până în Connecticut. Ai făcut-o pe cont propriu.

— Dumneavoastră aţi dat autorizaţia de zbor. V-aţi dat tacit consimţământul necontracarând ce intenţionam să fac.

— Dar ţi-am dat ordin, totodată, să îmi telefonezi şi să îmi dai raportul zilnic. Ceea ce n-ai catadicsit să faci. În schimb, ai luat decizii pe propria dumitale răspundere. Dacă un ofiţer superior nu este ţinut la curent cu activitatea unui subaltern…

— Rahat!

Generalul de brigadă Lester Cooper se ridică furios.

— Nu eşti în bivuac, pifanule, iar eu nu sunt sergentul de

companie. Cere-ţi scuze. Consideră-te norocos că nu te acuz de insubordonare gravă.

— Mă bucur că mai puteţi reacţiona aşa, domnule general, începusem să mă îngrijorez… Îmi cer scuze pentru înjurătură, domnule, îmi pare rău dacă l-am jignit pe general, domnule. Dar, nu-mi retrag întrebarea… domnule! Ce legătură are Mario de Spadante cu faptul că Trevayne face investigaţii legate de activitatea noastră? Şi, dacă n-o să-mi spuneţi, domnule, mă duc mai sus să aflu!

— Încetează! zbieră Cooper, gâfâind, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare. Apoi coborî vocea, umerii îi căzură şi muşchii abdomenului i se relaxară. Jalnică privelişte, încetează, domnule maior. Îţi depăşeşti atribuţiile şi îmi ceri şi mie să mi le depăşesc.

— Nu pot accepta aşa ceva, domnule general. Nu-mi pretindeţi s-o fac. Gunoiul ăsta de de Spadante mi-a zis că dând un singur telefon în clădirea asta mă poate face colonel. Cum şi-a permis aşa ceva? Cui voia să-i telefoneze, domnule general?

— Vrei să-ţi spun pe cine intenţiona să sune?

— Oh, Iisuse Hristoase, exclamă Bonner, scârbit.

— Da, maiorule. Pe mine m-ar fi sunat.

— Nu vă cred.

— Mai bine zis, nu vrei să mă crezi… Nu te grăbi să faci presupuneri, soldat. Aş fi răspuns la telefon; ceea ce nu înseamnă că aş fi dat curs solicitării.

— E suficient de grav că-şi putea permite să ia legătura cu dumneavoastră.

— Zău?! Crezi că-i mai grav decât sutele de contacte pe care ţi le-ai permis dumneata? Din Vientiane până în Delta Mekong… ultimul, parcă, a fost San Francisco? Crezi că de Spadante e mai puţin onorabil decât „gunoaiele” cu care ai avut de-a face?

— Este cu totul altceva. Era vorba atunci de acţiuni de spionaj pe teritorii ostile. Ştiţi foarte bine.

— Cumpărate şi plătite. În felul ăsta ne apropiem mai mult de obiectivele pe care le avem la un moment dat. Nu e altfel, maiorule. Mister de Spadante serveşte şi el un scop. Şi, dacă n-ai remarcat, suntem pe teritoriu ostil.

— Ce scop?

— Nu-ţi pot da un răspuns complet. Nu deţin toate elementele. Şi chiar dacă le-aş deţine, nu sunt sigur că ai primi dreptul de a avea acces la aceste informaţii. Ce-ţi pot spune este că de

Spadante are o influenţă considerabilă în nenumărate zone vitale. Transporturile sunt una dintre ele.

— Parcă era vorba de construcţii.

— În mod cert. Se ocupă de camioane şi implicit, de porturi. Liniile maritime ascultă de el. Firmele de transport rutier îi acordă prioritate. Obţine cooperarea ori de câte ori e necesar.

— Insinuaţi cumva că avem nevoie de el?! se miră Bonner.

— Avem nevoie de orice şi de oricine ne putem folosi, maiorule. Nu-i nevoie să-ţi spun asta, sper. Urcă pe deal şi priveşte în jur. Nu căpătăm nimic fără efort. Noi suntem cei care luăm bătaie în locul politicienilor, care nu ne suportă. N-avem simpatizanţi decât la ţară sau în filme… Avem probleme, maiorule Bonner.

— Şi ni le rezolvăm folosind criminali şi pistolari? Apelăm la sprijinul Mafiei – sau nu mai avem voie să folosim termenul ăsta?

— Ne rezolvăm problemele cum putem. Sunt surprins, Bonner. Mă uimeşti. Unde s-a mai văzut să eziţi să foloseşti pe cineva pe câmpul de luptă din cauza felului în care îşi câştigă existenţa?

— Aveţi dreptate, probabil. Dar ştiu că eu îi puneam la treabă şi nu invers. Or, ce făceam eu era destul de cuminte. Aici, văd că trăiţi altfel. Aveam impresia greşită că vouă, aici, sus, vă merge mai bine decât nouă. Chiar aşa, domnule general, mai bine.

— Iar acum ai aflat că te-ai înşelat şi eşti şocat… De la cine vă închipuiaţi voi, cei din „teren” că vă vine armamentul? De la bătrânelele în tenişi, care strigau „susţineţi-i pe băieţi”! De la ele credeţi voi că veneau navele pline de combustibil pentru avioane şi încărcăturile de muniţii?! Haide, maiorule, las-o baltă! Nu-i exclus ca armele pe care le-aţi folosit în Plain of Jars să fi fost expediate din San Diego, prin bunăvoinţa lui Mario de Spadante. Elicopterul care te-a luat de la Haiphong nu-i exclus să fi fost obţinut tocmai fiindcă prietenii lui de Spadante au intrat în grevă la momentul oportun. Nu mai fi atât de tipicar, Bonner. Nu-i stă bine „ucigaşului din Saigon” să se poarte aşa.

Afacerile se făceau în porturi, în fabrici. Paul ştia asta. Dar acum era vorba de altceva. De Spadante şi pistolarii lui nu fuseseră într-un port sau într-o fabrică, în seara precedentă, ci acasă la Trevayne. Cum de nu pricepea generalul asta?

— Domnule general, rosti Bonner rar, dar apăsat. Acum optsprezece ore, pe proprietatea preşedintelui unui subcomitet numit de preşedinte şi de Senat, am intrat în contact cu doi ucigaşi plătiţi şi un şef mafiot, posesorul unui „box”, cu care mi-a

smuls carnea de pe braţ şi de pe gât. Pentru mine asta e cu totul altceva decât a fura dosare sau a zădărnici acţiunile nu ştiu cărui comitet din Congres, hotărât să ne pună beţe în roate.

— De ce? Fiindcă e vorba de luptă fizică? Nu de hârtii, ci de carne de om?

— S-ar putea să fie asta. Dar nu pot să nu-mi fac griji gândindu-mă că următorul va viza numirea unora ca de Spadante în funcţii de răspundere în Ministerul Apărării. Sau pe vreun post de profesor la War College… Dacă nu cumva fac deja parte din aceste structuri.

— A murit? întrebă Robert Webster la telefon, ţinându-şi servieta între genunchi, într-o cabină de pe Michigan Avenue.

— Nu. E puternic ca un bivol. Se pare că o să scape, zise doctorul la celălalt capăt al firului, într-o altă cabină telefonică din Greenwich, Connecticut.

— Cam proaste veşti îmi dai.

— Am muncit la el trei ceasuri. I-au suturat o grămadă de vene şi l-au peticit peste tot. Starea lui va rămâne critică încă vreo câteva zile, dar există şanse să-şi revină.

— Nu asta vrem, doctore. Pentru noi, este inacceptabil… S-a strecurat o eroare pe undeva.

— Las-o baltă, Bobby. Umblă armele singure pe-aici. La fiecare intrare, la lifturi, până şi pe acoperiş. Nici măcar asistentele medicale nu sunt ale noastre, ci ale lui. Patru preoţi fac de gardă în rezervă, ca să-i dea chipurile ultima împărtăşanie; dacă ăştia-s popi, atunci eu sunt Papa de la Roma.

— Repet, *trebuie* găsită *o modalitate.*

— Găseşte-o tu, dacă poţi, dar nu aici. Dacă tipul păţeşte ceva acum, ăştia sunt în stare să dea foc spitalului, cu noi cu tot. Or *asta* e inacceptabil pentru mine.

— Bine, bine. Fără accidente medicale.

— De-asta să fii sigur!… De ce trebuie eliminat?

— A cerut prea multe favoruri şi le-a obţinut. Ne stă în drum.

Medicul făcu o pauză:

— Nu aici, Bobby.

— Bine. O să ne gândim la altceva.

— Apropo, am primit hârtiile cu achitarea. Sunt curat. Mersi mult. Nu era nevoie să mai adaugi şi citaţia, dar a fost un gest frumos.

— Preferabil aşa, decât să fie compromiţător. Pesemne că ai

ucis pe cineva.

— Exact, râse doctorul. Dacă rămâi lefter, dă-mi de ştire.

— Ţinem legătura.

Webster închise telefonul, căznindu-se să deschidă uşa cabinei, cu servieta în mână. Trebuia să găsească o soluţie. Situaţia risca să devină periculoasă. Oare ar putea apela la doctorul din Greenwich? De ce nu, în fond?! Doctorul îi era dator. Individul făcuse o serie de avorturi în mai multe spitale militare. Folosise aparatura pusă la dispoziţie de guvern şi era pe punctul de a-şi face reclamă în ziarele bazelor militare. Se îmbogăţise în doi ani după ce terminase internatul.

Webster opri un taxi, pregătindu-se să îi ceară şoferului lui să-l ducă la Casa Albă, dar se răzgândi.

— 1222, Louisiana.

Aceasta era adresa firmei Gallabretto Construction Company, firma lui Mario de Spadante din Washington.

Fără să scoată un cuvânt, asistenta deschise uşa cu un aer solemn. Preotul se ridică, scoase mâna din sacou şi lanţul de aur de care atârna crucea zornăi uşor. El îi şopti vizitatorului:

— Stă cu ochii închişi, dar aude fiecare cuvânt, fir-aş al naibii.

— Lasă-ne singuri, rosti bolnavul cu o voce răguşită şi slabă. Vino după ce pleacă William, Rocco.

— Am înţeles, şefule.

Preotul îşi vârî degetul între gulerul sutanei şi piele şi se scarpină pe gât. Apoi luă cărticica de rugăciune, cu coperte de piele, deschise uşa, uşor jenat şi ieşi.

Vizitatorul şi Mario de Spadante rămaseră singuri.

— Nu pot sta decât câteva minute, Mario. Nu mă lasă doctorii. Ai să-ţi revii, ştii asta, nu-i aşa?

— Hei, ce bine arăţi, William. Te-ai ajuns! Eşti cogeamite avocatul de pe Coasta de Vest, aşa-i? Te îmbraci mişto. Sunt mândru de tine, verişorule. Efectiv, mândru.

— Păstrează-ţi puterile, Mario. Trebuie să discutăm câteva probleme şi te vreau apt.

— Hm, ce cuvânt, auzi tu, „apt”! zâmbi de Spadante, fără vlagă. Avea nevoie de putere ca să zâmbească, or el era teribil de slăbit. Te-au trimis aici tocmai de pe Coastă. Să nu-ţi vină să crezi, pe onoarea mea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, Mario… şi fii atent: te-ai dus la Trevayne sperând că îl vei găsi acasă. Nu aveai numărul lui de

telefon, căci e trecut la secret; ai venit la Greenwich cu probleme de afaceri – ai nişte treburi pe-aici – şi ai aflat că nevastă-sa e în spital. Îl cunoşti de când eraţi la New Haven şi v-aţi reîntâlnit de curând în avion, în drum spre Washington. Erai pur şi simplu îngrijorat. Atâta tot. O vizită de complezenţă. Poate că ai dat dovadă de prea multă îndrăzneală, procedând aşa, dar asta nu intră în contradicţie cu… firea ta expansivă.

De Spadante încuviinţa din cap, cu ochii pe jumătate închişi.

— Micuţul Willie Gallabretto, zise el, cu un zâmbet stins. Ai papagal bun, William. Sunt mândru, afirmă de Spadante, continuând să dea din cap. Ai papagal bun. Ce repede te-ai stilat, William.

— Mulţumesc, zise avocatul uitându-se la ceasul lui de aur, marca Rolex. Este extrem de important, Mario. Pe domeniul lui Trevayne ţi s-a împotmolit maşina în zăpadă. *Noroi* şi zăpadă. Avem confirmarea poliţiei. Apropo, i-am dat un miar unui tip Fowler, ca să şteargă toate urmele. Dar ţine minte, noroi şi zăpadă. Altceva dinaintea momentului când ai fost atacat nu-ţi mai aminteşti. Ai băgat la cap?

— Da, consigliori, am băgat la cap.

— Bun… Şi-acum, ar cam trebui s-o şterg. Toate cele bune de la asociaţii mei din Los Angeles. Ai să te faci bine, unchiule Mario.

— Bine… bine, repetă de Spadante, ridicând un pic mâna de pe pătură. Avocatul se opri. Ai isprăvit?

— Da.

— Bun. Acum, termină cu gargara şi ascultă-mă cu atenţie. Pifanul ăla trebuie s-o mierlească. Vreau să fie *tormento lento*. Lichidează-l diseară.

— Nu, Mario. Nu-l putem suprima. E militar, Armata federală. Fără omoruri.

— Mă contrazici tu pe mine? Tu, un pârlit de *caporegime,* îndrăzneşti să îi întorci vorba celui care e *capo di tutti capi?!* Am zis s-o mierlească. Să fie suprimat.

— Unchiule Mario, s-au dus vremurile din *Naşul,* rosti William Gallabretto, calm şi înţelegător. Trăim timpuri mai bune.

— Mai bune, pe naiba. Ce-i mai bun decât *tormento lento*? O moarte lentă pentru porcul ăla care l-a răpus pe frate-meu. Ştii perfect. Şi eu ştiu. Un cuţit în spate. *Miole.* O mierleşte elegant. Şi cu asta basta, nu mai am nimic de adăugat, zise de Spadante, inspirând profund şi rezemându-şi capul pe pernă.

— Ascultă-mă bine, unchiule Mario. Soldatul ăsta, maiorul

Bonner, va fi arestat şi condamnat pentru crimă – una la mână. Nu are cum să se apere. A fost o crimă ordinară, fără nici un fel de provocare. A mai avut belele şi înainte.

— Vreau s-o mierlească, îl întrerupse de Spadante, cu glasul tot mai stins.

— *Nu.* Nu e nevoie. Există o mulţime de oameni care vor să-l vadă pe Bonner ăsta nu numai terminat, ci *discreditat.* Până sus de tot… Avem chiar şi un ziarist renumit, Roderick Bruce. Bonner ăsta e un psihopat. Rămâne în viaţă, iar pe urmă – undeva într-un penitenciar – o să se aleagă şi cu cuţitul ăla…

— Termină cu prostiile… Nu te băga prin tribunale. Lasă porcăriile avocăţeşti. N-au nici un rost. Eu vreau s-o mierlească.

William Gallabretto se îndepărtă de lângă pat.

— Bine, unchiule Mario, minţi el. Haide, odihneşte-te acum.

34

Trevayne şedea pe patul din camera de hotel, căznindu-se să-şi ţină ochii deschişi şi să se concentreze asupra paginilor dactilografiate frumos, pe care le avea în faţă. Ştia că nu mai rezista mult, aşa că puse mâna pe telefon şi ceru să fie trezit a doua zi dimineaţă, la ora şapte.

Se despărţise de Aaron Green imediat după ora unu, mult mai devreme decât se aşteptase. Green îl poftise la masă, dar Andrew îl refuzase, invocând scuza neplauzibilă că trebuia să plece cu maşina la New York – fără a preciza cu ce treburi. Adevărul era că nu suporta compania lui Green. Nu avea ce să-i spună. Bătrânul evreu îi demolase orice argument. Ce cuvinte să poţi găsi pentru a contracara priveliştea de pe pajiştea din spatele casei sau pentru a minimaliza motivaţia apărută cu aproape patruzeci de ani în urmă, lângă un gard de la Auschwitz?

Aaron Green era consecvent principiilor lui. Credea *într-adevăr* în reformele liberale, prin care se remarcase; era un om milos, generos, care împărţea sume uriaşe din averea personală pentru a îmbunătăţi soarta celor năpăstuiţi. Era în stare să-şi cheltuiască toţi banii, până la ultima leţcaie, să îşi folosească geniul financiar pentru a fi sigur că ţara lui de adopţie avea să păstreze climatul în care filosofia lui se putea exprima. O asemenea naţiune trebuia să fie cea mai puternică de pe pământ. Nu era permis ca frontierele ei să fie şubrezite de interiorul flexibil şi moale; cochilia trebuia să rămână de nepătruns.

Green nu-şi dădea seama că, în realitate, cu cât protectorii – cochilia – aveau mai multă putere, cu atât tentaţia de a uzurpa drepturile celor protejaţi – interiorul – era mai mare. Dar el nu accepta asta. Dacă ar fi fost posibil să se făurească o fortăreaţă din finanţele pieţei, acea putere n-ar fi supremă; puterea supremă ar rămâne acolo unde a fost concepută – în economia civilă. Era o ipoteză absurdă, la fel de absurdă ca ideea brutelor din *Wehrmacht* de a-i pune pe morţii goi să numere din trei în trei. Amintirea lagărului îl obseda pe Aaron Green.

Trevayne îşi dădea seama că nici unul din argumentele lui nu putea schimba modul de a gândi al acestui bătrân.

După ce Jetul Lear aterizase la aeroportul O'Hare din Chicago,

Trevayne îi telefonase imediat lui Sam Vicarson, la Salt Lake City. Vicarson îi spusese că dosarul despre Ian Hamilton era deja dactilografiat şi îl aştepta la hotel. Nu fusese greu de întocmit. Baroul american era nespus de mândru de Ian Hamilton, iar biografia lui profesională impresiona. Informaţii suplimentare îi furnizase fiul lui Hamilton. O nouă iniţiativă din partea lui Vicarson – alegerea fiului lui Hamilton, se gândi Andrew. Tânărul Hamilton reprezenta generaţia „de azi” şi, ca atare, ruptura cu lunga tradiţie a familiei. Era cântăreţ folk, avea formaţia lui şi promova trecerea de la rock-ul acid la muzica „new-new”. Nu avea reţineri să discute despre tatăl lui. Fiul socotea – sau ajunsese la concluzia – că bătrânul îşi făcea „treaba” mai mult cu inteligenţă, decât cu imaginaţie, însă şi-o făcea bine, întrucât credea cu tărie în teoria că elita trebuia să arate calea celor neluminaţi.

Această frază s-a dovedit a fi cea mai pertinentă caracterizare a lui Ian Hamilton.

Hamilton provenea dintr-o familie foarte veche şi bogată, din partea de nord a statului New York, strămoşii săi trăgându-se din englezul Alexander şi predecesorii lui din Ayrshire, Scoţia, unde neamul Hamilton făcea parte dintre moşierii din Cambuskeith. Urmase şcoli cu pretenţii – Rectory, Groton, Harvard – şi terminase dreptul printre primii la Harvard. După facultate, mai făcuse un an de drept la Cambridge, în Anglia, ceea ce i-a permis să îşi petreacă anii războiului la Londra, ca ofiţer jurist al Marinei, pe lângă statul major al generalului Eisenhower. Se însurase cu o englezoaică din pătura onorabilă a societăţii britanice, iar unicul lor copil, un băiat, se născuse într-un spital al Marinei, la Surrey.

După război, datorită recomandărilor – şi a minţii sale – Ian Hamilton a obţinut o serie de slujbe de invidiat, culminând cu rolul de partener al celei mai prestigioase firme din New York. Specialitatea: dreptul corporativ, cu o pregătire solidă în domeniul legislaţiei interne. Legăturile din timpul războiului, începând cu Administraţia Eisenhower, erau motivul unor deplasări frecvente la Washington; atât de frecvente, încât firma lui a deschis acolo o sucursală. În timpul administraţiilor ce s-au succedat, Ian Hamilton s-a identificat, din ce în ce mai mult, cu scena politică din Washington. Deşi, oficial, republican, nu era genul doctrinar. Relaţiile de muncă pe care le avea cu democraţii şi Senatul erau solide. John Kennedy i-a oferit postul de ambasador la Londra, o decizie logică şi abilă din punct de

vedere politic, însă Hamilton a refuzat, cu eleganţă. În schimb şi-a continuat ascensiunea în lumea juriştilor din Washington, până la nivelul unde formula de „consilier prezidenţial” a devenit ceva normal. Era suficient de experimentat pentru a merita toată atenţia şi, destul de tânăr – cincizeci şi ceva de ani – pentru a fi flexibil. Să fii prieten cu el reprezenta un atu.

Apoi, în urmă cu doi ani, Ian Hamilton a făcut ceea ce nimeni nu se aştepta să facă. Şi-a dat demisia, cu discreţie, de la firma lui şi a afirmat – tot discret, în faţa prietenilor – că urma să-şi ia „un lung şi, sper, bine meritat an de concediu”. S-au făcut, evident, tot felul de glume pe seama faptului că putea scoate bani mai frumoşi, pesemne, cu impresariatul pentru fiul său, care cânta la chitară şi speculaţii mai puţin abile, legate de sănătatea lui. Hamilton le-a auzit şi le-a acceptat, cu amabilitatea lui caracteristică.

El a plecat din Washington, împreună cu soţia sa, într-o croazieră de douăzeci şi două de săptămâni prin toată lumea.

Cu şase luni în urmă, Ian Hamilton a făcut iarăşi ceva neprevăzut, fără surle şi trâmbiţe: a intrat într-o veche firmă din Chicago, „Brandon and Smith”. El a rupt toate legăturile cu Washingtonul şi New York-ul şi s-a mutat într-un conac din Evanston, pe malul Lacului Michigan. Se pare că Ian Hamilton optase pentru o existenţă mai puţin trepidantă şi a fost primit cu entuziasm – dar fără agitaţie – în rândurile oamenilor bogaţi şi influenţi din Evanston.

A urmat problema titlului de valoare emis de Genessee Industries şi acordat firmei „Brandon and Smith” – în urma faptului că Hamilton rupsese tăcerea pe vremea când era membru al Comisiei preşedintelui pentru importul oţelului.

Genessee Industries beneficia acum de serviciile celei mai renumite firme juridice din Midwest – „Brandon, Smith and Hamilton”. Genessee avea acoperire la cele mai înalte eşaloane financiare, de pe ambele Coaste: Green în New York; uzinele companiei şi senatorul Armbruster în California. Prin urmare, era logic să caute să obţină un pol de influenţă şi în centrul Americii.

Aşa stăteau lucrurile dacă Trevayne intuia corect schema generală. Cu Ian Hamilton această schemă se extindea în zona executivă a guvernului – preşedintele Statelor Unite – Hamilton, consilier al preşedinţilor, se mişca prudent, cu o putere tăcută, dar enormă.

Dimineaţa, Trevayne voia să plece cu maşina la Evanston şi să

îl surprindă pe Ian Hamilton la sfârşit de săptămână, când tot creştinul se odihneşte, aşa cum procedase şi în cazul lui Aaron Green, de sabatul ebraic, la Sail Harbor.

Robert Webster îşi sărută soţia, urându-i noapte bună şi înjură din nou telefonul. Când locuiau în Akron, Ohio, nu primeau niciodată telefoane la miezul nopţii, care să-l ameninţe că trebuia să plece de-acasă. Fireşte, pe vremea când locuiau în Akron nici nu şi-ar fi permis o asemenea casă şi nici nu era sunat de la Casa Albă. Dar nici apelul acela nu venea de-acolo.

Webster scoase maşina din garaj şi ieşi în stradă. Potrivit mesajului, trebuia să fie la intersecţia dintre Nebraska Avenue şi Strada 21 în zece minute; trecuseră deja două.

Identifică maşina, un Chevrolet alb, cu un tip care stătea cu braţul atârnat pe geam.

Apăsă scurt, de două ori, pe claxon. Chevroletul alb îi răspunse printr-un claxon prelung.

Webster îşi văzu de drum pe Nebraska Avenue, în timp ce Chevroletul ieşi din parcare şi porni după el.

Cele două automobile ajunseseră în imensa parcare a vechiului amfiteatru Carter Baron şi se opriră unul lângă celălalt.

Robert Webster coborî şi ocoli maşina, ieşindu-i în întâmpinare individului din celălalt automobil.

— Fir-ar să fie de treabă! Sper să fie ceva important, să nu-mi fi stricat somnul degeaba.

— Stai liniştit, merită deranjul, zise tipul din umbră. Se acţionează împotriva soldatului. Toată lumea are acoperire.

— Cine a zis asta?

— Willie Gallabretto. E clar? Scoate-l din joc. Tare.

— Cum rămâne cu de Spadante?

— Va fi un cadavru, de îndată ce ajunge la New Haven.

Robert Webster oftă, zâmbind în acelaşi timp.

— A meritat deranjul, zise el, răsucindu-se pe călcâie şi pornind spre maşina lui.

Pe plăcuţa de fier era scris un singur cuvânt, cu litere de alamă: „Lakeside”.

Trevayne intră cu maşina pe aleea curăţată de zăpadă şi coborî panta lină spre clădirea principală, o casă mare, în stil georgian, ce părea adusă acolo dintr-o plantaţie antebelică din Carolina. Dincolo de casă şi de copaci, se întindeau apele

îngheţate ale Lacului Michigan.

Când intră cu maşina în parcarea din faţa garajului, Trevayne văzu un tip într-o haină de stofă, cu o căciulă de blană, ce mergea pe o cărare, însoţit de un câine. Auzind zgomotul motorului, bărbatul se întoarse, iar câinele, un exemplar superb, începu să latre.

Andrew îl recunoscu imediat pe Ian Hamilton. Înalt, zvelt, elegant; chiar şi în vestimentaţia aceea neconvenţională avea o distincţie care îi amintea lui Trevayne de Walter Madison, alt avocat de pe Coasta de Est. Dar Madison degaja o oarecare vulnerabilitate, spre deosebire de Hamilton.

— Da? Cu ce vă pot fi de folos? zise Ian Hamilton, apucând câinele de zgardă şi apropiindu-se de maşină.

Trevayne lăsase geamul jos.

— Sunteţi domnul Hamilton?

— Extraordinar! Dumneata eşti Trevayne. Andrew Trevayne. Ce *cauţi* aici? se miră Hamilton, uşor descumpănit.

Şi ăsta a fost avertizat, îşi zise Trevayne. Şi acest jucător era la curent cu activitatea lui. Nu încăpea nici o îndoiala.

— Am fost în vizită la nişte prieteni, care locuiesc în apropiere…

Trevayne repeta acelaşi tip de minciună care, exceptând faptul că mai atenua din jena pe care o simţea, n-avea nici o şansă să fie crezută. Cu amabilitatea sa caracteristică, Hamilton se prefăcu că o acceptă. Fără entuziasm, îl conduse pe Trevayne în casă. În şemineul din salon, focul duduia; pe canapea şi pe jos, în jurul unui fotoliu rabatabil, tapiţat cu pluş auriu, erau înşirate ziarele de duminică. Pe o masă, în faţa unei ferestre circulare, care dădea spre lac, se aflau un serviciu de argint pentru cafea şi resturile micului dejun, pregătit pentru o singură persoană.

— Soţia mea va coborî numaidecât, zise Hamilton, indicându-i lui Trevayne un fotoliu. Avem o înţelegere care durează de douăzeci şi unu de ani. În fiecare duminică ea citeşte şi ia micul dejun în pat, în timp ce eu îmi scot câinii – sau câinele, în cazul de faţă – la plimbare. În felul acesta, ne putem bucura amândoi, vreme de aproximativ un ceas, de deliciile singurătăţii… Presupun că sună cam demodat, comentă Hamilton, scoţându-şi scurta şi căciula de blană şi pornind spre hol, să le pună în cuier, împreună cu paltonul lui Trevayne.

— Absolut deloc, răspunse Andy. Sună foarte civilizat.

Întorcându-se în salon, Hamilton îşi fixă privirea asupra lui

Trevayne. Deşi purta un pulover de lână cam larg, avocatul se mişca de parcă ar fi fost în costum.

— *Da.* Este civilizat… De fapt eu am împământenit obiceiul ăsta. Aveam o scuză să nu accept nici o convorbire telefonică… şi nici o întrerupere.

— Mă simt vinovat.

— Îmi pare rău, zise Hamilton, îndreptându-se spre masa de lângă fereastră. Nu trebuia să fiu nepoliticos; îmi cer scuze. Sunt zeci de ani de când n-am mai dus o viaţă atât de relaxată ca acum. N-am dreptul să mă plâng. Doreşti nişte cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Zeci de ani… chicoti Hamilton, turnându-şi cafea. Parcă aş avea o sută de ani. De fapt, nu sunt prea bătrân. Împlinesc cincizeci şi opt de ani, în aprilie. Majoritatea bărbaţilor de vârsta mea sunt încă în plină activitate… Uite, bunăoară, Walter Madison. Eşti clientul lui Madison, nu-i aşa?

— Da.

— Transmite-i salutări lui Walter, din partea mea. Mi-a plăcut întotdeauna… Extrem de ager la minte şi cu mult simţ etic. Ai un avocat excelent, domnule Trevayne.

Hamilton se îndreptă spre canapeaua din faţa lui Trevayne şi se aşeză, punând cana şi farfurioara pe o măsuţă solidă, din stejar.

— Da, ştiu. Vorbeşte adesea despre dumneavoastră. Vă consideră un om strălucit.

— În raport cu ce?… „Strălucit” e un cuvânt înşelător, de care se abuzează în ultima vreme. Un comunicat poate fi strălucit, un dansator poate fi strălucit; o carte, o pieptănătură, un mire tânăr şi viril, nişte planuri, maşinării… Mi-aduc aminte că un vecin, care stă un pic mai sus, a zis astă-vară despre bălegarul folosit ca îngrăşământ în grădină că e „strălucit”.

— Sunt convins că Walter e mult mai selectiv.

— Evident. Şi măgulitor, fără să fie nevoie… Gata, am vorbit destul despre mine. Cum m-am cam retras din activitate, am rămas doar un nume pe un dosar. Fiul meu, în schimb, este o prezenţă marcantă, ce zici?

— Absolut. Mi-a plăcut articolul din *Life,* de luna trecută.

— Ca să fiu sincer, erau multe exagerări, râse Hamilton, în felul lui elegant, sorbind din cafea. Ştii, intenţia articolului a fost de a-l denigra. Domnişoara aia răutăcioasă, care l-a scris, adeptă fanatică a emancipării femeii, crede că pentru băiatul meu toate

muierile sunt nişte obiecte sexuale. Fiu-meu a aflat ce se punea la cale, a sedus-o pe nevricoasa aia şi în final a scos un articol excelent.

— Are un talent remarcabil, băiatul ăsta.

— Îmi place mai mult ce face acum, decât ce făcea înainte. E mai raţional, mai puţin fanatic… Dar sunt sigur, domnule Trevayne, că n-ai trecut pe-aici ca să sporovăim despre problemele şi succesele familiei Hamilton.

Această trecere bruscă la alt subiect îl făcu pe Andrew să tresară. Apoi, însă, înţelese. Hamilton recursese la genul acesta de conversaţie fără importanţă pentru a avea răgazul de a-şi pune ordine în idei şi de a-şi pregăti apărarea. Stătea rezemat de spătarul canapelei, cu aerul încrezător al unui orator iscusit.

— Problemele şi succesele familiei Hamilton, zise Trevayne, făcând apoi o pauză. Într-un fel, e corect. Am trecut pe-aici fiindcă mi s-a părut necesar să discutăm despre realizările şi strădaniile dumneavoastră, legate de Genessee Industries.

— Ce te-a determinat să faci asta?

— Sunt preşedintele subcomitetului pentru Comisia de alocare a fondurilor din industria apărării.

— Un comitet *ad-hoc,* dacă nu mă înşel; deşi nu ştiu mare lucru despre el.

— Ni s-a acordat dreptul de a cita în instanţă.

— Drept pe care, dacă l-aţi exercita, l-aş contesta imediat.

— Până acum, nu am uzat de acest drept.

Hamilton trecu peste această remarcă.

— Genessee Industries e unul dintre clienţii firmei noastre. Un client important şi respectat. Nu sunt dispus, sub nici o formă, să încalc confidenţialitatea relaţiei dintre avocat şi client. S-ar putea ca vizita dumitale să fie inutilă, domnule Trevayne.

— Domnule Hamilton, ceea ce mă interesează pe mine referitor la strădaniile dumneavoastră în cazul Genessee Industries s-a întâmplat înainte de a exista relaţia avocat-client. Cu aproximativ doi ani înainte. Subcomitetul încearcă să pună cap la cap o… relatare financiară, cum presupun că aţi numi-o. Cum am ajuns unde suntem?

— Acum doi ani n-aveam de-a face cu Genessee Industries. *Nu* au existat eforturi în acea direcţie.

— Poate nu în mod direct. Se presupune, însă…

— Nici direct, nici indirect, domnule Trevayne, îl întrerupse Hamilton.

— Eraţi membru al Comisiei preşedintelui pentru problemele legate de importul oţelului.

— Absolut.

— Cu vreo două luni înainte ca această comisie să dea publicităţii legea privind contingentele pentru oţel, Genessee Industries a importat o cantitate enormă de la Tamishito, din Japonia, emiţând titluri de valoare pentru „Brandon and Smith”, firmă împuternicită să se ocupe de derularea legală a operaţiunii. La trei luni după aceea, aţi devenit partenerul firmei „Brandon and Smith”… Schema e destul de transparentă…

Ian Hamilton stătea ţeapăn pe canapea; ochii îi scăpărau de furie, dar reuşea să se stăpânească.

— În treizeci şi cinci de ani de meserie, nu mi s-a întâmplat să mă confrunt cu o denaturare a faptelor atât de ordinară. Ipoteze. Amalgamări deplasate. Şi ştii asta, *domnule.*

— Vă înşelaţi. Şi alţi membri ai subcomitetului gândesc la fel.

Hamilton rămase indiferent, însă lui Trevayne nu-i scăpă faptul că buzele avocatului se strânseseră imperceptibil când rostise „alţi membri ai subcomitetului”.

Stratagema îşi făcea efectul. Era genul de speculaţie publică de care se temea Hamilton.

— Spre edificarea dumitale… şi a asociaţilor dumitale atât de dezinformaţi, orice nătărău care se ocupa de afaceri cu oţel, acum doi ani, ştia că urma să se dea o lege. Uzinele japoneze, cehoslovace… da, chiar şi chinezeşti, via Canada, erau suprasaturate de comenzi americane. Nu puteau face faţă cererilor… Potrivit legii de bază a producţiei, e preferabil să ai un unic cumpărător. E mai ieftin, domnule Trevayne… E limpede că Genessee Industries dispunea de mijloacele necesare – mai bine decât concurenţa – şi ca atare a devenit principalul beneficiar al firmei Tamishito… N-aveau nevoie de mine ca să le spun ce să facă. Şi nici de altcineva, să ştii.

— Sunt convins că ce spuneţi e logic pentru cei care lucrează în economie, dar nu sunt sigur că argumentaţia ar putea sta în picioare în faţa cetăţeanului plătitor de impozite. Or el e cel care semnează factura.

— Sofism, domnule Trevayne. Repet, ştii foarte bine că aşa stau lucrurile. Argumentul dumitale e fals. Cetăţeanul american este cel mai norocos de pe pământ. Minţile cele mai performante, oamenii cei mai devotaţi veghează la bunăstarea lui.

— De acord cu dumneavoastră, zise Trevayne, cu convingere. Totuşi, prefer termenul „lucrează pentru” şi nu „veghează la”. La urma urmei, pentru asta sunt plătiţi.

— Nerelevant. Definiţia este interschimbabilă.

— Sper... Dar *aţi intrat* la „Brandon and Smith” într-un moment propice.

— Ajunge! Dacă sugerezi cumva ideea de reciprocitate, presupun că eşti pregătit să îţi susţii acuzaţia. Integritatea mea e greu de atacat, domnule Trevayne. În locul dumitale, nu m-aş hazarda.

— Sunt conştient de bunul dumneavoastră renume şi de respectul de care vă bucuraţi... Tocmai de aceea am venit să vă avertizez, să vă ofer răgazul să vă pregătiţi răspunsurile.

— Ai venit să mă *avertizezi?* făcu Hamilton, aplecându-se, involuntar, în faţă. Era uluit.

— Da. S-a ridicat problema încălcării uzanţelor. Acest lucru va necesita un răspuns din partea dumneavoastră.

— Adresat cui? făcu avocatul, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Subcomitetului. În şedinţă deschisă.

— Şedinţă *deschisă...* repetă Hamilton, siderat. Cred că glumeşti.

— Din păcate, nu.

— Nu ai nici un drept să te făleşti cu cine ai dumneata chef în faţa unui comitet *ad-hoc* în şedinţă deschisă!

— Martorii se oferă benevol, domnule Hamilton, nu ne fălim cu ei. Preferăm să fie aşa.

— *Preferaţi?!* Ţi-ai pierdut minţile. Avem legi menite să protejeze drepturile fundamentale, Trevayne. Nu vei putea ridica obiecţii, după bunul dumitale plac, privind moralitatea unor oameni, pe care *dumneata* ai chef să-i hărţuieşti.

— Nu hărţuiesc pe nimeni. De fapt, nu va fi un proces.

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Vreţi să spuneţi că nu veţi accepta invitaţia noastră?

Încruntându-se brusc, Hamilton se holbă la Trevayne. Sesiza că i se întindea o capcană şi nu voia să se lase prins în laţ.

— Sunt dispus să îţi furnizez în particular informaţiile pe care le cauţi referitoare la asocierea mea profesională cu firma „Brandon and Smith”. În felul acesta, problema pe care ai ridicat-o va fi lămurită şi nu va mai exista nici un motiv să mă prezint în faţa subcomitetului dumitale.

— Cum?

Lui Hamilton nu-i plăcea să fie presat. Ştia cât de periculos e ca adversarul să afle prea multe despre metodele sale de apărare.

— Îţi voi pune la dispoziţie documente care demonstrează că nu am beneficiat în nici un fel de profiturile ce au decurs din titlurile de valoare emise de Genessee. A fost o activitate juridică desfăşurată înainte de a semna contractul de asociere ca partener; nu am dreptul să obţin vreun profit şi nici n-am urmărit aşa ceva.

— Unii ar putea spune că documentele de acest fel nu sunt greu de întocmit şi că pot fi uşor modificate la date ulterioare.

— Lucrul nu e valabil pentru rapoartele de audit şi sumele datorate conform contractelor existente. Nu se realizează nici o asociere între firmă şi un nou partener, fără dezvăluiri complete cu ocazia auditului.

— Am înţeles, zâmbi Trevayne. Înseamnă că e foarte simplu pentru dumneavoastră să prezentaţi actele necesare şi să respingeţi alegaţia; treabă de nici două minute.

— Am declarat că sunt dispus să îţi pun la dispoziţie documentele. Nu am afirmat că accept să mi se adreseze întrebări. Nu e de demnitatea mea să dau atenţie unor asemenea alegaţii; nimeni de rangul meu nu ar face-o.

— Mă flataţi, domnule Hamilton. Mă consideraţi un fel de juriu suprem.

— Consider doar că dumneata ai stabilit legile de bază pentru procedurile acestui subcomitet. Doar dacă nu te pui într-o postură greşită.

— Nu în mod intenţionat. Sau s-o iau aşa? Documentele de acest gen – dări de seamă, audituri, cum le-o chema – nu mă impresionează prea mult. Din păcate, trebuie să insist să vă prezentaţi în faţa subcomitetului.

Hamilton se stăpâni cu greu să nu se răstească la Trevayne.

— Domnule Trevayne, mi-am petrecut aproape douăzeci de ani la Washington. Am plecat de-acolo fiindcă aşa am vrut eu, nu pentru că am fost nevoit; eram în continuare căutat pentru capacităţile de care dădeam dovadă. Am în continuare relaţii solide acolo.

— Mă ameninţaţi cumva?

— Doar pentru a te pune la curent. Am motive personale pentru care nu vreau să iau parte la circul nici unui subcomitet,

înţeleg perfect că aceasta ar putea fi singura cale pe care o ai de urmat; nu te ştiu un hămesit. Dar insist pentru discreţie.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Hamilton se rezemă din nou de spătarul canapelei.

— Dacă nu accepţi felul meu de a mă justifica, dacă insişti să compar în faţa comitetului dumitale *ad-hoc,* îmi voi folosi toată influenţa de care mă bucur – inclusiv Ministerul Justiţiei – pentru a te vedea stigmatizat aşa cum se cuvine, dând în vileag ce fel de om eşti. Un egomaniac obsedat de ideea de a-ţi face un renume, defăimându-i pe alţii. Dacă nu mă înşel, ai mai fost avertizat o dată în privinţa acestei tendinţe nefericite. Bătrânul domn a murit, ulterior, într-un accident de maşină în Fairfax, Virginia… S-ar putea ridica o sumedenie de întrebări.

Era rândul lui Trevayne să se aplece în faţă. I se părea incredibil. De furie şi de teamă, Hamilton ajunsese să dezvăluie legătura pe care Trevayne o căuta. Era aproape rizibil să-l vezi pe Hamilton dând dovadă de naivitate. Privindu-l pe avocat, Andrew reflecta la faptul că nici unul dintre ei nu îl crezuse pe cuvânt. *Nici unul dintre ei.* Pur şi simplu nu-l credeau, când le repeta la infinit că el n-avea ce pierde şi nici ce câştiga.

— Domnule Hamilton, cred că e timpul să încetăm amândoi cu ameninţările. În principal, spre binele dumneavoastră… Spuneţi-mi, influenţa dumneavoastră îl include şi pe Mitchell Armbruster, senatorul din California al firmei Genessee? Dar pe Joshua Studebaker, judecătorul din Seattle, pe care Genessee îl are la mână? Cumva şi pe un lider sindical, Manolo – şi probabil pe alţii ca el – care se ocupă de contracte jurisdicţionale în toată ţara? Dar pe un om de ştiinţă, numit Jamison – şi pe alte sute ca el, dacă nu mii – cumpărat, plătit şi şantajat să rămână leal pe veci laboratoarelor de la Genessee? Sau pe Aaron Green? Ce se poate spune despre Green? L-aţi convins cu toţii că niciodată nu se va mai crea un climat identic cu cel care a făcut ca soţia şi copilul lui să ajungă sub duşurile de la Auschwitz. Cu asta cum rămâne, domnule consilier? Vreţi să mă ameninţaţi cu aceste lucruri, cu aceşti oameni? Vă spun cu toată sinceritatea, sunt deja mort de frică.

Ian Hamilton arăta de parcă tocmai ar fi asistat la o spânzurare rapidă şi brutală, la o execuţie plină de cruzime. Câteva momente rămase fără grai. Nici Trevayne nu mai scoase o vorbă. În cele din urmă, avocatul rosti, pe un ton stins:

— Ce-ai făcut?

Trevayne îşi aminti de cuvintele lui Green.

— Mi-am făcut temele, domnule Hamilton. Mi-am văzut de hârţoagele mele. Dar intuiesc că sunt abia la început. Mai există un tip impecabil, un senator din Maryland, care s-a descurcat şi el foarte bine. Altui senator, din Vermont, nu i-a mers nici lui prea rău, bănuiesc. Şi băieţilor mai puţin respectabili ca Mario de Spadante şi organizaţia lui de oameni de treabă, specialişti în mânuitul cuţitelor şi armelor. Toţi se descurcă frumuşel. Oh, Doamne, ştiu că am mult de lucru, fiindcă în timp ce toţi ceilalţi au doar sfere de influenţă, dumneavoastră vă duceţi direct la scaunul puterii, nu-i aşa?

— Nu ştii ce vorbeşti, rosti Hamilton, cu glas gutural.

— Ba da, ştiu. De aceea v-am şi lăsat la urmă. Ultimul pe lista mea. Asta pentru că într-un fel ne asemănăm, domnule Hamilton. Toţi ceilalţi au un *of* sau o *nevoie.* Ceva ce-şi doresc sau de care au nevoie sub aspect financiar, ceva de îndreptat sau de răzbunat. Noi, nu. Cel puţin, nu-mi dau seama ce-ar putea exista, în cazul nostru. Dacă aveţi vreun fel de complex gen Rasputin, v-aţi ales o modalitate nenorocită de a vi-l manifesta; „v-aţi cam retras” din activitate. Aţi plecat din Washington... Vreau răspunsuri şi le voi obţine de la dumneavoastră sau am să vă aduc în faţa subcomitetului, ca pe un trofeu de mare preţ.

— Încetează! strigă Hamilton, ţâşnind de pe canapea şi postându-se ţeapăn în faţa lui Andrew. Încetează... vei face un rău enorm, domnule Trevayne. Habar n-ai cât de periculos ar putea fi pentru ţară amestecul dumitale în aceste treburi.

Avocatul se îndreptă încet spre fereastră. Era limpede pentru Trevayne că Hamilton se afla pe punctul de a vorbi fără ocolişuri.

— Cum vine asta? Nu sunt absurd.

Hamilton privea pe fereastră.

— Sper să fie adevărat. Ani de zile am văzut oameni devotaţi căznindu-se să obţină hotărâri vitale din hăţişurile birocraţiei. Am văzut directori de agenţii guvernamentale plângând în văzul lumii, urlând la subalterni, ba chiar distrugându-şi căsniciile fiindcă, prinşi în labirintul politic, capacitatea lor de a acţiona era paralizată de contralovitura indeciziei. Am rămas neputincios privind cum această naţiune se apropie de o catastrofă, fiindcă oamenii erau prea înspăimântaţi să accepte funcţii, prea preocupaţi de electoratul lor pentru a prelua povara responsabilităţii, continuă Hamilton, întorcându-se cu faţa spre Andrew. Guvernul nostru a ajuns în punctul în care nu mai poate

fi manevrat, domnule Trevayne. Am devenit un uriaş grotesc, stângaci şi incapabil. Prin mijloacele moderne de comunicaţie în direct, procesul de luare a deciziilor a fost adus în casele a două sute de milioane de familii neinformate. Iar în această democratizare, a trebuit să ne coborâm standardele extraordinar de mult. Am optat, *am tânjit…* după mediocritate.

— Cam sumbră imaginea, domnule Hamilton. Nu sunt sigur că e şi exactă; oricum, nu aşa cum o descrieţi dumneavoastră.

— Ba, este, ceea ce ştii şi dumneata prea bine.

— Aş prefera să nu mai spuneţi aşa. *Eu* nu ştiu nimic.

— Înseamnă că ţi-ai pierdut spiritul de observaţie. Hai să ne gândim la ultimii douăzeci de ani. Să lăsăm deoparte, un minut, problemele extrateritoriale, cum ar fi Asia de sud-est, Coreea, Orientul Mijlociu, Bay of Pigs, Zidul Berlinului, NATO; toate acestea ar fi putut fi mânuite cu mult mai multă înţelepciune de nişte conducători neîndatoraţi. Hai să ne uităm la ţara asta. O economie impenetrabilă, care nu inspiră nici un pic de încredere; recesiuni teribile, inflaţie, şomaj în masă. Crizele urbane care riscă să ajungă la revoluţie şi mă refer la o revoluţie armată, domnule Trevayne. Abuzurile, reacţiile exagerate ale poliţiei şi ale Gărzii Naţionale; corupţia la nivelul sindicatelor şi al patronatului; grevele necontrolate; serviciile anulate pe săptămâni întregi; o armată imorală, care musteşte de incompetenţă. Poţi spune că toate acestea sunt produsul unei societăţi bine rânduite, Trevayne?

— Sunt rezultatul unei ţări care trece printr-o autoanaliză foarte sceptică. Avem puncte de vedere diferite. Multe lucruri sunt cumplite… chiar tragice; dar mai există şi elemente sănătoase.

— Aiurea… Dumneata ai demarat o afacere, care a devenit de mare succes. Ai fi reuşit asta dacă li s-ar fi dat voie funcţionarilor dumitale să ia ei deciziile?

— Noi eram specialiştii. Era treaba noastră să luăm deciziile.

— Păi, atunci cum de nu pricepi? Slujbaşii sunt cei care iau hotărârile în problemele naţionale şi internaţionale!

— Slujbaşii îi aleg pe specialişti. Cabina de vot…

— Cabina de vot este răspunsul la speranţele mediocrităţii!…

Trevayne ridică privirea spre elegantul avocat, vrând să-l facă să se simtă mai la largul lui.

— Indiferent ce motive aţi avut, subcomitetul trebuie să se convingă că nu s-a comis nici o ilegalitate grosolană. Noi nu

suntem… inchizitori, ci nişte oameni rezonabili.

— Nu s-a comis nici o ilegalitate, domnule Trevayne, continuă Hamilton, pe un ton mai afabil. Suntem un grup de oameni apolitici, care încearcă să-şi aducă contribuţia, fără să se gândească la profituri.

— Care e locul firmei Genessee Industries în toată povestea asta? Trebuie să aflu neapărat.

— E doar un instrument. Unul imperfect, în mod cert; dar asta ai aflat deja…

Ceea ce a urmat l-a înspăimântat pe Trevayne mai mult decât ar fi crezut că se poate. Asta şi din cauza bunăvoinţei calme a lui Hamilton. Avocatul nu voia să intre în detalii, însă ceea ce a descris a fost un guvern care, potenţial, era mai puternic decât naţiunea care îl găzduia.

Genessee Industries era mult mai mult decât „un instrument”. Era – sau se voia să devină – un consiliu al elitei. Prin uriaşele resurse ale firmei, cei care deţineau privilegiul de a pune în practică strategiile firmei Genessee aveau posibilitatea de a da buzna acolo unde problemele naţionale erau critice – înainte ca acestea să se transforme în haos. Până ca acest lucru să devină posibil mai era nevoie de câţiva ani; totuşi, la scară mai redusă, Genessee îşi dovedise deja capacitatea, confirmându-şi eficienţa. Au existat zone cu şomaj, scoase din marasm de Genessee; conflicte sindicale soluţionate echitabil în uzine unde greva era iminentă; companii salvate de la faliment, readuse la viaţă de conducerea firmei Genessee. În domeniul ştiinţei, laboratoarele de la Genessee lucrau la studii socio-ştiinţifice majore, care aveau să se dovedească de nepreţuit în sfera ecologiei, în special în ceea ce priveşte poluarea. Situaţii de criză generate de anumite epidemii în zonele urbane au fost eliminate cu ajutorul unităţilor medicale înfiinţate de Genessee, cercetarea în domeniul sănătăţii fiind de o importanţă primordială pentru firmă. Apoi, armata. Trebuie permanent urmărită cu atenţie, controlată, pentru a-şi îndeplini rolul de slujitor fidel al naţiunii; Genessee a făcut, însă, posibilă o dotare cu armament, care a avut drept consecinţă salvarea a mii de vieţi omeneşti. Armata i-a fost recunoscătoare firmei Genessee. Şi îi va fi în continuare.

Cheia acestor succese consta în abilitatea de a se mişca rapid şi de a antrena sume mari. Sume neafectate de considerente politice, alocate prin decizia unui corp elitist compus din oameni înţelepţi, persoane de bună-credinţă, devotate propăşirii

Americii.

O Americă pentru toţi, nu doar pentru câţiva.

Pur şi simplu, aceasta era metoda.

— Ţara asta a fost întemeiată ca republică, domnule Trevayne, zise Hamilton, aşezându-se pe canapea, în faţa lui Andrew. Democraţia este un termen abstract… Una dintre definiţiile „republicii” spune că e vorba de un stat guvernat de cei care *au dreptul* de a vota şi de a elabora politica. Deci, un privilegiu clar. Desigur, nimeni nu se gândeşte să implementeze această definiţie. Există, însă, precedente istorice când s-a împrumutat ceva – fie şi doar temporar – din aceste principii… Vremurile de azi cer aşa ceva.

— Am înţeles, zise Trevayne, pregătindu-se să-i pună o întrebare lui Hamilton, deşi ştia că acesta se va eschiva de la un răspuns clar. Nu există cumva riscul să se ajungă ca aceia care elaborează politica să dorească, până la urmă, să găsească soluţiile finale?

— Niciodată, răspunse Hamilton, pe un ton hotărât. Nu există nici un motiv. Nu există asemenea ambiţii sumbre… Ceva mai devreme ai spus ceva ce m-a impresionat, domnule Trevayne. Ai afirmat că ai venit la mine deoarece – la fel ca dumneata – sunt un om care nu are nevoie de bani şi nici nu este mânat de dorinţa de răzbunare… Întâmplător ai dreptate. Nevoile mele sunt satisfăcute, dorinţele de răzbunare sunt minore. Noi doi, fără a fi vedete politice, ne-am dovedit competenţa în afaceri, avem tăria opiniei, ne preocupă soarta celor defavorizaţi. Noi suntem aristocraţia care trebuie să conducă republica. Va veni curând vremea când vom fi nevoiţi să alegem: ori ne asumăm această responsabilitate, ori nu va mai exista această republică.

— Guvernarea monarhiei binevoitoare.

— Nu, nu, nu monarhie. Aristocraţie. Şi nu ereditară.

— Preşedintele ştie de asta?

Hamilton şovăi:

— Nu, nu ştie. Nu are habar nici măcar de sutele de probleme pe care i le-am rezolvat. Au dispărut pur şi simplu… Suntem permanent la dispoziţia lui. În cel mai pozitiv mod, ţin să adaug.

Trevayne se ridică de pe fotoliu. Era timpul să plece şi să se gândească bine la tot ce aflase.

— Apreciez sinceritatea cu care mi-aţi vorbit, domnule Hamilton.

— Sper să apreciezi şi faptul că n-am dat nume, n-am oferit

detalii concrete, doar generalităţi cu exemple… de responsabilitate de tip corporativ.

— Ceea ce înseamnă că dacă m-aş referi la această conversaţie…

— Care conversaţie, domnule Trevayne?

Trevayne plecă din Evanston pe drumul străjuit de mormane de zăpadă. Conducea încet, lăsându-se depăşit de rarii şoferi de duminică, reflectând la incredibilele informaţii pe care le aflase.

Un consiliu al elitei.

The United States of Genessee Industries.

PARTEA a III-a

35

Robert Webster ieşi din clădirea Casei Albe, îndreptându-se spre parcarea rezervată personalului. Se scuzase şi plecase de la conferinţa de presă, lăsând sugestiile pe care le avea de făcut – majoritatea răspunsuri la întrebări pe care le anticipa – altui asistent. N-avea timp de protocoale prezidenţiale; era presat de probleme mult mai importante, pe care trebuia să le controleze. Mai precis, să le orchestreze.

Informaţiile furnizate lui Roderick Bruce vor da naştere la zvonuri nocive răspândite în toate instituţiile statale importante – Senat, Cameră, Justiţie, Apărare – şi aruncate apoi ca o bombă în presă, cu titluri tipărite cu litere de-o şchioapă. Genul de titluri ce puteau distruge eficacitatea oricărui preşedinte de subcomitet, năruind totodată şi subcomitetul în sine.

Webster era mulţumit de ce făcuse. Soluţia în cazul lui Mario de Spadante ducea implicit la eliminarea lui Trevayne. Singura concesie suplimentară necesară era azvârlirea lui Paul Bonner în ghearele lui Roderick Bruce.

Restul era deja stabilit şi necesar, totodată. Strânsa relaţie de lucru dintre de Spadante şi Trevayne. De Spadante întâlnindu-se cu Trevayne, noaptea târziu în Connecticut, în vreme ce preşedintele subcomitetului se presupunea că era plecat cu treburi de serviciu. Prima deplasare a lui Trevayne la Washington, în acelaşi avion cu Mario. Drumul cu limuzina de la Dulles Airport la Hilton. Trevayne şi de Spadante împreună în Georgetown, acasă la un ataşat diplomatic francez, personaj binecunoscut pentru relaţiile sale cu lumea interlopă din America.

Nici nu era nevoie de mai mult.

Andrew Trevayne şi Mario de Spadante.

Corupţie.

Când de Spadante va fi asasinat în New Haven, crima avea să fie atribuită războiului din interiorul Mafiei. În ziare şi la ştirile de televiziune se va specifica faptul că Trevayne fusese la spitalul

unde se afla internat Mario, cu o săptămână înaintea morţii italianului.

Corupţie.

Va fi bine, îşi zise Webster, în timp ce cotea pe Pennsylvania Avenue. De Spadante va fi eliminat, iar Trevayne va fi îndepărtat din Washington.

Trevayne *şi* de Spadante deveniseră mult prea imprevizibili. Nu mai avea certitudinea că Trevayne apela doar la el pentru a ajunge la preşedinte. Trevayne acoperise o suprafaţă de teren extraordinar de mare – de la Houston la Seattle. În ciuda acestui fapt, nu-l solicitase decât pentru nişte informaţii despre de Spadante. Nimic altceva. Prea periculos. În ultimă instanţă, dacă era nevoie, Trevayne putea fi ucis, însă exista riscul ca asta să declanşeze o investigaţie pe scară largă. Nu erau pregătiţi pentru aşa ceva.

Pe de altă parte, de Spadante *trebuia* ucis. Mersese prea departe, se infiltrase prea adânc. Webster îl adusese pe mafiot în reţeaua Genessee doar pentru a rezolva problema transporturilor maritime controlate de capii Mafiei. Apoi, de Spadante descoperise posibilităţile enorme de a plasa oameni puternici în funcţii federale importante. Şi nu voia să renunţe la această idee.

De Spadante trebuia, însă, eliminat de ai lui. Nu de elemente din afara lumii lui, altfel s-ar fi produs un dezastru. Trebuia să fie ucis de alţi de Spadante.

Willie Gallabretto înţelesese asta. Familia Gallabretto se săturase de nevricalele şi fandoselile rudei ei din Connecticut. Clanul Gallabretto reprezenta noua generaţie a Mafiei; absolvenţi de facultate, educaţi şi stilaţi, care excludeau tacticile practicate în Europa de înaintaşii lor, dar şi sclifoselile pletoşilor răsfăţaţi din generaţia „de acum”. Se încadrau undeva la mijloc, între cele două categorii, în limitele responsabilităţii. Dacă n-ar fi purtat acele nume tipice, s-ar fi aflat deja în posturile de vârf ale nenumăratelor corporaţii.

Webster coti la dreapta, pe Strada 27, urmărind numerele de pe clădiri. Căuta plăcuţa cu numărul o sută doisprezece, blocul în care locuia Roderick Bruce.

Paul Bonner îşi mută privirea de la scrisoare la căpitanul de la Poliţia Militară, care i-o adusese. Căpitanul stătea rezemat de uşa biroului lui Bonner, afişând un aer nonşalant.

— Ce dracu’ mai e şi asta, căpitane? O glumă împuţită şi

cretină?

— Nu e glumă, domnule maior. Până la noi ordine eşti consemnat la baza din Arlington. Eşti acuzat de crimă de gradul unu.

— *Ce* sunt?

— Statul Connecticut te-a dat în judecată. Acuzarea a acceptat să te ţinem noi în arest. Indiferent de verdict, Armata va fi confruntată cu cererea de a plăti cinci milioane de dolari familiei decedatului, unul pe nume August de Spadante… Mai vedem noi; nimeni nu valorează cinci milioane de parai.

— Mai vedem noi?! Crimă?! Ticăloşii ăia voiau să-l împuşte pe Trevayne. Ce ar fi trebuit să fac? Să-i las să-l *omoare?!*

— Domnule maior, ai vreo dovadă că August de Spadante venise acolo cu intenţia de a face rău?… Dacă da, spune-ne despre ce e vorba, fiindcă noi n-am găsit nimic.

— Eşti penibil. Tipul era înarmat şi părea gata să tragă.

— Asta zici dumneata; era întuneric. Nu s-a găsit nici o armă.

— Înseamnă că a fost furată.

— Dovedeşte.

— Doi agenţi secreţi de la „o mie şase sute” au fost scoşi din post deliberat – contrar ordinelor. În Darien. La spital. S-a tras în mine, când am intrat cu maşina pe proprietatea Barnegat. L-am adus pe tip în stare de inconştienţă şi i-am luat arma.

Căpitanul se apropie de biroul lui Bonner.

— Am citit asta în raportul dumitale. Tipul despre care dumneata pretinzi că a vrut să te împuşte susţine că nu era înarmat. Dumneata ai tăbărât pe el.

— *Şi* i-am luat pistolul; *asta* pot dovedi! I l-am dat lui Trevayne.

— I-ai dat *un* pistol lui Trevayne. Un revolver neînregistrat, pe care nu erau decât amprentele lui şi ale dumitale.

— De unde naiba l-am luat, atunci?

— Bună întrebare. Partea vătămată susţine că nu îi aparţine. Înţeleg că ai o colecţie întreagă.

— Rahat!

— De la Darien n-a fost îndepărtat nici un agent secret, întrucât nu era prevăzută prezenţa lor acolo.

— Rahat, rahat! Verifică registrele.

— Le-am verificat. Cei repartizaţi familiei Trevayne au fost rechemaţi la Casa Albă, pentru a primi noi însărcinări. În locul lor, au fost plasaţi agenţi numiţi de autorităţile locale, prin

intermediul şefului poliţiei din Fairfield, Connecticut.

— Nu-i adevărat! Eu am sunat să fie trimişi acolo; prin „1600”, strigă Bonner, ridicându-se de pe scaun.

— O greşeală la Security Control, poate. Nu e nici o minciună. Robert Webster a luat legătura cu „1600”. Asistentul prezidenţial Webster, ca să fiu mai clar. Tipul zice că, în mod sigur, Trevayne a fost avertizat de această schimbare.

— Şi, atunci, *unde* erau agenţii locali?

— Într-o maşină de poliţie, în parcare.

— Nu i-am văzut!

— Te-ai uitat bine?

Bonner îşi aminti de indicatorul de pe aleea care ducea la spital, conform căruia automobilele erau îndrumate spre parcarea din spate.

— Nu, nu m-am uitat. Or fi fost acolo, dar nu la post!

— De acord. Neglijenţă în timpul serviciului. În fine, poliţaii ăia nu sunt de talia agenţilor de la „1600”.

— Afirmi, prin urmare, că am interpretat greşit tot ce s-a întâmplat. Patrula, împuşcăturile. Tipul ăla înarmat… Zău aşa, căpitane, cum crezi că aş putea face asemenea greşeli?!

— Asta este şi opinia acuzării, să ştii. Dumneata *nu faci* asemenea greşeli. Minţi.

— Aş fi mai prudent, în locul dumitale. Nu te lăsa indus în eroare.

— Termină cu prostiile, domnule maior! Încerc să te apăr! Unul dintre aspectele cele mai dure este reputaţia de care te bucuri, conform căreia sari la atac fără a fi provocat; înclinaţie de a-ţi omorî adversarul chiar dacă nu e justificat.

Bonner trase aer adânc în piept.

— Trevayne mă va susţine; va rezolva el totul. A avut dreptate.

— A auzit vreo ameninţare? A văzut vreun gest – fie şi de la distanţă – care ar fi putut fi interpretat drept agresiv?

Bonner făcu o pauză.

— Nu, zise el.

— Cum e cu menajera?

— Tot nu… Mi-a ţinut doar gâtul; Trevayne mi-a pus un garou la braţ.

— Nu e bine. Mario de Spadante spune că a fost în legitimă apărare. L-ai ameninţat cu arma. Potrivit afirmaţiilor lui, l-ai pocnit în cap cu pistolul.

— După ce a rupt carnea de pe mine cu boxul ăla nenorocit.

— Recunoaşte că a avut un box în mână. Asta înseamnă o amendă de 50 de dolari… Vreunul din ceilalţi doi, mortul şi ăla pe care l-ai „secerat” te-a atacat înainte să sari dumneata la ei? întrebă căpitanul, studiindu-l pe Bonner cu atenţie.

— Nu.

— Eşti sigur că nu putem găsi ceva?

— Da.

— Mulţumesc. Minciuna oricum n-ar fi ţinut. Ne au la mână cu primul tip. Rănile i-au fost provocate de un atac venit din spate. O minciună te-ar scoate pe linie moartă.

— Nu mint.

— Bine, bine.

— Ai vorbit cu Cooper? Generalul Cooper?

— Avem depoziţia lui. Susţine că ţi-a dat autorizaţia de a folosi un avion venit de la Boise, Idaho, dar că habar n-a avut de deplasarea în Connecticut. Ofiţerul de la Andrews zice că i-ai spus că *ai* autorizaţia lui Cooper. Iată o contradicţie. Cooper mai spune că n-ai telefonat pentru a raporta cum evoluează situaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am fost la un pas de a fi sfârtecaţi în bucăţi.

Căpitanul se îndepărtă de biroul lui Bonner şi vorbi stând cu spatele la Paul:

— Domnule maior, îţi voi pune o întrebare, dar înainte de a o face vreau să te asigur că nu voi folosi răspunsul decât dacă e în avantajul nostru. Chiar şi atunci, mă poţi opri, dacă vrei. Corect?

— Dă-i drumul.

Căpitanul se întoarse cu faţa la Bonner:

— Ai avut vreun aranjament cu Trevayne şi de Spadante? Ai fost racolat? Şantajat în vreun fel?

— Baţi câmpii, căpitane.

— Atunci, *ce căuta* de Spadante acolo?

— Ţi-am spus. Voia să-l radă pe Trevayne. Aici nu mă înşel, crede-mă.

— Eşti sigur?… Se ştia că Trevayne era plecat la Denver. Ăsta e un lucru cert. Ce motiv ar fi avut cineva să creadă că nu e aşa – dacă nu i s-ar fi spus în mod expres. Ce să caute tocmai în Connecticut, dacă nu o întâlnire cu de Spadante?

— Să se ducă la nevastă-sa, la spital.

— Acum, dumneata baţi câmpii, domnule maior. Am avut interogatorii confidenţiale toată ziua. Cu fiecare angajat al

spitalului. Doamnei Trevayne nu i s-a făcut nici o analiză. A fost o înscenare.

— Unde vrei să ajungi?

— Cred că Trevayne s-a întors ca să se întâlnească acolo cu de Spadante, iar dumneata ai săvârşit cea mai mare greşeală din cariera dumitale.

Roderick Bruce, câine de pază al Washingtonului – cândva micuţul Roger Brewster din Erie, Pennsylvania scoase foaia din maşina de scris şi se ridică din scaunul construit special pentru el. Curierul redacţiei aştepta în bucătărie.

Aşeză foaia sub celelalte şi se apucă să citească.

Investigaţia era aproape încheiată. Maiorul Paul Bonner avea s-o păţească până la sfârşitul săptămânii. Or, asta însemna că se va face dreptate.

Mai bifă unul pentru Alex. Dragul şi blândul Alex.

Bruce citi încet fiecare pagină, savurând cuvintele tăioase. Era genul de articol pe care şi-l visa orice ziarist: relatarea cumplitelor întâmplări pe care le prevăzuse sprijinită pe dovezi de necontestat.

Drăgălaşul, singuraticul Alex. Alex, cel atât de nedumerit, căruia nu-i păsa decât de antichităţile lui scumpe. Şi de el, fireşte. Ţinea la Rod Bruce.

Ţinuse.

Întotdeauna îi spusese Roger, nu Rod sau Roderick. Alex spunea că îl simţea mai aproape când folosea numele lui adevărat. „Roger”, zicea el, era un nume frumos, cald şi sensibil.

Bruce ajunse la ultima pagină:

„... şi orice speculaţii s-ar face pe seama trecutului lui August de Spadante – şi e vorba *doar* de speculaţii – trebuie să recunoaştem că a fost un soţ bun; tată a cinci copii nevinovaţi care, astăzi, plâng pe sicriul lui, fără să priceapă ce s-a întâmplat. August de Spadante şi-a făcut datoria cu cinste în cadrul forţelor armate. Până la moarte, a rămas marcat de rănile produse de schije, în războiul din Coreea.

Tragedia – nu există alt cuvânt decât «tragedie» – constă în faptul că prea des se întâmplă ca soldatul-cetăţean, oameni ca August de Spadante, să îşi facă datoria de ostaş în bătălii scăldate în sânge *create* (reţineţi bine, *create)* de măcelari militari ambiţioşi, cruzi şi demenţi, care se hrănesc din război, cer război, ne aruncă în război, pentru obsesiile lor maladive. Un

astfel de om, un asemenea măcelar, a împlântat un cuţit, adânc de tot, în spatele (reţineţi bine, spatele) lui August de Spadante, care aştepta în întuneric, venit să facă un comision din bunăvoinţă. Aşa cum probabil bănuiesc cititorii acestui articol, ucigaşul Paul Bonner nu e la prima lui crimă violentă. A fost, însă, protejat şi, poate că la rândul lui, proteja şi el pe alţii.

Noi, cetăţenii, vom îngădui oare ca Armata Statelor Unite să adăpostească ucigaşi plătiţi, ucigaşi cărora li se permite să decidă cine va trăi şi cine va muri?”

Bruce zâmbi, prinzând foile cu o agrafă. Se ridică în picioare şi îşi întinse trupul pitic. Se duse la birou, scoase un plic dintr-un sertar şi băgă paginile înăuntru. Lipi plicul, ştampilându-l pe ambele părţi cu parafa lui de cauciuc: „Roderick Bruce Copy – Special: City Desk”.

Pornise spre uşa de la bucătărie, când ochii îi căzură pe cutia chinezească din biblioteca încastrată în perete. Se opri şi se duse într-acolo, punând plicul jos şi scoţând din buzunar lanţul cu chei. Luă cutia, introduse o mică cheie în broască şi deschise capacul.

Scrisorile de la Alex.

Toate adresate lui Roger Brewster şi trimise pe adresa unei căsuţe poştale dintr-un cartier din Washington.

Trebuia să fie prudent. Amândoi trebuiau să fie prudenţi, dar mai ales el.

Alex, atât de tânăr încât îi putea fi fiu, îi era în realitate iubit. Pasionat, înţelegător, ştia să-l facă pe Roger Brewster să îşi exteriorizeze emoţiile şi sentimentele înăbuşite o viaţă întreagă. Prima lui iubire.

Alex, absolvent de facultate, un tânăr dotat a cărui pricepere şi cunoaştere aprofundată a limbilor şi culturilor Extremului Orient îi aduseseră bursă după bursă şi o teză de doctorat la Universitatea din Chicago. Fusese trimis cu o altă bursă la Washington, ca să evalueze obiectele vechi orientale de la Muzeul Smithsonian.

Dar amânarea serviciului militar luase sfârşit; Alex trebuia să plece în armată, iar Roderick Bruce nu îndrăznea să intervină; şovăiala, tentaţia de a o face îl scoteau pur şi simplu din minţi. Alex a primit însă o însărcinare specială, fiindcă Rod Bruce *a ştiut* să atragă atenţia unor cadre militare că, având în vedere studiile, tânărul putea fi folosit la Pentagon, la serviciul ce se ocupa de Asia. Şi aşa, se părea că viaţa lor putea continua netulburată – în tihnă şi în iubire. Apoi, brusc, fără nici un anunţ

prealabil, fără nici o *avertizare,* lui Alex i se spusese că avea la dispoziţie patru ore pentru a-şi strânge lucrurile – nu mai mult de treizeci de kilograme şi să se prezinte la Baza aeriană de la Andrews. De acolo, urma să zboare, peste mări şi ţări, până la Saigon. Nimeni nu voia să-i spună de ce. Roderick Bruce, speriat pentru el şi pentru iubitul lui. Şi-a dominat frica şi a încercat să afle ce se întâmplase. Fără succes.

Nici măcar el nu putea avea acces la informaţiile acelea, strict secrete.

Pe urmă, au început să sosească scrisorile de la Alex. Făcea parte dintr-o echipă de spionaj, care se pregătea pentru o incursiune în zonele de nord-est. I se spusese că aveau nevoie de un interpret american – nu puteau avea încredere în agenţii locali şi se temeau de scurgeri de informaţii; preferaseră o persoană familiarizată cu obiceiurile religioase şi cu superstiţiile băştinaşilor. Computerul scosese la iveală numele lui. Cel puţin aşa îi explicase comandantul unităţii, un maior pe nume Bonner, maniac notoriu. Alex ştia că acest Bonner îl dispreţuia.

„E un complexat, ştii tu de care.” Maiorul îl persecuta pe Alex necontenit, îl hărţuia fără milă, îl insulta cu brutalitate.

Apoi, scrisorile au încetat. Săptămâni de-a rândul, Roderick Bruce a bătut drumul până la căsuţa poştală, uneori de două-trei ori pe zi. Nimic. Apoi oroarea s-a confirmat. Alex nu mai era decât un nume de pe lista Pentagonului cu cei decedaţi. Unul dintr-un total de treizeci şi opt în acea săptămână. O anchetă discretă, sub pretextul că îi cunoştea părinţii, a dezvăluit faptul că Alex fusese luat prizonier în Chung-Kal, în nordul Cambodgiei, în apropiere de graniţa cu Thailanda. Fusese vorba de o operaţie de spionaj, sub comanda maiorului Paul Bonner, unul dintre cei şase care scăpaseră vii din acea misiune. Cadavrul lui Alex a fost găsit de nişte ţărani cambodgieni. Tânărul fusese executat.

Câteva luni mai târziu, numele de Paul Bonner a revenit în atenţia opiniei publice, în legătură cu altă investigaţie, iar Roderick a înţeles că găsise calea de a-şi răzbuna iubitul. Frumosul, studiosul, blândul lui amant, care îi dezvăluise tainele extazului fizic. Iubitul lui, împins la moarte de un maior arogant, care era acuzat acum chiar de colegii lui.

Vânătoarea a început în momentul în care Roderick Bruce şi-a informat editorii că avea de gând să realizeze o serie de articole, cu prilejul unei deplasări în Asia de sud-est. Urma să abordeze subiecte generale legate de acea regiune, concentrându-se,

totodată, asupra celor aflaţi pe câmpul de luptă – o abordare contemporană în genul corespondenţelor realizate pe timpuri de Ernie Pyle; nimeni nu izbutise să facă acest lucru pentru Vietnam.

Editorii au fost încântaţi. Reportajele lui Roderick Bruce din Danang, Son Toy, Delta Mekongului rivalizau cu cele mai bune corespondenţe de război. Efectul acestor articole consta în mărirea tirajului şi în sporirea renumelui jurnalistului.

După nici o lună, Rod Bruce a reuşit să publice primul articol despre maiorul aflat la închisoare, care aştepta decizia tribunalului militar în legătură cu temeinicia acuzaţiilor ce-i fuseseră aduse. Au mai urmat alte câteva articole, din ce în ce mai virulente. La şase săptămâni după ce plecase din Washington, Roderick Bruce a născocit expresia „ucigaşul din Saigon”. Şi a folosit-o fără milă.

Tribunalul militar n-a plecat însă urechea la asemenea învinuiri. Avea ordine venite de sus, aşa că maiorul Paul Bonner a fost eliberat şi trimis înapoi în SUA, unde i s-a încredinţat o funcţie obscură la Pentagon. Acum, însă, Armata avea să dea atenţie acuzaţiilor lui Bruce. La trei ani şi patru luni după moartea lui Alex, dragul lui Alex, Armata se va trezi la realitate şi cererile lui vor fi îndeplinite.

36

Pe Trevayne îl deranja ezitarea lui Walter Madison. Răsucea firul telefonului în jurul degetului, cu ochii pe ziarul din faţa lui. Privea fix articolul pe trei coloane aflat în colţul din stânga, jos, pe prima pagină. Titlul era simplu şi insinuant: „Un ofiţer de armată acuzat de omor”. Subtitlul însă nu mai era atât de reţinut: „Un maior din fostele Forţe Speciale învinuit de crime în Indochina cu trei ani în urmă este acuzat de omor în Connecticut”.

Madison exprima nişte platitudini juridice despre cauţiune.

— Walter, e învinuit pe nedrept! Hai să nu ne certăm în privinţa argumentelor pro şi contra; ai să vezi că am dreptate. Vreau doar să-mi confirmi că îl vei apăra ca avocat civil.

— E greu ce-mi ceri, Andy. Există câteva probleme pe care s-ar putea să nu izbutim să le depăşim; la asta nu te-ai gândit?

— Ce probleme?

— În primul rând, s-ar putea ca el să nu vrea să preluăm noi apărarea. Şi, sincer să fiu, nu cred că m-ar afecta prea mult. Partenerii mei ar obiecta vehement dacă aş prelua cazul.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? se răsti Andrew, furios: simţea că Madison intenţiona să-l refuze. Din comoditate. N-am remarcat nici o obiecţie când v-am adus câteva sute de cazuri mult mai grele decât apărarea unui om nevinovat. Un om care, dacă ai uitat cumva, mi-a salvat viaţa, dându-mi astfel posibilitatea să îţi plătesc în continuare onorariul.

— Calmează-te, Andy. Ai fost la faţa locului şi de aceea nu te poţi detaşa cum se cuvine. Mă gândesc la tine. Dacă preluăm apărarea, te legăm de Bonner şi – *nu* întâmplător – de de Spadante. Nu cred că e recomandabil. Mă plăteşti, într-adevăr, ca să-ţi prezint asemenea raţionamente. Poate că nu îţi convin întotdeauna, dar…

— Nu-mi pasă de asta, îl întrerupse Trevayne. Ştiu la ce te referi şi apreciez preocuparea ta; dar nu contează. Vreau să beneficieze de ce e mai bun.

— Ai citit chestiile alea scrise de Roderick Bruce? Foarte neplăcute. Până acum, te-a pomenit doar tangenţial, dar va trece curând la referiri directe. Chiar şi în situaţia asta, vreau să păstreze un ton neutru când vorbeşte despre tine. Or, nu putem

realiza asta dacă sunt avocatul lui Bonner.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Walter. Cum să te fac să mă înţelegi? Nu dau doi bani pe treburile astea. Bruce e un nemernic, plin de venin, gata să vadă sânge peste tot. Bonner e ţinta perfectă. Nu-l place *nimeni.*

— Se pare că există motive. Alege de obicei soluţii destul de violente. Andy, aici nu e vorba de simpatii, ci de o dezaprobare justificată. Tipul e psihopat.

— Nu-i adevărat. I s-a ordonat să intervină în situaţii extrem de violente. Nu el le-a creat... Uite ce e, Walter, nu vreau să apelez la un avocat militar. Vreau o firmă solidă, dornică să preia cazul, care nu se fereşte să afirme public că e convinsă că poate obţine achitarea.

— Chestia asta ar putea foarte bine să ne descalifice.

— Am spus „public”; puţin îmi pasă de ce crezi tu. Îţi vei schimba părerea când vei afla datele concrete; sunt sigur de asta.

Urmă o pauză. Madison respiră zgomotos în receptor.

— Ce date concrete, Andy? Crezi că există ceva care să infirme acuzaţia că Bonner a înjunghiat un om fără să ştie cine era sau ce căuta acolo? Am citit relatările din presă şi articolele lui Bruce. Bonner a recunoscut acuzaţiile. Singura circumstanţă atenuantă este faptul că pretinde sus şi tare că te proteja pe tine. Dar împotriva cărui pericol?

— S-a tras în el! Vehiculul militar are urme de gloanţe în portieră şi pe parbriz.

— Înseamnă că n-ai citit tot ce-a scris Bruce. Maşina aia avea o urmă de glonţ în parbriz şi trei în geamul de la portieră. Astea puteau fi făcute foarte bine chiar de Bonner, cu revolverul lui. Omul ăla neagă că ar fi fost înarmat.

— Minte!

— Nu sunt un fan al lui Bruce, dar nici nu-mi vine să-l fac mincinos; deţine date foarte concrete. Ştii cum l-a ridiculizat pe Bonner când acesta a vorbit de îndepărtarea pazei.

— Tot o minciună... Ia stai un pic... Walter, toate chestiile astea – declaraţiile lui Paul, maşina, patrula – sunt de notorietate publică?

— Cum adică?

— Sunt informaţii publice?

— Pot fi uşor puse cap la cap din acuzaţii şi din declaraţiile învinuitului. Nu constituie o problemă pentru un reporter

experimentat. Mai ales pentru unul ca Bruce.

— Dar Consiliul militar n-a ţinut nici o conferinţă de presă.

— Nici n-ar fi avut de ce. Bruce se descurcă şi fără asta.

Trevayne uită o clipă de disputa cu Walter Madison. Brusc, se concentra asupra lui Roderick Bruce. Descoperea la ziaristul pitic ceva la care nu se gândise până atunci. Trevayne crezuse că Bruce era pornit împotriva lui Paul Bonner din cauza unei poveşti conspirative asociate cu politica de dreapta, Paul fiind simbolul fascistului militar. Numai că Bruce nu continuase pe această linie de atac. Preferase să-l izoleze pe Bonner, concentrându-se exclusiv asupra faptelor legate de incidentul din Connecticut. Erau aluzii la Indochina, la crimele de pe câmpul de luptă; dar, atât: aluzii. Nici vorbă de conspiraţii, de vreo vină a Pentagonului, de implicaţii doctrinare. Doar maiorul Paul Bonner, „ucigaşul din Saigon”, care se dezlănţuise în Connecticut.

Ceva nu e în ordine, îşi zise Trevayne, conştient că Madison aştepta replica lui. Bruce avea argumentele necesare de a-i ataca pe durii din Pentagon, pe cei care, după câte se părea, dăduseră ordine unuia ca Paul Bonner. Numai că ziaristul nu proceda aşa; nu făcuse nici măcar o speculaţie referitoare la superiorii lui Bonner.

Din nou, numai Bonner.

O omisiune subtilă, însă sesizabilă.

— Walter, cunosc poziţia ta; n-am să fac porcării. Nu e vorba de ameninţări.

— Păi, sper să nu fie aşa, Andy. Era rândul lui Madison să-l întrerupă. Colaborăm fructuos de mulţi ani, aşa că nu văd ce rost ar avea să-i dăm uitării acum, din cauza unui ofiţer, care, presupun, nici nu te interesează prea mult.

— Ai dreptate, zise Trevayne. Afirmaţia lui Madison îl deruta, dar n-avea timp să o analizeze. Mai gândeşte-te, continuă el; discută cu partenerii tăi. Dă-mi şi mie de ştire în câteva ore. Dacă răspunsul este negativ, vreau să îmi prezinţi şi mie motivele; cred că atâta lucru merit şi eu. Dacă e afirmativ, aştept o factură babană.

— Te sun după-amiază sau mai pe seară. Ai să fii la birou?

— Dacă nu sunt, ştie Sam Vicarson unde să mă găsească. O să ajung acasă în Tawning Spring mai târziu. Aştept să mă suni.

Trevayne luă decizia înainte de a închide telefonul: Sam Vicarson avea un nou proiect de cercetare.

Până la începutul după-amiezei Sam izbutise să adune laolaltă toate articolele scrise de Roderick Bruce referitoare la Paul Bonner, „ucigaşul din Saigon”. Concluzia era că Bruce se axase pe o poveste inconsistentă, ce devenise un pic explozivă deoarece guvernul se hotărâse să o ţină secretă în urmă cu trei ani. Era greu de spus dacă formidabila invectivă folosită împotriva lui Paul Bonner îl viza pe el sau pe cei aflaţi în posturi de comandă, care îl protejau pe acest maior din Forţele Speciale. Articolele erau relativ echilibrate sub acest aspect. Sporadic, însă, această atitudine apărea ca un fel de scuză sau trambulină pentru a reporni atacul împotriva unui singur om – simbolul monstruozităţii – Bonner.

Atacurile constituiau nişte mostre de analiză în domeniul tipologiei asasinului. Bonner era deopotrivă creatorul şi produsul unui sistem brutal de exploatare înarmată. Faţă de un asemenea om, atitudinea trebuia să fie dublă: condamnare şi compătimire. Mila, în acest caz, nu putea fi folosită decât după o matură chibzuinţă şi doar din punctul de vedere al omului civilizat, care îl compătimeşte pe barbarul ce trage în ţeapă copiii, deoarece crede că au fost zămisliţi de părinţi damnaţi. Compătimeşte motivul primitiv, dar întâi nimiceşte-l pe hun.

Şi, pe urmă – exact cum intuise Trevayne – tema articolelor se schimba. Gata cu tentativa de a vedea în Bonner întruchiparea unui sistem. Nu mai era un produs, acum, ci doar un creator. Un monstru izolat care şi-a trădat uniforma.

Asta era diferenţa.

— Dumnezeule, păi după ce scrie aici ar trebui să ajungă în faţa plutonului de execuţie! fluieră Vicarson, uluit.

— Cam aşa ceva şi vreau să ştiu de ce.

— Cred că răspunsul e în firea tipului. Sub hainele elegante şi restaurantele scumpe, Rod Bruce este întruchiparea pocitaniei de stânga.

— Şi-atunci de ce cere doar o singură execuţie?… Află unde îl ţin pe Bonner. Vreau să discut cu el.

Paul, care şedea pe patul de campanie, îşi scoase proteza care-i ţinea gâtul, deoarece îl deranja şi îşi rezemă capul de perete. Andrew rămase în picioare; primele câteva minute ale întrevederii fuseseră jenante. Încăperea era mică; pe coridor, se afla un soldat de pază şi Trevayne rămase uluit aflând că lui Bonner nu i se dădea voie să iasă din cameră, decât la anumite

intervale şi asta doar pentru a se mişca.

— Oricum, presupun că e mai bine decât într-o celulă, zise Andy.

— Diferenţa nu-i prea mare.

Trevayne începu interogatoriul, cu prudenţă.

— Ştiu că nu poţi sau nu vrei să discuţi despre aceste lucruri, dar intenţionez să te ajut. Sper că nu-i nevoie să te conving de asta.

— Nu. Merge, te cred. Dar nu cred că voi avea nevoie de vreun ajutor.

— Pari sigur pe tine.

— Cooper trebuie să se întoarcă peste câteva zile. Nu uita că am mai trecut prin aşa ceva. Se zbiară, îndeplinesc tot felul de formalităţi; pe urmă, într-un fel, totul se muşamalizează şi, discret, sunt transferat în altă parte.

— Chiar *crezi* asta?

Bonner căzu pe gânduri.

— Da, cred… Din o mie şi unul de motive. Dacă aş fi în locul lui Cooper – sau în pielea altor indivizi de-aici, plini de trese şi gradaţii – aş proceda exact ca ei. Lăsăm ca apele să se limpezească. M-am gândit la asta, făcu Paul, râzând scurt. Mişcările Armatei sunt misterioase.

— Ai văzut ziarele?

— Sigur că da. Le-am văzut şi acum trei ani, pe când ocupam zece minute din ştirile de la ora şapte. Acum, valorez doar câteva secunde… Dar, apreciez îngrijorarea ta. Mai cu seamă că ultima oară ţi-am zis să te duci dracului.

— Presupun că nu vrei să-mi dai bilet de întoarcere.

— Nu, Andy. Faci mult rău. Eu sunt doar o pierdere minoră şi temporară.

— Sper că n-ai ajuns să te amăgeşti că beneficiezi de un fel de imunitate.

— Aşa gândesc civilii. Pentru noi „imunitate” are alt sens. Şi ce vrei, mă rog, să discutăm, de ţi-e teamă că n-aş putea sau n-aş vrea să aud?

— Motivul pentru care eşti un paria permanent pentru Roderick Bruce.

— M-am întrebat şi eu de multe ori. Un psihiatru din armată mi-a zis că eu întruchipez tot ceea ce Bruce şi-ar fi dorit să fie, dar n-a putut; că agresiunea *lui* se desfăşoară la nivelul unei maşini de scris… Explicaţia mai simplă ar fi aceea că eu reprezint

aproprierile majore ale DOD, or asta îi furnizează subiecte pentru articolele sale.

— Nici una dintre aceste variante nu mi se pare acceptabilă. L-ai cunoscut?

— Nu.

— NU s-a întâmplat vreodată să intervii pentru nepublicarea vreunui articol trimis din Indochina? De dragul securităţii, cum zici tu?

— Cum să fi putut face aşa ceva?! Funcţia nu mi-a permis-o niciodată. Şi nu cred că a fost acolo în acelaşi timp cu mine.

— Asta aşa e… zise Trevayne, îndreptându-se spre singurul scaun din odaie şi aşezându-se. A continuat să te hărţuiască după ce ambasada noastră din Saigon a cerut să fii acuzat… Paul, te rog răspunde-mi la asta; crede-mă, dacă vreau pot obţine informaţia. În articolele lui, Bruce zicea că ai fost acuzat de uciderea a trei sau cinci persoane; că CIA neagă că ţi-ar fi dat vreo autorizaţie în acest sens. Foloseşte termenul de „execuţie”, sau cum naiba i-o fi zicând. Bruce are prieteni în toate sectoarele guvernului. Implicând CIA, crezi că ai fi putut cumva determina Agenţia să concedieze pe cineva? Vreo cunoştinţă de-a lui?

Câteva momente, Bonner se holbă la Trevayne, fără să răspundă. Ridică mâna şi îşi atinse cicatricele de pe gât, rostind rar:

— Bine… am să-ţi povestesc ce s-a întâmplat… Fie numai şi pentru a scoate CIA din discuţie; au şi-aşa destule pe cap. Erau cinci parşivi – agenţi dubli. I-am omorât pe toţi cinci. Trei fiindcă mi-au înconjurat bivuacul, presărând atâta praf de puşcă, de puteau arunca în aer o pistă de aeroport. Noroc că nu eram înăuntru; băieţii de la CIA mă avertizaseră. Pe ceilalţi doi i-am lăsat la graniţa cu Thailanda, când i-am prins cu lovele nord-vietnameze. Se foloseau de contactele noastre şi îi mituiau pe conducătorii de triburi, pe care mă dădusem peste cap să-i ademenesc de partea noastră… Ca să fiu sincer, Agenţia m-a scos discret din porcăria asta. Toate implicaţiile au fost rezultatul minţii încinse a avocaţilor militari; le-am spus la toţi să se ducă dracului.

— Atunci de ce s-au mai făcut toate acele acuzaţii?

— Nu ştii politica din Saigon. Nu există corupţie mai dură decât cea din Saigon. Doi dintre agenţii dubli de care ţi-am pomenit aveau fraţi în cabinet… Oricum, n-are rost să te mai gândeşti la CIA.

Trevayne scosese din buzunar un carneţel subţire, pe care îl frunzărea.

— Acuzaţiile împotriva ta au fost făcute publice în februarie. La 21 martie, deja, Bruce tăbărâse pe tine. A călătorit de la Danang până în Delta Mekongului, intervievându-i pe toţi cei care avuseseră de-a face cu tine.

— A discutat cu cine nu trebuia. Eu am operat în special în Laos, Thailanda şi nordul Cambodgiei. De obicei, cu echipe formate din şase până la opt persoane, aproape în exclusivitate civili asiatici.

Trevayne ridică privirea.

— Credeam că Forţele Speciale acţionează cu propriile unităţi.

— Unele, da. Eu n-am făcut aşa. Ştiu să mă descurc în limbile ce se vorbesc în Laos şi Thailanda – mai bine zis, înţeleg ce mi se spune; mai puţin în graiurile din Cambodgia. Ori de câte ori mergeam în Cambodgia, recrutam dintre localnici, asigurându-mă că sunt corecţi. De obicei, nu erau. De vreo două ori, am fost nevoiţi să-i scărmănăm pe-ai noştri ca să formăm în pripă pe cineva apt de misiune.

— Ce misiune?

— Aceea de a rămâne în viaţă. Nu izbuteam întotdeauna. Un caz deosebit a fost Chung Kal…

Mai discutară încă vreo cincisprezece minute; Trevayne ştia că aflase ce voia.

Sam Vicarson putea îmbina acum piesele disparate.

Sam Vicarson sună la uşa locuinţei închiriate de Trevayne în Tawning Spring. Phyllis îi deschise şi îi strânse mâna cu fermitate.

— Mă bucur că aţi ieşit din spital, doamnă Trevayne.

— Dacă te mai ţii de glume, nu capeţi nimic de băut, râse Phyllis. Andy e jos, te aşteaptă.

— Mulţumesc. Apropo, mă bucur sincer că aţi ieşit.

— Mai bine nu mă internam. Hai, fuga; preşedintele e nerăbdător.

Jos, în birou, Trevayne vorbea la telefon; şedea pe un fotoliu şi asculta atent, cu receptorul la ureche. Văzându-l pe Vicarson, începu să se impacienteze. Cu cuvinte ce frizau mojicia, izbuti să scape de convorbirea aceea agasantă.

— Era Walter Madison. Îmi pare rău că am promis să joc cinstit. Partenerii lui nu vor să preia cazul Bonner, chiar cu riscul

de a mă pierde ca client, ceea ce Walter le-a spus că nu se va întâmpla.

— Poate te răzgândeşti.

— Mai ştii?! Raţionamentul lor e tâmpit. Respectă poziţia procurorului; nu dau nici o şansă pârâtului.

— Şi de ce zici că e tâmpit?

— N-au auzit şi nici nu vor să audă punctul de vedere al pârâtului. Nu vor să se implice; au clienţi de protejat, inclusiv pe mine.

— Asta da tâmpenie… În fine, cred că avem mijloacele de a face din dulăul ăsta isteric un martor entuziast în favoarea mult hulitului maior; evident, dacă vrem. Putem să ne rezumăm doar la a-i închide gura.

— Cui, lui Bruce?

— Definitiv şi irevocabil.

Vicarson îşi îndeplinise sarcina de cercetare fără să întâmpine dificultăţi. Numele tipului era Alexander Coffey Biroul pentru Asia, de la Pentagon – adică ofiţerul de serviciu de acolo – îşi amintea că Roderick Bruce îi atrăsese atenţia asupra activităţii lui Coffey. Biroul pentru Asia se bucurase că putea pune mâna pe absolventul de filologie. Nu era simplu să găseşti specialişti în limbile Extremului Orient. Desigur, spusese ofiţerul, incidentul de la Chung Kal era regretabil, dar se părea că avusese şi unele consecinţe pozitive. Cel puţin aşa i se spusese lui. Era întotdeauna periculos să plasezi un analist teoretician în situaţie de luptă… Ofiţerul îi dăduse lui Sam dosarul lui Coffey.

Vicarson se dusese apoi la arhivele pentru Extremul Orient de la Institutul Smithsonian. Arhivarul şef îşi amintea foarte bine de Coffey. Tânărul era un cărturar strălucit, dar un homosexual notoriu. Arhivarul fusese surprins de faptul că Alexander Coffey nu se folosise de această deviere de comportament pentru a evita recrutarea. Explicaţia era că viitorul lui depindea şi de tot soiul de fundaţii, iar fundaţiile sunt organizaţii conservatoare; angajatul Institutului Smithsonian presupunea că Alexander Coffey evitase o asemenea menţiune în dosarul lui. Totodată, arhivarul avea ceva bănuieli că Alexander Coffey se bucura de protecţia cuiva, care îi putea aranja un locşor plăcut şi călduţ în cadrul Armatei. Omul aflase că Alexander Coffey se stabilise la Washington, ceea ce îi confirmase bănuielile. Omul nu aflase că Alexander Coffey murise la Chung Kal, iar Vicarson nu considerase necesar să-i spună. Arhivarul îi arătase lui Sam

legitimaţia lui Coffey. Pe ea, figurau o adresă, pe 21sl Street Northwest şi numele unui coleg de cameră. Acesta îl înjura pe „nenorocitul ăla cu parale”, din cauza căruia Alex se mutase, învinuindu-l de moartea acestuia. Alex nu-i spusese niciodată despre cine era vorba, dar „s-a mai întors la mine destul de des – să mai scape de nesătulul ăla oribil”. Alexander Coffey îşi făcea apariţia îmbrăcat elegant, cu o maşină nouă şi tot felul de bijuterii. Îi spusese că binefăcătorul lui îi aranjase o „situaţie” ideală în Armată, ceea ce însemna că scăpa de serviciul militar. După opinia lui Alex, „soluţia perfectă” pentru cariera lui. Pe urmă a fost sabotat, dacă nu chiar trădat de „nenorocitul ăla cu parale”.

Vicarson aflase tot ce-i trebuia. A luat maşina şi s-a dus să discute cu Paul Bonner.

Bonner îşi aducea aminte de Coffey. Îl respectase; ba chiar îi plăcuse. Tânărul avea cunoştinţe extraordinare despre triburile din nordul Cambodgiei şi venea cu sugestii ingenioase privind folosirea simbolurilor religioase în contactarea oamenilor. O metodă îndrăzneaţă, neluată în considerare până atunci.

Lui Bonner i-a rămas în memorie un aspect legat de intrarea lui Coffey în unitate. Tipul era foarte moale, absolut străin de cerinţele cărora urma să le facă faţă. Era, probabil şi poponar. Ştiind acest lucru, Bonner l-a pus la treabă, fără milă. Nu pentru că ar fi putut corecta în şase săptămâni defectele acumulate timp de o viaţă, ci în speranţa că instrucţia îl va ajuta cât de cât.

Nu îl şcolise, însă, destul, aşa că Alexander Coffey a fost capturat într-o „încăierare”. Bonner îşi imputa faptul că nu fusese mai sever cu eruditul. Fiind un bun profesionist, nu-şi permitea să persiste în această atitudine. Trebuia doar să înveţe din această întâmplare. Dacă vreodată se va mai afla într-o situaţie similară, va fi necruţător. Aşa, poate, omul va izbuti să scape cu viaţă.

— Asta e, domnule Trevayne. Balada iubitului pierdut.

Trevayne tresări.

— Zău aşa, Sam, e tare trist.

— Bineînţeles! Şi e suficient să-l dezlănţuie pe Bruce. Întâmplarea face că îmi place Paul Bonner şi nu dau doi bani pe avortonul ăla. Ştiu eu ce vorbesc.

— Sunt convins de asta. Deocamdată, însă, stai cuminte şi hai să analizăm ce avem de făcut.

— Uite ce e, domnule Trevayne, dacă ai reţineri să te bagi în

porcăria asta, eu, unul, n-am. Vreau să zic că nu-i ceva prea plăcut pentru o persoană ca dumneata, însă pentru o haimana de jurist genial ca mine, zău că nu contează; tot n-am prins rădăcini nicăieri. Am avut doar indivizi influenţi, care m-au angajat să le apăr interesele; sunt convins că aceştia nu vor uita ce am izbutit să fac pentru ei... Lasă-mă pe mine să-i trag un şut în fund. Mi-ar plăcea enorm.

— Eşti imposibil, Sam.

— Soţia dumitale mi-a spus la un moment dat că îi amintesc de dumneata. Cel mai frumos compliment care mi s-a făcut. Nu dumneata trebuie să faci asta. E treaba mea.

— Soţia mea e de un romantism incurabil, atunci când are de-a face cu tineri energici. Nu e treaba ta. Nu e treaba nimănui, în clipa de faţă.

— De ce?

— Fiindcă Roderick Bruce nu acţionează de unul singur. I se furnizează informaţii, Nu e un glas solitar, Sam. Are complici, chiar în rândul oamenilor pe care Paul Bonner îi crede suporterii lui entuziaşti.

Vicarson ridică paharul.

Phyllis Trevayne intră în cameră:

— Mmm, ce bucăţică!

— Bine, bine, Sam, ţine-o tot aşa şi îţi promit că n-am să te invit la o cină cu lumânări, când Andy e plecat.

— Adică, mâine, adăugă Trevayne. Webster mi-a dat de înţeles că preşedintele consideră că ar trebui să aud ce are de spus de Spadante mâine dimineaţă... În folosul lui Bonner. Ceea ce înseamnă că mâine dimineaţă îl ascult pe Mario de Spadante în „Greenwich”.

— Te întorci până după-amiază şi uite-aşa s-a dus cina noastră cu lumânări, doamnă Trevayne.

— Ba, deloc, zise Andy. Vreau ca tu şi Alan să fiţi aici pe la cinci şi jumătate. Să aprinzi lumânările, Phyl. S-ar putea să avem nevoie de ele.

37

Pe Mario de Spadante îl deranja faptul că asistenta medicală insista să ridice jaluzelele, ca să intre în cameră soarele de dimineaţă. Dar era o asistentă competentă – nu una de-a lui, ci de la spital – or Mario se purta întotdeauna politicos cu cei care nu erau în slujba lui. Ca atare, lăsă jaluzelele ridicate.

Andrew Trevayne tocmai sosise; se afla la parter, unde fusese aşteptat la o intrare laterală. Intrase în parcare cu două minute în urmă şi curând avea să păşească pragul uşii. Mario aranjase camera aşa cum considera el că trebuia să arate. Şedea în capul oaselor pe pat, cât mai sus cu putinţă, iar alături se afla un fotoliu destul de jos. Tânărul paznic, fercheş şi bine îmbrăcat, zâmbise când de Spadante îi ceruse să ridice patul.

Tânărul, unul dintre asistenţii lui William Gallabretto, din California, era conştient de faptul că, în curând, de Spadante îi va cere să părăsească încăperea, ceea ce însemna că avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să-şi îndeplinească misiunea. La reverul sacoului, sub forma unei insigne reprezentând steagul american, avea prinsă o minicameră de luat vederi, acţionată printr-un fir al cărui capăt, prevăzut cu un buton, se afla în buzunarul stâng al hainei.

Uşa se deschise şi Andrew Trevayne intră în cameră. Paznicul de pe coridor închise uşa, asigurându-se dintr-o privire că al treilea tip era înăuntru.

— Ia loc, ia loc, domnule Trevayne, îl îmbie de Spadante, întinzându-i mâna, astfel încât Andy nu avu încotro şi se văzu nevoit să i-o strângă.

Tânărul de lângă perete ţinea mâna în buzunar şi, fără să fie văzut de cei doi, apăsă rapid cu degetul mare pe butonul de declanşare. Trevayne se instala în fotoliu, trăgându-şi mâna cu iuţeală.

— Nu mă voi preface într-atât, încât să spun că am aşteptat cu nerăbdare această vizită, domnule de Spadante. Nu cred că avem ce ne spune.

Are dreptate, se gândea tânărul de lângă perete. *Foieşte-te un pic, cu un aer gânditor, poate chiar precaut, Trevayne. O să se creadă că ţi-e frică.*

— Avem o mulţime să ne spunem, *amico.* N-am nimic

împotriva dumitale. Împotriva pifanului, da. El trebuie să plătească pentru moartea fratelui meu. Nu dumneata.

— Pifanul ăsta, cum spui dumneata, a fost atacat, lucru pe care îl ştii prea bine. Îmi pare rău de fratele dumitale, dar era înarmat şi dădea târcoale pe proprietatea mea. Dumneata răspunzi de prezenţa lui acolo.

— Ce-nseamnă *asta?* Păşesc pe pajiştea vecinului meu şi el îmi ia *viaţa?* În ce lume am ajuns să trăim?

— Analogia nu e potrivită. A păşi pe o pajişte e cu totul altceva decât a da buzna noaptea cu pistoale, cuţite şi… ce era chestia aia? Oh, da, ţepi de metal înfăşuraţi pe degete.

Perfect, Trevayne, îşi zise tipul de lângă perete. *Gestul ăsta cu palma ridicată. Minunat. Tu, „capo regime”, explicându-i ceva celui care îţi este şef – „capo di tutti capi”.*

— Am crescut fiind nevoit să mă apăr tot timpul, amico. Şcolile mele scumpe au fost străzile, profesorii mei – nişte zdrahoni de negrotei, cărora le plăcea să le dea în cap macaronarilor. Urât obicei, recunosc, dar aşa se explică de ce stau adesea cu pumnul strâns în buzunar. Dar fără arme; întotdeauna fără!

— Se pare că nici n-ai nevoie, zise Trevayne privindu-l pe tânărul de la perete, care ţinea ameninţător mâna în buzunarul de la sacou. Parcă-i din desene animate.

Foarte nostim, Trevayne, se gândi tânărul de lângă perete.

— Hei! Afară!… strigă de Spadante. E un prieten de-al vărului meu; sunt tineri, ce pot să fac? Ţin mult la mine… Ieşi, afară cu tine! Lasă-ne singuri.

— Sigur că da, domnule de Spadante. Cum doriţi dumneavoastră, zise tânărul, scoţând mâna din buzunar şi o dată cu ea o cutie de caramele. Doriţi o bomboană, domnule Trevayne?

— Nu, mulţumesc.

— Ieşi afară!… Iisuse Hristoase, de ce le arde lor?! De bomboane, auzi tu.

Uşa se închise, iar de Spadante se foi pe pat, instalându-şi mai bine între perne trupul masiv.

— Bun, acum putem vorbi şi noi, da?

— De aceea am venit până aici. Vreau să terminăm cât mai repede. Să aud ce ai de spus; să auzi ce am şi eu de spus.

— N-ar trebui să fii atât de arogant. Ştii, mulţi spun că eşti arogant, dar eu le zic că bunul meu *amico,* Trevayne, nu e aşa. E doar practic; nu iroseşte cuvintele.

— N-am nevoie să mă aperi…

— Ba ai nevoie de ceva, îl întrerupse de Spadante. Doamne, ai nevoie de *ajutor.*

— Am venit aici dintr-un singur motiv. Să-ţi cer să-l laşi în pace pe Paul Bonner. Se prea poate să fii mare şi tare în fieful tău, de Spadante, să-i faci pe cei care te slujesc să jure că ce spui tu e adevărat, dar nu vei rezista la interogatoriul încrucişat la care te vom supune… Ai dreptate, nu irosesc cuvintele. Ai fost văzut maltratând şi ameninţând un congresman într-o seară, la o partidă de golf, în Chevy Chase. Te-a văzut un om care mi-a relatat incidentul mie şi maiorului Bonner. A fost un act de violenţă fizică; având cunoştinţă de el, Bonner trebuia să fie cu ochii în patru. Ulterior, ai fost depistat la peste cinci mii de kilometri depărtare; veniseşi după mine la San Francisco. Avem mărturii depuse sub jurământ. În acest sens. Maiorul Bonner avea toate motivele să se teamă pentru viaţa lui… Dincolo de aceste fapte incontestabile, mai există şi alte speculaţii. Cum e posibil ca un individ ca tine să scape nepedepsit, după ce a lovit un congresman al Statelor Unite? Oare fiindcă are tupeul de a pomeni de o anumită companie de avioane? De ce m-ai urmărit până în California? Ai încercat cumva să-l încolţeşti pe un asistent de-al meu la Fisherman’s Wharf? Să-l ataci? De ce? Ce legătură ai cu Genessee Industries, de Spadante? Instanţa va da atenţie acestor întrebări. Voi avea grijă să fie aşa, fiindcă le voi aduce la cunoştinţă cum l-ai atacat pe Paul Bonner sâmbăta trecută, seara… Ştiu ceva mai multe decât ştiam când mă aflam în avion în drum spre Dulles. S-a terminat cu tine… totul e mult prea evident. Pur şi simplu eşti indezirabil.

Pe sub pleoapele umflate, Mario de Spadante îl privea pe Trevayne cu ură. Totuşi, când vorbi vocea îi era calmă, doar ceva mai răguşită.

— Ăsta-i unul din cuvintele preferate, nu-i aşa? „Indezirabil”. Noi suntem… „pur şi simplu indezirabili”.

— Nu fă un caz sociologic din asta. Nu eşti bun de purtător de cuvânt.

De Spadante ridică din umeri:

— Nici măcar insultele tale nu mă deranjează, *amico.* Şi ştii de ce?… Fiindcă eşti tulburat, or un tip tulburat şi cu probleme e rău de gură… Nu, tot am de gând să te ajut.

— S-ar putea s-o faci, dar mă îndoiesc că va fi de bună voie…

— Dar militarul ăsta, continuă italianul, ca şi cum Trevayne n-

ar fi spus nimic. Las-o baltă, cu militarul. N-o să fie nici un proces. Soldatul ăsta e un om mort; crede-mă. Respiră el acum, dar e un om mort. Dă-l încolo… Am veşti bune pentru tine… Cum ziceam, ai probleme, dar prietenul tău Mario va avea grijă ca nimeni să nu profite de tine din cauza lor.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Munceşti din greu, Trevayne; stai foarte mult timp departe de casă…

Andrew se crispa.

— Pramatie nenorocită ce eşti, dacă mai îndrăzneşti să-mi ameninţi familia, o să am grijă să faci pârnaie până la sfârşitul vieţii! Fă bine şi nu mai gândi aşa, brută ce eşti. Preşedintele mi-a dat toate asigurările că suntem în siguranţă! E suficient să dau un telefon şi te bagă la zdup…

— Basta! N-ai nici un drept! Tacă-ţi gura! răcni de Spadante cât putea de tare, ţinându-se cu mâna de stomac. Pe urmă, când atinse sonoritatea tonului lui Trevayne, glasul îi reveni la răguşeala mocnită dinainte. Nu permit ca în camera asta să se vorbească aşa. Eu respect familia oamenilor – copiii, fraţii. Brută e soldatul ăla, nu eu.

— Tu ai deschis subiectul ăsta. Vreau doar să mă asigur că îţi vezi lungul nasului. Întreci orice măsură, iar tipul de pe Pennsylvania Avenue nu tolerează aşa ceva. A ieşit din cârdăşie cu tine, huliganule.

Mario înghiţi, neizbutind să-şi ascundă furia:

— Nu tolerează pe unul ca Augie de Spadante, nu-i aşa? Pe Augie, nu; e indezirabil.

Trevayne se uită la ceasul de la mână.

— Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul.

— Sigur, sigur, am. Singura ta garanţie sunt eu. Cum spuneam, lipseşti mult timp de-acasă, cu fleacurile alea de care te ocupi. Poate că nu mai ai timp suficient să-i îndrumi pe cei dragi. Ai un băiat ţăcănit, care bea de stinge şi dă chix după chix când pierde nopţile. Asta n-ar fi prea grav, dar mai loveşte şi pietoni nevinovaţi. Bunăoară, ştiu un bătrânel din Cos Cob, pe care puştiul tău l-a aranjat destul de urât cu maşina.

— Minţi.

— Avem fotografii. Avem pe puţin zece poze cu un puştan dezlănţuit, proptit de maşina lui, noaptea. Şi maşina şi băiatul arată ca naiba. Bun, deci, ziceam de bătrânelul ăla pe care l-a pocnit cu maşina; l-am plătit să stea cuminte şi să nu-i facă rău

unui puşti ţăcănit, dar nevinovat. Am cecurile – şi, fireşte, o declaraţie. Dar nu-i ceva prea grav, cum ziceam; aşa sunt odraslele milionarilor. Lumea are înţelegere pentru cazurile astea… Necazuri mai mari am avut, însă, cu fata. Da, chestia *asta* n-a fost deloc în regulă; o situaţie extrem de delicată. Prietenul tău Mario n-a precupeţit nimic ca s-o protejeze… la fel ca şi pe tine.

Trevayne se rezemă de spătarul fotoliului; chipul lui nu exprima furie, ci doar dezgust, combinat cu un vag amuzament.

— Heroina. Deci, tu ai făcut asta, zise el, calm.

— Eu? Ai auzul cam prost… O fetiţă, poate din plictiseală, poate ca să se distreze, face rost de o pungă de cea mai bună…

— *Chiar* crezi că poţi dovedi asta?

— … heroină, în valoarea de peste două sute mii de dolari. Poate că are reţeaua ei. În zilele noastre, şcolile astea simandicoase pentru fete au ajuns un teren propice pentru aşa ceva. Fata unui diplomat a fost prinsă acum câteva luni; ai citit şi tu în ziare, nu?! Tipul n-avea un prieten ca amicul tău Mario.

— Ţi-am pus o întrebare. Chiar crezi că poţi dovedi ceva?

— Socoteşti cumva că n-aş putea? De Spadante se răsuci brusc spre Trevayne, scuipând cuvintele: Nu mai fi atât de nătărău. Eşti nătărău, domnule Aroganţă! Crezi că îi ştii pe toţi cei cu care a fost văzută fetiţa ta? Îţi închipui că nu-i pot furniza locotenentului Fowler, de la Poliţia din Greewich, o listă de nume şi locuri? Cine stă să mai verifice? La şaptesprezece ani, în zilele noastre, nu mai eşti atât de nevinovat, *amico.* Poate ai citit şi tu despre puştii ăia bogaţi şi organizaţiile de negrotei – cum aruncă în aer clădiri şi ce scandaluri fac… Bun, nu zic că şi odrasla ta e la fel; numai că lumea începe să intre la idei. Văd chestii de astea. Şi două sute de mii…

Ajuns la capătul răbdării, Trevayne se ridică în picioare.

— Îmi pierd timpul cu tine, de Spadante. Eşti mai bădăran – şi mai obtuz la minte – decât mi-am imaginat. De fapt, ce-mi spui acum? Că ai urzit situaţii de şantaj? Sunt convins că au fost perfect regizate. Numai că ai comis o gravă greşeală. Două, de fapt. Eşti demodat şi complet pe dinafară. Ştii, chiar ai dreptate. La şaptesprezece şi la nouăsprezece ani nu mai eşti un copil, în zilele noastre. Gândeşte-te la asta. Faci parte din tot ceea ce aceşti puştani nu mai suportă. Ei bine, cu sau fără permisiunea ta…

— Dar patruzeci şi doi?

— Ce?

— Patruzeci şi doi de ani înseamnă deja o vârstă. Ai o soţie drăguţă. O femeie atrăgătoare la cei patruzeci şi ceva de ani, plină de bani şi dornică de lucruri pe care n-are cum să le obţină în căsoaia aia… sau în pălăţelul de pe malul oceanului. O doamnă care se apucase de băut acum câţiva ani?

— Te afli pe un teren periculos, de Spadante.

— Ascultă ce-ţi spun şi cască bine urechile!… Multe dintre cucoanele astea stilate vin în oraş şi bântuie prin restaurante de lux, cu nume franţuzeşti sau spaniole. Altele frecventează localurile trăsnite pline de peşti bogaţi. Găseşti acolo nenumăraţi armăsari tineri şi viguroşi, gata să se legene şi pe-o parte şi pe alta pentru un amărât de dolar… Ei şi mai sunt damele tari, care se duc la hoteluri ca Plazza…

— Bagă de seamă ce spui!

— Înainte să se ducă la Plazza – unde, fireşte, au camere rezervate – damele astea sună la un anumit număr; sunt tari, ţi-am zis. Fără tevatură, fără agitaţie, fără bătaie de cap. Totul extrem de discret; satisfacţie garantată… Şi să vezi la ce jocuri se pretează! Crede-mă, *amico,* nici nu-ţi închipui!

Trevayne se răsuci brusc pe călcâie şi porni spre uşă. Îl opri însă în loc glasul lui de Spadante:

— Am o depoziţie, scrisă sub jurământ, de la un foarte respectabil angajat al hotelului. Lucrează acolo de multă vreme; se pricepe la chestii din astea şi a văzut destule la viaţa lui. A mirosit-o imediat pe nevastă-ta. Declaraţia e foarte urâtă, dar ce-a văzut el e adevărat.

— Eşti scârbos, de Spadante, zise Andrew, nevenindu-i altceva în minte.

— Prefer epitetul ăsta, în loc de „indezirabil”, *amico.* E mai puternic, mai pozitiv, înţelegi, nu-i aşa?

— Ai isprăvit?

— Aproape. Trebuie să ştii că necazurile personale pe care le ai vor rămâne foarte confidenţiale. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Fără presă, fără televiziune, fără radio. Şi vrei să ştii de ce?

— Poate reuşesc să ghicesc.

— Da, sigur că reuşeşti… Fiindcă o să te întorci frumuşel la Washington şi o să pui capăt subcomitetului ăla. Scrii un raport drăgălaş, plesneşti pe vreo câţiva peste bot, mai pui să fie daţi afară încă doi-trei indivizi – îţi spunem noi cum îi cheamă – şi cu

asta basta, te potoleşti. Ai priceput?

— Şi dacă refuz?

— Of, Doamne, *amico*. Vrei să-i faci pe cei dragi să treacă prin tot acest *rifiuti.* Ia gândeşte-te şi tu cum ar arăta în ziare bătrânelul ăla din Cos Cob alături de pozele cu puştiul matolit. Sau ce s-ar zice despre povestea cu drogurile în valoare de două sute de mii de dolari – *găsite* de poliţie?! Asta nu se poate nega. În fine, domniţa cea frumoasă prinsă la Plazza; angajatul hotelului – un foarte respectabil ofiţer de poliţie, acum la pensie – care a scris exact ce-a văzut. Mai bine să nu citeşti. Te-ar răscoli prea rău; ca şi chestia cu beţiile doamnei. Foarte real; am aflat asta de la un doctor care a îngrijit-o acum câţiva ani, trimis de noi. Ştii cum gândeşte lumea. Nu prea ai încredere în foştii beţivi. Şi asta fiindcă n-ai de unde să ştii cu precizie că nu trag şi acum la măsea. Asta dacă doamna nu şi-a găsit alt viciu. Aşa e când intri în gura lumii.

— Se va dovedi că toate astea sunt simple minciuni.

— Păi, sigur, negi!… Însă multe dovezi sunt foarte solide, Trevayne. *Solide* de tot, dacă pricepi ce vreau să zic… Am citit cândva într-o carte: acuzaţiile – în special cele mai puţin întemeiate, plasate într-un anumit context, cu câteva fotografii – ajung întotdeauna pe prima pagină. Tăgăduirile şi dezvinovăţirile apar mai târziu – pe pagina cincizeci – printre reclame pentru salam… Alegerea îţi aparţine, domnule Trevayne. Dar chibzuieşte bine.

Buzele groase ale sicilianului se răsfrânseră într-un zâmbet onctuos; în ochii aceia mici şi înfundaţi în grăsime se citea ură şi satisfacţie.

— Cred că aştepţi de multă vreme clipa asta, de Spadante.

— De-o viaţă, mucosule. Cară-te odată de aici şi fă ce ţi-am spus. Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

38

Robert Webster primi apelul telefonic în biroul său de la Casa Albă şi îşi dădu seama numaidecât că era vorba de o urgenţă. Interlocutorul îi spusese că avea un mesaj de la Aaron Green, pe care trebuia să îl transmită personal. Nu suferea nici o amânare; Webster urma să se întâlnească cu el peste un ceas. Pe la ora trei.

Cei doi stabiliră să se vadă la restaurantul Villa d'Este, în Georgetown, la etajul doi, în salonul de cocteil. Villa d'Este era un conglomerat aiurit de imitaţii din epoca victoriană şi renaşterea italiană; clădirea avea şase etaje şi putea hrăni o turmă de turişti. Nici o persoană importantă din Washington nu venea la Villa d'Este decât seara târziu, când turiştii nu mai obţineau rezervări, decât cu recomandări speciale.

Webster sosi primul, ceea ce i se păru de rău augur. Bobby Webster îşi făcuse o regulă din a nu fi niciodată cel care aşteaptă. Pierdeai adesea avantajul controlului imediat în timp ce trebuia să asculţi scuzele celuilalt, rostite cu voce joasă şi întotdeauna impresionante. La fel s-a întâmplat când, în cele din urmă, a apărut trimisul lui Aaron Green; întârziase un sfert de oră. Propoziţii scurte şi rapide, scuzându-se cu un aer de condescendenţă. Avusese de dat o serie de alte telefoane; Aaron Green îi ceruse să rezolve o grămadă de treburi într-o singură zi, aici la Washington. Acum, putea consacra timpul cuvenit problemelor lor urgente.

Webster îl studia pe tipul din faţa lui şi, brusc, îşi dădu seama de ce se simţea stânjenit şi neliniştit. Trimisul lui Green era funcţionar, ca şi el. Relativ tânăr, ca şi el. În ascensiune prin labirintul conglomeratelor lumii economice, aşa cum şi el se afla în ascensiune în lumea contradictorie a sferelor politice ale puterii. Vorbeau amândoi frumos, erau siguri pe ei, ştiau să fie demni, dar şi supuşi faţă de cei cărora le datorau obedienţă. Exista, totuşi, o deosebire fundamentală între ei, de care erau conştienţi: trimisul lui Green trata de pe poziţii de forţă, spre deosebire de Robert Webster.

Se întâmplase ceva. Ceva ce afecta direct poziţia influentă a lui Webster. Se luase undeva o hotărâre, la vreo întrunire sau la vreun dineu restrâns, care avea să modifice cursul existenţei lui.

Emisarul lui Green reprezenta primul avertisment şi cauza profundei nelinişti care pusese stăpânire pe Bobby Webster, căci recunoştea stadiul preliminar al execuţiei lui simbolice.

Webster ştia că urma să fie eliminat. Nu-i rămânea decât să spere că se va putea retrage, salvând cât mai mult din ce avea acum.

— Domnul Green este foarte îngrijorat, Bobby. Constată că s-a ajuns la nişte soluţii, fără să fie consultat. Asta nu înseamnă că pretinde să fie sunat ori de câte ori se ia o hotărâre, dar Trevayne e un domeniu sensibil.

— Nu facem decât să-l discredităm. Să-l legăm de de Spadante, atâta tot. Să-i demontăm subcomitetul. Nu-i mare scofală.

— Poate, că nu e, dar domnul Green consideră că s-ar putea ca Trevayne să reacţioneze altfel decât ai anticipat dumneata. Să vezi atunci… ce scofală ai făcut!

— Înseamnă că domnului Green nu i s-a prezentat situaţia. Nu contează cum reacţionează Trevayne, fiindcă nu se va ajunge la acuzaţii. Doar speculaţii. Nici unul dintre noi nu va fi implicat… Aşa cum vedem noi lucrurile, Trevayne vă fi compromis astfel încât să devină ineficient.

— Asociindu-l cu de Spadante?

— Mai mult decât o asociere verbală. Avem fotografii – au ieşit superb. Reiese limpede că a fost la spitalul din Greenwich. Imaginile sunt tot mai compromiţătoare pe măsură ce le priveşti mai atent. Roderick Bruce le va publica pe primele peste vreo două zile.

— După ce de Spadante e dus la New Haven? întrebă trimisul lui Green privindu-l acuzator pe Webster.

— Exact.

— De Spadante va fi un subiect fierbinte la ştiri, în acel moment, nu-i aşa? Domnul Green a înţeles că tipul va fi scos de pe tabla de şah.

— Decizia aceasta a emanat de la propriii lui asociaţi; consideră că e ceva imperativ. Nu are nimic de-a face cu noi, doar că întâmplarea face să fie avantajos pentru obiectivele noastre.

— Domnul Green nu împărtăşeşte această convingere.

— E o acţiune a lumii interlope. Şi să vrem, n-am putea-o împiedica. Iar cu fotografiile acelea, susţinute cum se cuvine de vreo doi medici din Greewich, Trevayne va fi implicat în toată

aiureala asta. Este un om terminat.

— Domnul Green consideră că e o soluţie excesiv de simplistă.

— Ba nu, având în vedere că nimeni nu va cere nimic. Nu pricepi?! insistă Webster, iritat, fără a reuşi să-şi convingă interlocutorul.

Lui Webster nu-i mai rămânea decât să spere că emisarul lui Green – dornic să-şi apere pielea – avea să-i comunice acestuia întreaga strategie şi că bătrânul evreu va sesiza avantajele şi se va răzgândi.

— Sunt doar un asistent, Bobby. Un mesager.

— Dar nu se poate să nu sesizezi avantajele.

— Nu ştiu. Trevayne ăsta e un tip hotărât. S-ar putea să nu accepte… implicaţiile şi să dispară încetişor.

— Ai văzut vreodată ce se întâmplă cu cineva *dat afară* de la Washington? E oribil. Poate să zbiere cât pofteşte, nimeni nu-l mai ascultă. Nimeni nu vrea să se atingă de „lepros”, nici măcar preşedintele.

— Cu el cum e? Cu preşedintele.

— Cea mai simplă parte a temei. Voi convoca o şedinţă cu consilierii lui şi împreună vom elabora un raport dur, îndemnându-l pe preşedinte să se delimiteze de Trevayne. Pe noi ne ascultă; are o mulţime de alte probleme care îi dau bătaie de cap. O să-l lăsăm să aleagă singur tonul: blând sau acid. Îl va alege pe primul, fireşte. Vin alegerile peste un an şi jumătate. Va înţelege logica argumentelor.

Trimisul lui Green îl privea pe Webster cu compătimire:

— Bobyy, sunt aici ca să îţi comunic să anulezi acţiunea. Exact astea sunt cuvintele domnului Green: „Comunică-i să anuleze acţiunea”. Nu-i pasă de de Spadante; oricum, ziceai că în cazul lui n-ai nici o putere, dar de Trevayne nu trebuie să ne atingem… Astea sunt instrucţiunile definitive.

— *Greşit.* Am gândit totul până la ultimul detaliu. Am stat săptămâni de-a rândul căutând să pun totul cap la cap. A ieşit perfect.

— *Se anulează.* Situaţia s-a schimbat complet. Domnul Green urmează să se întâlnească cu alte trei sau patru persoane pentru a clarifica totul… Sunt sigur că eforturile tale vor fi apreciate.

Din ultima propoziţie, Webster sesiză aluzia implicită la faptul că urma să fie îndepărtat. Nici un fel de apreciere, ştia sigur, decât dacă doreau ceva. Şi nici nu avea cum pătrunde cu forţa în noul cerc format. Alianţele se stricau sau, invers, deveneau mai

puternice. Indiferent de variantă, însă, el rămânea pe dinafară. Webster tatonă terenul să vadă ce şanse de supravieţuire mai avea:

— Dacă s-au produs modificări substanţiale de strategie, cred că nu strică să fiu informat imediat. N-aş vrea să folosesc un loc comun, dar nu uita că, totuşi, Casa Albă *este* ceea ce este.

— Da... Da, desigur, zise trimisul lui Green, uitându-se la ceas.

— Voi fi bombardat cu o sumedenie de întrebări. De multe persoane influente. Trebuie să ştiu ce să le răspund.

— Am să-i comunic domnului Green.

— Cred că ştie şi el. Webster încerca să se controleze; nu voia să pară disperat.

— Am să-i reamintesc.

Era exclus, într-un mod mult prea cavaleresc, se gândea Webster. Casa Albă era exclusă. Se impunea un moment de îndrăzneală.

— Fă mai mult decât să-i „reaminteşti”. Explică-i clar că pe-aici suntem câţiva care tragem sfori mari. Există zone la Genessee Industries despre care noi ştim mai mult decât oricine altcineva. Ne place să le numim „poliţele noastre de asigurare”.

Trimisul lui Green se ridică brusc în picioare, privind drept în ochii lui Webster.

— Nu cred că termenul e potrivit, Bobby. „Poliţe de asigurare”, vreau să zic. Doar dacă nu te gândeşti la o dublă indemnizaţie; e foarte costisitor.

Momentul îndrăznelii, într-adevăr. Emisarul lui Green îi spunea lui Robert Webster de la Casa Albă că şi el putea fi îndepărtat de pe tabla de şah. Webster ştia că venise vremea să iniţieze începutul retragerii.

— Hai să clarificăm lucrurile. Nu sunt îngrijorat pentru mine; am referinţe excelente. Mă pot întoarce la Akron într-o slujbă pe gustul meu. Asta i-ar conveni cel mai mult neveste-mii, iar pe mine nu m-ar deranja... Dar mai sunt şi alţii; poate că ei n-au posibilitatea să-şi găsească ceva pe gustul lor. În fişa nici unuia nu se pomeneşte că a lucrat la Casa Albă. Ăştia ar putea crea necazuri.

— Sunt convins că totul se va rezolva. Pentru voi toţi. Sunt oameni cu experienţă.

— În fine, nu chiar atât de mulţi...

— Ştim, îl întrerupse emisarul lui Aaron Green. E timpul să plec. Mai am multe de făcut astăzi.

— Sigur. Fac eu cinste.

— Mulţumesc frumos, zise trimisul lui Green, ridicându-se de la masă. Nu uita să iei înapoi fotografiile alea de la Rod Bruce, da? Şi să stingi toată acţiunea.

— N-o să-i placă, dar aşa voi face.

— Bun. Ţinem legătura... Hei, Bobby. În legătură cu Akron. Ce-ar fi să începi să îţi pregăteşti acel curriculum vitae de care vorbeai?!

39

Servitorii aprinseseră veiozele pe masa din veranda lui Aaron Green, plină cu ghivece de flori. În spatele casei, două dâre gălbui de lumină se revărsau peste pajiştea acoperită de zăpadă – tufişurile şi arbuştii înveliţi în nea creau un fundal fantomatic. Pe masa rotundă cu tăblie de sticlă, plasată între scaunele din fier forjat vopsite în alb, se afla un serviciu din argint pentru cafea. La câţiva metri mai încolo, tot pe o masă cu tăblie de sticlă – dar de data asta dreptunghiulară – erau aşezate câteva sticle de băutură şi pahare de cristal pentru coniac.

Servitorii se retrăseseră, iar doamna Green urcase în camera de lucru; luminile din casă, cu excepţia holului de la intrare, erau stinse.

Aaron Green se pregătea de şedinţă. Avea întâlnire cu trei bărbaţi, dintre care doar unul fusese invitat la cină. Un domn pe nume Ian Hamilton.

Ceilalţi doi veneau împreună, cu maşina, la Sail Harbour. Walter Madison urma să se oprească la Kennedy Airport, ca să-l ia pe senatorul Alan Knapp, care venea cu avionul de la Washington, în jurul orei zece. Ceea ce s-a şi întâmplat. Exact la ora zece.

La zece şi şase minute cei patru bărbaţi intrau în veranda cu pereţi de sticlă.

— Am să torn cafeaua, domnilor. Băutura – coniacul – e acolo. Cu mâinile astea bătrâne nu mă încumet să ating păhărelele alea. Mi-e greu şi să descifrez etichetele; drept urmare, mă răsfăţ… Mare minune dacă nimeresc şi scaunul.

— N-ai absolut nimic, Aaron, decât o lene majoră, râse Ian Hamilton, ducându-se spre masa cu coniac. Torn eu.

Walter Madison luă paharul şi se aşeză în stânga lui Green. Hamilton îi aduse paharul lui Knapp la masa rotundă şi îl puse în dreapta lui Green; senatorul se aşeză numaidecât. Pe urmă, Hamilton trase scaunul din faţa lui Aaron Green şi procedă la fel, dar nu cu aceeaşi promptitudine.

— Parcă ne pregătim de o partidă de bridge, zise Madison.

— Sau de pocher, adăugă senatorul Knapp.

— Poate că o bacara ar merge mai bine, zise Ian Hamilton, ridicând paharul spre Green. Să ne trăieşti, Aaron… Să trăim cu

toţii!

— Foarte nimerită urarea, replică Green, cu voce joasă, în vremurile astea ai nevoie de o sănătate de fier. Trupească şi psihică. Mai ales psihică.

Băură. Knapp puse primul paharul pe masă, nerăbdător, Ştia că răbdarea era un bun de preţ la această masă. Şi totuşi, era un senator respectat, un om de care ei aveau nevoie. N-avea nici un rost să simuleze un calm pe care nu-l simţea. Nu se putea spune că are tact; tactul era nerelevant pentru el.

— Domnule Hamilton, domnule Green, voi pune prima carte pe masă cu faţa în sus. Nu te omit, Walter, dar consider că poziţia ta aici e oarecum similară cu a mea. Noi n-am auzit decât că „nu trebuie să se profite”… de Andrew Trevayne, ca să vorbim frumos. Am discutat cu Walter despre asta, în maşină. N-are sens să ascundem faptele. Sincer să fiu, să mă ia naiba dacă pricep ceva. Planul lui Bobby Webster mi s-a părut o bijuterie.

Ian Hamilton se uită la Green şi, după câteva secunde, încuviinţă din cap. O mişcare aproape imperceptibilă îi dădea bătrânului evreu permisiunea de a vorbi.

— Planul domnului Webster *a fost* o bijuterie, domnule senator, zise Green. Îmi aminteşte de cazul unei strălucite manevre a unui general, cu care poate câştiga o bătălie – spre marea bucurie a trupelor pe care le comandă – în timp ce în altă parte, pe câmpul de luptă, duşmanul lansează un atac fulger cu care câştigă războiul.

— Consideri, întrebă Walter Madison, că nu e suficient ca Andrew să devină complet ineficient? Cu cine altcineva ne mai luptăm?

— Trevayne este într-o poziţie unică, Walter, zise Ian Hamilton. Înţelege perfect ce-am făcut şi de ce am făcut aşa. Chiar dacă nu are dovezi incontestabile, această lipsă se compensează prin perceperea scopurilor noastre mai îndepărtate.

— Nu înţeleg, îl întrerupse Knapp, calm.

— Am să-ţi răspund, spuse Green, zâmbindu-i lui Hamilton. Noi doi nu suntem avocaţi, Knapp. Dacă am fi – dacă eu aş fi – cred că aş spune că acest domn Trevayne are doar frânturi de mărturii incriminatorii şi tone de dovezi adiacente. M-am exprimat corect, domnule consilier Hamilton?

— Poţi lua premiul întâi, Aaron… Ce-a făcut Trevayne e ceva la care nimeni nu se aştepta. A azvârlit registrele şi litera legii. Cred

că a făcut-o mult mai demult, când şi-a început cercetările… În timp ce noi ne frământam cu mii de aspecte legale, costuri şi finanţări de tot felul, Trevayne umbla după cu totul altceva. Îl interesau indivizii. Oamenii în poziţii cheie, despre care a presupus, în mod corect, că sunt reprezentativi. Nu uita că e un administrator excelent; chiar şi cei care îl dispreţuiesc îi recunosc acest merit. Ştia că trebuia să existe un tipar, un proces de comandă şi control. O firmă de mărimea şi complexitatea companiei Genessee Industries nu ar putea funcţiona la nivelul executivului, dacă nu ar avea un asemenea sistem de control. Mai ales în împrejurările actuale. În mod cu totul ciudat, oamenii lui Mario de Spadante au fost primii care au sesizat acest lucru. Cu bună-ştiinţă, au infiltrat în firmă informaţii contradictorii, aşteptând să fie contactaţi. Nu s-a întâmplat aşa. Fireşte, nu ştiau ce să facă cu ceea ce descoperiseră. Cu grosolănia caracteristică, de Spadante a trecut la ameninţări, supărând pe toţi cei cu care intra în contact… Deci, cam atât despre de Spadante.

— Îmi pare rău, domnule Hamilton, zise Knapp, aplecându-se înainte. Tot ce spui mă duce drept la soluţia lui Bobby Webster… Ai dat de înţeles că Trevayne a reuşit să pună informaţiile cap la cap, ceea ce periclitează toată munca noastră; ce moment mai bun am putea alege pentru a-l discredita? Or, discreditându-l, discredităm şi dovezile lui. Cel puţin atât cât să ne vedem scopul atins.

— Atunci nu-l *omorâm?* tună glasul gros al lui Aaron Green. Întrebarea, rostită pe un ton furios, îi ului pe Madison şi Knapp. Hamilton nu avu nici o reacţie vizibilă. Vă şochează, nu?! De ce? E gândul nerostit, poate… Am fost mai aproape de moarte decât oricare dintre voi, aşa că *pe mine* nu mă impresionează. Dar am să vă spun eu de ce nu este fezabilă, la fel cum nici soluţia bârfitorului ăluia nu e plauzibilă… Indivizii ca Trevayne sunt mai periculoşi morţi sau izolaţi forţat, decât în viaţa activă.

— De ce? întrebă Walter Madison.

— Fiindcă lasă *moşteniri,* răspunse Green. Devin centre de regrupare a forţelor pentru tot felul de cruciaţi. Sunt martirii, simbolurile. În numele lor, şobolanii nemulţumiţi încep să se prăsească, ciuntindu-ne din temelii! Nu ne permitem să pierdem vremea, stârpindu-le cuiburile.

Aaron Green era atât de furios, încât îi tremurau mâinile.

— Nu te ambala, Aaron, rosti Ian Hamilton, calm, dar autoritar.

Nu s-ar realiza nimic astfel… Să ştii că are dreptate. N-avem timp de asemenea acţiuni, care distrag atenţia, disipează eforturile şi nu au şanse de reuşită. Indivizii de genul lui Trevayne au o documentaţie amplă, bine clasată şi îndosariată… Trebuie, în schimb, să luăm în calcul o rezolvare fundamentală. Nu putem să o ascundem şi nici s-o ocolim. Trebuie să înţelegem şi să acceptăm propriile noastre motive… Având în vedere istoricul problemei, mă adresez în primul rând senatorului şi lui Aaron. Tu, Walter, ai apărut ceva mai târziu; participarea ta, deşi extrem de valoroasă, nu datează de multă vreme.

— Ştiu asta, rosti Madison, încetişor.

— Mulţi ne-ar putea numi agenţi de putere, prin analogie cu agenţii de bursă şi n-ar greşi. Împărţim autoritatea în cadrul organismului politic. Cu toate că în ceea ce întreprindem există compensaţii la nivelul eului nostru, nu acestea sunt cele care ne stimulează să acţionăm. Fireşte, credem în noi înşine, însă doar ca instrumente menite să ne asigure atingerea obiectivelor noastre. I-am explicat toate astea – în noţiuni abstracte, fireşte – lui Trevayne şi cred că l-am convins de sinceritatea noastră.

Knapp ascultase cu capul plecat. Brusc, ridică privirea spre Hamilton, absolut nedumerit.

— Ce-ai făcut?!

— Da, domnule senator, am ajuns cu el la subiectul ăsta. Te şochează?

— Ai înnebunit de-a binelea!

— De ce? întrebă Aaron Green, tăios. Ai făcut ceva în ultima vreme de care să-ţi fie ruşine, domnule senator? Te preocupă mai mult soarta dumitale, decât ţelurile noastre? Eşti sau nu de-al nostru? insistă Green, aplecându-se în faţă. Mâna îi tremura vizibil pe toarta ceştii de cafea.

— Nu e vorba aici de ruşine. Se pune problema de a fi judecat greşit, domnule Green. Dumneata acţionezi ca persoană privată; eu ca ales în urma unui scrutin. Înainte de a fi tras la răspundere, vreau ca rezultatele să se vadă. N-am ajuns încă la această fază.

— Suntem mai aproape decât îţi închipui, zise Hamilton, calm, continuând schimbul de cuvinte dintre Green şi Knapp.

— Nu prea văd nimic palpabil în acest sens, replică senatorul.

— Înseamnă că nu te-ai uitat în jur, zise Hamilton, ridicând paharul şi luând o înghiţitură. Tot ce am atins noi, toate domeniile pe care le-am coordonat s-au ameliorat datorită atenţiei pe care le-am acordat-o. Asta nu se poate nega. În

esenţă, am izbutit, de fapt, să făurim o bază financiară care, prin dimensiunile ei, influenţează sectoare întregi din această ţară. Şi, acolo unde această influenţă s-a făcut simţită, situaţia s-a îmbunătăţit. Minorităţile – şi majorităţile – sunt băgate în seamă; locurile de muncă au sporit; subvenţiile de la stat au scăzut; producţia continuă fără întreruperi. Drept rezultat, segmente întregi, de interes naţional, au avut numai de profitat. Starea armatei s-a consolidat indiscutabil; regiunile geografice ale economiei păstrează o productivitate ridicată; reformele sociale în domeniul locuinţelor, educaţiei şi al medicinei au fost promovate fără şocuri, pretutindeni unde Genessee şi-a pus amprenta… Am dovedit că putem aduce stabilitate socială… Poţi nega aceste evidenţe, domnule senator? Spre asta a fost orientată munca noastră.

Knapp era uluit. Îl uimise enumerarea rapidă făcută de Hamilton, dându-i un sentiment de încredere – pe care, poate, nu-l avusese înainte.

— Am fost prea aproape de maşinăria din Washington, zise el. Se pare că voi aveţi o perspectivă mai bună.

— De acord. Dar tot aş vrea să răspunzi la întrebare. Mai poţi nega faptele… după tot ce *ai aflat* acum?

— Nu, nu cred.

— N-ai putea.

— Bine, „n-aş putea”.

— Şi-atunci nu vezi corolarul?… Nu pricepi ce-am făcut?

— Ai descris realizările; le accept.

— Nu doar realizări, domnule senator. Am descris funcţiile de conducere ale ramurii executive a guvernului… Cu ajutorul *nostru.* Motiv pentru care, după o chibzuinţă matură şi după o analiză rapidă, dar exhaustivă, ne-am hotărât să îi oferim lui Andrew Trevayne preşedinţia Statelor Unite.

Câteva minute domni o tăcere profundă. Ian Hamilton şi Aaron Green stăteau rezemaţi de spătarul scaunelor, lăsându-i pe noii veniţi să digere informaţia. În cele din urmă, Knapp rosti consternat:

— În viaţa mea n-am auzit o afirmaţie mai absurdă. Cred că glumeşti.

— Tu, Walter, ce zici? zise Hamilton întorcându-se spre Madison, care se holba la pahar. Care e reacţia ta?

— Nu ştiu, rosti avocatul, rar şi apăsat. Încerc încă să diger

informaţia… Îl cunosc pe Andrew de ani de zile. Cred că e un om extraordinar de talentat… Dar chestia asta? Pur şi simplu, nu ştiu.

— Dar *te gândeşti,* spuse Aaron Green, uitându-se nu la Madison, ci la Knapp. Îţi foloseşti imaginaţia. „Reprezentantul ales" nu reacţionează decât la „absurd".

— Din motive temeinice şi suficiente! se răţoi Alan Knapp. Nu are experienţă politică; nici măcar nu face parte din vreun partid.

— Nici Eisenhower n-avea experienţă, replică Green. Şi ambele partide au încercat să-l recruteze.

— Nu are prestanţă.

— Parcă Harry Truman a avut la început? interveni şi bătrânul evreu.

— Eisenhower era cunoscut în lumea întreagă, se bucura de popularitate. Truman a crescut o dată cu funcţia pe care a moştenit-o. Exemplele sunt nerelevante.

— Popularitatea nu e o problemă, azi, domnule senator, interveni Hamilton, cu calmul lui superb. Mai sunt treisprezece luni până la convenţiile naţionale şi optsprezece până la alegeri, în această perioadă, Andrew Trevayne poate fi promovat cu un efect extraordinar. Are toate calităţile pentru a obţine rezultate maxime… Cheia nu constă în experienţa politică sau în afilierea la vreun partid – de fapt, lipsa lor ar putea constitui un avantaj; la fel cu prestanţa actuală – care, apropo, domnule senator, ar putea fi mult mai semnificativă decât crezi… Importante sunt blocurile care votează. Înainte şi după convenţia în care ne decidem să intrăm. Or Genessee Industries va furniza aceste blocuri electorale.

Knapp începu să vorbească de câteva ori, dar se opri, reanalizându-şi parcă gândurile, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a-şi exprima nedumerirea. În cele din urmă puse palmele pe masa de sticlă, cu degetele răsfirate; gestul trăda efortul suprem de a se stăpâni.

— De ce? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, aţi ajuns să vă gândiţi la aşa ceva?

— Ei, acum *gândeşti,* „reprezentantule ales", zise Aaron Green, bătându-l uşor pe mâna stânga. Senatorul şi-o trase repede de pe masă.

— În termeni simpli, domnule senator, considerăm că Trevayne ar fi un preşedinte extrem de competent. Poate chiar strălucit. Ar avea timp să se ocupe de acele aspecte ale funcţiei

pe care doar câţiva preşedinţi din acest secol le-au putut analiza. Ar avea timp să reflecteze, să se concentreze asupra relaţiilor externe ale naţiunii, asupra negocierilor şi a strategiilor pe termen lung… V-aţi gândit vreodată de ce adversarii noştri ne depăşesc constant? E foarte simplu, să ştiţi. Aşteptăm mult *prea mult* de la omul acela din Biroul Oval. E împărţit într-o mie de direcţii. N-are timp să gândească. Francezul Pierre Larousse, parcă, a exprimat cel mai bine ideea asta… Forma noastră de guvernământ este superbă, dar are o imperfecţiune semnificativă. Din patru în patru ani trebuie să-l alegem pe Dumnezeu în funcţia de preşedinte.

Walter Madison îl privea cu atenţie pe Hamilton:

— Ian, chiar crezi că Trevayne ar accepta condiţia ca majoritatea problemelor interne să fie rezolvate în afara sferei de decizie a preşedinţiei?

— Sigur că nu, zâmbi Hamilton, fiindcă majoritatea n-ar fi probleme. Sau, altfel spus, nu s-ar îngădui apariţia unor probleme majore, de gravitatea celor cunoscute până acum. Chestiunile legate de „iritările” interne sunt şi ele altceva. Orice preşedinte le delegă altor funcţionari, făcând declaraţiile formale adecvate. Nu-i răpesc timpul, permiţându-i totodată să se afirme în rolul de conducător.

— De fapt nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule Hamilton, zise Knapp, ridicându-se de pe scaun şi ducându-se să-şi toarne un coniac. Una e să spui că un om poate fi preşedinte. Bun, rău sau strălucit, în primul rând contează cum ajunge în funcţia asta… Cu totul altceva e să alegi un anumit individ pe post de candidat. Această alegere trebuie să reflecte şi altceva decât o apreciere idealistă. Având în vedere situaţia şi ştiut fiindcă e vorba de o persoană care s-a dovedit hotărât să fie propriul său stăpân, vreau să aflu de ce tocmai Trevayne… Da, domnule Green, cred că e absurd!

— Fiindcă după ce isprăveşti cu discuţiile simandicoase, domnule „reprezentant ales”, nu avem altă soluţie, zise Green răsucindu-se pe scaun, cu faţa spre Knapp. Mai bine o idee „absurdă”, decât să rămâi fără funcţie, din cauza unui hoţ.

— Am un dosar impecabil.

— Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre asocierile dumitale. Ascultă-mă pe mine, încheie Green întorcându-se spre masă şi întinzând o mână tremurândă spre ceaşca de cafea.

— Discuţiile astea n-au nici un rost, zise Hamilton,

exteriorizându-şi pentru prima oară furia. Trevayne n-ar fi fost ales – şi tu ştii asta foarte bine, Aaron – dacă n-a fi avut calităţile necesare. S-a stabilit că e un administrator extraordinar; exact ceea ce se cere pentru un preşedinte.

Knapp reveni la masă, în timp ce Aaron Green se uită la Hamilton, rostind încet, dar cu mult patos:

— Ştii ce pretind eu. Nu mă interesează şi nu mă va interesa niciodată altceva. N-am chef de bârfitori în treaba asta. Vreau *forţă.* Atâta tot.

Walter Madison îl privi pe bătrân şi avu sentimentul că înţelege. Auzise zvonuri despre faptul că Green finanţase pe ascuns tabere de pregătire pentru Liga evreiască de apărare, înţelese acum că nu erau doar zvonuri. Madison era tulburat. Se întoarse spre Hamilton, retezându-i tirada lui Knapp, care se pregătea să vorbească.

— E limpede că Andrew n-a fost abordat. Ce vă face să credeţi că va accepta? Personal, nu cred că va fi de acord.

— Nu există om talentat şi trufaş care să întoarcă spatele preşedinţiei. Trevayne are ambele trăsături. Cum e şi normal. Când talentul e autentic, trufia vine de la sine, zise Hamilton, răspunzându-le atât lui Madison, cât şi lui Knapp. La început, reacţia lui nu va diferi de cea a senatorului. Absurd! Va zice, probabil. Ne aşteptăm la asta. În câteva zile, i se va demonstra grafic, *profesional,* că e un concept fezabil, că e o realitate la îndemâna lui… Îi vor fi aduşi şi prezentaţi purtători de cuvânt din partea sindicatelor, a comunităţii oamenilor de afaceri, a savanţilor. Figuri politice de marcă din toate sectoarele ţării îi vor telefona, aducându-i la cunoştinţă cât sunt de interesaţi – nu implicaţi, ci interesaţi – de posibilitatea candidaturii lui. Din aceste confruntări cu rol de explorare va ieşi o strategie practică de campanie. Agenţia lui Aaron îşi va asuma responsabilitatea.

— *Şi-a* asumat-o, zise Green. Deja trei dintre oamenii mei de mare încredere lucrează în spatele uşilor bine închise. Toţi sunt excelenţi profesional şi conştienţi că orice scurgere de informaţie ar însemna concedierea şi imposibilitatea de a mai lucra vreodată undeva; poate doar la săpat şanţuri.

Uimirea lui Knapp creştea proporţional cu caracterul extraordinar al informaţiilor pe care le primea.

— Chiar v-aţi apucat de treabă?

— Rolul nostru e de a anticipa ce ne vor aduce zilele care vor veni, domnule senator, îi răspunse Hamilton.

— Nu puteţi garanta că sindicatele, sfera afacerilor, liderii politici… vor fi de acord.

— Ba putem, iar cei pe care i-am contactat *au fost* de acord. Le-am cerut să jure că vor păstra secretul până la noi instrucţiuni.

— E… e…

— Ştim, absurd, îl completă Green pe Knapp. Crezi că firma Genessee Industries e condusă de birocraţii de la Washington? De nişte cretini? Vorbim de vreo două-trei sute de oameni, poate şi câţiva primari, guvernatori; statele noastre de plată numără câteva mii în plus.

— Cum rămâne cu Camera, cu Senatul? Ăştia sunt…

— Camera e sub control, îl întrerupse Hamilton. Senatul?… De aceea ne-am adunat astă-seară aici.

— *Eu?* făcu Knapp, punând iarăşi palmele pe masă.

— Da, domnule senator, rosti Hamilton, calm şi persuasiv. Eşti un membru devotat al Clubului. Ai totodată reputaţia unui sceptic. Am văzut tipărit negru pe alb: „imprevizibilul sceptic din Senat”. Vei fi omul nostru cheie în camera de chibzuinţă.

— Altminteri, adăugă Aaron Green, făcând un gest semnificativ, puf!

Senatorul Knapp abandonă subiectul.

Walter Madison nu se putu abţine să nu zâmbească privindu-l pe bătrânul evreu, dar zâmbetul i se topi instantaneu în clipa în care începu să vorbească:

— Hai să acceptăm, ipotetic, că tot ce spuneţi e posibil. Chiar probabil. Cum propuneţi să se procedeze cu actualul preşedinte? Am impresia că vrea să candideze şi a doua oară.

— Nu e deloc concludent. Soţia şi familia sunt împotrivă. Şi nu uita, Genessee Industries i-a luat de pe cap zeci de probleme majore. Putem uşor să le recreăm. În fine, dacă se ajunge până acolo, avem rapoarte medicale cu care îl terminăm cu o lună înainte de alegeri.

— Sunt reale?

Hamilton coborî privirea:

— Parţial. Dar, din păcate, nu cred că e relevant. Le avem; asta e important.

— A doua întrebare. Dacă Andrew e ales, cum îl veţi ţine sub control? Cum îl puteţi împiedica să nu vă dea afară pe toţi?

— Orice om care stă în scaunul preşedintelui învaţă instantaneu o lecţie supremă, replică Hamilton şi anume că este

cea mai pragmatică dintre funcţii. Are nevoie de cât mai mult ajutor. Nu ne va da afară, ci va veni să ceară sprijin şi asistenţă, va încerca să ne convingă să reintrăm în viaţa activă şi să renunţăm la statutul de pensionari.

— Pensionari?! făcu Knapp, cum nu se putea mai derutat; pe chipul lui Walter Madison se citea multă înţelegere.

— Da. Pensionari, domnule senator. Walter ştie. Trebuie să încerci să sesizezi subtilitatea. Trevayne n-ar accepta niciodată propunerea, dacă ar şti că e regizată de Genessee. Poziţia noastră va fi clară. Vom avea reţineri, dar în ultimă instanţă se va bucura de sprijinul nostru; e de-al nostru. E un produs al pieţei. După ce e ales, intenţia noastră va fi de a părăsi scena, pentru a ne trăi zilele care ne-au mai rămas, în confortul pe care l-am dobândit. Îl vom convinge că asta dorim. Dacă are nevoie de noi, suntem aici, dar am prefera să nu fim chemaţi… Fireşte, n-avem intenţia de a dispărea cu totul.

— Iar când va afla asta, rezumă Walter Madison, în stil avocăţesc, va fi prea târziu. Prea târziu. E compromisul suprem.

— Exact, încuviinţă Ian Hamilton.

— Oamenii mei, din spatele uşilor bine închise, au creat un slogan electoral foarte eficient… „Andrew Trevayne, marca excelenţei”.

— Cred că au furat-o, Aaron, zise Hamilton.

40

Citind articolul din ziar, Trevayne se simţi cuprins de un mare sentiment de uşurare. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea simţi atâta bucurie – nu exista alt cuvânt mai bun decât „bucurie” – la aflarea morţii unui om, asasinat în mod brutal. Dar asta era situaţia: trăia senzaţia unei mari eliberări.

„Şeful lumii interlope este ucis într-o ambuscadă lângă locuinţa sa din New Haven.”

În continuare, articolul relata cum Mario de Spadante, în timp ce era transferat cu ambulanţa la locuinţa sa de pe Hemden Terrace, a fost pus pe jos şi împuşcat de şase bărbaţi, care stătuseră la pândă lângă casa lui. Nici brancardierii, nici celelalte persoane aflate la faţa locului, probabil gărzile personale ale gangsterului, nu avuseseră nimic de suferit. Drept urmare, autorităţile din cadrul poliţiei socoteau că această crimă era un „asasinat”, pus la cale de „şefii” nemulţumiţi de faptul că de Spadante îşi extinsese contactele şi asocierile în afara zonei Connecticut. Nu era nici un secret că de Spadante, al cărui frate se considera că fusese ucis de un ofiţer de armată – un maior pe nume Paul Bonner – îi nemulţumise pe şefii Mafiei, datorită implicării sale în proiecte de dezvoltare guvernamentale. După toate aparenţele, exista un consens general în rândul centrelor de putere ale lumii interlope cu privire la faptul că de Spadante îşi depăşise autoritatea, expunând unor riscuri majore crima organizată, prin activităţile pe care le desfăşura la Washington.

Ca un aspect colateral, uciderea în plină zi conferea o credibilitate considerabilă afirmaţiei maiorului Paul Bonner, care susţinea că fusese atacat înainte de a-l ucide pe August de Spadante, fratele celui menţionat mai sus. Contactat la Arlington, avocatul militar însărcinat cu apărarea lui Bonner a declarat că asasinatul din New Haven constituia o probă în plus că clientul său fusese prins în focul încrucişat al unui război dintre gangsteri; că maiorul Bonner avusese o comportare remarcabilă, protejându-l pe Andrew Trevayne. Domnul Trevayne, preciza articolul, era preşedintele unui subcomitet care investiga relaţiile unor companii cu Ministerul Apărării; era cunoscut faptul că cei din clanul de Spadante trăseseră foloase din câteva contracte ale Pentagonului.

Urmau patru fotografii, care îl înfăţişau pe de Spadante în diferite faze ale carierei. Două dintre ele erau instantanee realizate de poliţie, la un interval de cincisprezece ani; alta fusese făcută într-un club de noapte, prin anii ’50; iar în cea de a patra, Mario de Spadante era cu fratele său, August, în faţa unei macarale pe un şantier de construcţii.

Cât de curat părea totul, gândi Trevayne. O dată cu moartea dispărea aproape tot răul. Nu dormise – sau dacă o făcuse, i se părea că nu mai închisese ochii de-o veşnicie – de când plecase din spitalul unde era internat de Spadante. Se tot întrebase, la nesfârşit, dacă merita să se frământe atât. Şi, progresiv, răspunsul devenea un NU tot mai hotărât.

În cele din urmă, se văzuse nevoit să recunoască cum că de Spadante reuşise să îşi facă jocul: îl *compromisese.* Izbânda italianului se datora faptului că îl silise să cântărească valorile, să analizeze cumplitul preţ. Acel *rifiuti,* cum spusese de Spadante. Porcăria care avea să-i mânjească nevasta şi copiii, duhoarea mizeriei persistând ani de zile.

Nu merita să rişte aşa ceva. Nu era dispus să plătească acest preţ pentru un subcomitet în care nu dorise să intre, de dragul unui preşedinte căruia nu-i era cu nimic dator şi pentru un Congres care îngăduia unor indivizi ca de Spadante să îi cumpere şi să îi vândă influenţa. De ce să facă asta? Să plătească alţii acest preţ.

Acum povestea asta se isprăvise. Se isprăvise cu de Spadante. Putea să se concentreze din nou asupra raportului subcomitetului, căruia i se consacrase cu atâta energie după ce plecase din Chicago. După ce se despărţise de Ian Hamilton.

Cu trei zile în urmă, nimic altceva nu i se păruse atât de necesar, atât de vital. Atenţia îi fusese abătută de acuzaţia de crimă care plana asupra lui Paul Bonner, însă nu exista clipă în care reuşea să nu se gândească la raport. Avusese sentimentul atunci – în urmă cu trei zile – că timpul era cel mai important lucru pe acest pământ; raportul trebuia încheiat, iar rezumatul lui făcut cunoscut la cele mai înalte niveluri ale guvernului, cât mai curând posibil.

Şi, totuşi, acum, privind fix la carnetele cu însemnări despre Genessee, stivuite lângă ziarul împăturit, constata că, în mod cu totul ciudat, nu avea nici un chef să se apuce din nou de treabă. Trecuse deja Styxul, înainte şi înapoi. Aidoma lui Caron, transportase sufletele morţilor peste apele clocotitoare, iar acum

avea nevoie de odihnă şi pace. Trebuia să iasă pentru un timp din josnicia lumii. Or Genessee Industries întruchipa josnicia lumii.

Sau poate nu? Dacă era vorba, de fapt, doar de eforturile disperate ale unor oameni prost îndrumaţi, care căutau soluţii raţionale în vremuri iraţionale?

Era doar zece fără un sfert dimineaţa, dar Trevayne se hotărî să-şi ia liber pentru restul zilei. Poate că o zi fără griji – *eliberată* de orice *griji* – alături de Phyllis era exact ceea ce îi trebuia ca să-şi încarce din nou bateriile.

Roderick Bruce azvârli ziarul, înjurând cu sete. Afurisitul ăla căpos îl trădase! Măcelarul ăla din Corn Belt îl trăsese pe sfoară, dându-i un şut în fund şi ascunzându-se ca şobolanul la Casa Albă!

„… uciderea în plină zi conferea o credibilitate considerabilă afirmaţiei maiorului Paul Bonner… care fusese atacat înainte de a-l ucide… prins în focul încrucişat al unui război între gangsteri… o comportare remarcabilă…”

Bruce mătură cu braţul lui scurt tava de mic dejun, trântind pe jos vesela, care se sparse zgomotos. Zvârli din picioare, aruncând pe podea păturile din patul lui şi din cel al lui Alex şi sări pe mocheta albicioasă. Se auzeau paşii servitoarei; femeia alerga pe coridor spre camera lui, iar el zbiera ca din gură de şarpe.

— Să nu intri aici, negresă împuţită ce eşti!

Sfâşie în bucăţi cămaşa de noapte primită de la Alex, când şi-o trase peste cap. Gol puşcă pe covorul moale, atinse cu piciorul ceaşca răsturnată; se aplecă, o luă şi o trânti de noptiera din onix. Apoi se aşeză la birou, lipindu-şi înadins spatele gol de spătarul tare al scaunului. Stătea cu trupul rigid, cu toţi muşchii încordaţi. Era un exerciţiu la care recurgea adesea pentru a se calma, pentru a-şi stăpâni sentimentele năvalnice.

Îi arătase şi lui Alex într-o seară; una dintre rarele seri când se certaseră. Pentru un fleac – colegul de cameră, împuţitul ăla de coleg de cameră, cu care stătuse Alex pe 21st Street. Nenorocitul ăla jegos care voia ca Alex să-l ducă până la Baltimore cu maşina, fiindcă avea prea multe bagaje şi nu putea merge cu trenul.

Se certaseră în seara aceea, dar Alex pricepuse, în cele din urmă, că pramatia aia împuţită profita de el, aşa că îl sunase şi îl

refuzase. După convorbirea telefonică, Alex continuase să fie supărat, aşa că Rod – Roger – îi făcuse demonstraţia cu exerciţiul la biroul din dormitor, iar Alex începuse să râdă. Un râs de om fericit; Alex era de fapt cam ameţit. I-a spus atunci lui Roger că acest exerciţiu de disciplină semăna aproape perfect cu acel kantamani hindus, o veche penitenţă religioasă pentru băietanii pe care preoţii îi prindeau masturbându-se.

Bruce se lipi mai tare cu spatele gol de spătarul scaunului. Simţea cum îi intrau în carne butonii tapiţeriei din catifea albastră. Dar exerciţiul îşi făcea efectul; începuse deja să gândească mai clar.

Bobby Webster îi dăduse două fotografii cu Trevayne şi de Spadante, în camera de spital a celui din urmă. În prima fotografie, Trevayne îi explica parcă ceva gangsterului, care stătea în pat. În cea de a doua, Trevayne părea furios – „enervat” era poate termenul mai exact – din cauza unor vorbe rostite de de Spadante. Webster îi spusese să nu le dea drumul timp de şaptezeci şi două de ore. Lucru important. Trei zile. Bruce putea înţelege.

Pe urmă, a doua zi după-amiază, Webster îl căutase cu telefonul prin tot oraşul. Asistentul de la Casa Albă era în panică – atât cât îşi putea permite să arate. Îi ceruse fotografiile înapoi şi, fără să aştepte măcar să i se răspundă, trecuse la ameninţări cu represalii din partea Casei Albe.

Webster se jurase că era gata să impună adoptarea unor măsuri administrative împotriva lui Bruce, dacă se făcea o cât de vagă aluzie, în presă, cu privire la vizita lui Trevayne la de Spadante.

Roderick Bruce, relaxat, îşi dezlipi spatele de speteaza scaunului. Îşi amintea exact de cuvintele lui Webster când îl întrebase dacă schimbarea tacticii referitoare la acele fotografii şi la vizita lui Trevayne la de Spadante avea să influenţeze cumva acuzaţia de crimă ce plana asupra lui Paul Bonner.

— În nici un caz. Nu e nici o legătură; chestia asta rămâne neschimbată. Controlăm perfect situaţia.

Dar nu fusese aşa. Nu izbutise nici măcar să-l manipuleze pe avocatul militar care îl apăra pe Bonner. Un avocat de-al Pentagonului!

Bobby Webster nu minţise; îşi pierduse autoritatea. Era neputincios. Folosea ameninţări dure, dar nu avea forţa de a le pune în practică. Or, Roger Brewster din Erie, Pennsylvania,

învăţase un lucru în lumea cosmopolită de pe orbita Washingtonului: să profite de un om neputincios, mai ales de unul care îşi pierduse forţa de curând. Mai precis, un om neputincios, care îşi pierduse forţa, dar era aproape de cercurile puterii şi de aceea mai aproape de panică.

În spatele unui asemenea individ se ascundea, îndeobşte, o poveste extraordinară. Iar Bruce ştia cum să ajungă la ea. Făcuse dubluri după cele două fotografii.

Generalul de brigadă Lester Cooper îl privea pe bărbatul cu geanta diplomat, care se îndrepta spre maşină. În Vermont ninsese mult, iar aleea nu prea fusese curăţată de zăpadă, în schimb, plugurile îşi făcuseră datoria, degajând carosabilul până la şoseaua principală. Maşina tipului era un automobil masiv, cu cauciucuri uriaşe pentru zăpadă, deci nu risca nimic. Oamenii de acest fel nu riscă niciodată nimic.

Oameni care lucrează în zgârie-nori pentru alţi oameni, ca Aaron Green. Se mişcă prin birouri cocoţate în nori, păşind pe mochete moi, sub lumini difuze. Vorbesc calm la telefon şi fac referiri la cifre complexe – de cele mai multe ori cu multe zecimale şi procente. Se ocupă de subtilităţi, pe care generalul de brigadă Lester Cooper le detestă.

Urmărea cu privirea automobilul care întorcea în parcare, pornind apoi pe drum. Tipul îi făcu cu mâna, fără să-i zâmbească. Nici un fel de mulţumiri pentru că fusese tratat cu ospitalitate, în ciuda faptului că venise neanunţat.

Subtilităţile. Da, veştile primite la ferma Rutland făceau parte din categoria acestor subtilităţi, pe care Lester Cooper simţea că nu le va putea înţelege niciodată. De fapt, nici nu i se cerea să le înţeleagă, ci să le cunoască şi să urmeze instrucţiunile. Spre binele tuturor. Pentagonul va beneficia mai mult decât oricare alt sector guvernamental; i se dăduseră asigurări în acest sens.

Andrew Trevayne, preşedinte al Statelor Unite.

Incredibil.

Absurd.

Ţinând, însă, seama, de faptul că trimisul lui Aaron Green spusese că era o idee foarte realistă, însemna că Andrew Trevayne pornise deja pe drumul ce urma să-l ducă la învestitură.

Lester Cooper se întoarse şi porni spre casă. Când se apropie de uşa masivă, se răzgândi şi coti spre stânga. Picioarele i se

afundau până la glezne în zăpadă afinată. Nu purta cizme şi nici galoşi, dar nu-l deranja că se uda la picioare. Aşa fusese şi în iarna anului 1944, când sărea de pe tanc în zloata rece; nici atunci nu se sinchisise. Patton, George Patton, tot zbiera la el: „… Cooper, nu mai fi tâmpit şi pune-ţi cizmele, cum scrie la regulament! E ger de crapă pietrele şi tu te porţi de parcă ar fi primăvară în Georgia! Şi nu mai râde aşa tâmp!”

Îi răspunsese lui George, zâmbind, fireşte, că încălţat cu cizmele nu putea conduce bine tancul. În pantofi, se simţea excelent.

Patton.

Şi acum, tot la fel ar fi reacţionat.

Cooper ajunse la capătul pajiştei din spate. Cerul era mohorât; abia mai puteai desluşi munţii din depărtare. Dar ştia că se aflau acolo. Ei nu-l trădau. Ştia că în curând va avea ocazia să-i contemple zilnic, până la capătul vieţii.

De îndată ce organiza logistica strategiei lui Aaron Green – partea militară, care îi revenea lui – va fi liber să iasă la pensie. Sarcina nu era dificilă; serviciile combinate cunoşteau perfect enorma contribuţie a firmei Genessee Industries şi erau totodată conştiente de faptul că armata putea avea un viitor excelent dacă Genessee devenea – aşa cum doreau cu toţii – adevăratul lor purtător de cuvânt în societate. Or, dacă Andrew Trevayne era candidatul firmei Genessee, nimic altceva nu mai conta.

Vestea urma să fie răspândită în toate garnizoanele, aeroporturile, centrele de pregătire şi şantierele navale din lume. Deocamdată, doar avertizarea că urma să li se comunice un nume, iar acel nume era al omului pe care Genessee Industries şi Pentagonul îl voiau în funcţia de preşedinte. Se vor elabora programe pentru cursuri de îndoctrinare, la care trebuiau să participe toţi ofiţerii, toţi înrolaţi – bărbaţi şi femei, deopotrivă. La rubrica „probleme curente”, fireşte. Abordări diferite pentru personalul activ şi pentru rezervişti.

Fezabil. Nici unul dintre compartimentele armatei nu voia să revină la vremurile când Genessee Industries nu era furnizorul lor principal. Iar când va veni ordinul de a difuza numele, maşinile de tipărit, xeroxurile, copiatoarele de toate tipurile aflate pretutindeni unde se găseau ostaşi americani, pe uscat sau pe mare, vor începe să lucreze frenetic. De la Fort Dix, New Jersey, până în Bangkok, Thailanda; de la Newport News până în Gibraltar. Armata putea furniza peste patru milioane de voturi.

Lester Cooper se întreba dacă avea să se ajungă la asta. Oare într-adevăr Andrew Trevayne va fi candidatul favorit? Şi de ce?

Ce bine ar fi fost să-l poată suna pe Robert Webster şi să afle ce ştia acesta. N-o putea face. Trimisul lui Aaron Green fusese foarte categoric în această privinţă. Webster era scos din joc.

Fireşte, deocamdată nimeni nu trebuia să afle. Dar cu Bobby Webster nu va mai discuta. Cooper nu avea voie să comunice în nici un fel cu Webster. Se întreba unde greşise acesta. Bineînţeles că nu mai conta.

La drept vorbind, nici măcar nu era curios. Nu-şi dorea decât să termine treaba cât mai repede, ca să se poată retrage la Rutland şi să-şi trăiască restul zilelor în tihnă şi pace. Fără subtilităţi.

Pur şi simplu nu-i păsa; îi făcea treaba lui Green – îi era îndatorat. Era obligat faţă de Genessee Industries şi faţă de toate amintirile şi ambiţiile lui. Îi era îndatorat până şi amărâtului de Paul Bonner. Din câte înţelegea el, Bonner era un sacrificat, o victimă necesară. Singura lui speranţă era graţierea. Din partea preşedintelui Trevayne.

41

— Ce ironie! Lua-le-ar naiba de subtilităţi… Domnul Trevayne?

— Da.

— Bob Webster, la telefon. Ce mai faci?

— Bine. Dar dumneata?

— Cam zdruncinat, din păcate. Cred că te-am băgat într-o mare porcărie.

— Ce s-a întâmplat?

— Înainte de a-ţi explica, vreau să clarific ceva; adică, trebuie, vă *subliniez* un lucru… *Eu* port toată răspunderea. Nimeni altcineva. M-ai înţeles?

— Da… Cred că da.

— Bun. E teribil de important.

— Acum sunt convins că am înţeles. Despre ce e vorba?

— Despre vizita dumitale la Greenwich. La de Spadante, acum câteva zile. Ai fost văzut.

— Oh?… Şi e vreo problemă?

— Sunt mai multe, dar chestia asta e cea mai importantă.

— De ce e atât de grav? N-am făcut reclamă pentru asta, ce-i drept; dar, pe de altă parte, nici nu ne-am ascuns.

— Şi nici n-ai pomenit nimic presei.

— N-am considerat necesar. Biroul a dat o scurtă declaraţie în care se spunea că prin violenţă nu se rezolvă nimic. Asta au publicat şi ziarele. Sam Vicarson a întocmit-o; eu am fost de acord. Nu văd ce era de ascuns.

— Poate n-am fost suficient de clar. Impresia a fost că dumneata şi de Spadante aţi avut un fel de întrunire tainică… S-au făcut fotografii.

— Ce? Unde? Nu-mi amintesc să fi văzut vreun fotograf. Desigur, era o mulţime de lume în parcare…

— Nu în parcare. În cameră.

— În cameră?! Ce naiba… Oh? Oh, Doamne Sfinte! Caramelele.

— Ce-i cu asta?

— Nimic… Care-i problema cu fotografiile astea?

— Le-am văzut. Te discreditează. Păreţi angrenaţi într-o conversaţie aprinsă.

— Aşa a şi fost. Unde le-ai văzut?

— La Rod Bruce. El le are.

— De la cine?

— Nu ştim. Nu vrea să-şi dezvăluie sursele; am mai încercat şi cu alte ocazii. Are de gând să publice totul mâine. A ameninţat că vrea să te compromită, punându-te în aceeaşi tabără cu de Spadante. Apropo, asta e rău şi pentru Bonner.

— Bun… şi ce vrei să fac? Înţeleg că ai ceva în minte.

— După opinia noastră, singura modalitate de a contracara articolul este să vorbeşti dumneata primul. Să dai o declaraţie în care să spui că de Spadante a vrut să te întâlnească; te-ai văzut cu el cu două zile înainte de a fi ucis. Vrei să dai publicităţii această informaţie de dragul maiorului Bonner… Născoceşte ce vrei despre ceea ce aţi discutat acolo. Am verificat camera; microfoane n-au fost.

— Nu prea înţeleg. Ce urmăreşte Bruce? Ce amestec are Paul în treaba asta?

— Ţi-am *spus…* Iartă-mă, am avut o dimineaţă infernală aici… Bruce consideră că în felul ăsta mai bate un cui în talpa lui Paul Bonner. Dacă stăteai de vorbă cu de Spadante acum câteva zile… e puţin probabil ca tipul să fi încercat să te omoare acum o săptămână, cum pretinde Bonner.

— Am priceput… Bun, am să dau o declaraţie. Şi am să mă ocup de Bruce.

Trevayne apăsă pe buton, îi dădu drumul şi formă un număr.

— Cu Sam Vicarson, vă rog. Trevayne la telefon… Sam, i-a venit rândul lui Bruce. Nu, nu tu. Eu… Află unde e şi sună-mă… Nu, nu mă mai gândesc deloc. Telefonează-mi cât poţi de repede. Vreau să mă văd cu el în după-amiaza asta.

Trevayne puse telefonul pe noptieră şi se uită la soţia lui, care tocmai termina să se fardeze. Îl privea în oglindă.

— M-am prins. Ceva îmi spune că ziua ta liberă se amână pe altă dată.

— Ba deloc. Cincisprezece-douăzeci de minute, atâta tot. Poţi să mă aştepţi în maşină.

Phyllis se duse spre pat şi râse, arătând cu degetul cearşafurile mototolite.

— Am mai auzit asta. Eşti o brută. Domnule Trevayne, dai buzna acasă de la serviciu, siluieşti o fecioară neprihănită, de o vârstă incertă – amăgind-o cu promisiuni; pe urmă, după ce ţi-ai satisfăcut poftele şi ai tras un pui de somn, te-apuci de telefoane…

Andrew o trase spre el, aşezând-o în poală şi prefăcându-se că vrea să o apuce de sâni, cu un gest melodramatic. O mângâie cu tandreţe, în timp ce ea îl săruta pe ureche. Râsul încetă, când, cu blândeţe, Andrew o rostogoli pe pat.

— Oh, Andy, nu se poate.

— Ba se poate. Lui Sam îi ia pe puţin o oră. Se ridică în picioare, desfăcându-şi cureaua de la pantaloni, în timp ce Phyllis se trase la o parte, făcându-i loc în pat.

— Eşti incorigibil. Dar îmi place la nebunie… Cu cine urmează să te întâlneşti?

— Cu un năpârstoc afurisit, pe nume Roderick Bruce, răspunse el, scoţându-şi cămaşa şi chiloţii şi vârându-se în pat.

— Ziaristul?

— Da. Nu i-ar plăcea ce facem acum.

Bobby Webster îşi sprijini coatele pe birou. Cu capul plecat şi ochii închişi, simţea că îl podidesc lacrimile. Închisese uşa de la birou, să nu dea nimeni peste el. Cu mintea amorţită şi înceţoşată, se întreba de ce nu izbutea să plângă. Răspunsul dat de aceeaşi minte amorţită şi înceţoşată i se păru atât de înspăimântător, încât îl respinse. Îşi pierduse capacitatea de a plânge… de a plânge cu lacrimi.

Reductio ad manipulatem.

Exista o asemenea expresie. Trebuie să existe. Anii de maşinaţii; sutele, miile de comploturi şi contracomploturi nespuse, uitate, nejustificate.

Va ţine?

Asta era tot ce conta.

Factorul uman era doar un X sau Y, de care puteai ţine seama sau de care te puteai lipsi, după caz. În mod cert doar atât: un element al unei formule.

Lucru valabil şi pentru el.

Bobby Webster simţi înţepătura lacrimilor. Începea să plângă. Necontrolat.

Era timpul să plece acasă.

Trevayne păşea pe holul cu mochetă groasă spre cele câteva trepte de sub mica tăbliţă pe care scria, cu litere înzorzonate; „The Penthouse; Roderick Bruce”. Le urcă şi se apropie de uşă, declanşând o sonerie stridentă. Înăuntru, nişte glasuri înfundate; unul foarte agitat. Roderick Bruce.

Uşa se deschise. În faţa lui se afla o negresă corpolentă, într-o

uniformă albă bine apretată; femeia se postase impunătoare şi impresionantă în pragul micului vestibul. Dincolo de ea nu se vedea nimic.

— Da? făcu ea, într-un dialect cântat, dobândit prin Caraibe.

— Cu domnul Bruce, vă rog.

— Sunteţi aşteptat?

— Mă va primi.

— Îmi pare rău. Spuneţi-mi numele; o să vă caute el.

— Andrew Trevayne. Nu plec de-aici până nu discut cu domnul Bruce.

Servitoarea intenţiona să închidă uşa; Trevayne se pregătea să strige, când, brusc, Roderick Bruce îşi făcu apariţia, ca un dihor micuţ care o zbugheşte dintr-un cuib ascuns. Din locul unde stătuse pitit, auzise toată conversaţia.

— E-n regulă, Julia! Aruncându-i lui Trevayne o ultimă privire scârbită, servitoarea mătăhăloasă se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă grăbită. E haitiană. Are şase fraţi, toţi Ton-Ton Macoute. Familia asta are cruzimea în sânge…

— Ce doreşti, Trevayne?

— Să te văd.

— Cum ai ajuns aici, sus? Portarul n-a sunat.

— Ştie că am venit la alt locatar. Nu te obosi să afli ce şi cum; am aranjat de la birou. Persoana respectivă habar n-are.

— Dacă mi-aduc bine aminte, ultima oară când am stat de vorbă, în biroul dumitale, m-ai ameninţat. Acum vii la mine, în biroul meu şi nu mai pari chiar atât de ameninţător. Să înţeleg că vrei să-mi propui un târg? Află că nu mă interesează.

— Nu te ameninţ; sunt doar trist. Dar ai dreptate. Am venit să facem un târg… În stilul tău, Bruce.

— Nu-mi trebuie nimic de la tine, aşa că nu văd de ce te-aş asculta?

Trevayne îl studie pe individul acela mic şi pipernicit, în ochii căruia se citea o imensă infatuare; buzele răsfrânte trădau satisfacţia pigmeului. Lui Andy i se făcu greaţă când rosti încet acel nume.

— Alexander Coffey.

Roderick Bruce încremeni cu gura deschisă, uluit. Îşi pierduse orice urmă de aroganţă.

PARTEA a IV-a

42

Părea absurd.

Era absurd.

Dar mai absurd era că nimeni nu voia nimic – decât acordul lui. I se explicase foarte clar; nimeni nu se aştepta să schimbe vreun cuvânt din raportul subcomitetului. Se ştia că urma să-l încheie, să prezinte câte o copie preşedintelui, Congresului şi Comisiei de alocare a fondurilor pentru industria de apărare, primind mulţumiri din partea unui guvern recunoscător. Nici o modificare, nici un compromis.

Un capitol închis.

Începea un altul.

După toate aparenţele, nu conta faptul că raportul era de o intransigenţă tăioasă; nu ascunsese acest lucru. Ba mai mult. I se sugerase chiar că, cu cât criticile erau mai severe, cu atât candidatura sa va câştiga în aplomb şi credibilitate.

Candidatura.

Candidat la funcţia de preşedinte al Statelor Unite.

Absurd.

Nu era deloc absurd, insistaseră ei. Reprezenta decizia logică a unui om care lucrase cinci luni la acel raport, realizând un studiu independent despre cea mai complicată problemă a ţării. Vremurile cereau acum un om deosebit, fără legături în haremurile politice; naţiunea tânjea după un ins care nu avea nimic de-a face cu poziţiile intransigente ale doctrinelor politice. Ţara avea nevoie de un tămăduitor; de cineva care să fie mai mult decât un tămăduitor. Naţiunea dorea un om capabil să înfrunte o provocare uriaşă: aceea de a asambla datele şi de a scoate la iveală adevărul din miile de înşelăciuni.

Exact aceste lucruri erau consemnate în dosarul pe care-l întocmise. Aşa i se spusese.

La început crezuse că Mitchell Armbruster îşi pierduse minţile, când încercase cu disperare să-l flateze cu atâta zel, încât

cuvintele anulau intenţia. Dar Armbruster fusese ferm. Senatorul din California nu se sfiise să admită că, iniţial, ideea i se păruse şi lui grotescă, atunci când îi fusese propusă de un nucleu al Comitetului Naţional. Apoi, pe măsură ce reflectase, ajunsese să o considere din ce în ce mai acceptabilă – pentru cei care împărtăşeau convingerile lui politice. Preşedintele, care se bucura mai degrabă de sprijinul şi nu de opoziţia lui, nu făcea parte din partidul său; partidul lui Armbruster nu avea proiecte viabile, ci doar candidaţi. Erau oameni obosiţi, familişti, indivizi care, ca şi el, avuseseră şansa afirmării, dar nu ştiuseră să profite de ea. Sau bărbaţi mai tineri, prea nechibzuiţi, pentru a fi pe gustul păturii de mijloc, atât de convenţională.

Andrew Trevayne putea umple acel gol. Nimic absurd în asta; doar teribil de practic. Era un gest politic – în politică totul este posibil. Acesta era argumentul Comitetului Naţional. Solid.

Şi cum rămânea cu raportul? Constatările şi aprecierile subcomitetului erau asamblate de aşa manieră, încât cu greu ar fi putut câştiga adepţi. Or, nu accepta nici o modificare; în această privinţă, rămânea de neînduplecat.

Aşa şi trebuia să fie, sunase în mod surprinzător răspunsul lui Armbruster. Raportul subcomitetului pentru alocările de fonduri în favoarea Apărării era doar un raport. Urma să fie prezentat comisiilor de specialitate din Senat şi din Cameră şi, fireşte, preşedintelui. Recomandările respective aveau să fie analizate şi cântărite atât de legislativ, cât şi de executiv; datele ce puteau fi aduse în faţa instanţei trebuiau înmânate direct Ministerului de Justiţie; rechizitoriilor care vor decurge de aici li se va da curs.

Şi Genessee Industries?

Potrivit concluziei raportului, compania era un guvern în sine, cu puteri politice şi economice, lucru inacceptabil într-o democraţie. Care va fi reacţia? Ce se va întâmpla cu persoanele răspunzătoare de această situaţie? Cu oameni ca Ian Hamilton, care aveau controlul şi cu alţii, ca Mitchell Armbruster, care trăgeau foloasele?

Senatorul din California zâmbise trist, asigurându-l din nou că vor exista rechizitorii şi acţiuni penale, acolo unde era cazul. Nu considera că făcuse ceva ilegal. Suntem un stat de drept, spusese el, în care speculaţiile nefondate nu-şi au locul. Era gata să răspundă pentru faptele lui.

În ce priveşte Genessee Industries, era limpede că Senatul, Camera şi preşedintele nu vor accepta decât forme complete. În

mod evident necesare. Genessee Industries depindea în mare măsură de contractele guvernamentale. Dacă se dovedea că firma abuzase de privilegiile ce decurgeau din acestea, aşa cum credea Trevayne, drepturile îi vor fi limitate sever până la instituirea reformelor.

Andrew trebuia să se obişnuiască cu ideea: să nu spună nimic, să nu facă nimic. Totul s-ar putea anula. Adesea, ipotezele sunt simple convulsii politice. În ceea ce-l privea, însă, senatorul ajunsese la convingerea că totul avea un rost.

Vor mai fi şi alte conversaţii. Alte întâlniri.

Şi au fost.

Prima a avut loc la Villa d'Este, în Georgetown, într-o încăpere izolată, de la etajul şase. Se adunaseră acolo şapte bărbaţi – toţi din acelaşi partid, cu excepţia senatorului Alan Knapp. Comanda fusese preluată de senatorul Alton Weeks, din Maryland – îmbrăcat cu acelaşi sacou cu care Trevayne îl văzuse şi la audierea de la Senat.

— Domnilor, e vorba de o discuţie cu caracter de tatonare; eu, unul, simt nevoia unor clarificări… Senatorul Knapp, care se află aici, cu noi, din spirit bipartizan, a cerut permisiunea să vorbească şi apoi să plece. Remarcile sale vor fi confidenţiale, fireşte.

Knapp se aplecă în faţă, peste masa imensă.

— Vă mulţumesc, domnule senator… Domnilor, bunul meu prieten şi coleg, Mitchell Armbruster – începu Knapp, zâmbind evaziv spre Armbruster, care şedea lângă el – mi-a pomenit de această întrunire ca răspuns la o întrebare de-a mea. Sunt convins că ştiţi că în Senat au circulat tot felul de zvonuri legate de faptul că, în curând, va fi dat publicităţii un anunţ extrem de important. Când am avut posibilitatea de a afla mai multe despre acest anunţ, am considerat necesar să fiţi puşi la curent cu o mică dramă care se desfăşoară în sectorul nostru. Deoarece, domnilor, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, care s-ar putea să aibă importanţă pentru discuţia dumneavoastră din această seară. Vă spun acest lucru nu doar din spirit bipartizan, ci fiindcă împărtăşesc, ca şi voi, aceeaşi preocupare pentru direcţia în care se îndreaptă această ţară. E foarte probabil ca preşedintele să nu candideze pentru a doua oară.

Urmă o pauză în care, fără ostentaţie, toate privirile se întoarseră spre Andrew Trevayne.

La scurt timp după aceea, Knapp părăsise încăperea, iar

procesul disecării lui Andrew îşi urmase cursul, vreme de cinci ceasuri.

A doua întrunire a fost mai scurtă. Doar o oră şi jumătate, dar mult mai ciudată pentru Trevayne. A participat senatorul din Connecticut, un bărbat între două vârste din West Hartford, al cărui dosar era tern şi banal, dar ale cărui pofte aveau renumele de a fi foarte variate. Venise la întrunire pentru a-şi anunţa retragerea; motivele erau pur financiare. I se oferise funcţia de preşedinte al unei mari firme de asigurări şi nu era cinstit faţă de familia lui să refuze o asemenea propunere.

Guvernatorul din Connecticut era dispus să îl propună pe Trevayne candidat – cu condiţia, fireşte, ca Andrew să se înscrie numaidecât în partid. „Numaidecât” însemna în acea lună. Înainte de cincisprezece ianuarie.

Îndeplinind această condiţie, Trevayne va fi propulsat pe scena politică a ţării.

Se mai întâmplase dar, de obicei, cu persoane mai puţin importante. Fiind un om deosebit, Trevayne avea capacitatea de a fructifica în mod strălucit această şansă. Forumul era pregătit. Poziţiile puteau fi stabilite rapid şi în forţă. Ziarele vor publica materiale de o claritate deplină despre convingerile şi crezul lui Andrew Trevayne.

Pentru prima oară, Andrew se confrunta cu realitatea concretă.

Totuşi, care erau convingerile lui? Credea oare cu adevărat în verificările, balanţele şi aprecierile cărora li se consacrase cu atâta promptitudine? Credea oare – cu adevărat – că persoanele talentate de la Washington aveau însuşiri cu adevărat excepţionale, care trebuiau doar eliberate de influenţele jalnice ale unor firme ca Genessee Industries? Avea el oare capacitatea de a-i conduce pe aceşti oameni talentaţi? Poseda suficientă forţă ca să impună tăria propriilor lui convingeri în faţa unui adversar extraordinar de puternic?

La întrunirea de la Villa d’Este se vorbise mult despre activitatea sa la Departamentul de Stat, despre conferinţele din Cehoslovacia, unde izbutise să aducă la masa convorbirilor adversari ce păreau ireconciliabili.

Andy ştia că nu Cehoslovacia era testul, ci Genessee Industries.

Putea el – de unul singur – să îngenuncheze această companie? Acesta era testul pe care şi-l dorea şi de care avea

nevoie.

43

Paul Bonner luă poziţia de drepţi, în momentul în care generalul de brigadă Cooper intră în mica lui odaie de la Arlington. Cooper îşi flutură mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l salute şi totodată să îi indice lui Bonner că putea să se relaxeze şi să se reaşeze pe scaun.

— Nu pot sta mult, maiorule. Trebuie să merg la o şedinţă; veşnicele crize de buget, ştii?

— Da, din câte îmi amintesc.

— Bine… Bine. Stai jos. Eu prefer să rămân în picioare, fiindcă toată ziua am stat pe scaun. La fel ca în weekend. Am fost la Rutland. Uneori e chiar mai frumos când ninge. Să vii să ne faci o vizită.

— Mi-ar plăcea.

— Da… Da. Doamna Cooper şi cu mine am fi tare încântaţi.

Paul se aşeză pe scaunul de lângă biroul de metal, lăsând liber singurul fotoliu din cameră pentru general. Dar Cooper nu voia să ia loc. Era nervos, agitat, nesigur.

— Să-nţeleg că nu mi-aţi adus veşti prea bune, domnule general.

— Îmi pare rău, zise Cooper, încruntat, privind în jos, spre Paul. Eşti un oştean destoinic şi vom face tot ce e posibil pentru dumneata. Ne aşteptam să fii achitat de acuzaţia de crimă…

— Nu aveţi ce regreta, rânji Bonner.

— Ziarele, mai ales pramatia aia de Bruce, nu-ţi mai vor capul.

— Sunt încântat. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim şi nimeni nu vrea să întrebe. Din păcate, asta nu va putea influenţa cu nimic situaţia.

— Care situaţie?

Cooper se îndreptă spre fereastra dublă, care se deschidea spre curte.

— Achitarea – dacă se va ajunge la asta – va fi sentinţa unui tribunal penal civil, cu avocaţi militari şi civili deopotrivă… În continuare eşti pasibil de a fi trimis în faţa Curţii marţiale. S-a luat decizia să se treacă la aplicarea pedepsei imediat după proces.

— Ce? făcu Bonner, ridicându-se încet de pe scaun. Bandajul din jurul gâtului stătea să plesnească sub muşchii încordaţi de

furie. Pe ce bază? Nu pot fi judecat de două ori. Dacă sunt achitat… sunt achitat!

— Eşti achitat de acuzaţia de crimă, nu şi de cea de gravă neglijenţă în serviciu, de nerespectarea ordinelor. Cooper continua să privească pe fereastră. N-aveai nici un drept să te afli acolo, maiorule. Ai fi putut pune în pericol siguranţa lui Trevayne şi a menajerei. Şi ai implicat Armata Statelor Unite în zone situate în afara sferei sale, punând astfel sub semnul îndoielii motivaţiile noastre.

— Asta-i curată ipocrizie!

— Ba e purul adevăr, soldat! exclamă Cooper, întorcându-se cu spatele la fereastră. Ai fi putut fi împuşcat, aflându-te în legitimă apărare. Sper din tot sufletul să putem dovedi asta.

— Există maşina militară! *Putem* dovedi.

— Maşina militară. Asta e problema! Nu maşina lui Trevayne… Fir-ar să fie, Bonner, chiar nu pricepi? Există nenumărate alte considerente. Armata nu-şi mai permite să te ţină în rândurile ei.

Paul coborî vocea, privindu-l fix pe general.

— Şi cine îmi va da vestea proastă? Dumneavoastră?… Nu vă cred în stare de aşa ceva, *domnule.*

— N-aş zice că n-o meriţi, maiorule… Totuşi, poate te-ai gândit că nu aveam nici o obligaţie să vin aici în această după-amiază.

Bonner îşi dădu seama de sinceritatea afirmaţiei lui Cooper. Ar fi fost mult mai simplu dacă generalul nu spunea nimic.

— Atunci, de ce aţi făcut-o?

— Fiindcă ai trecut prin atâtea; meriţi mai mult decât ţi se oferă. Voiam să ştii că sunt convins de acest lucru. Indiferent de rezultat, voi avea grijă… să poţi totuşi veni în vizită în Rutland, Vermont, la un ofiţer superior, aflat la pensie.

Aşadar, generalul se retrage, se gândi Paul. Comandantul nu mai comanda, ci îşi rezolva doar ultimele treburi.

— Ceea ce înseamnă că nu intru la pârnaie.

— Îţi promit. Mi s-au dat asigurări în acest sens.

— Dar voi pierde uniforma?

— Da… Îmi pare rău. Ne apropiem de o situaţie extrem de delicată… Trebuie să respectăm litera legii. Fără abateri. Nu ne putem permite ca motivaţiile Armatei să fie puse la îndoială. Nu putem risca să fim acuzaţi de muşamalizarea unor fapte.

— Aceeaşi ipocrizie, domnule general. Nu prea sunteţi bun la asta, dacă nu vă supăraţi că vă spun.

— Nu mă supăr, maiorule. Am încercat, să ştii. Am încercat să

învăţ mai bine această artă în ultimii şapte-opt ani. Se pare că nu se prinde de mine; sunt din ce în ce mai slab la capitolul ăsta. Îmi place să cred că e o trăsătură pozitivă a celor din vechea gardă.

— Să înţeleg, aşadar, că Armata vrea să mă ştie trecut pe linie moartă şi scos din joc?

Generalul de brigadă Cooper se prăbuşi în fotoliu, cu picioarele întinse, în poziţia de repaus tipică ofiţerilor de pe câmpul de luptă. Aşa dormeau după o zi de iad, în focul bătăliei.

— Ochii care nu se văd se uită, maiorule… Dacă poţi, mai bine pleacă din ţară; dacă vei scăpa de Curtea marţială.

— Doamne Sfinte! Totul a fost programat, nu-i aşa?

— Există o singură posibilitate, Bonner. Mi s-a părut tare amuzantă deunăzi, la prânz, când mă aflam în curte, la fermă. E un fel de ironie a sorţii.

— Despre ce e vorba?

— Ai putea obţine o graţiere prezidenţială. Ei, ce zici, nu ţi se pare hilar?

— Cum s-ar putea aşa ceva?

Generalul de brigadă Cooper se ridică de pe fotoliu şi porni înapoi spre fereastra care dădea către curte.

— Andrew Trevayne, rosti el, încetişor.

Robert Webster nu şi-a luat la revedere de la nimeni, pentru simplul motiv că nimeni, în afară de preşedinte şi de şeful personalului de la Casa Albă, nu ştia că pleca.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

În comunicatul de presă se va spune că Robert Webster din Akron, Ohio, care timp aproape trei ani fusese asistent special al preşedintelui, renunţa la post din motive de sănătate. Cu părere de rău, Casa Albă îi accepta demisia, urându-i însănătoşire grabnică.

Audienţa la preşedinte a durat exact opt minute; În timp ce ieşea din Lincoln Room, simţea în spate privirea insistentă a.. Omului”.

Omul n-a crezut o iotă, se gândea Webster. De ce să fi crezut, în fond? Până şi adevărul sunase fals. Cuvintele i se rostogoliseră din gură, exprimând în primul rând o epuizare, absolut reală; tentativa de a o explica, făcea ca totul să sune fals.

— Poate că eşti doar extenuat, Bobby, îi sugerase preşedintele. Ce-ar fi să-ţi iei un concediu şi să vedem cum te simţi după câteva săptămâni? Presiunea devine tot mai

puternică; ştiu asta.

— Nu, vă mulţumesc, domnule, replicase el. Am luat deja hotărârea. Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea ca demisia să fie definitivă. Soţia mea nu se simte bine aici. Nici eu, de altfel. Vrem să avem copii. Dar nu în Washington... Cred că am lipsit prea mult de-acasă, domnule.

— Înţeleg... Deci, într-adevăr vrei să te întorci în oraşul natal, să ai copii şi să te plimbi seara pe stradă. Aşa e?

— Ştiu că sună siropos, dar aveţi dreptate.

— Nu e siropos. E visul american, Bobby. Prin calităţile tale le-ai oferit multor oameni posibilitatea de a-l transpune în realitate. Nu văd de ce nu ţi-ar veni şi ţie rândul.

— Sunteţi foarte generos, domnule.

— Nu, te-ai sacrificat. Probabil că ai împlinit patruzeci de ani...

— Patruzeci şi unu.

— Şi n-ai copii.

— N-am avut timp.

— Normal, n-ai avut timp. Ai fost foarte devotat. Ca şi adorabila ta soţie.

În clipa aceea, Webster îşi dădu seama că „Omul” îl lua peste picior. Preşedintelui nu-i plăcea nevasta lui Bobby.

— Mi-a fost de mare ajutor, remarcă Webster, simţind că merita şi soţia lui atâta lucru, în ciuda egoismului ei caracteristic.

— Mult noroc, Bobby. Deşi nu cred că vei avea nevoie. Eşti foarte descurcăreţ.

— Lucrând aici mi s-au deschis o mulţime de uşi, domnule preşedinte. Pentru asta, trebuie să vă mulţumesc.

— Îmi face plăcere ce spui... Şi mi-aduce aminte de uşa turnantă din hol...

— Cum adică, domnule?

— Nimic. Absolut nimic. N-are importanţă... La revedere, Bobby.

Robert Webster îşi duse ultimele lucruri la maşină, în parcarea de vest. Îl sâcâia remarca criptică a preşedintelui, dar răsufla uşurat ştiind că nu mai era nevoie să-şi bată capul cu ea. Nu-i mai păsa. Nu va mai trebui să analizeze şi reanalizeze sute de remarce criptice, de fiecare dată când se confrunta cu o problemă. Ce sentiment de uşurare; ce senzaţie de exuberanţă.

Oh, Doamne, cât de bine se simţea!

Ajunse cu maşina la poartă şi îi făcu cu mâna paznicului. Pentru ultima oară. A doua zi dimineaţă, serviciul de pază urma

să primească noi instrucţiuni: Robert Webster nu mai era salariat la Casa Albă, legitimaţia de plastic, cu fotografia şi datele lui personale nemaifiind valabilă. Până şi paznicii aveau să se mire. Webster era întotdeauna politicos şi jovial cu angajaţii de la Casa Albă. Nu se ştia niciodată când aveai nevoie să lipseşti mai mult timp de la serviciu. Să furi câteva minute – zece sau cincisprezece – ca să bei un pahar de martini sau să scapi de vreun pisălog. Serviciul de pază era întotdeauna cooperant. Paznicii nu puteau pricepe de ce cineva ca Bobby Webster îşi făcea probleme în privinţa verificărilor, dar acceptau comentariile lui glumeţe despre chiulul de la o întâlnire. Ce naiba, doar şi ei aveau inspecţii păcătoase; la fel cum şi Webster avea şedinţe nesuferite şi plicticoase. În plus, le făcea rost de autografe.

De câte ori nu reuşise să scape de verificări? Sau de câte ori nu profitase de cele câteva minute furate pentru a afla informaţii uimitoare, sosite pe telex – informaţii pe care le putea folosi, fără să se ştie că avea cunoştinţă de existenţa lor.

Gata. Operatorul ieşise din joc.

Gonea pe Pennsylvania Avenue, fără să bage de seamă Pontiacul gri, care îl urmărea.

Şoferul acestuia se întoarse spre tovarăşul de drum:

— Merge prea repede. Riscă o amendă.

— Nu-l pierde. Ţine-te după el.

— De ce? Ce mai contează?

— Aşa *a zis* Gallabretto! Trebuie să ştim în fiecare clipă unde e, cu cine se întâlneşte.

— Ce porcărie. Oricum nu-i facem nimic până nu ajunge în Ohio. La Akron, în Ohio. Acolo-i uşor să punem mâna pe el.

— Dacă Willie Gallabretto zice să-l urmărim, îl urmărim. Am lucrat pentru unchiul lui Gallabretto. Şi uite ce-a păţit.

Ambasadorul William Hill se opri în faţa unei caricaturi înrămate aflate pe peretele biroului. „Marele Billy” era înfăţişat ca un păpuşar cu picioare fusiforme, ţinând nişte sfori legate de marionete în care recunoşteai chipul unor foşti preşedinţi şi secretari de stat. Păpuşarul zâmbea, încântat că marionetele dansau după melodia lui; notele erau scrise într-un balon deasupra capului său.

— Domnule preşedinte, ştiaţi că mi-a trebuit un an ca să aflu că melodia era „Ring-Around-the-Rosy”?

Preşedintele râse; se afla în cealaltă parte a încăperii, în fotoliul masiv din piele, în care se instala când venea în vizită la ambasador.

— Amicul tău, artistul, n-a fost prea amabil cu noi. Ne-a cam jignit. Dacă mi-aduc bine aminte, ultimul vers al cântecului spune „toţi pică”.

— Asta a fost cu ani în urmă. Pe atunci, nu eraţi nici măcar în Senat. Oricum n-ar fi îndrăznit să vă includă în caricatură, remarcă Hill, venind până la fotoliul din faţa preşedintelui şi aşezându-se. Dacă mi-aduc bine aminte, în fotoliul ăsta a stat Trevayne, când a fost ultima oară aici. Poate o să am şi eu am nişte revelaţii.

— Eşti sigur că nu în fotoliul meu? Nu eram de faţă atunci.

— Da, mi-amintesc perfect. Ca majoritatea celor care au fost aici când eram amândoi, a evitat fotoliul ăla. Să nu se spună, cumva, că e impertinent.

— S-ar putea să-şi depăşească timiditatea… Telefonul începu să sune pe biroul lui Hill, întrerupându-l pe preşedinte.

— Prea bine, domnule Smythe. Îi voi spune. Mulţumesc.

— Jack Smythe? întrebă preşedintele.

— Da. Robert Webster şi soţia lui au plecat cu avionul spre Cleveland. Totul e în regulă. Acesta a fost mesajul.

— Bun.

— Pot să te întreb ce înseamnă asta?

— Sigur că da. De când a ieşit pe poarta Casei Albe, acum două seri, Bobby a fost urmărit în permanenţă. Mi-am făcut griji pentru el. Şi am fost curios, fireşte.

— Ca şi alţii, se pare.

— Probabil din acelaşi motiv. Serviciul de spionaj a descoperit că unul dintre tipii care-l urmăreau era un fost reporter de teren, o „umbră”, cum ziceam noi în jargonul benzilor desenate… N-a avut ce raporta. La fel ca şi oamenii noştri. Webster nu s-a întâlnit cu nimeni, nu s-a văzut cu nimeni, decât cu cei de la firma specializată în mutări de mobilier.

— Telefoane?

— Rezervări la avion şi o convorbire cu un frate din Cleveland, pe care l-a rugat să-i ducă cu maşina până la Akron… Oh şi cu un restaurant chinezesc. Nu de foarte bună calitate.

— Plin probabil de chinezi, râse Hill, încetişor. Ce mai ştii despre situaţia lui Trevayne?

— Habar n-am. Poate că a spus adevărul. Când a afirmat că a

lipsit prea mult de-acasă şi că nu mai poate suporta situaţia.

— Pe-asta n-o cred, zise Hill, aplecându-şi în faţă trupul uscăţiv. Cum rămâne cu Trevayne? Vreţi să-l aduc aici să stăm de vorbă cu el?

— Oh, Billy! Nu te mai potoleşti cu marionetele tale. Am venit să sporovăim şi noi liniştiţi şi ţie nu-ţi stă capul decât la treabă.

— Cred că treaba *asta* este extrem de importantă, domnule preşedinte. Chiar vitală. Să-l sun?

— Nu, nu încă. Vreau să văd întâi cât de departe ajunge, cât de mult l-a prins febra asta.

44

— Când te-au abordat? întrebă Phyllis Trevayne, răscolind cu gesturi absente lemnele din şemineul casei de la High Barnegat.

— Acum mai bine de trei săptămâni, replică Andy, de pe canapeaua pe care stătea. Soţia lui era mâhnită. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar n-am vrut să îţi faci griji, continuă el. Armbruster a zis că s-ar putea să fie doar… o clipă de disperare politică.

— I-ai luat în serios?

— La început, nu, fireşte. Practic, l-am dat afară din birou pe Armbruster, acuzându-l de tot felul de lucruri. Mi-a spus că vorbeşte în numele unui grup din Comitetul Naţional; că, iniţial, s-a opus ideii şi încă nu e convins… dar presimţea că îşi va schimba opinia.

Atârnând vătraiul, Phyllis se întoarse spre Trevayne:

— Eu cred că e o nebunie. E o maşinaţie strigătoare la cer, legată de subcomitet; mă mir că ai mers atât de departe.

— Singurul motiv pentru care am mers atât de departe, este faptul că până acum nimeni nu mi-a sugerat să modific raportul… Or asta mă intrigă. Nu-mi vine să cred. Am aşteptat ca cineva, oricine, să facă o sugestie cât de mică… pentru a putea să-i trimit la plimbare, dar nimic.

— *Tu* ai ridicat această problemă?

— Permanent. I-am spus senatorului Weeks că existau toate şansele să fie pus într-o situaţie jenantă. M-a privit de sus, peste nasul ăla aristocratic şi a zis că e „perfect capabil să răspundă la orice întrebări puse de subcomitet, dar asta e altă chestiune”.

— Curajos băiat… Bun, chiar şi aşa, de ce tu? De ce tu şi de ce tocmai acum?

— Nu e prea măgulitor, dar se pare că nu există altcineva. Cel puţin aşa a reieşit din sondaje. „Nici un adversar viabil la orizontul politic”, cum s-au exprimat ei. Cei din categoria grea sunt prea uzaţi, iar cei tineri n-au ieşit din categoria uşoară. Ori poartă pantaloni prea strâmţi, ori sunt evrei, latini sau negri, ori nu ştiu din ce motive sunt inacceptabili pentru procesul nostru electoral atât de democratizat… Cum ar zice Paul Bonner, „mare rahat!”

Phyllis veni agale spre canapea, oprindu-se în drum să ia o ţigară dintr-o cutie de pe măsuţa de cafea. Andy i-o aprinse.

— Multă perspicacitate, din nefericire, zise ea, aşezându-se lângă soţul ei.

— Cum adică?

— Au dreptate. Încercam să mă gândesc pe cine au.

— Nu ştiam că eşti aşa mare specialistă.

— Nu te mai amăgi, domnule… Cum ţi-a zis individul ăla oribil? … Domnule Aroganţă… De ani de zile, nu mi-a scăpat nici o alegere.

Trevayne râse.

— Vizionara din High Barnegat. Ai să devii celebră.

— Haide, zău aşa. Am un sistem. Funcţionează. Iei numele unui candidat şi pui în faţă cuvântul „preşedinte”. Ori sună *bine,* ori nu. Singura dată când am avut de furcă a fost în ’68. Nu suna bine cu nici un nume.

— Consens general…

— Fireşte, e ceva mai greu când există deja un posesor al funcţiei; nu-ţi rămâne decât să despici firul în patru. Ceea ce mă face să cred că în cazul tipului de-acum sună foarte bine… Credeam că îţi place de el.

— Nu va mai candida.

Expresia calmă şi sigură de sine a lui Phyllis se schimbă brusc. Uitându-se la Andy, spuse încetişor, dar cu îndârjire:

— Asta nu mi-ai spus.

— Sunt câteva lucruri pe care nu…

— Asta ar fi trebuit să-mi spui de la bun început.

Trevayne înţelese. Jocul se sfârşise.

— Îmi pare rău. Ţi-am relatat totul în ordinea lor cronologică.

— Încearcă mai bine în ordinea importanţei.

— În regulă.

— Nu eşti politician, ci om de afaceri.

— De fapt, nu sunt nici una, nici alta. Preocupările în domeniul afacerilor sunt constante, dar periferice. În ultimii mei ani am lucrat pentru Departamentul de Stat şi pentru una dintre cele mai mari fundaţii din lume. Dacă ai vrea să mă încadrezi într-o categorie, aş intra la… „servicii publice”, cred.

— Nu! Lasă filosofia.

— Hei, Phyl, ce-i cu tine… Stăm de vorbă, nu ne certăm.

— Noi stăm de vorbă? Nu, Andy, tu ai stat de vorbă. Săptămâni întregi; cu alte persoane, nu cu mine.

— Ţi-am spus. Era prea vag, prea ipotetic ca să îţi dau speranţe. Sau îndoieli.

— Şi acum nu mai e?

— Nu sunt sigur. Ştiu doar că e timpul să discutăm despre asta… Deduc că votul tău l-am pierdut.

— În mod cert.

— Ce articol o să mai iasă. Probabil pentru prima oară în istorie.

— Andy, lasă gluma. Nu ai… nu… se bâlbâi Phyllis, negăsindu-şi cuvintele.

— Nu ai stofă de preşedinte, asta voiai să spui, completă Trevayne, cu blândeţe.

— N-am spus asta; nu m-am gândit la aşa ceva. Nu eşti… genul de animal politic.

— Mi s-a zis că asta constituie un avantaj. Tot nu ştiu exact ce înseamnă.

— Nu eşti suficient de extravertit, nu eşti genul de om care trece prin mulţimi, strângând mâini în dreapta şi în stânga; nu poţi ţine zece discursuri pe zi, nu-ţi vine să le spui pe nume guvernatorilor şi congresmenilor, când nu-i cunoşti. Nu te simţi la largul tău dacă trebuie să faci toate astea, or unui candidat îi sunt absolut necesare aceste trăsături!

— M-am gândit şi eu la asta. Ai dreptate, nu-mi plac. Dar poate că sunt necesare; poate că făcându-le, dovedeşti cu totul altceva decât ceea ce reiese din ziarele de partid sau din deciziile executivului. Este o formă de putere. Truman a spus-o.

— Dumnezeule, zise Phyllis încetişor, neîncercând să-şi ascundă frica. Cât de *serios* vorbeşti.

— Încercam să-ţi explic… Voi şti mai multe luni. Luni mă întâlnesc cu Green şi Hamilton. Luni e posibil ca totul să sară în aer.

— Ai nevoie de sprijinul lor? Îl vrei? întrebă ea dezgustată.

— Nu m-ar sprijini într-o cursă electorală cu Mao… Nu Phyl, voi afla cât de bun sunt în realitate.

— Să trecem peste asta… Hai să ne oprim în schimb asupra următoarei întrebări: ce l-a apucat dintr-o dată pe Andy Trevayne să creadă că va candida pentru o asemenea funcţie.

— Nu poţi să-i spui pe nume, Phyl? Se cheamă preşedinţie.

— Nu, nu pot. Mă sperie îngrozitor.

— Înseamnă că nu doreşti să merg mai departe.

— Nu înţeleg. De ce să vrei chestia asta?… Tu nu ai asemenea ambiţii şi vanităţi, Andy. Ai bani, or banii atrag linguşeala, dar tu eşti prea realist, prea conştient de asta. Pur şi simplu nu-mi vine

să cred.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când am realizat prima oară că iau în serios ideea asta, râse Trevayne, mai mult pentru sine, punându-şi picioarele pe măsuţa de cafea. L-am ascultat pe Armbruster, m-am dus la întâlniri, convins că toate discuţiile vizează un singur lucru – raportul. Şi eram al dracului de furios. Apoi mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau aşa. Aveam de-a face cu profesionişti, nu cu nişte oameni speriaţi, prinşi cu mâţa-n sac. Sunt vânători talentaţi, asta e incontestabil. Pe vremea când firmele se extindeau, mi-au trebuit luni de zile de investigaţii prin companiile de aici şi din străinătate pentru a ademeni şi cumpăra cele mai mari inteligenţe. Am rămas cu obsesia asta. Ori de câte ori întâlnesc o persoană valoroasă, îmi propun să nu uit să-l sun pe fratele tău… Oamenii ăştia fac acelaşi lucru pe care l-am… Îl fac şi eu. E adevărat, la altă scară, cu complicaţii mult mai mari. Dacă în primele săptămâni sau luni cad în nas, sunt în stare să-mi tragă preşul de sub picioare cât ai zice peşte. Dar încep să cred că merită să văd cum e măcar în primele luni.

— Nu mi-ai explicat de ce.

Luându-şi picioarele de pe masă, Trevayne se ridică de pe canapea. Cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, păşea pe covor, urmărind modelul, ca la şotron.

— Chiar vrei toate amănuntele?

— Nu-i normal?! Te iubesc. Îmi place viaţa pe care o ducem, vreau să ne bucurăm de copii; am impresia că toate astea sunt ameninţate şi mi-e îngrozitor de frică.

Andy se uita cu blândeţe la soţia lui, dar fără s-o vadă.

— Cred că şi mie mi-e frică… De ce?… Hai, să vedem „de ce”. Fiindcă simt că aş putea s-o fac. Nu mă amăgesc; nu sunt un geniu. Oricum, nu mă simt ca un geniu şi habar n-am cum se simt, de fapt, geniile. Dar nu cred că preşedinţia cere să fii un geniu, în schimb, cred că cere capacitatea de a înţelege repede, de a acţiona cu hotărâre – nu întotdeauna imparţial – şi de a accepta presiunea extraordinară la care eşti supus. Poate, mai presus de toate, capacitatea de a asculta. De a deosebi strigătele sincere de ajutor, de ipocrizie şi prefăcătorie. Cred că pot face faţă tuturor acestor cerinţe, cu excepţia presiunii; oricum, nu la nivelul la care se cere… Dacă reuşesc să-mi dovedesc mie însumi că sunt în stare să sar peste acest obstacol – şi peste un altul, eventual – au impresia că doresc să intru în

luptă. Fiindcă orice ţară care permite existenţa unei firme ca Genessee Industries are nevoie de tot ajutorul posibil. Frank Baldwin mi-a spus o cugetare de care mi-am bătut joc când m-a abordat prima oară. Mi-a zis că nici un om nu poate scăpa de ceea ce îi e dat să facă, atunci când îi vine vremea. Dacă printr-o serie de accidente, magazia politică ajunge aproape goală şi prin plecarea unui om destoinic n-ar mai rămâne nimic în ea – iar făcătorii de regi consideră, din motive doar de ei ştiute, că s-ar putea să corespund – nu cred că mai am de ales. Nu cred că mai avem de ales, Phyl.

Phyllis Trevayne îl studia pe soţul ei cu multă atenţie dar şi cu oarecare răceală.

— De ce ai ales… nu, nu e bine; de ce ai acceptat să fii ales de acest partid şi nu de celălalt, dacă preşedintele nu va mai candida?

— Din raţiuni practice, o întrerupse Andy. Nu cred că mai contează sub ce stindard candidezi. Ambele partide sunt scindate. Omul contează, nu sloganele republicane sau democratice – care acum nu mai au nici o semnificaţie… preşedintele va aştepta până în ultima clipă pentru a-şi anunţa retragerea; voi avea nevoie de acest interval de timp. Măcar pentru a-mi da seama dacă sunt dorit.

Phyllis îşi privea soţul, aparent liniştită.

— Eşti dispus să te expui – să ne expui – acestui gen de agonie, conştient că ar putea fi un eşec?

Trevayne ajunsese lângă peretele lateral al imensului şemineu. Se rezemă cu spatele de el şi îşi privi soţia în ochi.

— Aş vrea să am acceptul tău… Pentru prima oară în viaţă simt că toate lucrurile în care cred sunt ameninţate. Nu are nimic de-a face cu defilări, steaguri şi inamici – fără eroi buni şi răi. Este o erodare a alegerii, treptată, dar certă. Bonner foloseşte des cuvântul „programat”. Deşi nu ştiu sigur dacă are habar ce înseamnă, care sunt implicaţiile… Dar se întâmplă, Phyl. Tipii din spatele firmei Genessee Industries vor să conducă ţara, deoarece au convingerea că se pricep mai bine decât alegătorul de pe strada principală şi că posedă forţa de a imprima sistemului ideile lor. Şi sunt sute ca ei în toate companiile. Mai devreme sau mai târziu, se vor uni şi, în loc să reprezinte o parte legitimă a sistemului, *vor fi* chiar sistemul… Cu asta nu pot fi de acord. Deocamdată nu ştiu cu ce *sunt* de acord, dar cu asta în nici un caz. Mai avem doar câţiva paşi şi ajungem la formula noastră de

stat poliţienesc; vreau ca lumea să afle asta.

Trevayne porni spre canapea. Îi zâmbi lui Phyllis uşor jenat şi se aşeza lângă ea.

— Ce discurs! zise ea, încetişor.

— Iartă-mă… N-am vrut să ţin un discurs.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, zise ea, luându-l de mână.

— Ce?

— Tocmai am pus titulatura aia înspăimântătoare înaintea numelui tău şi nu mi-a sunat deloc fals.

— În locul tău, nu m-aş apuca să redecorez în East Room… Poate dau chix la primul discurs din *Senat* şi-o luăm de la capăt cu recunoaşterea candidaturii.

Phyllis îl privi, uluită şi îi lăsă mâna.

— Doamne Sfinte, ce-ţi mai merge mintea!

45

Manevrând maşina cu spatele, James Goddard ieşi din aleea în pantă şi se angaja pe şosea. Era o dimineaţă de duminică, senină şi răcoroasă; un vânt rece sufla printre colinele din Palo Alto. O zi tocmai bună pentru a lua decizii, ceea ce Goddard făcuse.

Urma să îşi precizeze hotărârile şi să le pună în practică peste un ceas sau două.

De fapt, alţii hotărâseră în locul lui. Se pregăteau să-l concedieze, dar, James Goddard nu accepta acest lucru, indiferent de promisiunile sau de garanţiile ce aveau să-i fie oferite. Nu era de acord. Nu voia să-i lase să-şi rezolve problemele, incriminându-l pe el. Nu se va împovăra cu această responsabilitate, nici măcar în schimbul unui transfer de bani într-un cont codificat din Elveţia. Ar fi prea simplu.

Fusese la un pas de a face această greşeală. Preocupat cum fusese de trecut – trecutul firmei Genessee – ajunsese să trăiască cu iluzia că lucra cu cifre proprii, că afacerile complicate pe care le manevra îi aparţineau.

Exista o altă modalitate mult mai bună.

Cifrele altcuiva. Planuri financiare care nu aveau cum să-i aparţină.

Era cincisprezece decembrie. Peste patruzeci şi şase de zile era treizeci şi unu ianuarie, încheierea anului fiscal. Până la acea dată, toate uzinele, departamentele, secţiile şi birourile firmei Genessee Industries trebuiau să încheie rapoartele de sfârşit de an, pentru a i le prezenta în formă finală.

Era vorba de simple declaraţii de profit şi pierderi, cu nesfârşite addenda în care se menţionau investiţiile necesare şi modificările salariale. Miile de cifre se introduceau în bănci de date computerizate, cu ajutorul cărora se operau ajustările menite să corecteze dezechilibrele sesizate.

Comparaţia se făcea cu bugetul anului anterior.

Simple operaţii de aritmetică proiectate în stratosfera economică a miliardelor.

Planul bugetar general.

Planul bugetar general al fiecărui an era trimis la biroul directorului financiar din San Francisco şi păstrat în seifurile firmei Genessee. Sosea de obicei în a doua săptămână din

decembrie de la Chicago, cu un avion particular însoţit întotdeauna de preşedintele unei divizii şi de gărzi înarmate.

Orice industrie complexă e datoare să includă proiecte bugetare pentru toate obligaţiile contractuale. Însă planul bugetar general al companiei Genessee era total diferit de al altei companii. Şi asta deoarece, îndeobşte, angajamentele ălorlalte corporaţii sunt publice, în timp ce planul bugetar al firmei Genessee Industries includea mii de angajamente nedeclarate. Şi, în fiecare an, luna decembrie aducea cu sine noi surprize cu care cel mult cinci-şase persoane erau la curent. Aceste angajamente constituiau o bună parte din programul industriei de armament a Statelor Unite pentru următorii cinci ani. Angajamente ale Pentagonului, de care nu aveau cunoştinţă nici Congresul şi nici preşedintele. Dar asta nu însemna că nu existau.

Întrucât planul bugetar general era realizat pe baza unor date valabile pentru următorii cinci ani – în fiecare an, în decembrie, apărea un alt al cincilea an, căruia i se adăugau noi informaţii complexe pentru ceilalţi patru ani. Nimic nu se ştergea, totul se completa.

Funcţia lui Goddard, ca director economic al firmei Genessee Industries, era de a urmări şi coordona fluxul masiv de materiale – noi şi vechi – înregistrate şi neînregistrate şi a le corela cu condiţiile de piaţă aflate în permanentă schimbare; lui îi revenea rolul de a aloca finanţările necesare tuturor diviziilor; de asemenea, distribuia uzinelor sarcinile ce decurgeau din contracte – mergând mereu pe ipoteza capacităţii în procent de o sută douăzeci la sută. Aceasta conducea la obţinerea unor statistici locale optime privind ocuparea forţei de muncă, neriscând însă să dea prea multă putere sindicatelor. Şaptezeci la sută din această capacitate era convertibilă, fără a afecta profitul; se putea jongla aşadar cu ea, în funcţie de situaţie.

Şi James Goddard ştia că lui şi nu computerelor, îi aparţinea abilitatea de a preschimba acea masă incredibilă în cifre bune de prelucrat. El separa, izola, reţinea; ochii lui scanau cearşafurile nesfârşite şi, cu o siguranţă de felină, îşi făcea însemnări rapide şi muta milioanele de colo-colo, ca pe nişte bile, permanent pregătit pentru o prăbuşire neaşteptată dar gata tot timpul să facă ultimul pas, acel salt incredibil spre sfera profitului. Nu mai exista altul ca el. Era un maestru al cifrelor. Numerele erau prietenele lui; nu-l trădau, iar el se pricepea să le îmblânzească.

Oamenii îl trădau.

MEMORANDUM: *Dl James Goddard, Pres., Divizia San Francisco.*

S-a ivit o problemă care necesită imperativ atenţia dumneavoastră.

LR.

L.R. Louis Riggs. Veteranul din Vietnam, pe care Genessee îl angajase în urmă cu un an. Un tânăr strălucit, neobişnuit de iute şi hotărât. O fire liniştită, dar nu lipsită de trăiri emoţionale şi de lealitate; de lucrul acesta Goddard avusese ocazia să se convingă deja.

Riggs fusese rănit în luptă. Era un erou, genul americanului tânăr şi destoinic, nu un tip obscur şi indolent, cum erau mai toţi hipioţii din ziua de azi, care nu făceau altceva decât să se drogheze.

Lou îi spunea că se întâmpla ceva despre care trebuia să fie informat şi el. Riggs fusese abordat de unul dintre asistenţii lui Trevayne, oferindu-i-se mită în schimbul confirmării unor informaţii dăunătoare pentru Genessee – mai ales pentru el, ca preşedinte al Diviziei din San Francisco. Fireşte, Riggs refuzase. Pe urmă, după câteva zile, un tip care s-a prezentat drept ofiţer angajat la Ministerul Apărării l-a ameninţat – la propriu – spunându-i că era gata să dea publicităţii date private legate de companie şi mai ales de numele domnului Goddard. Şi pe acesta Lou îl refuzase şi, dacă domnul Goddard îşi amintea, mai trimisese un memorandum cerând o întâlnire.

Domnul Goddard nu-şi amintea; primea nenumărate informări de acest fel. Totuşi, când citise că acest ofiţer era una şi aceeaşi persoană cu tipul implicat în omorul din Connecticut, pe proprietatea lui Andrew Trevayne, Lou îşi dăduse seama că trebuia să se vadă imediat cu domnul Goddard.

Goddard nu prea pricepea ce se întâmpla, dar avea convingerea că era vorba de o conspiraţie. O conspiraţie împotriva lui. Pusă la cale, poate, de Trevayne şi de Pentagon. Cum altfel să-şi explice faptul că Ministerul Apărării trimisese un ofiţer care să-l sprijine pe unul dintre asistenţii lui Trevayne? Şi de ce acelaşi ofiţer ajunsese să-l ucidă pe fratele lui de Spadante?

De ce fusese omorât Mario de Spadante?

Era normal ca de Spadante să încerce să se răzbune pe cont propriu.

Va trebui să ne descotorosim de unii, pentru ca alţii – mult mai sus – să rămână la locul lor. Aşa îi spusese de Spadante. Dar poate că de Spadante nu era chiar „atât de sus” cum crezuse el. Poate că Pentagonul îl considera o adevărată piedică – căci nimeni nu-l simpatiza.

În fine, James Goddard, „conţopistul”, se hotărâse. Venise momentul să acţioneze. Avea nevoie de informaţiile cele mai importante, cele care puteau face cel mai mult rău.

Era vorba, probabil, de aproximativ unsprezece mii de cartele, măsurând fiecare 7,5/18 cm. Cartelele acestea aveau nişte perforaţii pătrate ciudate; nu trebuiau îndoite, răsucite sau rupte. Măsurase aproximativ câteva mii de cartele cu formă identică şi constatase că, pentru cele unsprezece mii de cartele, îi trebuiau patru genţi diplomat. Le avea în portbagaj.

Cu computerul era altă problemă. Fiind foarte mare, avea nevoie de doi oameni pentru a-l folosi. Din raţiuni de securitate, cei doi trebuiau să stea în colţuri opuse ale camerei şi să introducă simultan nişte coduri diferite, pentru a-l pune în funcţiune. Codurile se schimbau zilnic şi erau păstrate în birouri diferite: în al preşedintelui şi al contabilului şef.

Lui Goddard nu-i fusese greu să obţină cel de al doilea cod pentru perioada de douăzeci şi patru de ore, ce începea duminică dimineaţa. Intrase pur şi simplu în biroul contabilului şef şi spusese, cu un aer nevinovat, că avea impresia că, din greşeală, le fuseseră date coduri identice. Contabilul şef scosese din fişet codul lui, comparându-l cu cel al lui Goddard. Se constatase imediat că James Goddard se înşelase; codurile erau diferite. În fracţiunea aceea de secundă, Goddard memorase cifrele valabile pentru duminică.

Numerele erau specialitatea lui.

Mai rămânea totuşi problema maşinăriei propriu-zise. Avea nevoie de încă o persoană, dispusă să stea aproape şase ceasuri în camera calculatoarelor, de la subsol; un om în care să aibă încredere şi care să înţeleagă că ce făceau ei acolo era spre binele firmei Genessee Industries, poate spre binele întregii naţiuni.

Fusese uimit când tipul pe care îl alesese îi ceruse o recompensă, pentru că, aşa cum spunea, o considera ca o promovare, care i se cuvenea de multă vreme. Goddard se trezi

că angajase un asistent special, cu o majorare de leafă de zece mii de dolari pe an.

Nu conta. Importantă era doar treaba din acea zi, decizia lui majoră.

Apropiindu-se de poartă, încetini. Paznicul, recunoscând întâi automobilul şi pe urmă şoferul, îl salută ducând două degete la chipiu.

— Bună dimineaţa, domnule Goddard. Şefii n-au duminici, nu-i aşa, domnule?

Pe Goddard îl deranja tonul familiar al slujbaşului. I se păru deplasat, dar n-avea timp de mustrări.

— Mda, am de lucru. Fii atent, l-am rugat pe domnul Riggs să vină şi el în dimineaţa asta. N-are rost să-l mai verifici. Spune-i să vină direct la mine în birou.

— Domnul Riggs?

— Ei, *îl* cunoşti. A fost rănit luptând pentru ţara noastră, să ne protejeze.

— Da, da, Riggs, făcu paznicul, notându-şi numele pe un carneţel.

— Are o maşinuţă sport, adăugă Goddard, gândindu-se mai bine. Fă-i semn să intre. Pe portieră sunt iniţialele lui: L.R.

46

Sam Vicarson şedea cufundat în perna umplută cu puf a canapelei tapiţată cu catifea, constatând derutat că genunchii îi erau paraleli cu umerii. Andrew Trevayne era aşezat la masă şi îşi sorbea cafeaua dintr-o ceaşcă de Limoges, pe care erau imprimate cuvintele „Waldorf Tower, New York”. Citea ceva dintr-un carnet de notiţe foarte gros. Cu copertele din piele roşie.

— Mamă, Doamne! exclamă Vicarson.

— Ce?

— Ce să te mai miri de toate şedinţele interminabile care au loc în camerele astea. O dată aşezat, nu te mai poţi ridica; nu-ţi rămâne decât să dai din gură.

Trevayne zâmbi, continuând să citească. Sam îşi întinse picioarele, dar constată că poziţia era şi mai inconfortabilă. Izbuti să se ridice cu greu şi începu să se plimbe prin cameră examinând pereţii tapetaţi cu catifea; în cele din urmă, ajunse la fereastră. Se aflau la etajul treizeci şi cinci. Dedesubt Park Avenue şi Fiftieth Street. Trevayne notă ceva pe o bucată de hârtie, închise carnetul cu scoarţe roşii şi se uită la ceas.

— Au întârziat cinci minute. Mă întreb dacă ăsta-i semn bun în politică, zise el.

— Pe mine, unu, nici nu m-ar deranja dacă n-ar mai veni replică Sam, fără să răspundă la întrebare. Mă simt complexat! Iisuse! Ian *Hamilton!* Omul cu cartea.

— Nu pot să zic că am insomnii fiindcă n-am cumpărat-o.

— E şi normal; n-ai treabă cu chestiile juridice, domnule Trevayne. Tipul, însă, da. A renunţat de mult la banalităţi.

— Foarte exact. Văd că ai citit raportul.

— Nici n-a fost nevoie. Ce-a zis puştiul lui? Că taică-său se apucă de ceva când e convins că nimeni nu ar putea face mai bine decât el acel lucru.

Se auzi soneria. Fără să vrea, Vicarson îşi aranjă părul veşnic ciufulit şi se încheie la haină.

— Deschid eu. Or să creadă că sunt majordomul; ar fi nostim.

Primele zece minute au fost aidoma unui menuet, se gândea Trevayne. Mişcări lente, graţioase, sigure. Sam Vicarson se descurca foarte bine, aprecia Andy, urmărindu-l pe tânărul avocat care para elanurile de solicitudine ale lui Aaron Green,

acesta izbutind cu greu să îşi ascundă enervarea. Pe Green îl înfuriase prezenţa lui Vicarson; Hamilton, în schimb, aproape că nici nu-l băga în seamă. Pentru Hamilton, se gândea Trevayne, era vremea titanilor; subalternii rămâneau la rolul lor minor.

— Cred că ar trebui să îţi dai seama, Trevayne, că în momentul în care prietenii noştri din Comitetul Naţional ne-au făcut cunoscută alegerea lor, am fost teribil de dezamăgiţi, spuse Ian Hamilton.

— „Şocaţi” e un cuvânt mai potrivit, adăugă Green, cu glasul lui profund şi răsunător.

— Da, remarcă Andy, sec. Aş vrea să discutam despre reacţia voastră. Mă interesează în mod deosebit. Ei nu sunt prietenii mei… Mă întrebam dacă, de fapt, sunt ai voştri.

Hamilton zâmbea. Acest avocat englezit era întruchiparea eleganţei: picior peste picior, cu braţele încrucişate, cufundat între pernele moi ale canapelei. Aaron Green şedea pe un fotoliu cu spătar tare, lângă Trevayne. Sam Vicarson era plasat oarecum în afara triunghiului, în dreapta lui Andy, în spatele liniei dintre Trevayne şi Hamilton. Şi, în acel moment, îşi dădu seama că aranjamentul era opera lui Sam; Sam Vicarson indicase fiecăruia unde să se aşeze. Sam e mai bun decât mi-am închipuit, cugetă Trevayne.

— Dacă te gândeşti cumva la posibilitatea de a fi alesul nostru, zise Hamilton, zâmbind în continuare, blajin, nu strică să te trezesc la realitate.

— În ce sens?

— Simplu ca bună ziua: îl susţinem pe preşedinte. O examinare atentă… a contribuţiilor noastre combinate, atât financiare cât şi de altă natură, poate confirma acest lucru.

— Asta înseamnă că nu voi avea sprijinul vostru.

— Sincer să fiu, cam aşa stau lucrurile, zise Hamilton. Andrew se ridică de pe scaun, zâmbindu-i lui Hamilton.

— În acest caz, domnilor, am făcut o greşeală şi îmi cer scuze că v-am răpit din timpul vostru preţios.

Bruscheţea gestului lui Trevayne îi făcu să tresară pe ceilalţi, inclusiv pe Sam Vicarson. Hamilton îşi reveni primul.

— Haide, domnule Trevayne, să lăsăm jocurile nesăbuite, pe care, dacă mi-aduc bine aminte, le deteşti atât de mult… Împrejurările ne obligă să ne întâlnim cu dumneata. Te rog să iei loc.

— Care sunt aceste împrejurări? întrebă Andrew aşezându-se.

— Preşedintele nu are intenţia de a mai candida la viitoarele alegeri, zise Aaron Gren.

— Se poate răzgândi, replică Trevayne.

— Nu poate, zise Hamilton. Nu ar mai apuca ziua aceea. Ţi-o spun strict confidenţial.

Andrew era uluit.

— N-am ştiut. Am crezut că e o alegere personală.

— Ce poate fi mai personal decât aşa ceva?! întrebă Green.

— Ştiţi la ce mă refer… E cumplit.

— De aceea… ne-am întâlnit acum, făcu Green, încheind subiectul legat de sănătatea preşedintelui. Împrejurările ne obligă să o facem.

În timp ce Hamilton începu să vorbească, Trevayne continuă să se gândească la omul bolnav de la Casa Albă.

— Cum spuneam, am fost dezamăgiţi. Nu fiindcă ideea candidaturii dumitale ar fi nepotrivită; nici vorbă. Dar, sincer să fiu, cântărind bine totul, sprijinim partidul preşedintelui.

— Nu mi se pare logic. De ce v-ar mai interesa atunci candidatura mea? Opoziţia are oameni foarte capabili.

— Oamenii *preşedintelui,* îl întrerupse Green.

— Nu înţeleg.

— Preşedintele – Hamilton făcu o pauză, alegându-şi cu grijă cuvintele – ca oricare om care a comis fapte ce vor fi judecate de istorie, este foarte interesat ca programele lui să fie continuate. El va dicta alegerea succesorului său. Va opta pentru unul din următorii doi oameni care vor fi dispuşi să îi pună în aplicare directivele: vicepreşedintele sau guvernatorul New York-ului. Conştiinţa nu ne lasă să-i susţinem. Nici unu nu are tăria propriilor convingeri; sunt supuşi preşedintelui şi opiniilor lui. Nu pot câştiga şi nu trebuie să câştige.

— O lecţie. Am învăţat o lecţie, zise Green, aplecându-se. În ’68, Hubert a pierdut în faţa lui Nixon nu fiindcă i-ar fi fost inferior, nici din cauza banilor sau a opiniilor pe care le susţinea. A pierdut alegerile din cauza a patru cuvinte, scâncite la televizor după nominalizare: „Vă mulţumesc, domnule preşedinte”. Cuvintele astea nu le-a putut şterge niciodată din mintea opiniei publice.

Trevayne băgă mâna în buzunar, scoase o ţigară şi şi-o aprinse, în timp ce toată lumea tăcea.

— Prin urmare, aţi ajuns la concluzia că preşedintele va avea grijă ca partidul său să fie înfrânt.

— Întocmai, replică Hamilton. Asta e dilema noastră. Vanitatea unui om. Opoziţia nu trebuie decât să inventeze un candidat atrăgător, să sublinieze tăria lui de caracter – independenţa, dacă vreţi; de restul va avea grijă maşina de bârfă la nivelul naţiunii. Electoratul manifestă o respingere viscerală faţă de marionete.

— Credeţi, atunci, că am o şansă reală?

— Cu părere de rău, da, răspunse Green. Nu prea ai concurenţă. În Senat, partidul are doar boşorogi care tremură ca şi mine, sau progenituri cu gura mare care fac în nădragi. Knapp ar fi singurul tău concurent, dar e atât de nesuferit, încât n-ar avea nici o şansă. Camera e plină de nulităţi. Câţiva guvernatori importanţi ar putea concura şi ei, dar poartă stigmatul problemelor urbane nerezolvate… Da, domnule Andrew Trevayne; domnule subsecretar de stat, domnule milionar, domnule preşedinte de fundaţie, domnule preşedinte de subcomitet. Ai o mulţime de bile albe… Băieţii de la Comitetul Naţional au ştiut ce fac când te-au nominalizat. Nu le plac perdanţii.

— Nici nouă, de altminteri, conchise Ian Hamilton. Aşa ca, indiferent dacă ne place sau nu, eşti o realitate politică.

Trevayne se ridică din nou în picioare, spărgând triunghiul. Se duse la masă, luă carnetul cu scoarţe roşii din piele şi reveni, oprindu-se la câţiva paşi în spatele scaunului său.

— Nu ştiu dacă aprecierea dumneavoastră este corectă domnilor, mi-aţi „ridicat mingea la fileu”… Acesta este raportul subcomitetului. Va fi predat Comisiei pentru Apărare preşedintelui şi comisiilor parlamentare desemnate, peste cinci zile. Raportul propriu-zis numără şase sute cincizeci de pagini şi patru volume de anexe. Din raport, doar trei sute de pagini sunt consacrate firmei Genessee Industries, la care se adaugă două volume de anexe… Acum înţeleg de ce sunteţi „teribil de dezamăgiţi” de ideea candidaturii mele. Nu vă agreez; nu aprob ceea ce aţi făcut şi am de gând să vă scot pe linie moartă. Clar? *Capisce?* Aşa cum ar fi spus unul dintre colegii voştri, care a răposat.

— Nu era de-al nostru! îl întrerupse Aaron Green, furios.

— L-aţi *tolerat;* e acelaşi lucru.

— Unde vrei să ajungi? îmi miroase a compromis, zise Hamilton.

— Exact. Dar nu genul de compromis la care vă gândiţi voi.

Voi n-o să vă alegeţi cu nimic sau doar cu mângâierea de a şti că puteţi să vă petreceţi restul zilelor în afara tribunalelor… şi în afara ţării.

— Ce?! făcu Hamilton, părăsind atitudinea de complezenţă şi dând primele semne de enervare.

— Eşti ridicol, domnule subcomitet! adăugă şi Green.

— Nu tocmai. Însă cuvântul „ridicol” este bine ales, chiar dacă nu şi bine aplicat, remarcă Trevayne, îndreptându-se spre masă şi aruncând pe ea, nepăsător, carnetul cu scoarţe roşii.

— Hai să discutăm raţional, Trevayne, zise Hamilton, pe un ton ferm. Raportul dumitale este periculos, nu are sens să negăm, totuşi, este – nu se poate să nu fie – împănat cu speculaţii şi supoziţii neconcludente. Ţi-ai închipuit vreo clipă că nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva?

— Nu. Sunt convins că sunteţi pregătiţi.

— Îţi dai seama, fireşte, că singurul rău pe care ni-l poţi face, este de a ne pune în situaţia de a fi confruntaţi cu nişte acuzaţii pe care le vom nega; luni, ani, poate un întreg deceniu, prin tribunale?

— Absolut posibil.

— Atunci, de ce ne-am simţi ameninţaţi? Eşti pregătit pentru contraatacul nostru? Eşti dispus să-ţi pierzi ani buni din viaţă apărându-te în tot felul de procese de calomnie?

— Nu, deloc.

— Atunci, iată-ne într-un impas. N-ar strica să ne punem de acord. În fond, obiectivele noastre sunt identice. Binele Statelor Unite.

— Definiţiile diferă.

— Imposibil, spuse Green.

— De aceea ne şi deosebim. Nu concepeţi alte adevăruri, decât ale voastre.

Hamilton ridică elegant din umeri, făcând un gest de compromis cu amândouă mâinile.

— Suntem gata să discutăm aceste diferenţe.

— Eu, nu, replică Andrew, ridicându-se în picioare. M-am săturat de surogatul vostru de logică elitistă; de toate concluziile alea plictisitoare care vă dau dreptul să implementaţi doar obiectivele voastre. Nu aveţi acest drept; îl furaţi. Iar eu strig „hoţii!” – în gura mare, de mai multe ori.

— Cine-o să te-asculte? zbieră Green. Cine o să dea ascultare unui om mânat de o răzbunare veche de douăzeci de ani?

— Ce-aţi spus?

— Acum douăzeci de ani, Genessee Industries te-a refuzat, zise Green, făcându-i cu degetul lui Andrew. De douăzeci de ani te tot plângi! Avem dovezi…

— Cum? Sunteţi *dezgustător!* strigă Trevayne. De-aceeaşi teapă cu individul de care v-aţi dezis adineauri. Dar vă amăgiţi; voi şi toţi de Spadante din lume sunteţi plămădiţi din acelaşi aluat „Avem dovezi!” Nu cumva stoarceţi şi bani de la vânzători orbi, sub pretextul că îi protejaţi?

— Analogia e nedreaptă, Trevayne, zise Hamilton, care până atunci se uitase dezaprobator la Green. Aaron se supără foarte uşor.

— Nu e nedrept, răspunse Trevayne, calm, cu mâinile încleştate pe speteaza scaunului. Sunteţi nişte bătrâni intriganţi şi demodaţi, care joacă Monopoly – cumpără asta, cumpără ailaltă – folosind sute de tertipuri: promisiuni, şantaj, mită. Compilaţi mii de dosare individuale, studiindu-le cu atenţie ca nişte gnomi demenţi. Unul afirma că ideile *lui* sunt nişte monumente măreţe – cum era? – temple, catedrale! Dumnezeule, câtă îngâmfare… Celălalt. Oh, da. N-ar trebui să existe sufragiu universal. Ar trebui să voteze doar cei care cuvântă. Nu e doar demodat, ci şi răsuflat!

— Nu-i adevărat, n-am spus niciodată aşa ceva, zbieră Hamilton, sărind în picioare, profund speriat.

— Negaţi cât poftiţi, dar nu strică să aflaţi: sâmbătă, am fost la Hartford; am semnat documentele, Hamilton. Aveam motive suficient de clare să folosesc un alt avocat. Domnul Vicarson, aici de faţă, m-a asigurat că totul e în ordine. Pe cincisprezece ianuarie, guvernatorul statului Connecticut va face un anunţ. În clipa de faţă, practic vorbind, sunt senator al Statelor Unite.

— Ce?! făcu Aaron Green; avea o mutră de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

— Întocmai, domnule Green. Şi am intenţia să mă folosesc de imunitatea acestei funcţii pentru a vă ataca. Ţara va fi informată, continuu. Zilnic, la fiecare cvorum, la fiecare şedinţă. Nu mă voi opri. Dacă va fi nevoie – şi m-am gândit bine la asta – voi porni un maraton de unul singur, voi face obstrucţie în Senat. Voi citi întregul raport. Cuvânt cu cuvânt. Şase sute de pagini. Nu veţi scăpa. Genessee Industries.

Aaron Green răsufla greoi, privindu-l fix pe Trevayne:

— De la Auschwitz la Babi-Yar. Porcii de teapa dumitale fac

scandal când tărăboiul e în toi.

— Iar soluţiile nu sunt soluţiile dumneavoastră. Soluţiile dumneavoastră ne duc înapoi drept în lagăre. La execuţii. Nu vă daţi seama de asta?

— Îmi dau seama că doar *puterea* contează! Puterea este singurul mijloc de descurajare!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Green, de ce să nu fie o putere colectivă? O putere responsabilă, deschisă. Nu manipulată de câţiva privilegiaţi. Nu ne trebuie aşa ceva.

— Iar vorbeşti ca un elev! Ce-i cu epitetul ăsta, „deschisă”? O vorbă goală care duce la haos, la slăbiciune. Citeşte istoria.

— Asta am făcut. Cu atenţie şi îndelung. E viciată, imperfectă, înşelătoare. Dar, fir-ar să fie, e o alternativă mai bună decât cea sugerată de voi. Priviţi ce se întâmplă!… Iar dacă am intrat într-o perioadă când sistemul nu funcţionează, e mai bine s-o ştim. Fiindcă îl putem schimba. Dar pe faţă. Optând. Nu prin edict; şi în nici un caz prin edictul vostru.

— Prea bine, Trevayne, zise Ian Hamilton, îndepărtându-se brusc de ceilalţi, astfel încât ajunse cu spatele la ei. Ai clădit un caz puternic. Ce sugerezi să facem?

— Să plecaţi. Nu-mi pasă unde: Elveţia, Scoţia, Anglia, treaba voastră. Oricum, nu contează. Doar să plecaţi din ţara asta. Şi să nu mai veniţi înapoi.

— Avem responsabilităţi financiare, protestă Hamilton, cu calm.

— Transferaţi-le altora şi întrerupeţi toate legăturile cu Genessee Industries.

— Imposibil! Absurd! exclamă Green, uitându-se la Hamilton.

— Ia-o mai încet, amice… Dacă facem cum ne sugerezi, ce garanţie avem?

Trevayne se duse la masă şi arătă spre carnetul cu scoarţe roşii de piele.

— Acesta este raportul…

— Ne-ai mai spus asta, îl întrerupse Hamilton.

— Am pregătit şi un raport alternativ, în care atenţia se concentrează mult mai puţin în jurul firmei Genessee Industries.

— *Şi?* interveni Aaron Green, cu o nerăbdare penibilă. Elevul nu-i chiar atât de inocent. El, care nu voia să schimbe nici măcar un cuvânt din textul raportului.

Trevayne făcu o pauză, înainte de a răspunde.

— S-ar putea, în continuare, să nu vreau să modific nimic.

Dacă o voi face, totuşi, să-i mulţumiţi unui maior, pe nume Bonner. Şi faptului că aţi fost dispuşi să cooperaţi, desigur… Maiorul Bonner a făcut cândva o observaţie, care m-a frapat. Poate că se potrivea şi cu opiniile altora, dar, oricum, el a pus ideea în evidenţă. A zis că sunt distructiv; că sfâşii şi rup, fără să ofer alternative. Doar o curăţenie totală, binele şi răul, azvârlite împreună la canal… În regulă, hai să încercăm să salvăm ceva din binele ăsta.

— Avem nevoie de lămuriri, zise Hamilton.

— Bine! Voi plecaţi din ţară şi nu vă mai întoarceţi şi eu dau publicităţii raportul alternativ, ceea ce va permite demararea unui proces ponderat de curăţire a firmei Genessee Industries. Fără acuzaţii de conspiraţie – cum stau lucrurile de fapt; fără să vi se ceară capul, cum ar trebui; fără epurări în masă. Sunt sigur că poate fi creat un grup operativ care sa cerceteze fiefurile financiare existente. Nu ne vom bate capul cu cauzele fundamentale, întrucât vor fi eliminate. Voi veţi fi eliminaţi.

— Excesiv de dur.

— Aţi venit aici să faceţi un târg, domnule Hamilton. Îl aveţi. Dumneavoastră sunteţi un politician realist; eu sunt o „realitate politică”, parcă aşa aţi spus, dacă nu mă înşel. Acceptaţi realitatea mea. Altă ofertă mai bună nu veţi căpăta.

— Nu te poţi măsura cu noi, *şcolarule,* zise Aaron Green. Emoţia din glas îi trăda teama.

— De unul singur, în nici un caz. Eu sunt doar un instrument. Dar prin intermediul meu, două sute de milioane de oameni vor afla cine sunteţi. Spre deosebire de voi, ei sunt capabili să ia decizii.

Menuetul se terminase. Muzica se oprise. Cu toată demnitatea de care erau în stare, bătrânii îşi luară rămas-bun de la Curtea nou instituită.

— Crezi că a mers? întrebă Sam Vicarson.

— Nu ştiu, răspunse Trevayne. Dar nu pot risca.

— Ce părere ai, chiar or să plece din ţară?

— Vom vedea.

47

— Îmi pare rău. Cred că scrisoarea mea explică limpede poziţia Armatei în această chestiune. Sunt convins că maiorul Bonner apreciază faptul că i-aţi angajat avocaţi. Din câte mi-am dat seama, există toate motivele să ne aşteptăm la o achitare civilă.

— Dar asta nu vă împiedică să vă continuaţi acuzaţiile domnule general Cooper; vreţi să-l scoateţi din Armată.

— N-avem încotro, domnule Trevayne. Bonner nu e la prima abatere. O ştie şi el. Nu există clemenţă pentru încălcarea ordinului, indiferent de grad. Fără respectarea lanţului de comandă nu există organizaţie militară, domnule.

— Insist să aibă apărare la Curtea marţială, fireşte. Repet, în prezenţa avocaţilor mei.

— Prăpădiţi banii degeaba. Adjutantul nu e acuzat de crimă, atac sau tentativă de omucidere. Învinuirea care i se aduce este aceea de a fi minţit pe un ofiţer de aviaţie, prezentând eronat ordinele acestuia, cu intenţia de a beneficia de proprietatea guvernului. În cazul de faţă, un avion. Mai mult chiar, a refuzat să îşi informeze superiorii cu privire la ceea ce intenţiona să facă. Pur şi simplu nu putem tolera un asemenea comportament. Or, Bonner are tendinţa să repete acest tip de abatere. Nu se poate face nici o reabilitare militară.

— Vă mulţumesc, domnule general. Vom vedea.

Andrew puse receptorul în furcă, se ridică şi se duse spre uşa biroului, pe care o închisese înainte de a-l suna pe generalul Cooper. Deschizând-o, i se adresă secretarei:

— Am văzut aprinsă linia doi; am vreo treabă, Marge?

— Tipografia guvernului, domnule Trevayne. N-am ştiut ce să le spun. Voiau să afle când o să le trimiteţi raportul subcomitetului. Au tot felul de materiale stufoase de la Congres şi n-ar vrea să nu se ţină de cuvânt faţă de dumneavoastră. Am intenţionat să le spun că lucrarea e gata şi că a fost trimisă azi-dimineaţă, dar m-am gândit să nu încalc cine ştie ce protocol.

— Normal că vor să se ţină de cuvânt faţă de noi! râse Trevayne. Dumnezeule! Ochi sunt peste tot… Sună-i şi spune-le că n-am ştiut că aşteptau să le trimitem raportul. Am economisit banii contribuabililor şi am plătit singuri tipărirea. Toate cele cinci

exemplare. Înainte de asta, fă-mi rost de un taxi. Mă duc la Arlington, la Bonner.

Pe parcursul drumului de la Potomac Towers la Arlington, Andy se strădui să-l înţeleagă pe generalul de brigadă Lester Cooper; nenumăratele capete de acuzare împotriva lui Bonner, ofiţerul le credea întemeiate. Scrisoarea lui Cooper – răspunsul la investigaţiile lui despre Bonner – fusese concepută în jargonul milităresc. *Secţiunea* cutare, *Articolul* numărul; regulamente militare referitoare la exercitarea autorităţii în condiţiile unei responsabilităţi limitate.

„Rahat”, cum spunea Paul Bonner – cam prea des ca să-i prindă bine.

Ameninţarea cu acuzaţia Curţii marţiale denota faptul că Armata nu detesta neapărat comportarea lui Bonner, ci pe el ca om. Dacă ar fi fost vorba explicit de comportare ca *principiu,* i s-ar fi adus acuzaţii mult mai grave şi nu s-ar fi optat pentru cea mai slabă incriminare: nerespectarea ordinului; interpretarea greşită a unui ordin sau tăinuirea intenţiilor, împotriva acestor acuzaţii nu era greu să se dezvinovăţească. Nu-i dădeau doar o palmă, ci un ghiont în spate. Reclamantul nu mai avea de ales; pentru el nu mai exista posibilitatea de a face carieră în armată. Nu putea câştiga lupta, fiindcă, de fapt, nu exista nici o luptă. Doar o sentinţă.

Dar *de ce,* pentru numele lui Dumnezeu? Nu exista om mai potrivit pentru Armată, decât Paul Bonner. Omul ideal pentru o armată demoralizată, cum era cea a Statelor Unite, în loc să îl condamne, Cooper şi ceilalţi „mahări” cu alămuri la uniformă ar trebui să dea târcoale pe la toate uşile ca să obţină un sprijin pentru Bonner.

Să dea târcoale. Ce spusese Aaron Green despre acţiunea de a da târcoale? O numise o tactică nerecomandabilă, întrucât vânatul se putea întoarce împotriva vânătorului, luându-l prin surprindere.

De asta se temea Armata?

Sprijinindu-l pe Paul Bonner, recunoscându-i participarea şi devotamentul faţă de Armată, aceasta risca să îşi dezvăluie propria vulnerabilitate.

Îi era frică lui Lester Cooper şi tribunalelor lui în uniformă de un atac prin surprindere?

Din partea cui? Un public curios? Era de înţeles. Paul Bonner era un complice bine informat.

Sau le era frică de acest complice? De Paul Bonner? Discreditându-l, îl scoteau din joc, eliminând orice posibile referiri sau legături.

Un nimeni, un proscris.

Taxiul se opri la poarta unităţii militare. Trevayne îi plăti şoferului şi porni pe jos spre intrarea uriaşă, cu vulturul auriu deasupra celor două uşi, unde se afla şi inscripţia: „Prin aceste porţi trec cei mai buni pe câmpul de luptă”.

Andrew observă că, în dreapta, sub inscripţie, era trecută data construirii clădirii: aprilie 1944.

Istorie. Altă eră. Trecuse de-atunci o viaţă de om. În vremea aceea, inscripţiile erau perfect naturale, de-a dreptul eroice.

În vremea cavalerilor trufaşi.

Aceştia nu mai existau. Păreau cam caraghioşi acum.

Şi asta e nedrept, îşi zise Trevayne.

Paznicul aflat lângă uşa lui Paul Bonner îi permise lui Trevayne, pe baza permisului permanent de care acesta beneficia, accesul în încăperea de arest. Bonner stătea la un mic birou de metal şi scria ceva. El se răsuci pe scaun şi-l privi pe Trevayne. Nu se ridică şi nici nu-i întinse mâna.

— Numai un pic să termin paragraful ăsta, zise el, întorcându-se spre foaia de hârtie. Cred că lumea mă consideră un mare cretin. Avocaţii ăia pe care i-ai angajat mă pun să scriu toate aiurelile de care mi-aduc aminte. Cică ideile îţi vin mai uşor când vezi totul aşternut pe hârtie.

— Pare logic. Chestia cu circuitul ideilor, mă refer. Vezi-ţi de treabă; nu te grăbi.

Trevayne se aşeză pe unicul fotoliu din încăpere, fără să scoată o vorbă, aşteptând ca Bonner să termine de scris. În cele din urmă, acesta puse stiloul jos şi, dezmorţindu-şi spatele, se uită spre „civil”.

„Civil”, adică ceva degradant.

— Am să-ţi dau înapoi banii pe care îi cheltuieşti acum cu avocaţii. Insist, să ştii.

— Nu-i nevoie. Atâta lucru pot face şi eu.

— Dar nu vreau. Le-am cerut să facă facturile pe numele meu direct, dar au zis că nu se poate. Aşa că, am să-ţi dau ţie banii… Sincer să fiu, sunt absolut satisfăcut de asistenţa juridică asigurată de Armată, dar presupun că ai motivele tale.

— Doar o măsură de siguranţă suplimentară.

— Pentru cine? făcu Bonner, holbându-se la Trevayne.

— Pentru tine, Paul.

— Sigur că da. N-ar fi trebuit să întreb… Ce vrei?

— Poate ar fi mai bine să plec şi să vin altădată, zise Andrew cu asprime. Ce-i cu tine? Suntem de aceeaşi parte a baricadei, sper că n-ai uitat.

— Oare, domnule *preşedinte?*

Cuvântul fu ca o lovitură de bici peste faţa lui Trevayne. Se holbă uimit la Bonner, incapabil să scoată o vorbă. După o scurtă tăcere Trevayne spuse:

— Cred că n-ar strica să te explici.

Maiorul Paul Bonner nu pregetă să o facă.

Trevayne îl ascultă uluit pe ofiţerul care îi povesti scurta, dar extraordinara conversaţie cu generalul de brigadă Lester Cooper, care în curând avea să iasă la pensie.

— Aşa că nu mai e nevoie de explicaţii complicate.

Trevayne se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre fereastră, fără să scoată nici un cuvânt. În curte, un colonel zbârcit la faţă le ţinea morală unor locotenenţi tineri. Băieţii tropăiau şi îşi suflau în palme, încercând să combată efectele gerului de decembrie. Colonelul, cu cămaşa descheiată, habar n-avea de frigul de-afară.

— Cum rămâne cu adevărul? Nu te-ar interesa să-l afli, maiorule?

— Dă-mi şi mie, cât de cât, un credit, *politicianule.* E clar ca bună ziua.

— Şi care-i versiunea ta, mă rog? întrebă Trevayne, întorcându-se cu spatele la fereastră.

— Cooper a zis că Armata nu-şi permite să mă mai ţină. Adevărul e că *tu* nu-ţi poţi permite asta… Sunt bolovanul ce atârna de gâtul tău prezidenţial.

— Ce ridicol.

— Termină cu gargara! Te-ai ocupat să am apărare la proces, voi fi probabil achitat, iar tu rămâi curat ca lacrima. Nimeni nu va putea spune că l-ai lăsat de izbelişte pe băiatul care a fost împuşcat. Dar procesul ăsta este aranjat. Fără aspecte colaterale, doar faptele pertinente. Până şi avocatul militar mi-a spus asta. Doar sâmbătă seara în Connecticut. Fără San Francisco, Houston sau Seattle. Fără Genessee Industries!… Eu dispar discret, lumea merge înainte şi nimeni nu va mai avea motive de jenă. Ce mă scoate din minţi e că nici unul nu sunteţi în stare să recunoaşteţi asta!

— Nu pot să recunosc, fiindcă nu e adevărat.

— Nu e, pe dracu'! Totul e împachetat frumos şi legat cu fundă. Măi, să fie, când vindeţi ceva trebuie să ambalaţi marfa *frumos.* Recunosc că nu vă încurcaţi cu ştifturi.

— Paul, ai luat-o razna!

— Rahat! Vrei să spui că n-ai intrat în cursă? Ba, am auzit chiar că vei avea un loc şi în Senat! Convenabil, nu?!

— Jur că habar n-am de unde a obţinut Cooper aceste informaţii.

— E adevărat?

Trevayne se întoarse din nou cu spatele la Bonner, privind pe fereastră la plutonul de tineri locotenenţi.

— Încă se analizează.

— Oh, ce frumos. „Se analizează". Şi ce faci după aceea? Te cocoţi în vârful prăjinii să simţi din ce parte bate vântul? Uite ce e, Andy, am să-ţi spun ce i-am spus şi lui Cooper. Şmecheria asta nu-mi place deloc, cum nu mi-au plăcut o mulţime de lucruri pe care le-am descoperit în ultimele luni. Hai să zicem că sunt suficient de cinstit ca să nu fiu de acord cu aceste „metode de operare". Mi se pare că put… Pe de altă parte, aş fi un ipocrit dacă aş deveni moralist în al nouălea ceas. În toată cariera mea am acţionat cu convingerea că ţelurile militare se justifică prin ele însele. N-au decât să se ocupe de morală civilii aleşi prin scrutin… În fine, deci ăsta e *măreţul plan de joc?* Eu nu joc pe stadionul ăsta. Mult noroc!

Plutonul de locotenenţi se împrăştia în curte; colonelul descheiat la cămaşă îşi aprindea o ţigară. Morala se isprăvise.

Dintr-o dată, Andrew Trevayne se simţi epuizat. Nimic nu era cum părea. Se întoarse cu faţa spre Bonner, care continua să stea pe scaun, privindu-l cu un aer jignitor.

— Ce înţelegi prin „plan de joc?"

— Devii din ce în ce mai nostim. Mă faci să ratez ocazia de a putea avea un cuvânt de spus la nivelul executivului.

— Nu te mai prosti! Zi clar, maiorule.

— Las că ştii foarte bine, domnule preşedinte! Te au la mână, nu le mai trebuie altcineva! Independentul, incoruptibilul, domnul Fără-Pată. Nu le-ar fi reuşit mai bine nici dacă îl aduceau pe Ioan Botezătorul, susţinut de tânărul Tom Paine[13]. Pentagonul a scăpat de griji.

---

[13] Thomas Paine(1737- 1809), patriot american, de origine engleză şi autor de lucrări pe teme guvernamentale şi religioase (n. trad.).

— Nu te-ai gândit că poate sunt abia la început? Desprinzându-şi spatele de speteaza scaunului, Bonner izbucni în râs – cu o sinceritate înnebunitoare.

— Eşti cel mai nostim negrotei de pe plantaţie, băiete. Dar nu-i nevoie să spui glumele astea; eu n-am să mă bag. Locul meu nu e acolo sus.

— Ţi-am pus o întrebare. Aştept un răspuns. Ai insinuat că am fost cumpărat. De ce crezi asta?

— Fiindcă îi ştiu pe „mahării” cu alămuri la uniforme. Vor avea grijă să primeşti învestitura. Nu ar face asta, dacă n-ar avea nişte garanţii de nezdruncinat.

48

Trevayne îi ceru taximetristului să oprească la aproximativ un kilometru de Potomac Towers. Voia să se plimbe, să se gândească, să analizeze. Să încerce să găsească logicul în ilogic.

Câteva automobile claxonau cu furie o limuzină cafenie, care bloca circulaţia. Cacofonia aceea iritantă se potrivea de minune cu sentimentul de frustrare pe care îl domina.

Fusese într-adevăr atât de naiv, atât de inocent încât să se lase folosit? Oare confruntarea cu Ian Hamilton şi Aaron Green nu fusese decât o favoare pe care i-o făcuseră? O ipocrizie?

Nu, nu era aşa. Nu se putea să fie aşa.

Hamilton şi Green erau nişte oameni speriaţi. Hamilton şi Green controlau Genessee Industries, iar Genessee conducea Pentagonul.

A egal cu *B* care e egal cu *C.*

A egal cu *C.*

Dacă el, ca preşedinte, îi putea controla pe Ian Hamilton şi Aaron – făcându-i să se plieze pretenţiilor lui atunci era logic ca el să poată controla Pentagonul. Sensul acestui control ar fi dezmembrarea firmei Genessee Industries, fărâmiţarea acestui monolit.

Afirmase răspicat că acest lucru reprezenta obiectivul lui primordial.

Totuşi, dacă era să-i dea crezare lui Bonner… Şi de ce n-ar fi făcut-o? El nu putea născoci scenariul; Lester Cooper şi colegii lui foloseau din plin Pentagonul pentru a-i sprijini candidatura.

Şi, întrucât opinia lor în materie de armată era formată în procesul de gândire hibrid al firmei Genessee Industries, sprijinul lor trebuia direcţionat – sau măcar aprobat – de Ian Hamilton şi Aaron Green.

A egal cu *B.*

Atunci, de ce? De ce acceptau generalul de brigadă Lester Cooper şi nenumăraţii lui colegi, ofiţeri superiori să asiste la înmormântarea propriei lor puteri? De ce să li se fi *ordonat* aşa ceva?

A egal cu *C.*

Una era ca Hamilton şi Green să dispară – n-aveau încotro – şi alta era ca tot ei să ajungă să dea instrucţiuni Pentagonului să îl

sprijine tocmai pe candidatul care îi distrugea.

Şi, totuşi, după toate aparenţele, exact asta făcuseră.

Doar dacă acest sprijin nu fusese ordonat *înainte* de înfruntarea de la Waldorf.

Ordonat şi pus în practică înainte ca ameninţările lui să îngheţe menuetul acela maiestuos de la Waldorf Towers.

Dacă aşa stăteau lucrurile, Andrew îşi dădu seama că nu era ceea ce credea el că este. Nu reprezenta o alternativă puternică, nu era omul spre care se întorseseră politicienii de treabă; nu era considerat alegerea profesioniştilor versaţi care privind în globurile lor de cristal pline de fum, hotărâseră că el era omul potrivit.

Era candidatul firmei Genessee Industries, ales personal de Ian Hamilton şi Aaron Green. Toată sporovăială aceea despre cât erau ei de dezamăgiţi nu reprezenta decât nişte vorbe goale.

Dumnezeule, ce ironie! Câtă subtilitate!

Şi concluzia ce trebuia trasă reprezenta cea mai înspăimântătoare parte a întregii şarade.

Nu conta nici cât negru sub unghie cine ocupa funcţia de preşedinte. Important era ca nimeni să nu facă valuri prin care corabia Genessee să nu poată naviga.

Şi el tocmai asta făcuse. Le *furnizase* ceea ce doreau.

Cu patru ore în urmă, dăduse drumul unui raport extraordinar, din care informaţii vitale şi incriminatorii erau omise cu bună ştiinţă.

Dumnezeule! Cum de putuse face aşa ceva?

În depărtare se zărea conturul structurii de metal al clădirii Potomac Towers. Mai avea de mers cam jumătate de kilometru. Iuţi pasul, grăbit. Se uita în sus şi în jos pe bulevard, după un taxi. Voia să ajungă cât mai repede la birou. Voia să afle adevărul; *trebuia* să-l afle. Şi nu exista decât o singură modalitate pentru asta. Generalul de brigadă Lester Cooper.

Când Andrew ieşi din lift, Sam Vicarson patrula încolo şi încoace pe coridorul pe care se aflau birourile subcomitetului.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd! Am sunat la Arlington şi în alte cinci locuri pe puţin, lăsându-ţi mesaje peste tot.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai mai bine înăuntru ca să stai jos când îţi voi spune.

— Oh, Iisuse! Phyllis…

— Nu, domnule, îmi pare rău… Adică, îmi pare rău dacă te-am

făcut… nu e vorba de doamna Trevayne.

— Hai în birou.

Vicarson închise uşa şi aşteptă ca Andy să-şi scoată pardesiul înainte de a vorbi rar, ca şi cum ar fi vrut să îşi amintească exact cuvintele pe care trebuia să le repete.

— Şeful personalului de la Casa Albă a telefonat acum trei sferturi de oră. S-a întâmplat ceva azi-dimineaţă – nu a fost dat publicităţii deocamdată, cel puţin nu până acum o jumătate de ceas – motiv pentru care preşedintele a luat decizia că trebuie să fii pus în cunoştinţă de cauză… A exercitat temporar privilegiul executiv şi a ordonat ca exemplarele din raportul subcomitetului să fie confiscate.

— *Ce?*

— A pus să fie interceptate la toate cele patru destinaţii – Comisia de Apărare, biroul procurorului general şi birourile preşedinţilor comisiilor din Senat şi Cameră… A discutat personal cu cei patru oficiali care conduc aceste instanţe, iar aceştia i-au acceptat explicaţiile.

— Despre ce e vorba?

— Robert Webster – mai ţii minte, cel de la Casa Albă…

— Ţin minte.

— A murit azi-dimineaţă. Adică, a fost ucis. Într-o camera de hotel, la Akron… O femeie de serviciu, care era pe hol, a dat poliţiei semnalmentele celor doi bărbaţi care au ieşit în fugă din cameră, iar cineva de la hotel a avut prezenţa de spirit să sune la Casa Albă. Ştii ce vreau să zic. Webster era iubit de concitadini… Casa Albă s-a pus în mişcare. Pentru câteva ore, a izbutit să astupe gura presei şi a televiziunii…

— De ce?

— Semnalmentele ucigaşilor au condus la doi bărbaţi pe care Casa Albă îi avea sub supraveghere… Cei care îi urmăreau i-au prins pe tipi.

— Nu înţeleg nimic, Sam.

— Ucigaşii făceau parte din organizaţia lui Mario de Spadante… Cum ţi-am spus, securitatea de la Casa Albă s-a pus în mişcare. Ştiai că toate conversaţiile la toate telefoanele „1600”, inclusiv bucătăria, sunt înregistrate automat şi stocate într-o încăpere specială, după care sunt verificate, aruncate sau păstrate timp de şase luni?

— Nu mă miră.

— Cred că pe Webster l-ar fi mirat. Cei de la „1600” au zis că

nu se prea ştie de acest procedeu. Dar nouă au trebuit să ne spună.

— Unde vrei să ajungi? De ce au confiscat raportul?

— Bobby Webster era amestecat până peste cap cu de Spadante. Era informator plătit. El e cel care i-a scos de la post pe tipii din Darien. Potrivit uneia dintre convorbiri, tu i-ai cerut lui Webster informaţii despre de Spadante.

— Da. Când eram la San Francisco; nici până în ziua de azi nu mi le-a dat.

— Indiferent, preşedintele crede că Webster a fost omorât fiindcă oamenii lui de Spadante au convingerea că tipul lucra cu tine. Că i-a tras pe sfoară şi că ţi-a furnizat ţie date, din cauza cărora de Spadante a fost ucis… Ipoteza e că l-au încolţit pe Bobby în camera de hotel, l-au silit să le spună ce conţine raportul şi, cum el n-a vrut sau n-a putut să le spună, l-au împuşcat.

— Şi dacă raportul îl bagă la apă pe de Spadante, supuşii lui credincioşi or să vrea să pună mâna şi pe mine?

— Da, domnule. Preşedintele s-a temut să nu devii o ţintă pentru asasini, în cazul în care se află vreun detaliu din acel raport. N-au vrut să te alarmeze, dar din Arlington te-a preluat o echipă a Siguranţei. Sau aşa ar fi trebuit.

Trevayne se gândi la automobilul din spatele taxiului; limuzina cafenie care blocase circulaţia.

— Şi cam cât va dura această grijă plină de solicitudine faţă de persoana mea? întrebă el, încruntat.

— Se pare că până îi vor prinde pe cei doi ucigaşi ai lui Webster. Oamenii lui de Spadante.

Trevayne se aşeză la birou şi scoase o ţigară din buzunar. Avea senzaţia că intrase cu viteză într-o serpentină la vale şi se căznea din răsputeri să ţină de volan.

Să fie oare posibil? Chiar avea totuşi dreptate, se întrebă el, încercând să se stăpânească?

— Vorba lui Paul Bonner, zise el încetişor, „mare rahat”.

— De ce? Grija asta mi se pare întemeiată, domnule.

— Sper să ai dreptate. *Mă rog* să ai dreptate. Fiindcă dacă te înşeli, Sam, înseamnă că un muribund încearcă să îşi protejeze locul în istorie.

Vicarson înţelese; şi după expresia de pe chipul lui se vedea că niciodată în viaţă o constatare nu-l marcase mai mult.

— Crezi că preşedintele este… Genessee Industries?

— Dă-mi-l pe generalul Cooper la telefon.

49

Generalul de brigadă Lester Cooper şedea în faţa biroului lui Andrew Trevayne. Era epuizat, atinsese limita capacităţii de a mai face faţă oboselii.

— Consider că tot ce-am făcut a fost pentru mine un privilegiu, domnule preşedinte.

— Nu-i nevoie să folosiţi această titulatură, domnule general. Spuneţi-mi pe nume: Andy sau Andrew, ori domnul Trevayne, dacă insistaţi. Vă respect enorm; ar fi pentru mine un adevărat privilegiu dacă aţi accepta să fiţi mai puţin formal.

— Eşti tare amabil; *prefer* tonul formal. E limpede că m-ai acuzat de neglijenţă în serviciu, conspiraţie şi încălcarea jurământului…

— Doamne fereşte, *nu,* domnule general. N-am folosit asemenea cuvinte. Nici *nu le-aş* folosi vreodată… Consider că aţi acţionat într-o poziţie imposibilă. Aveţi un electorat ostil care îşi muşcă degetele pentru fiecare dolar din bugetul vostru. Aveţi o armată care necesită atenţie. Trebuie să împăcaţi aceste două extreme, într-o zonă pe care o cunosc foarte bine. Aprovizionarea şi dotarea!… Nu fac decât să vă întreb dacă aţi făcut aceleaşi compromisuri pe care le-aş fi făcut şi eu! Asta nu înseamnă că vă acuz de neglijenţă în serviciu sau de conspiraţie, domnule general. E doar o chestiune de bun-simţ! Dacă nu le-aţi fi făcut, ar fi însemnat să vă fi încălcat jurământul.

Stratagema dădea roade, se gândea Trevayne, presimţind cu tristeţe ceva rău. Generalul muşca din momeală. Se uita la Trevayne, implorându-l din priviri.

— Da… Nu ai încotro s-o apuci, de fapt. Ştii şi dumneata fireşte. Adică, în fond, tocmai dumneata din atâţia oameni…

— De ce, eu?

— În fine, dacă eşti aşa cum se spune.

— Cum adică?

— *Înţelegi* dumneata… N-ai fi unde eşti, dacă n-ai înţelege. Sunteţi toţi conştienţi de asta… Vreau să zic că te vei bucura de sprijinul nostru total şi entuziast. Consecinţele sunt multiple, dar, desigur, ştii şi asta…

— Sprijin pentru ce?

— Te rog, domnule Trevayne… Mă pui la încercare? De ce e

nevoie de asta?

— Poate că trebuie. Poate că nu sunteţi suficient de bun!

— Nu-i adevărat! Am făcut *totul.*

— Pentru cine? Pentru *mine?*

— Am făcut tot ce mi s-a spus să fac. Logistica a fost adecvată.

— Când?

— Tot timpul! În fiecare port, în fiecare bază. În fiecare aeroport. Am descoperit fiecare locşor de pe pământul ăsta!... Doar *numele.* Atât mai trebuie anunţat. *Numele.*

— Şi care e acest nume?

— Al *dumitale...* al dumitale, pentru numele lui Dumnezeu! Ce *vrei* de la mine?

— Cine v-a dat aceste ordine?

— Cum adică...

— Cine v-a dat ordinul să difuzaţi numele meu? întrebă Trevayne, lovind zgomotos cu palma în birou.

— Eu... eu...

— V-am întrebat *cine?*

— Tipul trimis de... de...

— De cine?

— De Green.

— Cine-i Green?

— Ştii foarte bine!... Genessee. Genessee Industries, spuse generalul de brigadă Cooper, prăbuşindu-se pe scaun, ca o păpuşă de cârpă.

Dar Trevayne nu isprăvise.

— *Când a fost asta?* Erai în *grafic?* Când a fost asta?

— Of, Doamne!... *Cine* eşti?

— Când a fost asta?

— Acum o săptămână, zece zile... *Cine* eşti?

— Cel mai bun prieten al dumneavoastră! Tipul care îţi obţine ce vrei! V-ar plăcea să credeţi asta?

— Nu vreau să cred... M-aţi stors, cu toţii.

— Nici vorbă, generale... V-am întrebat dacă eraţi în grafic.

— Of, Dumnezeule!

— Care erau celelalte grafice, generale? Eraţi în grafic cu toată lumea?

— Încetează! *Încetează* o dată!

— Răspundeţi-mi.

— De unde să ştiu eu? *Întreabă-i pe ei.*

— Pe cine?

— Habar n-am!

— Pe Green?

— Da, întreabă-l pe el!

— Pe Hamilton?

— Da, bineînţeles.

— Ei ce pot garanta?

— Totul! Ştii prea bine!

— Spune cu gura ta, *găinarule!*

— De ce-mi vorbeşti aşa?! N-ai nici un *drept!*

— Spune cu gura ta, am zis!

— Vei avea tot ce-ţi trebuie. Sindicatele, conducerile întreprinderilor. Avem indivizi de toate facturile în computerele Armatei... Acţionăm *coordonat.*

— Oh, Doamne... Şi preşedintele ştie?

— În mod cert, nu de la noi.

— Şi nimeni n-a contramandat toate ordinele alea în ultimele cinci zile?

— Sigur că nu!

— Eşti convins, generale? întrebă Andrew, coborând brusc vocea şi rezemându-se de spătar.

— Da!

Trevayne îşi acoperi faţa cu mâinile. Avea senzaţia că sărise din curba aceea periculoasă, iar acum se rostogolea năvalnic în apele învolburate de dedesubt.

— Vă mulţumesc, domnule general Cooper, zise Trevayne, cu blândeţe. Cred că am terminat.

— Poftim?

— Exact ce-am spus. Vă respect. Nu ştiu dacă v-aş fi respectat, dacă nu exista Paul Bonner... Aţi auzit de maiorul Paul Bonner, domnule general? Parcă am mai discutat despre el... Uite ce e, am să vă ofer un sfat pe care nu l-aţi cerut. Dispari, Cooper. Dispari cât mai repede.

Cu ochii injectaţi, generalul de brigadă Lester Cooper se uita la civilul care îşi acoperise faţa cu palmele.

— Nu înţeleg.

— Am auzit că ai de gând să ieşi la pensie... Îmi permiţi să îţi sugerez, cu tot respectul, să scrii mâine dimineaţă la prima oră scrisoarea de demisie?

Cooper vru să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Andrew Trevayne îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită în ochii obosiţi ai

generalului.

— Nu eşti… nu ai… Sunt liber?

— Da… Dumnezeu ştie cât meriţi asta.

— Sper. Îţi mulţumesc, domnule preşedinte.

Sam Vicarson îl văzu pe general ieşind din biroul lui Trevayne. Era aproape şase şi jumătate. Andrew aranjase ca întâlnirea cu Cooper să înceapă după ora cinci; în biroul subcomitetului aveau să fie la acea oră doar ei trei, iar Sam putea bloca accesul oricărui musafir sau angajat care ar fi apărut pe neaşteptate.

Generalul de brigadă se uită la Vicarson, fără să-l vadă. Cooper rămase în picioare, nemişcat, câteva clipe, concentrându-se cu o privire ostilă, dar absentă, asupra tânărului avocat, după care făcu un gest straniu – pentru Sam, cumplit de straniu. Luă poziţia de drepţi şi îşi duse mâna la chipiu, salutând. Rămase cu mâna dreaptă la cozoroc, până ce Sam Vicarson încuviinţă din cap, în tăcere. Abia atunci, generalul lăsă mâna jos, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă.

Sam intră repede în biroul lui Trevayne. Preşedintele subcomitetului pentru cercetarea Comisiei de alocare a fondurilor destinate industriei de apărare era la fel de sfârşit ca şi legenda vie plină de decoraţii, cu care tocmai se înfruntase. Andrew stătea prăbuşit în fotoliul rotativ, cu bărbia proptită în palma dreaptă şi cu cotul rezemat pe braţul fotoliului. Ţinea ochii închişi.

— Cred că a fost tare, zise Sam, încetişor. La un moment dat, mă gândeam să chem salvarea. Să-l fi văzut pe Cooper, când a ieşit de-aici. Parcă dăduse cu capul drept într-un tanc.

— Nu mai fi atât de încântat, replică Trevayne, fără să deschidă ochii. N-avem motive de bucurie… Cred că îi datorăm enorm lui Cooper, tuturor Cooperilor din lume. Le cerem să facă imposibilul; nu le oferim nici o pregătire – ce pregătire, la naiba, nici măcar nu-i punem în gardă – pentru a-i învăţa cum să se poarte cu toţi aceşti mesia politici cu care îi silim să aibă de-a face, zise Trevayne, deschizând ochii şi uitându-se la Sam. Nu crezi că e teribil de nedrept?

— Din păcate, nu, domnule, răspunse Vicarson, nesinchisindu-se să îşi ascundă opinia. Oameni ca Lester Cooper – cei care ajung atât de sus – pot găsi o mulţime de modalităţi de a se spăla pe mâini şi o grămadă de spaţiu liber la televizor sau radio, în care să se plângă. Pot măcar să încerce asta înainte de a intra

în cârdăşie cu Genessee Industries.

— Sam, Sam… zise Trevayne, istovit. Nu mi-ai da dreptate, nici dacă viaţa mea ar atârna de un „da” de-al tău.

— Ba, dimpotrivă. Nu se ştie când voi avea nevoie de o slujbă.

— Mă îndoiesc, zise Trevayne, ridicându-se de pe fotoliu ocolind biroul şi rezemându-se de marginea lui. Îţi dai seama ce-au făcut, Sam? Mi-au strecurat aşa-zisa candidatură în aşa fel încât, dacă am să câştig, o voi face în calitate de candidat al *lor.* Cooper a fost dovada acestui lucru.

— Ei şi? Parcă dumneata ai vrut-o?

— Dar aş fi acceptat, cu bună ştiinţă, conştient că am devenit tacit o parte intrinsecă a corupţiei împotriva căreia m-am declarat sus şi tare… Dau în Lucifer, dau în mine.

— Ce?

— Nimic. De-ale lui Armbruster… Acum, pricepi? Dacă sunt ales – sau merg măcar până la jumătatea campaniei – nu pot să mă întorc împotriva firmei Genessee Industries, fiindcă sunt la fel de vinovat ca şi cei de acolo. Dacă încerc asta înainte de alegeri, îmi asigur dinainte înfrângerea; dacă o fac după, erodez încrederea electoratului în mine. Au armele necesare să mă anihileze: raportul modificat; mă au la mână. A fost o strategie extraordinară… Mulţumită lui Paul Bonner şi unui general de brigadă derutat şi superdevotat, am aflat toate astea, înainte de a fi prea târziu.

— De ce au făcut-o? De ce te-au ales?

— Pentru cel mai simplu motiv posibil, Sam. Tema secolului douăzeci. N-aveau încotro. N-aveau alternativă… Eram programat să distrug Genessee Industries. Şi o puteam face.

Vicarson stătea cu ochii pironiţi în podea.

— Oh, Doamne, rosti el, încetişor. N-am înţeles… Ce-ai de gând să faci?

Trevayne se desprinse de lângă birou.

— Ceea ce n-ar fi trebuit să preget nici o clipă. Voi rupe în bucăţi Genessee… Voi stârpi firma din rădăcini!

— Se duce dracului toată candidatura.

— Evident.

— Mie îmi pare rău, să ştii.

Andrew se opri la jumătatea drumului, se întoarse înspre Sam, dar nu-l privi. Se uita pe deasupra lui, spre ferestre, la amurgul care se lăsa peste Washington, DC.

— Nu e interesant? Şi mie îmi pare rău. Sincer. Cât de uşor ne

autoconvingem… Şi cu cât mai uşor ne înşelăm.

Îşi continuă drumul spre fotoliu şi se aşeză jos. Rupse prima foaie dintr-un carnet şi îşi luă stiloul.

Telefonul începu să sune.

— Răspund eu, zise Sam, ridicându-se de pe canapea şi venind spre birou. Biroul domnului Trevayne… Da, domnule? Oh? Da. Înţeleg. Aşteptaţi un minut, vă rog, zise Vicarson, apăsând pe butonul ce deconecta linia şi uitându-se spre Trevayne. E James Goddard… Se află la Washington, spuse el.

50

James Goddard, preşedintele Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries, şedea jos în celălalt capăt al camerei, în timp ce Trevayne şi Vicarson studiau documentele voluminoase şi cartelele de computer împrăştiate pe masa lungă de conferinţe. Se aflau la Shoreham Hotel, într-un apartament spaţios.

Cu aproape patru ore în urmă, când Trevayne şi asistentul lui intraseră pe uşă, Goddard se dovedise foarte concis. N-avea nici un sens, considera el, să piardă vremea cu discuţii neesenţiale. În acest moment, nu contau decât cifrele, rapoartele şi evidenţele legate de planul de afaceri al firmei Genessee.

Cifrele erau suficient de grăitoare.

Îi studiase atent pe cei doi, care, iniţial, se apropiaseră cu destulă prudenţă de materialele aduse de el. Apoi, treptat, sub ochii lor începu să se contureze un rechizitoriu de o amploare incredibilă. Uimit, Trevayne îl bombarda cu întrebări la care el răspundea – când voia să răspundă – în termenii cei mai simpli.

Cifrele erau suficient de grăitoare.

Preşedintele subcomitetului îl trimisese, apoi, pe Vicarson la birou să aducă un calculator, cu care se puteau face adunări, scăderi, împărţiri şi înmulţiri, al căror rezultat era păstrat în memoria aparatului. Fără aşa ceva, spusese Trevayne, le-ar trebui o săptămână până să ajungă la o concluzie. Cu puţin noroc, folosind acest computer, vor reuşi, poate, să termine până dimineaţa.

Lui James Goddard i-ar fi luat cel mult trei ceasuri.

Trecuseră deja patru ore şi ei nu terminaseră.

Nişte amatori, gândi Goddard.

Din când în când, apoi tot mai des, Trevayne se întorcea spre el şi îi punea o întrebare, aşteptând să-i răspundă imediat. Trevayne se apropia de momentul concluziilor finale; voia acum numele celor care concepuseră planul de afaceri al firmei. Lui Goddard nu-i era greu să i le furnizeze – Hamilton şi nenumăraţii lui „vicepreşedinţi” din Chicago: indivizi care rămâneau ascunşi, nevăzuţi, manipulând din umbră uriaşele contracte şi aranjamente naţionale şi internaţionale.

Pe el nu-l lăsaseră niciodată să pătrundă la acest nivel. Nu i-au

dat niciodată şansa de a demonstra că era capabil să conceapă un plan de la cap la coadă, să creeze – cu mult mai multă precizie chiar – proiectele fiscale valabile pentru fiecare perioadă de cinci ani. De câte ori nu fusese obligat să facă modificări majore în domeniul lui, pentru a corecta erorile din planul de bază, care altminteri ar fi dus la crize financiare în cadrul diferitelor sectoare de producţie ale firmei Genessee? Se întâmplase de nenumărate ori să le demonstreze celor din Chicago că nu era doar creierul financiar al firmei, ci, mai mult, omul capabil să supravegheze întregul plan de dezvoltare al companiei Genessee Industries.

Răspunsurile din Chicago – niciodată în scris, ci rostite de o voce impersonală, la telefon – erau invariabil aceleaşi. Îi mulţumeau, îi recunoşteau meritele deosebite, dar reafirmau că prezenţa sa în fruntea Diviziei din San Francisco era indispensabilă. Altfel spus, nu i se permitea să depăşească acel prag.

În ultimă instanţă, se puteau dispensa de el. Finanţistul oficial dat afară oficial. Şi, o dată disponibilizat, ce-i mai rămânea de făcut?

Nimic. Absolut nimic. „Meritele” lui erau evidente pentru toată lumea. Dar, fără planul de dezvoltare, aceste „merite” încetau la uşa propriului birou.

Exista, însă, o soluţie, unica lui soluţie.

Să se propulseze rapid în vârful singurului conglomerat mai mare decât Genessee Industries. Guvernul Statelor Unite. Genul de târg ce se încheia în fiecare zi sub nenumărate măşti: „consultant”, „expert”, „consilier administrativ”.

Asta însemna să renunţe la casa din Palo Alto şi la splendidele coline care îl calmau atât de mult. Pe de altă parte, însemna şi renunţarea la nevastă – care n-ar accepta pentru nimic în lume – or, asta era un atu.

Cel mai mare câştig ar fi senzaţia de bine şi satisfacţie. De acum înainte, „meritele” şi contribuţiile lui vor fi nu numai extraordinare – şi recunoscute ca atare – ci şi indispensabile. Ascensiunea firmei Genessee Industries până la actuala poziţie, însemnase o perioadă de aproape douăzeci de ani. A descâlci acel formidabil hăţiş financiar necesita, poate, un deceniu. Iar el, James Goddard, „expertul”, întruchipa figura legendară din domeniul economic, care putea face acest lucru. La urma urmei, trebuia făcută această analiză, deoarece evoluţia firmei era o

parte intrinsecă a istoriei secolului XX, în America. Or, el voia să consemneze aceste date istorice pentru posteritate. Cărturarii generaţiilor viitoare îi vor cerceta cuvintele, îi vor studia cifrele, îi vor aprecia cunoştinţele.

Guvernul însuşi, până la cele mai înalte eşaloane decizionale, îl va considera o persoană indispensabilă.

Nimeni nu putea face ce făcea el acum.

Nu voia decât să i se recunoască acest merit. Ian Hamilton şi vocile impersonale din Chicago chiar nu puteau pricepe acest lucru? Nu era vorba de bani, ci de putere. De respect. Un respect care îl scotea din tagma viitorilor disponibilizaţi.

Trecuseră aproape cinci ore. Trevayne şi asistentul lui, un tip volubil şi antipatic, băuseră deja două carafe de cafea. Preşedintele subcomitetului, care fuma ţigară de la ţigară, renunţase la întrebări; asistentul îi tot băga sub nas lui Trevayne cartele şi documente. În cele din urmă, pricepuseră succesiunea datelor financiare aranjate de el. Nu au recunoscut acest lucru, desigur, dar se vedea după ritmul în care lucrau.

Urma curând şi întrebarea.

Pe urmă, târgul.

Va rosti totul clar, nelăsând nimic la voia întâmplării. Era simplu. Nu făcea decât să treacă în altă tabără şi să schimbe obligaţiile.

Trevayne se ridică de la masă şi rupse hârtia lată, scoasă de computer. Preşedintele subcomitetului se uită la foaia pe care o ţinea în mână, apoi o puse în faţa asistentului şi începu să se frece la ochi.

— Gata?

— Gata? făcu Trevayne. Cred că glumeşti. Îmi pare rău, dar ăsta e abia începutul.

— Da, da, desigur. Exact… Ăsta e abia începutul. Sunt ani, volume de completat. Îmi dau seama… Acum, trebuie să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă? Noi?!… Nu, domnule Goddard. N-o fi gata, în schimb eu am terminat. Discută cu alţii… Dacă ai să-i poţi găsi.

— Cum adică?

— N-am să mă prefac că îţi înţeleg motivele, Goddard. Ori eşti cel mai curajos om pe care l-am întâlnit vreodată… ori te roade atât de mult sentimentul de vinovăţie, încât ţi-ai pierdut complet simţul măsurii. În ambele variante, voi încerca să te ajut. Meriţi

atâta lucru… Dar nu cred că se va găsi cineva care să vrea să aibă legături cu dumneata. Oricum, nu dintre cei care ar trebui s-o facă… Le e frică să nu se molipsească de lepră. Sau, dacă o au deja, în fază latentă, se vor gândi că, atingându-te, o să le cadă pielea.

51

Când Andrew Trevayne intră în Biroul Oval, preşedintele Statelor Unite se ridică. Primul lucru care îl frapa pe Trevayne fu prezenţa lui William Hill. Hill stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, în faţa uşilor duble ce se deschideau spre exterior şi citea nişte hârtii la lumina crudă a soarelui matinal. Văzând reacţia clară a lui Andy faţă de prezenţa unei a treia persoane, preşedintele se grăbi să spună:

— Bună dimineaţa, domnule Trevayne. Ambasadorul a venit la rugămintea mea; de fapt, la insistenţele mele.

Trevayne se apropie de masa de lucru şi dădu mâna cu preşedintele.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Întorcându-se şi făcând câţiva paşi, dădu mâna şi cu Hill, care îi veni în întâmpinare. Domnule ambasador, zise el.

— Domnule preşedinte, îl salută Hill.

Trevayne sesiză răceala din glasul ambasadorului, tonul afectat cu care îi rostise funcţia, aproape frizând insulta. Ambasadorul era furios. Excelent, se gândi Andrew. Ciudat, dar excelent. Şi el era furios. Îşi îndreptă atenţia din nou spre preşedinte, care îi indică un scaun – unul dintr-un grup de patru, formând un semicerc în faţa mesei de lucru.

— Vă mulţumesc, făcu Trevayne, aşezându-se.

— Cum am zis atunci? întrebă preşedintele, încercând sa glumească. „Iată că ne întâlnim iarăşi toţi trei…”. Aşa era?

— Cred că fraza exactă e „*Când* ne vom întâlni iarăşi toţi trei?”, zise Hill vorbind rar şi apăsat. Cei trei din poveste au prezis prăbuşirea unui guvern; nici măcar nu ştiau dacă ei puteau scăpa cu bine din asta.

Preşedintele îl urmărea pe Hill, sfredelindu-l cu privirea în care se putea citi un amestec de compasiune şi iritare.

— Fraza se pretează la multe interpretări, Bill. A ta nu cred că e valabilă din punct de vedere academic.

— Noroc că nu mă interesează academicienii.

— Ar trebui să te intereseze, domnule ambasador, zise preşedintele, sec, întorcându-se spre Trevayne. Presupun, domnule Trevayne, că ai solicitat această întrevedere ca urmare a deciziei pe care am luat-o. Am confiscat raportul

subcomitetului, în baza unor motive care ţi se par dubioase şi ai dori o explicaţie. Ai întru totul dreptate; motivele pe care le-am invocat sunt false.

Andrew era mirat. Nu pusese nici o clipă la îndoială motivele pomenite de preşedinte. Vizaseră protecţia lui.

— Nu m-am gândit la asta, domnule preşedinte. Am acceptat explicaţia dumneavoastră de la bun început.

— Zău?! Mă uimeşti. Lucrătura mi s-a părut foarte transparentă. Cel puţin, aşa am crezut că ai să gândeşti… Moartea lui Robert Webster a fost o răfuială de clan, fără nici o legătură cu dumneata. Nu-i cunoşti pe oamenii ăia, n-ai putea să-i identifici. Webster îi ştia şi a trebuit să i se închidă gura pentru totdeauna. Eşti ultima persoană de pe pământ de care ar vrea să se atingă.

Trevayne se înroşi, parţial de furie, dar mai ales din cauza propriei lui inepţii. Bineînţeles că era „ultima persoană de pe pământ de care ar vrea să se atingă”. Uciderea lui ar declanşa o adevărată nebunie şi s-ar solda cu o investigaţie acerbă, cu urmărirea asasinilor. Bobby Webster fusese o pacoste pentru toată lumea. Inclusiv pentru omul care stătea în spatele mesei de lucru din Biroul Oval.

— Am înţeles. Vă mulţumesc pentru această lecţie de spirit practic.

— Cam asta înseamnă funcţia pe care o ocup.

— Atunci, aş dori o explicaţie, domnule.

— O vei avea, domnule preşedinte, zise William Hill, venind spre scaunul cel mai depărtat de Trevayne şi aşezându-se.

Preşedintele se grăbi să vorbească, vrând să anuleze efectul nedorit al tonului jignitor folosit de Hill.

— Normal că vei primi această explicaţie; trebuie s-o mai primeşti. Dar, am să te rog să mă ierţi; mă voi folosi de un alt privilegiu; nu de cel conferit de funcţie, ci acela de care mă bucur în virtutea vârstei. Pe urmă, putem continua… Sunt curios. De ce ţi s-a părut atât de importantă această întâlnire? Dacă am fost informat corect, puţin mai lipsea să le spui celor de la programări că eşti gata să dormi pe hol până ai să reuşeşti să mă vezi. A trebuit să se refacă întreg graficul acestei dimineţi. Raportul e gata. Formalităţile legate de rămas-bun nu mi se par chiar atât de presante.

— Nu ştiam când veţi da drumul raportului.

— Şi asta te preocupă?

— Da, domnule preşedinte.

— *De ce?* îl întrerupse William Hill, cu brutalitate. Crezi cumva că preşedintele are de gând să-l facă pierdut?

— Nu… Raportul nu e complet gata.

În cele câteva clipe de tăcere care se aşternu în încăpere, preşedintele şi ambasadorul se uitară unul la celălalt.

— Am stat aproape toată noaptea să-l citesc, domnule Trevayne, zise preşedintele, rezemându-se de spătarul scaunului. Mie mi s-a părut că e complet.

— Nu e.

— Ce lipseşte? întrebă Hill. Sau mai bine ar fi să întreb: ce-a fost scos?

— Ambele întrebări sunt corecte, domnule Hill. Omis şi scos… Pentru ceea ce credeam la vremea respectivă că erau nişte argumente raţionale, am eliminat informaţii detaliate şi incriminatoare pentru Genessee Industries Corporation.

Preşedintele se îndreptă de spate, holbându-se la Trevayne:

— De ce-ai făcut aşa ceva?

— Pentru că am crezut că voi putea controla situaţia de o manieră mai puţin incendiară. M-am înşelat. Totul trebuie dat în vileag. Totul!

Preşedintele întoarse capul; cu cotul rezemat de braţul scaunului, îşi mişca degetele pe bărbie, într-un ritm lent.

— Adesea primele argumente raţionale sunt absolut valabile. Mai cu seamă când emană de la o persoană raţională ca dumneata.

— În cazul firmei Genessee Industries am adoptat un raţionament greşit. M-am lăsat convins de nişte argumente ce s-au dovedit netemeinice.

— Vrei, te rog, să fii mai explicit? interveni Hill.

— Sigur că da. Am fost determinat să cred – nu, nu-i corect, m-am convins singur – că pot găsi o soluţie impunând îndepărtarea celor responsabili. Prin eliminarea lor, motivele fundamentale puteau fi modificate. Corporaţia – sau firmele, sutele de firme – puteau fi supuse restructurării. S-ar fi realizat o restructurare administrativă, ceea ce ar fi permis alinierea profilului de activitate la standardele normale.

— Înţeleg, zise preşedintele. Eliminându-i pe corupători, scapi de corupţie şi eviţi haosul. Asta e?

— Da, domnule.

— Numai că, în ultimă instanţă, corupătorii nu se lasă

eliminaţi, adăugă Hill, evitând privirea lui Trevayne.

— Asta e concluzia mea.

— Eşti conştient că soluţia… dumitale e infinit mai bună decât haosul ce ar rezulta din distrugerea firmei Genessee Industries? Pierderea încrederii într-o asemenea instituţie ar avea efecte extraordinare în toată ţara, zise preşedintele, rezemându-se din nou de spătarul scaunului.

— Aşa am gândit şi eu iniţial.

— Cred că ai gândit bine.

— Nu mai e fezabil, domnule preşedinte. Cum spunea domnul Hill… corupătorii nu se lasă eliminaţi.

— Dar pot fi folosiţi? zise preşedintele, pe un ton aproape afirmativ.

— În ultimă instanţă, nu. Cu cât îşi întăresc poziţiile, cu atât puterea lor de control creşte. Clădesc o bază ce va fi transmisă cui consideră ei de cuviinţă şi operează cu propriile lor valori absolute. Un consiliu de elită care va fi moştenit de cei din tagma lor – protejaţi de nişte resurse economice inimaginabile. Demascarea este singura soluţie. Demascarea imediată.

— Nu cumva ai căzut în păcatul de a opera numai cu propriile-ţi valori absolute, domnule *preşedinte?*

Şi de data asta, pe Trevayne îl deranja felul cum i se adresa Hill.

— Vă spun adevărul.

— Adevărul cui? întrebă ambasadorul.

— Adevărul cu „A” mare, domnule Hill.

— Când l-ai trimis, raportul nu conţinea adevărul. S-a schimbat. Raţionamentul s-a modificat.

— Da. Fiindcă nu se cunoşteau o serie de fapte.

William Hill coborî glasul, vorbind pe un ton aparent neutru:

— Care fapte? Sau e vorba doar de un *singur* fapt? Faptul că ai compromis subcomitetul pentru ceea ce ai descoperit a fi o ofertă amăgitoare: preşedinţia Statelor Unite?

Andrew Trevayne simţi cum i se strânge stomacul.

— Ştiaţi, făcu el, uitându-se la preşedinte.

— Chiar ţi-ai închipuit că aş fi putut să nu ştiu?

— Ciudat, dar nu m-am gândit la asta. Ce tâmpit am putu să fiu!

— De ce? Nu e o trădare la adresa mea. Ţi-am cerut să faci un anumit serviciu; nu ţi-am pretins fidelitate politică; sau devotament.

— Dar aţi cerut integritate, domnule preşedinte, rosti Hill, cu convingere.

— Integritate după modelul cui, domnule ambasador? i-o trânti şeful executivului. Să-ţi reamintesc de toate măreţele dumitale cugetări şi poveţe despre adevăruri şi valori absolute?... Oh, nu, domnule Trevayne, nu sunt deloc cumsecade şi bun. Şi nici plin de solicitudine. Sunt doar convins că ai acţionat ca un om de bună-credinţă – *aşa cum ai înţeles dumneata să o faci...* Ceea ce îmi uşurează sarcina. Motivul pentru care am confiscat raportul subcomitetului a fost acela de a te împiedica să sfâşii această ţară în bucăţi... De a te opri să te foloseşti de Genessee Industries pentru a distruge inutil o mare parte a economiei, privind mii şi mii de oameni de mijloacele lor de subzistenţă şi a ruina reputaţii fără nici un discernământ. Imaginează-ţi cât de uimit am fost când am citit ce-ai scris.

— Remarca dumneavoastră mi se pare extraordinară, zise Andrew Trevayne, privindu-l lung pe preşedinte.

— Nu mai extraordinară decât mi s-a părut raportul dumitale. Şi faptul că ai refuzat să anunţi data exactă la care urma să-l difuzezi. N-ai colaborat cu tipografia guvernului; nu te-ai folosit, cum e obiceiul, de privilegiul de a apela la avocaţii Ministerului de Justiţie înainte de...

— Habar n-aveam de aceste obiceiuri, pe care, chiar dacă le-aş fi ştiut, tot nu le-aş fi respectat.

— Pentru a respecta eticheta, a fi eficace şi a te bucura de o minimă protecţie ar fi trebuit să ţii seama de aceste obiceiuri, interveni Hill. Dar, din câte înţeleg, mintea îţi stătea la alte treburi, mult mai importante.

— Domnule ambasador, de când am venit n-aţi încetat să mă atacaţi. Nu-mi place deloc! Aşa că, vă rog respectuos să încetaţi.

— La fel de respectuos, domnule Trevayne, ţin să-ţi comunic că folosesc ce cuvinte vreau, doar dacă domnul preşedinte nu mă roagă să schimb tonul.

— Ei bine, te rog, Bill... Domnul Hill a colaborat foarte strâns cu preşedinţia, colaborând îndeaproape cu o serie dintre predecesorii mei, Trevayne. Priveşte cu mult mai multă severitate decât mine faptele dumitale, zise preşedintele, zâmbind cu amabilitate. Ambasadorul nu este şi nici nu va fi vreodată un politician. Are convingerea fermă că încerci să mă privezi de şansa unui nou mandat. Eu îţi doresc noroc; nu cred că vei reuşi. Sau că „ai putea reuşi”, cred, e mai corect.

Trevayne respiră adânc, înainte de a vorbi:

— Dacă aş fi crezut vreo clipă că aveţi de gând să candidaţi din nou, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Îmi pare rău. Nici nu vă imaginaţi cât de mult regret.

Preşedintelui îi pieri zâmbetul de pe faţă. Hill vru să spună ceva, dar preşedintele îl opri, ridicând mâna cu un gest autoritar.

— Cred că n-ar strica să te explici, domnule Trevayne.

— Mi s-a spus că nu doriţi un al doilea mandat… decizia fiind irevocabilă.

— Şi ai acceptat ideea.

— De aici a pornit discuţia. Aceasta a fost baza întregului demers.

— Ţi s-a spus de ce?

— Da… Îmi pare rău.

Preşedintele îl privea cercetător pe Trevayne; Andrew simţi că i se face greaţă. Nu dorea să îl privească în ochi pe acesta, dar ştia că n-avea dreptul să şovăie.

— Starea sănătăţii mele? întrebă preşedintele, simplu.

— Da.

— Cancer?

— Aşa am dedus… Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. E o minciună.

— Prea bine, domnule.

— Nu m-ai înţeles, Trevayne. *Este* o minciună. Cea mai simplă, cea mai crudă minciună ce poate fi folosită în arena politică.

Trevayne rămăsese cu gura căscată, privind trăsăturile puternice şi obrazul brăzdat din spatele mesei de lucru. În ochii preşedintelui se citea adevărul acelei afirmaţii.

— Înseamnă că sunt un mare prost.

— Mai bine aşa, decât să vezi efectele oribile ale cobaltoterapiei… Am intenţia să candidez, din partea partidului meu şi să obţin această funcţie pentru un al doilea mandat. E limpede?

— Da.

— Domnule Trevayne, zise William Hill, cu blândeţe, acceptă, te rog, scuzele mele. Nu eşti singurul mare prost din această încăpere, făcu bătrânul, căznindu-se să zâmbească strâmb. Suntem amândoi niţel cam caraghioşi.

— Şi cine anume ţi-a recitat prematur necrologul meu?

— S-a întâmplat de două ori. O dată, la Villa d’Este, în Georgetown. M-am dus acolo plin de scepticism – să-i văd pe cei

care voiau să cumpere raportul subcomitetului. Spre uimirea mea, n-a încercat nimeni. Ba dimpotrivă. Am ieşit de-acolo pe trei sferturi candidat.

— Tot nu mi-ai spus.

— Iertaţi-mă. Senatorul Alan Knapp. Cu ceea ce a fost numit, parcă, „un adevărat spirit bipartizan”, a anunţat că la sfârşitul actualului mandat vă veţi retrage. Iar binele ţării era pe primul loc.

Întorcând uşor capul spre Hill, preşedintele zise:

— Te ocupi de asta, Bill?

— Energicul senator se va retrage până la sfârşitul lunii. Consideră că e un dar de Crăciun, domnule preşedinte.

— Continuă, te rog.

— A doua oară a fost la New York. La Waldorf. Am avut ceea ce eu am crezut că a fost o discuţie lămuritoare cu Aaron Green şi Ian Hamilton… Credeam că am câştigat; de aici şi raportul pe care l-aţi citit. Hamilton a zis că nu aţi mai apuca să duceţi un al doilea mandat până la capăt: urma să îl propuneţi pe vicepreşedinte sau pe guvernatorul New York-ului. Ei nu erau de acord cu nici unul.

— Scylla şi Charybda din nou, ce zici, Bill?

— Au mers prea departe.

— Aşa fac întotdeauna. Nu te atinge de ei.

— Am înţeles.

Trevayne urmărea scurtul schimb de replici dintre cei doi bărbaţi mai vârstnici.

— Domnule preşedinte, *eu* n-am înţeles. Cum puteţi *spune* asta? Oamenii ăia ar trebui…

— O să ajungem şi la asta, domnule Trevayne, îl întrerupse preşedintele. O ultimă întrebare: Când ai aflat că ai fost manipulat? Manipulat în mod strălucit, aş adăuga, acum când am văzut toată schema.

— Paul Bonner.

— Cine?

— Maiorul Paul Bonner.

— De la Pentagon, spuse preşedintele, declarativ. Tipul care l-a ucis pe omul acela, acasă la dumneata, în Connecticut?

— Da, domnule. Mi-a salvat viaţa; va fi achitat de acuzaţia de crimă, dar va fi trimis în faţa Curţii marţiale; îl scot din Armată.

— Şi nu crezi că e drept?

— Absolut deloc. Nu mi se întâmplă să fiu prea des de acord

cu maiorul, dar…

— Am să revăd problema asta, i-o reteză şeful executivului, notându-şi repede ceva pe un carneţel de pe masa de lucru. Ce ţi-a spus acest Bonner?

Andrew făcu o scurtă pauză; voia să fie precis şi absolut corect. Îi era îndatorat lui Bonner.

— Că un general de brigadă pe nume Cooper, într-o stare de deprimare şi de anxietate, i-a spus că eu sunt candidatul Pentagonului; că ironia sorţii, situaţia lui depindea, în ultimă instanţă… Trevayne se opri din nou, jenat de propriile lui cuvinte. Că hotărârea Curţii marţiale putea fi revocată prin intervenţia preşedinţiei… Intervenţia mea.

— Doamne Sfinte, rosti Hill, aproape în şoaptă.

— Şi?

— Nu avea nici o logică. Consideram întâlnirea mea cu Hamilton şi Green o mare reuşită, o capitulare din partea lor. Eram sigur de două lucruri. Primul: nu eram candidatul lor; al doilea: acceptaseră condiţiile mele – să plece din ţară… Informaţiile primite de la Bonner contraziceau tot ceea ce credeam.

— Aşa că ai luat legătura cu Cooper, zise preşedintele.

— Da. Şi am aflat nu numai că devenisem candidatul Pentagonului, al firmei Genessee Industries, ci că asta fusesem de la bun început. Toate resursele Armatei fuseseră mobilizate – bănci de date de spionaj militare, complicităţi economice, îndoctrinări – nu se precupeţise nimic pentru a se asigura alegerea mea. Management, sindicate, buletine de vot; blocuri votante garantate de Genessee. La New York nu se prevedea nici o capitulare; cei doi nu plecau din ţară. *Mă aveau la mână.* Dacă eram nominalizat, se descotoroseau de mine. A fi independent, a-i demasca pe ei în asemenea hal însemna să mă demasc pe mine însumi.

— În această situaţie critică, ţi-ai distruge candidatura sau – ferească Dumnezeu – ai distruge încrederea naţională şi internaţională în Administraţie, completă preşedintele.

— Şi-au asumat nişte riscuri considerabile, zise William Hill. Nu le stă în fire.

— Ce alternativă au, Bill? Nu puteau să-l cumpere. Şi nici să-l convingă. Dacă tânărul nostru prieten nu s-ar fi dus la ei, ar fi venit ei la el. Aceeaşi soluţie, aparent. Retragerea liniştită, în opoziţie cu haosul economic. Eu aş fi subscris; la fel şi tu.

— Vorbiţi de parcă aţi şti totul despre… ei.

— Mult, da. Dar nu chiar „tot”. Sunt convins că dumneata ai atins zone pe care noi nu le cunoaştem. Am aprecia o informare completă. Strict secretă, evident.

— Strict secretă? Materialul acesta nu poate intra la secret, domnule preşedinte. Trebuie dat publicităţii.

— Nu gândeai la fel în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

— Condiţiile nu erau aceleaşi.

— Am citit raportul; e întru totul satisfăcător.

— *Nu e* satisfăcător. Am stat cinci ore aseară cu un tip numit Goddard…

— Genessee. Preşedinte, Divizia din San Francisco, zise William Hill cu calm, ca răspuns la privirea întrebătoare a omului din spatele mesei de lucru.

— A ieşit din San Francisco cu patru genţi diplomat pline cu contractele firmei Genessee pe mai mulţi ani. De o bună parte dintre ele nici *nu s-a auzit* vreodată.

— Sunt convins că vei dezvolta această problemă în informarea despre care vorbeam. Raportul rămâne aşa cum e.

— Nu. Nu se poate! Nu accept aşa ceva!

— Ba *vei* accepta! exclamă preşedintele, ridicând tonul. Vei accepta fiindcă aceasta este hotărârea preşedinţiei.

— Nu-mi puteţi impune cu forţa această decizie! Nu aveţi nici un control asupra mea!

— Nu mai fi aşa de sigur de asta. Ai prezentat – *oficial,* subliniez – raportul dumitale preşedinţiei. Documentul poartă semnătura dumitale. Apropo, mai deţinem patru exemplare cu sigiliul intact. A insinua că acest unic raport nu e autentic, că trebuie retras întrucât a fost măsluit şi modificat pentru a se potrivi cu ambiţiile politice ale preşedintelui subcomitetului ar putea avea consecinţe grave. A permite totodată retragerea lui – indiferent pe ce motiv – ar pune sub semnul întrebării Administraţia mea. Adversarii noştri vor susţine că am pretins modificări. Nu pot permite aşa ceva. Preşedinţia se confruntă zilnic cu probleme complexe, atât pe plan intern, cât şi pe plan extern; nu ţi se va îngădui să compromiţi eficacitatea noastră în aceste zone, pentru simplul fapt că ambiţiile *dumitale* au fost zădărnicite. În acest caz, trebuie să rămânem deasupra oricăror bănuieli.

— Asta ar fi spus şi ei, rosti Trevayne, consternat.

— N-am scrupule să fur strategia altuia, dacă e bună.

— Şi dacă mă ridic şi spun că nu e autentic, nu e complet?

— Te expui ridicolului – atât pe dumneata ca persoană, cât şi familia dumitale, zise William Hill, privindu-l fix pe Trevayne; şi pe deasupra, nu te-ar crede nimeni… Ţi-ai vândut credibilitatea ieri-dimineaţă când ai dat drumul raportului. Acum vrei să-l înlocuieşti cu un al doilea? Poate va fi şi un al treilea – dacă un grup de politicieni te-ar recomanda pentru funcţia de guvernator. Chiar şi un al patrulea – există atâtea alte funcţii. Toţi se vor întreba: unde se va opri acest preşedinte atât de flexibil? De fapt, câte rapoarte există?

— Nu-mi pasă de opinia celorlalţi. Am spus-o de la bun început – şi am repetat-o de nenumărate ori. Nu am nimic de câştigat şi nici de pierdut.

— În afară de eficacitatea dumitale ca individ care poate funcţiona în societate, aducându-şi o contribuţie, zise preşedintele. N-ai putea trăi fără asta, domnule Trevayne. Nici o persoană cu capacităţile dumitale n-ar putea aşa ceva. Or, tocmai asta ţi s-ar lua; te-ai trezi izolat de cei din lumea dumitale. Nimeni n-ar mai avea vreodată încredere în dumneata. Nu cred că ai suporta o asemenea viaţă. Toţi avem nevoie de ceva; nu ne putem bizui doar pe propriile noastre forţe.

Uitându-se în ochii preşedintelui, Andrew înţelese adevărul fundamental rostit de acest om.

— Aţi face asta? Aţi accepta să se ajungă la aşa ceva?

— Categoric.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ţin seama de priorităţi. Simplu ca bună ziua: am nevoie de Genessee Industries!

— Nu!… Nu. Nu se poate să spuneţi asta. Ştiţi foarte bine ce este!

— Ştiu că serveşte o funcţie; ştiu că poate fi controlată. Cam atâta trebuie să ştiu.

— Azi. Poate mâine. Dar peste câţiva ani? Menirea ei e să distrugă.

— Nu va izbuti.

— Nu puteţi garanta.

Preşedintele lovi brusc cu palma în braţul scaunului şi se ridică în picioare.

— Nimeni nu poate garanta nimic. Risc de fiecare dată când păşesc în această încăpere; întâmpin primejdii ori de câte ori ies de aici… Ascultă-mă bine, Trevayne. Cred în capacitatea acestei

ţări de a servi instinctele decente ale poporului ei – şi ale omenirii. Sunt însă suficient de practic încât să-mi dau seama că, făcând asta, nu se poate să nu apară manipulări ordinare… Te miră? N-ar trebui. Nu se poate să nu ştii că nu „toate armele se vor transforma în pluguri”, că „lăcustele vor pustii pământul”, că cei asupriţi se vor sătura să tot aştepte să fie răsplătiţi în viaţa de apoi! Vor ceva şi aici, pe pământ! Şi, indiferent dacă *dumitale* îţi place sau nu – dacă *mie* îmi place sau nu – Genessee Industries face ceva în acest sens!… Concluzia mea, bine gândită, este că nu e vorba de nici o ameninţare. Această firmă poate şi va fi controlată. *Folosită,* domnule Trevayne. *Folosită.*

— Istoria se repetă, zise Hill cu compasiune, văzând consternarea întipărită pe chipul lui Trevayne, căutăm mereu soluţii. Mai ţii minte când mi-ai spus asta? *Căutarea* aceasta este soluţia. Se aplică permanent unor entităţi ca Genessee Industries. Preşedintele are dreptate.

— Nu are dreptate, replică Andrew, calm, dar îndurerat, uitându-se la omul care stătea în picioare la masa de lucru. Nu e o soluţie; este o abdicare.

— O strategie ce poate fi folosită, zise preşedintele, aşezându-se. Perfect potrivită sistemului nostru.

— Atunci, sistemul e greşit.

— Poate, spuse preşedintele, întinzându-se după nişte hârtii. N-am timp să mă ocup de asemenea filosofii.

— Nu credeţi că ar trebui?

— Nu, răspunse omul, ridicând privirea. Eu trebuie să conduc ţara.

— Oh, Doamne…

— Plimbă-ţi în altă parte indignarea morală, domnule Trevayne. Timpul. De timp trebuie să mă ocup. Raportul rămâne aşa.

Ca şi cum s-ar fi răzgândit în ultimul moment, preşedintele mută hârtia în mâna stânga şi întinse mâna dreaptă spre Trevayne, când acesta se ridică în picioare.

Trevayne privi mâna întinsă fără să schiţeze însă gestul de a întinde şi el mâna, la despărţire.

52

Paul Bonner se uita după Trevayne prin sala de judecată. Îi era greu să-l identifice, având în vedere puhoiul de lume venită acolo, glasurile stridente ale celor din jur, reporterii care cereau declaraţii şi zgomotul necontenit al bliţurilor. Andrew fusese prezent la concluzii, iar lui Paul i se păruse ciudat că nu aşteptase puţin ca să vadă dacă juraţii vor pronunţa verdictul repede.

Aşa se şi întâmplase. Dăduseră verdictul după o oră şi cinci minute: Achitarea.

Bonner nu-şi făcuse griji. Pe parcursul desfăşurării procesului, se convinsese că avocaţii numiţi de Armată s-ar fi descurcat foarte bine şi nu fusese nevoie de avocaţii aceia eleganţi şi pedanţi, veniţi de la New York. Impresia pe care o făcuseră, însă, fusese de netăgăduit. Respectabilitatea întruchipată; referirile la clanul de Spadante şi la asociaţii acestuia erau făcute cu un aer dezgustat. S-au bucurat de atâta succes în pledoariile lor încât unii membri ai juriului dăduseră din cap afirmativ, încântaţi de comparaţia dintre soldatul profesionist care ani de zile îşi riscase viaţa prin jungla ucigaşă apărând instituţiile naţiunii şi fraţii afacerişti preocupaţi doar să stoarcă de bani şi onoare aceleaşi instituţii fundamentale.

Trevayne nu era pe nicăieri.

Paul Bonner îşi croi drum prin mulţime îndreptându-se spre uşă. Lumea se îmbulzea în jurul lui, strigându-l pe nume. Străduindu-se să păstreze pe buze un zâmbet amabil, promise să facă o declaraţie ceva mai târziu, neomiţând să recurgă la obişnuitele clişee despre nestrămutata încredere pe care o avea în sistemul judiciar.

Fraze goale şi absurde, ce contraziceau starea lui sufletească. Peste nici o lună, avea să se confrunte cu intransigenţa militară, o luptă pe care n-o putea câştiga. Rezultatul fusese deja stabilit.

Ajuns pe treptele tribunalului, se uită înjur căutându-şi escorta militară şi limuzina cafenie cu care trebuia să se întoarcă în arestul de la Arlington. Maşina nu era parcată în locul ştiut; un sergent fercheş şi pus la patru ace se apropie de Bonner.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule maior.

Lângă trotuar aştepta un automobil elegant, cu două

steguleţe, de o parte şi de cealaltă a capotei. Pânza micilor drapele foşnea uşor în vântul de iarnă, dezgolind privirilor patru stele aurii pe un fundal roşu.

Sergentul deschise portiera din dreapta spate; înconjurat de ziarişti şi fotografi, care îl bombardau cu întrebări, Bonner se pregătea să urce în maşină. Nu era nevoie să ghicească cine era generalul aşezat pe bancheta din spate. Îi auzise pe reporteri strigând cu uimire: preşedintele şefilor de State-majore ai Statelor Unite.

Când Bonner intră în automobil şi se aşeză lângă el, generalul nu rosti nici un salut. Privea fix la peretele de sticlă care îl despărţea pe şofer de VIP-urile din spate.

Sergentul ocoli vehiculul, croindu-şi cu greu drum prin mulţime şi se aşeză la volan. Maşina se urni din loc; la început încet, claxonând continuu, pentru a elibera calea.

— Înscenarea asta a fost comandată, maiorule. Sper că apreciezi, rosti sec generalul, fără să se uite la Bonner.

— După ton, s-ar zice că nu sunteţi de acord, domnule. Ofiţerul superior întoarse brusc capul spre Bonner şi întinse mâna spre buzunarul elastic fixat pe portiera stânga, de unde scoase un plic maro.

— Al doilea ordin pe care l-am primit a fost să îţi înmânez asta, lucru la fel de neplăcut pentru mine.

Îi dădu plicul lui Bonner care, nedumerit, murmură un „mulţumesc” stins. Cuvintele imprimate în colţul din stânga sus indicau că plicul provenea de la Ministerul Apărării. Bonner îl deschise şi scoase dinăuntru o singură foaie. Era o copie a unei scrisori de la Casa Albă, adresată ministrului Apărării şi semnată de preşedintele Statelor Unite.

Limbajul era concis şi la obiect, nelăsând loc la interpretări, dar trădând ostilitatea resimţită de autorul adresei.

Preşedintele îl instruia pe ministrul Apărării să pună capăt oricăror acuzaţii la adresa maiorului Paul Bonner. Numitul maior Bonner trebuia ridicat imediat la rangul de colonel plin şi, în cel mult o lună, să fie numit membru al Colegiului de Război, la Departamentul de pregătire strategică la nivel înalt. După completarea stagiului la Colegiul de Război – interval de timp estimat la circa şase luni – colonelul Bonner urma să fie numit ofiţer de legătură în cadrul Statelor-majore reunite.

Paul Bonner puse cu grijă scrisoarea înapoi în plic şi rămase tăcut, lângă general. Cu ochii închişi, se gândea la ironia sorţii.

Avusese dreptate tot timpul. În fond asta conta.

Înapoi la lucru.

Ce ştiau castorii?

Şi, totuşi, era ciudat de tulburat, fără să ştie prea bine de ce. Poate datorită avansării în grad. Nu o treaptă, ci două deodată. Semăna deconcertant de mult cu o promisiune făcută pe o pantă îngheţată din Connecticut, care se sfârşise cu bucăţi de carne sfârtecată şi, în cele din urmă, cu moarte.

Dar nu voia să zăbovească cu gândul asupra acestui aspect. Era un profesionist.

Venise vremea profesioniştilor.

Ian Hamilton mângâia blana udă a câinelui său de vânătoare, care alerga vesel pe aleea acoperită de zăpadă, apucând câte o creangă ruptă sau vreo piatră mai mare, pe care i le aducea fericit stăpânului.

Ce frumoasă dimineaţă de duminică, se gândea Hamilton. Cu zece zile în urmă credea că nu se va mai putea plimba niciodată duminica dimineaţa; oricum, nu pe malurile lacului Michigan.

Situaţia era acum alta. Frica dispăruse şi îi revenise buna dispoziţie, moralul ridicat pe care ţi-l dă sentimentul unei mari realizări. Ce ironie, totuşi! Omul de care se temuse, singurul care avea capacitatea reală de a-i distruge, se eliminase singur de pe tabla de şah.

Sau fusese eliminat.

Indiferent care era adevărul, avea dovada că nu greşise în demersul asupra căruia insistase. Aaron Green fusese la un pas de prăbuşire; Armbruster pomenea panicat de o pensionare timpurie; Cooper – sărmanul, persecutatul Cooper – dăduse fuga pe dealurile lui din Vermont, cu uniforma pătată de sudoarea isteriei.

El, însă, Ian Hamilton, ai cărui strămoşi urcau în timp până la nobilii din Cambuskeith, rezistase.

Vorbind în termeni practici, sau mai bine zis *pragmatici,* se simţise în siguranţă. Mult mai mult decât ceilalţi. Ştia că tot ce trebuiau să facă era să aştepte ca varianta „prescurtată” a raportului lui Trevayne să plece de la Potomac Towers. După aceasta, cine va lua, sau cine *ar putea* lua decizia să îi permită lui Trevayne să prezinte raportul în forma lui originală? Frânghia ardea deja la ambele capete; Trevayne căzuse în capcana întinsă de propriul compromis acceptat şi de nevoia de echilibru a

guvernului.

William Hill recunoscuse asta.

Marele Billy. Hamilton se întreba dacă Hill îşi va da seama vreodată ce contribuţie enormă avusese – fără să ştie, fireşte – la dezvoltarea firmei Genessee Industries. Nu încăpea îndoială că, dacă ar afla şi-ar pune capăt zilelor. Dar era adevărat; ambasadorul William Hill purta o mare răspundere. De-a lungul anilor în care lucrase la Washington, Hamilton îl studiase cu atenţie pe Marele Billy. Amândoi fuseseră „prieteni” şi consilieri ai preşedinţilor; Hill era mult mai în vârstă, desigur. Hamilton văzuse nu o dată cuvintele Marelui Hill şterse din documente. Îl compătimise atunci când sfatul acestuia dat lui Eisenhower cu privire la criza U-2 de la Paris fusese trecut cu vederea şi întâlnirea la vârf eşuase lamentabil; îi păruse rău de bătrân când McNamara îl convinsese pe Kennedy că raţionamentul lui Hill despre Berlin, era eronat – rezultatul a fost Zidul Berlinului; suferise vizibil când maniacii de la Pentagon îl convinseseră pe Nixon că „incursiunea” în Cambodgia era necesară – în ciuda obiecţiilor sonore şi vehemente ale lui William Hill.

Kent State, Jackson. Un Stat-major reunit, absolut distrus.

Şi Ian Hamilton îşi dădea seama că, în toţi aceşti ani, studiase un om al cărui loc putea să-l ocupe el în cele din urmă; studiase o variantă a lui însuşi peste câţiva ani.

Inacceptabil.

Alternativa o reprezenta puterea şi influenţa exercitate prin Genessee Industries.

Se va concentra asupra acestui lucru. Spre binele tuturor.

Câinele ciobănesc se căznea acum să rupă o nuia de pe o creangă căzută pe jos. Hamilton se aplecă şi rupse nuiaua.

Avusese nevoie de multă forţă, dar nici măcar nu respira mai greu.

Marele Billy.

Marele Billy venise cu avionul la Chicago – ca emisar în partea preşedintelui Statelor Unite. Se întâlniseră în particular, într-un apartament din Palmer House.

Aveau de discutat chestiuni de interes comun, preşedintele voia să-l vadă, să se întâlnească cu el la Washington.

Se va ajunge la o înţelegere.

Sam Vicarson stătea pe cutia de carton sigilată şi privea camera goală. Nu mai rămăsese nimic, decât canapeaua care

fusese acolo când subcomitetul preluase birourile. Scaunele, birourile, fişetele dispăruseră, fiind duse acolo unde se duc îndeobşte când nu mai e nevoie de ele.

El trebuia să se ocupe de cutiile de carton. Trevayne îi dăduse sarcina să împacheteze lucrurile în ele şi să supravegheze încărcarea lor în camionul care urma să le transporte la casa lui Trevayne, din Connecticut.

Ce naiba voia să mai facă cu ele?

Cine mai avea nevoie de toate hârţoagele alea?

Şantajiştii, poate. Deşi nu astea erau dosarele importante. Dosarele Genessee. Acelea fuseseră duse în subsolul casei din Tawning Spring. Sigilate în lăzi de lemn, fuseseră duse direct cu maşina în seifurile subterane de la Casa Albă.

Frică.

Lui Trevayne i se făcuse frică; tuturor li se făcuse frică.

Trevayne încercase să-i convingă că nu era aşa; Că decizia – cum sunase propoziţia aia tâmpită? – fusese luată pentru „un bine mai mare”. Trevayne uitase că tot el numise asemenea cuvinte „sindromul secolului XX”.

Frică. Retragere.

N-ar fi crezut aşa ceva cu o lună în urmă. Nu i se părea posibil.

Dar, fir-ar să fie, un om – un tânăr – trebuia să îşi poarte de grijă.

Avea de unde alege; Dumnezeule, câte opţiuni! Trevayne îi făcuse rost de oferte de la vreo şase firme mari din New York – inclusiv firma de avocatură a lui Walter Madison. Iar Aaron Green – pretinzând că-l impresionase la Waldorf – spusese că de săptămâna următoare putea să înceapă să lucreze în fruntea departamentului juridic al agenţiei sale.

Cel mai bine, însă, era aici, la Washington. Un tip pe nume Smythe, şeful personalului de la Casa Albă.

O deschidere.

Ce putea arăta mai bine pe un curriculum vitae de cât menţiunea „Casa Albă?”

James Goddard stătea pe patul îngust şi tare din camera sordidă luată cu chirie. Auzea scâncetul flautului şi, intermitent, zbârnâitul unui instrument cu coarde din Extremul Orient. În mod sigur, cântăreţii erau bine drogaţi.

Goddard nu obişnuia să bea, dar de data asta se îmbătase. Era beat criţă. Băuse într-un bar împuţit, ce deschidea dimineaţa

devreme pentru beţivanii cu priviri sticloase, care trebuiau să „ia” ceva înainte de a se duce la slujbele lor împuţite, dacă le aveau şi pe-astea.

Stătuse într-un separeu din spate cu cele patru serviete – preţioasele lui serviete – şi băuse pahar după pahar

Se vedea de la o poştă că era de cu totul altă calitate decât ceilalţi muşterii. Şi fiindcă era de altă calitate, barmanul împuţit se arătase plin de solicitudine. Pe urmă, câţiva dintre clienţii împuţiţi ai barului acela împuţit veniseră să-l vadă şi ei, respectuoşi şi deferenţi. Le dăduse de băut oamenilor aceia împuţiţi. De fapt, n-avea încotro; barmanul îi spusese că nu are să-i dea restul la o bancnotă de o sută de dolari, aşa că soluţia era s-o cheltuiască.

Îi suflase barmanului că nu l-ar deranja să-i găsească o femeie. Nu, nu o femeie, o fetişcană. O fetişcană cu sâni mari şi picioare subţiri şi fine. Nu o muiere cu sânii lăsaţi şi picioarele groase, care vorbea pe nas şi se văita tot timpul. Era important ca fetişcana cu sâni mari şi picioare subţiri şi fine să ştie să vorbească frumos – sau mai bine să tacă.

Barmanul împuţit cu şorţul lui împuţit îi adusese câteva fetişcane în separeu, să-şi aleagă. A ales-o pe cea care s-a descheiat la bluză şi i-a arătat sânii cu sfârcuri tari. Avea vocea moale, aproape melodioasă şi îi trebuiau urgent nişte bani; n-a întrebat-o de ce. Zicea că dacă ar avea bani, s-ar calma şi i-ar face o demonstraţie de neuitat.

Dacă îi dădea bani, îl ducea într-o casă veche şi frumoasă dintr-un vechi cartier al Washingtonului, unde putea rămâne cât poftea, fără să-l găsească cineva. Mai erau şi alte fete acolo – tinere, cu sâni mari… şi alte lucruri minunate.

Fata s-a aşezat lângă el în separeu, i-a pus mâna între picioare şi i-a atins penisul.

Soţia lui nu făcuse niciodată aşa ceva. Şi ce glas suav avea fata asta; nu tonul ostil şi aspru, pe care îl suporta de douăzeci şi cinci de ani; nici o văicăreală, doar o rugăminte fierbinte.

A acceptat şi i-a arătat banii. Nu i-a dat, ci doar i-a arătat. Nu era el degeaba „cheia de boltă” a firmei Genessee Industries.

Mai trebuia, însă, să cumpere ceva de la barmanul împuţit, înainte de a pleca de-acolo fata cu sânii mari.

Iniţial barmanul împuţit ezită, dar ezitarea se risipi, când James Goddard mai scoase o bancnotă de o sută de dolari.

Vechea casă victoriană era aşa cum i-o descrisese fata. I s-a

dat o cameră. Şi-a cărat singur servietele, n-a acceptat ajutor.

Şi, într-adevăr, fata s-a ţinut de cuvânt şi a venit la el în cameră. Iar când Goddard terminase, când explodase frenetic, cum nu i se mai întâmplase de douăzeci şi cinci de ani, fata se strecurase afară din cameră. Apoi adormise.

Odihna se încheiase acum. Şedea pe pat şi se uita la cele patru serviete stivuite pe masa împuţită. Se ridică în picioare, gol puşcă în afară de şosetele lungi până la genunchi şi se duse la masă. Ţinea minte perfect în care servietă pusese ceea ce cumpărase înainte să plece de la barmanul împuţit.

A doua de sus în jos.

Luă servieta de deasupra şi o puse pe podea. O deschise pe următoarea.

Înăuntru, peste cartele şi hârtii, era un revolver.

53

Începuse.

Acest tărâm blestemat, această insulă a celor osândiţi la putere unde hulpavii se hrăniseră din ei înşişi, până când cel mai mare bine devenise cel mai mare rău, tărâmul care aparţinea celor osândiţi la putere.

Iar nebunia a ieşit la iveală, brusc şi şocant, printr-o singură faptă groaznică.

Andrew Trevayne stătea la masa de sufragerie din faţa ferestrei imense ce dădea spre apă şi tremura din tot corpul. Soarele dimineţii, proiectând conuri de lumină orbitoare pe suprafaţa oceanului, nu vestea gloria unei noi zile, ci era o prevestire sinistră. Se părea că zigzaguri de fulgere străpungeau zările.

O zi ca un iad nesfârşit.

Trevayne îşi impuse să se uite din nou la ziar. Titlul cu litere de-o şchioapă, pe toată lăţimea primei pagini din *New York Times,* trâmbiţa impersonalitatea terorii obiective:

PREŞEDINTELE A FOST ASASINAT:
UCIS PE O ALEE LA CASA ALBĂ DE UN
DIRECTOR DE FIRMĂ.

Moartea a fost consemnată la 5. 31 p. M.

Asasinul îşi pune capăt zilelor; James Goddard, preşedinte al Diviziei San Francisco a firmei Genessee Industries, identificat ca ucigaş.

Vicepreşedintele a preluat funcţia supremă la 7.00 p.m. Şi a convocat cabinetul. Congresul începe sesiunea.

Ridicol de simplu. Preşedintele Statelor Unite le arăta ziariştilor pregătirile făcute pentru Crăciun pe pajiştea din faţa Casei Albe, când, în spiritul sărbătoresc care domnea deja peste tot, flutura din mână în semn de rămas-bun spre ultimul grup de turişti, care se retrăgeau. James Goddard fusese printre ei. După cum îşi aminteau ghizii, în ultimele zile Goddard vizitase de

nenumărate ori Casa Albă.

Crăciun fericit. Domnul preşedinte.

Paginile din interior erau pline de date biografice despre Goddard şi de aprecieri privind atrocitatea gestului săvârşit. Unor interviuri luate în pripă, cu răspunsuri isterice, li se dădea importanţă exagerată.

Pe prima pagină, în colţul din dreapta jos, era o relatare de o obscenitate care îl făcu pe Trevayne să caşte ochii mari, nevenindu-i să creadă că ceea ce citea era real:

REACŢIE LA GENESSEE

> *San Francisco, dec. 18* – Pe parcursul nopţii, avioane private i-au adus în oraş din toate colţurile ţării pe membrii conducerii de vârf a firmei Genessee. Cadrele de conducere ale companiei au ţinut şedinţe cu uşile închise, încercând să dezlege misterul din spatele tragicelor evenimente petrecute ieri la Washington. Un rezultat semnificativ al acestor întruniri îl constituie promovarea lui Louis Riggs în rolul de purtător de cuvânt al Diviziei din San Francisco a firmei Genessee Industries, considerată a fi sediul central al companiei. Veteran al războiului din Vietnam, tânărul economist Riggs a fost asistentul principal al lui Goddard şi contabil şef. Voci din interiorul companiei susţin că de săptămâni de zile pe Riggs l-a îngrijorat comportamentul aberant al şefului său; tânărul asistent a trimis, în nume personal, o serie de memorii confidenţiale câtorva membri din conducerea firmei, în care îşi exprima îngrijorarea. S-a mai menţionat că Riggs va pleca la Washington, pentru o întâlnire cu noul preşedinte.

Începuse.

Şi Andrew Trevayne ştia că nu putea lăsa ca lucrurile să continue aşa. Nu putea suporta să asiste la acest cataclism fără să îşi facă măcar auzită vocea disperată, fără să înştiinţeze ţara.

Dar ţara era cuprinsă de panică; lumea era cuprinsă de panică. N-avea cum îmbina isteria generală cu disperarea lui.

Ştia asta prea bine.

Mai ştia, de asemenea, că nu putea reacţiona ca soţia şi copiii lui, derutaţi şi consternaţi.

Fata adusese vestea. Amândoi copiii erau acasă în vacanţă şi amândoi fuseseră plecaţi în acea zi, în direcţii diferite. Pam să facă nişte cumpărături de Crăciun, Steve să se întâlnească cu tineri de vârsta lui şi să schimbe impresii despre primul semestru. Andy şi Phyllis stătuseră în biroul de jos, făcând planuri unde să plece în ianuarie.

Phyllis insista să meargă în Caraibe; acolo era cald şi Andy putea petrece ore în şir pe oceanul lui preaiubit, navigând în jurul insulelor, sub briza binefăcătoare capabilă să-i alunge durerea şi să-i potolească furia. Puteau lua o casă la St. Martin, unde să stea să-şi vindece rănile.

Uşa de la birou era deschisă; zumzetul aspiratorului cu care Lillian făcea curat răzbătea de undeva de la etaj.

Amândoi au auzit trântindu-se uşa din faţă şi apoi hohotele de plâns isterice şi strigătele de ajutor.

Ieşiseră valvârtej din birou, urcaseră treptele şi o văzuseră pe fiica lor în hol, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji privindu-i speriată.

— Pam! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne! *Dumnezeule mare!* N-aţi aflat?

— Ce să aflăm?

— Daţi drumul la radio. Sunaţi pe cineva. A fost omorât!

— Cine?

— Preşedintele a fost omorât! A fost omorât!

— Oh, Doamne, şopti Phyllis, întorcându-se spre soţul ei. Instinctiv, Andrew întinse mâna spre ea. Frazele nerostite – întrebările – conţineau prea multă teamă pentru a fi rostite cu glas tare.

— *De ce? De ce?* striga Pamela Trevayne.

Andrew se desprinse de lângă soţia lui şi, în tăcere, îi făcu semn să se ducă la fiica lor. El plecă repede spre salon, ca să telefoneze.

Nimeni nu-i putea da amănunte. Aproape toate numerele de telefon particulare pe care le ştia la Washington sunau ocupat. Puţinele unde reuşi să prindă legătura n-aveau timp de el; guvernul Statelor Unite trebuia să funcţioneze, să asigure continuitatea cu orice preţ.

Posturile de radio şi televiziune şi-au întrerupt toate emisiunile şi clipurile publicitare, în locul lor apărând crainici speriaţi, care repetau la nesfârşit aceeaşi litanie. Câţiva analişti din presă plângeau, alţii furioşi aproape că îşi condamnau marele lor auditoriu tăcut. Câţiva şmecheri – politicieni de mâna a doua,

ziarişti de mâna a treia, comentatori politici pedanţi şi îngâmfaţi – se aflau din întâmplare „în studio” sau „la celălalt capăt al firului”, gata să profite de ocazie pentru a se face cunoscuţi, răspândindu-şi lipsa de gust şi poveţele asupra unui public paralizat, dornic de paternalism în acele momente de derută.

Trevayne potrivi toate aparatele din casă pe un singur post – cel mai puţin iresponsabil, după opinia lui şi se duse în camera lui Pam, crezând că Phyllis se afla acolo. Nu era. Pam discuta calm cu Lillian; servitoarea plânsese, iar fata o mângâia, ceea ce o ajuta să îşi recapete şi ea stăpânirea de sine.

Andrew închise uşa de la camera fiicei sale şi porni spre dormitorul lui şi al lui Phyllis. Soţia sa şedea lângă fereastră; lumina amurgului ce se strecura printre copaci se reflecta pe apă.

Venea întunericul.

Se duse lângă ea şi îngenunche lângă scaun. Phyllis îl privi fix, iar Andy înţelese că soţia lui ştia deja ce avea să urmeze.

Şi era înspăimântată.

Steven Trevayne stătea în picioare lângă cămin, cu mâinile murdare de cenuşă. Pusese vătraiul lângă el, rezemat de cărămizile de sub poliţă. Nimănui nu-i trecuse prin minte să aprindă focul, ceea ce îl deranja enorm. Combinase lemne noi cu buşteni aproape arşi şi aprinsese focul, sub grătar, fără să-i pese că era prea cald sau că se murdărea.

Era singur şi se uita la televizor, cu sonorul redus la minimum, doar pentru a mai afla ultimele noutăţi, dacă era cazul.

Vicepreşedintele Statelor Unite tocmai lua mâna de pe o Biblie; era acum cel mai puternic om din lume. Era preşedinte.

Un bătrân.

Toţi erau bătrâni. Indiferent de vârstă sau de data naşterii. Bătrâni, obosiţi, versatili.

— Ce idee bună să faci focul, zise Andrew încetişor, intrând în salon.

— Daaa, răspunse băiatul, fără să ridice privirea. Apoi plecă brusc de lângă cămin, îndreptându-se spre hol.

— Unde te duci?

— Afară. Te deranjează?

— Nicidecum. Nu e nimic de făcut. Decât să ne gândim, poate.

— Termină, te rog, cu banalităţile, tati.

— Bine, dacă accepţi să nu te mai comporţi ca un copil. Nu

mai fi morocănos. Nu eu am apăsat pe trăgaci, nici măcar simbolic.

Băiatul se opri şi se uită la tatăl lui.

— Ştiu asta. Poate ar fi fost mai bine dacă o făceai…

— Oribilă remarcă.

— … „nici măcar simbolic”… Dumnezeule, asta înseamnă că ai fi putut face *ceva!*

— Ai luat-o razna. Vorbeşte gura fără tine.

— „Razna?” De ce nu „cazna?!” Ai fost acolo! Luni de zile. Şi ce-ai *realizat,* tăticule? Ai fost pe direcţie? Ai vizat ţinta?… Fir-ar să fie. *Cuiva* i-a venit ideea. Cineva a făcut o faptă cumplită, oribilă şi nenorocită, pentru care va plăti toată lumea!

— Îţi asumi această faptă? zbieră Trevayne, derutat, gata să-i dea o palmă.

— Dumnezeule, nu! Dar t*u?*

Trevayne îşi încorda braţele, încercând să se abţină. Era mai bine ca băiatul să plece. Să o ia la fugă. Repede.

— Suferi, fiindcă omorul s-a petrecut în ograda ta.

— Era un nebun, un maniac. E un caz izolat. Eşti nedrept.

— Nimeni nu a gândit aşa până ieri. Nimeni nu avea dosare voluminoase despre *el;* nu era pe lista nimănui. Nimeni nu l-a ţinut închis undeva; i-au dat doar milioane peste milioane ca să construiască în continuare *maşinăria* aia blestemată.

— E o tâmpenie. Vrei să faci o regulă dintr-un act de demenţă izolat. Foloseşte-ţi capul, Steve. Poţi mai mult decât atât.

Băiatul tăcu; tăcerea mâhnirii şi a consternării.

— Poate că regulile sunt singurele lucruri care mai contează acum… Şi ai pierdut, tăticule. Îmi pare rău.

— De ce? De ce spui că am pierdut?

— Fiindcă nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că tu – sau cineva ca tine – ar fi putut opri asta.

— Nu-i adevărat.

— Atunci, poate că n-a mai rămas nimic de făcut. Dacă tu ai dreptate, zise Steven Trevayne ştergându-şi mâinile murdare de cenuşă pe pantaloni. Mă duc să mă spăl pe mâini… Îmi pare rău, tăticule; zău, sincer îmi pare rău. Sunt speriat.

Băiatul ieşi în fugă pe hol.

… poate că n-a mai rămas nimic de făcut.

Nu.

Nu, nu putea reacţiona aşa. Nu-şi putea îngădui indulgenţa pe

care i-o arătau ceilalţi. Nici măcar în familie; în familia lui.

Nu acum.

Acum trebuia să-şi facă simţită prezenţa, acolo unde conta. Înainte ca acea continuitate despre care vorbea toată lumea să fie stabilită irevocabil.

Trebuia să-i zgâlţâie pe toţi. Să îi facă să priceapă că vorbea serios, să uite că avea arme cu care îi putea doborî. Şi avea de gând să folosească aceste arme, fiindcă nu meritau să conducă ţara. Naţiunea cerea mai mult. Chiar dacă însemna să se folosească de Genessee Industries. Să se folosească de Genessee corect.

Corect.

Să o folosească sau să o distrugă o dată pentru totdeauna.

Ridică receptorul. Era hotărât să insiste până ce va da de senatorul Mitchell Armbruster.

PARTEA a V-a

54

Şoseaua asfaltată şi netedă se sfârşea brusc, transformându-se în drum de ţară. În acest punct al micii peninsule înceta responsabilitatea municipalităţii şi începea proprietatea privată. Acum, însă, se afla şi sub jurisdicţia guvernului federal, fiind supravegheată, păzită şi izolată, aşa cum era deja de un an şi jumătate.

High Barnegat.

Casa Albă din Connecticut.

Cele cinci automobile trecură în viteză prin dreptul punctului de taxare rutieră din Greenwich. Paznicii salutară convoiul. Un poliţist îi anunţă că traficul obişnuit îşi putea relua cursul. Coloana prezidenţială cotise pe Shore Road, unde poliţia eliberase zona spre peninsulă.

Agenţii de la „1600” se împrăştiaseră pe toată proprietatea, în echipe de câte doi. Agentul Serviciului Secret, cu numele de Callahan, verificase zona plajei împreună cu partenerul său; apoi urcaseră spre terasă, cercetând profesional, din priviri, pădurea din jur.

Callahan asigurase protecţia a patru preşedinţi. Aproape douăzeci de ani de serviciu. Împlinise acum patruzeci şi şase de ani, dar era în continuare unul dintre cei mai buni agenţi „1600”. O ştia şi el. Nimeni nu-l putea face vinovat pentru incidentul de la Darien, din urmă cu trei ani – telefonul primit la spital, prin care fusese rechemat de la post. Dumnezeule! Ce porcărie la nivel înalt! Niciodată nu va afla ce se întâmplase de fapt. Cum izbutise cineva din afară să afle codurile. Nici nu întrebase; mai ales că fusese penalizat. Nu se aflase în apropierea Casei Albe când avusese loc asasinatul. Toţi cei prezenţi atunci fuseseră eliberaţi din funcţie. Ciudat: el fusese repartizat din nou pe lângă Trevayne. El scrisese în raportul de supraveghere că subiectul se întâlnise cu James Goddard cu o săptămână înainte de uciderea

preşedintelui, dar nimeni nu a dat prea multă atenţie acestui fapt. Nici el nu l-a mai adus niciodată în discuţie. I se părea, totuşi, ciudat că nimeni nu sesizase acest amănunt.

Lumea – cunoştinţele, micul cerc de prieteni de familie – îl întreba ce părere avea despre preşedintele aflat în funcţie la un moment dat. Întotdeauna dădea acelaşi răspuns: sobru şi aprobator, frizând un entuziasm rezervat. Total apolitic. Era modalitatea cea mai bună. Singura, de fapt; nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi.

Sincer vorbind, lui Callahan nu i-a plăcut nici unul prea mult. Inventase un fel de scală de apreciere a unui preşedinte. Era vorba de echilibrul dintre omul public şi omul particular, aşa cum îl vedea el. Existau diferenţe, asta înţelegea şi el, dar unii merseseră prea departe. Până la punctul în care *totul* era o înscenare. Zâmbete fără noimă la nimicuri publice, urmate de revărsări de furie în particular; încercări disperate de a fi nu un om, ci o imagine.

Poate de aceea Andrew Trevayne avea cele mai bune cotaţii; echilibrul era păstrat aproape tot timpul. Asta nu însemna că nu avea momente când exploda din cauza unui lucru sau altul care i se părea ilogic, dar, în mare, omul din viaţa particulară nu nega omul din viaţa publică, ca în cazul altor preşedinţi. Părea… poate mai sigur pe el; mai sigur pe faptul că avea dreptate şi de aceea nu striga asta în gura mare şi nu se străduia să-i convingă pe ceilalţi. Unul din motivele pentru care lui Callahan îi plăcea, deşi în fond, nu-l putea suferi. Nimeni care a lucrat atâta vreme în preajma Casei Albe nu poate agrea un om care lansează un asemenea atac împotriva Biroului Oval. O campanie care a pornit practic la câteva săptămâni după asasinat, la câteva zile după ce Trevayne a ocupat fotoliul de senator din partea statului Connecticut. Luări de atitudine în ziare, turnee prin toată ţara care au dus la zeci de conferinţe de presă dramatice şi la nenumărate apariţii la televizor. Omul acesta avea un patos, o motivaţie, o ambiţie rece pe care le combina cu o inteligenţă vie; era abil şi insinuant. Un om care ştia toate răspunsurile, fiindcă era omul zilelor noastre. Adepţii lui inventaseră chiar o expresie, pe care o foloseau la nesfârşit: „Marca excelenţei”. Un politist de la „1600” n-avea cum *agrea* un asemenea om. Era limpede că voia să se instaleze în vârful piramidei.

Manevrele lui Trevayne dinaintea convenţiei de nominalizare uluiseră personalul Casei Albe, care resimţea încă povara

adaptării la cel mai teribil transfer de putere – neaşteptat, nedorit şi nejustificat. Nimeni nu era pregătit, nimeni nu părea să ştie cum putea fi oprit acest senator din Connecticut – încăpăţânat, autoritar şi chiar carismatic.

La un moment dat, agentului Callahan de la „1600 Security” i-a trecut prin minte că, de fapt, nimeni nu dorea acest lucru.

Convoiul de automobile pătrunse pe aleea largă din faţa casei; portierele primului şi celui de-al treilea vehicul se deschiseră brusc, înainte ca maşinile să se oprească şi nişte bărbaţi, ţinându-se bine cu braţele de caroserie, stăteau pregătiţi să sară jos la momentul oportun.

Sam Vicarson stătea rezemat de balustrada treptelor de la intrare; Sam voia să fie la vedere când Trevayne cobora din limuzină. Preşedintele se învăţase să-l găsească mereu aşteptându-l, indiferent de loc sau destinaţie. Îi spusese că avea un sentiment de uşurare ştiind că cineva îl întâmpina, oferindu-i tot felul de informaţii de care avea nevoie, chiar dacă nu dorea neapărat să le afle.

Vicarson înţelegea situaţia. I se părea, însă, deplorabil acest aspect legat de activitatea la Casa Albă. Nimeni nu voia să-l supere pe om. Dacă asta însemna omiterea unor fapte neplăcute sau deghizarea lor sub o formă care să se potrivească cu raţionamentul prezidenţial – nu avea importanţă. Şi nu neapărat frica era cea care îi determina pe asistenţi să se comporte aşa. Adesea, pur şi simplu încercau să-l mai scutească pe om de presiunile care apăsau asupra lui. Totuşi, de cele mai multe ori, mobilul era frica.

Până şi Sam căzuse în această capcană. Ambele capcane: compasiunea şi frica. Ticluise de aşa manieră un raport comercial, încât gândirea preşedintelui fusese stimulată favorabil, în loc să lase loc de un aviz negativ.

— Sam, dacă mai faci vreodată aşa ceva, ai zburat de-aici!

Vicarson se întreba adesea dacă ar fi fost la fel şi cu predecesorul lui Trevayne.

Fir-ar să fie, ce preşedinte bun! Un preşedinte efectiv excelent, se gândea Vicarson, privindu-l pe Andrew care cobora din maşină, ţinându-i portiera lui Phyllis şi discutând în acelaşi timp cu agenţii serviciului secret aflaţi lângă el. Oamenii aveau încredere în el. Dacă era vorba de comparaţii cu cei dinaintea lui, cum făcuse un ziarist de la *New York Times,* se apela la cele mai

plastice imagini: „... firea liniştitoare a lui Eisenhower, graţia şi impetuozitatea lui Kennedy, energia lui Johnson”.

Sam îi compătimea pe cei din opoziţie. După numai un an şi jumătate de la ocuparea funcţiei, Trevayne impusese un ton şi o ţinută. Instituise o atitudine. Pentru prima oară după ani de zile ţara se mândrea cu cei aflaţi la conducere. Omul dinaintea lui Trevayne ajunsese şi el aproape la acelaşi nivel, însă ţintaşii de elită aflaţi în stânga şi în dreapta îl împiedicaseră să-şi impună această imagine. Datorită dorinţei generale de linişte sau forţei personalităţii sale – şi a capacităţii de a asculta – Trevayne izbutise să îi dezarmeze pe extremişti.

Trevayne era omul potrivit la momentul potrivit. Altul n-ar fi fost, poate, capabil să menţină calmul, ceea ce uneori e mai dificil decât stârnirea unei furtuni. Asta nu însemna că nu existau momente palpitante. Administraţia Trevayne făcuse inovaţii îndrăzneţe în zeci de domenii, dar acestea erau şocante mai degrabă în concepţie, decât în modul de execuţie.

Şi felul în care se anunţau era discret; li se spunea schimbări oportune ale priorităţilor şi nu jaloane însemnate, cum erau de fapt. Construcţie de locuinţe, medicină, educaţie, ocuparea forţei de muncă; se implementau strategii naţionale de anvergură.

Sam Vicarson avea toate motivele să fie mândru de preşedintele Andrew Trevayne.

La fel şi ţara.

Sam rămase mirat când văzu un bătrân coborând pe cealaltă parte din limuzina prezidenţială. Era Franklin Baldwin, un vechi prieten de-al lui Trevayne, fost bancher la New York. Baldwin arăta groaznic, constată Vicarson. Era de înţeles; Baldwin tocmai îl îngropase pe William Hill, prietenul lui din copilărie. Marele Billy Hill se stinsese din viaţă şi Baldwin simţea probabil că şi zilele lui erau numărate.

Faptul că preşedintele asistase la funeraliile lui Hill dovedea ce simţ al datoriei avea şeful executivului; câtă graţie şi bunăvoinţă în insistenţa de a rosti câteva cuvinte înainte de ceremonia oficială. Ce semn de bunătate în faptul că îl adusese pe bătrânul Frank Baldwin acasă la el, la High Barnegat.

„Marca excelenţei.” Acesta fusese sloganul, atât de potrivit utilizat în timpul campaniei.

Phyllis se uita la soţul ei, care îl ajuta pe Frank Baldwin să urce treptele ce duceau la uşa din faţă. Sam Vicarson se oferi să

intervină, însă Andrew scutură din cap imperceptibil; suficient pentru ca tânărul avocat să priceapă că nu era cazul să se amestece. Preşedintele voia să se ocupe personal de domnul Baldwin.

Phyllis era deosebit de mândră când Andy făcea asemenea lucruri, ce dădeau sens gesturilor. *Prinţul se arată îndatoritor, iar curtea îi urmează pilda, toţi mai buni prin bunătatea lui.* Descrierea făcută de Froissart în Prima Cronică referitor la tânăr, se gândea Phyllis. Casa Albă din vremea lui Andrew avea mult din Froissart sau din ceea ce cronicarul arthurian voia întotdeauna să găsească. Ştia că soţul ei ar râde auzind o asemenea idee. I-ar spune să nu cadă în romanesc, găsind simboluri de tot felul acolo unde nu existau. Până şi asta făcea parte din aura care-l înconjura pe Andy; funcţia dăduse amploare bunătăţii şi modestiei sale înnăscute. Chiar şi simţul umorului de care dădea dovadă era împănat de autoironie.

Întotdeauna îşi iubise soţul: un bărbat demn de a fi iubit. Acum, descoperea că aproape îl venera şi nu ştia dacă era bine să procedeze aşa, dar nu se putea abţine. Era conştientă de faptul că funcţia lui genera o atitudine reverenţioasă, dar Andy refuza mantia princiară. Nu pomenea niciodată de singurătatea celui aflat la vârf şi nici nu se plângea de povara de a lua atâtea decizii. În explicaţiile lui nu desluşeai niciodată justificări deşarte.

Se pricepuse, însă, să explice esenţialul.

„O naţiune capabilă să ajungă pe alte planete poate să se ocupe de propriul teritoriu. Un popor care a luat atât de mult din pământ poate să-i redea partea care i se cuvine. Nişte cetăţeni care au suportat – pe drept şi pe nedrept – cheltuieli de milioane efectuate dincolo de graniţe, pot în mod cert să clădească ceva înăuntrul ţării lor...”

Şi începuse să pună imediat în practică aceste convingeri aparent simple.

Phyllis intră în casă în urma soţului ei şi a lui Frank Baldwin; un aghiotant în uniformă le luă hainele. Apoi intrară în salon, unde cineva – probabil Sam, se gândi Phyllis – avusese grijă să aprindă focul. Fusese îngrijorată din cauza bătrânului Baldwin. Serviciul funerar durase mult, iar în biserică era curent şi trăgea de la lespezile de piatră.

— Hai aici, Frank, spuse Trevayne din spatele fotoliului pe care îl răsucise uşor spre şemineu. Relaxează-te. Să-ţi dau ceva de băut. Cred că tuturor ne-ar prinde bine.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, răspunse Baldwin, aşezându-se. Phyllis se duse spre canapeaua lungă şi observă că Sam Vicarson mutase un al doilea fotoliu în faţa lui Baldwin. Sam era teribil de priceput la astfel de lucruri.

— Whisky, nu-i aşa, Frank? Cu gheaţă?

— Nu uiţi niciodată ce-i place omului să bea. Cred că aşa ai ajuns preşedinte, râse Baldwin, făcându-i cu ochiul lui Phyllis.

— Ba a fost mult mai simplu, crede-mă. Sam, vrei să faci onorurile în locul meu? Whisky cu gheaţă pentru domnul Baldwin; iar pentru Phyl şi pentru mine, ca de obicei.

— Sigur că da, domnule, replică Vicarson, întorcându-se spre hol.

Trevayne se aşeză pe fotoliul din faţa lui Baldwin, iar Phyllis lângă el, la capătul canapelei. Trevayne o prinse scurt de mână, dar îi dădu drumul când văzu zâmbetul bătrânului.

— Nu te sfii. E plăcut să constaţi că un om poate fi preşedinte şi în acelaşi timp îşi ia soţia de mână, fără să fie în faţa camerelor de luat vederi.

— Doamne Sfinte, Frank, toată lumea ştie că o şi sărut.

— Ei, ar fi mai bine să te opreşti, adăugă Baldwin, râzând uşor. Uit mereu cât de tineri sunteţi… Foarte amabil din partea dumitale că m-ai invitat aici, domnule preşedinte. Apreciez nespus acest gest.

— Prostii. Am vrut să fim împreună; mi-era frică să nu fiu inoportun.

— Frumos spus! Nu ştiu de ce mă mai mir, am citit de-atâtea ori în ziare că ai aceste calităţi. De fapt, am ştiut dintotdeauna că aşa e.

— Mulţumesc.

— Remarcabil, nu-i aşa? o întrebă Baldwin pe Phyllis. N-am fost niciodată aici. Întotdeauna îmi imaginez un birou sau un club – orice – când telefonez cuiva. Mai ales dacă nu cunosc locul. În cazul vostru, e o fereastră care dă spre apă. Mi-amintesc perfect când ai spus că Andrew… preşedintele e plecat cu barca. Un catamaran.

— Mi-aduc aminte, zâmbi Phyllis, cu blândeţe. Eram pe terasă.

— Şi eu mi-aduc aminte, spuse Trevayne. Primul lucru pe care mi l-a spus când m-am întors a fost de ce nu te sunasem până atunci. I-am spus că încercasem să te evit.

— Da, mi-amintesc că ai spus asta la bancă. La prânz… Te rog să mă ierţi că ţi-am schimbat viaţa atât de total, zise bătrânul –

citindu-se în ochii lui osteniţi, de om bătrân, că spunea adevărul.

— Aureliu, Frank.

— Cine?

— Marc Aureliu. Mi-ai dat un citat din el. „Nimeni nu poate evita…”

— Oh, da. „Ce îi e scris să facă”. Ai zis că e un fond mutual.

— Ce anume? întrebă Phyllis.

— O glumă prostească, Phyl, după cum am constatat.

Sam Vicarson se întoarse cu o tavă de argint, pe care se aflau trei pahare. Îi întinse tava întâi lui Phyllis şi, când aceasta încuviinţă din cap, Sam sesiză privirea lui Trevayne. Deşi după Prima Doamnă era servit de obicei preşedintele, de data asta următorul fu Baldwin.

— Mulţumesc, tinere.

— Sam, eşti majordomul ideal, zise Phyllis.

— I se trage de la nenumăratele recepţii, râse Trevayne, luând paharul. Nu bei cu noi, Sam?

— Mulţumesc, domnule, dar mai bine mă ocup de comunicaţii.

— Are-o fătucă la bucătărie, glumi Phyllis, în şoaptă.

— De la ambasada Franţei, adăugă Andrew.

Râseră cu poftă toţi trei, sub privirile amuzate ale lui Baldwin. Sam se înclină uşor în faţa bătrânului.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Baldwin, spuse el după care se retrase.

— Acum înţeleg ce vor să spună toţi, sau am impresia că înţeleg, zise bancherul.

— La ce vă referiţi? întrebă Phyllis.

— La atmosfera de la Casa Albă în această perioadă. Relaţii dezinvolte; chiar şi când lucrurile sunt dificile. E meritul dumitale, domnule preşedinte.

— Oh, de Sam era vorba? A devenit mâna mea dreaptă şi uneori şi stânga deopotrivă, încă de acum trei ani. A început să lucreze cu mine de pe vremea subcomitetului.

Phyllis nu se putu abţine. Nu suporta să-l vadă pe Andrew pasând continuu complimentele pe care le merita:

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Baldwin. Andrew a realizat enorm în direcţia deformalizării cabinetului particular, dacă se mai foloseşte cuvântul.

— Soţia mea, doctor în istorie, o întrerupse Trevayne, chicotind. Care cuvânt?

— „Deformalizare”. E rar folosit. Nu l-am mai auzit în ultima

vreme.

— Credeam că te referi la „cabinet particular”. Ori de câte ori dau de termenul ăsta prin cărţi, mă gândesc la sala de baie.

— E un sacrilegiu din punct de vedere istoric, nu-i aşa, domnule Baldwin?

— Nu prea ştiu, draga mea…

— Să nu le spui admiratorilor că transform camerele de odihnă în terenuri de joc.

Phyllis se mai îmbuna. Bătrânul Baldwin se amuza, uitând de tristeţea acelei zile. Tristeţea lui.

Phyllis îşi dădu, însă, seama că glumele nu fuseseră decât un moment de destindere. Starea de spirit a lui Baldwin continua să rămână sumbră.

— Billy Hill şi cu mine, spuse el, am crezut cu sinceritate că acest subcomitet a fost darul nostru înţelept făcut ţării. N-am visat nici o clipă că, în realitate, şeful lui va deveni preşedinte al Statelor Unite. Când am înţeles asta, în cele din urmă, ne-am speriat.

— Aş fi dat orice să nu se întâmple aşa.

— Normal. Pentru a fi preşedinte, un om trebuie să aibă o energie neobişnuită în condiţii schimbătoare. Trebuie să fie complet ţăcănit ca să dorească această funcţie în condiţiile… Baldwin se opri, conştient de indiscreţia pe care era s-o săvârşească.

— Continuă, Frank, e-n regulă.

— Îmi cer scuze, domnule preşedinte. A fost nejustificat şi n-am vrut…

— Nu trebuie să te explici. Cred că am fost la fel de surprins ca dumneata şi ca ambasadorul. În mod cert, la fel de speriat.

— Atunci, pot îndrăzni să te întreb de ce?

Phyllis se uita atentă la soţul ei. În ciuda faptului că această întrebare fusese pusă de mii de ori în public şi de zeci de mii de ori în particular, răspunsul nu o mulţumise niciodată cu adevărat. Nici nu ştia *dacă* exista un răspuns dincolo de instinctul unui om strălucit, dar speriat, care încerca să-şi folosească aptitudinile şi capacităţile împotriva a tot ceea ce văzuse, a tot ceea ce îl îngrozise. Dacă un asemenea om putea ocupa funcţia supremă, fără garanţia de a-şi putea valorifica total calităţile pe care le avea, nu trebuia uitat că oricum rezultatele puteau fi mai bune decât tot ceea ce văzuse şi îl îngrozise. Dacă mai existau şi alte răspunsuri în afară de simplul adevăr, soţul ei nu era în stare să

le transpună în vorbe, în orice caz, nu satisfăcător, gândea ea.

— Sincer să fiu, am oferit fonduri nelimitate pentru ambele campanii. Cea dinaintea convenţiei de nominalizare şi cea electorală; mai mult decât ar fi putut strânge oricare partid. Nu sunt prea mândru de asta, dar aşa am procedat.

— Asta a fost răspunsul la întrebarea „cum”, domnule preşedinte. Nu la întrebarea „de ce”.

Phyllis îl studia cu atenţie pe bătrânul bancher. Baldwin voia să obţină răspunsul. Se citea asta în ochii lui. Şi avea dreptate, fireşte. „Cum” era relativ nesemnificativ. Dumnezeule, ce nebunie, însă, se gândea Phyllis. Limuzine care veneau şi plecau la orice oră din zi şi din noapte, telefoane suplimentare instalate peste tot, şedinţe nesfârşite – Barnegat, Boston, Washington, San Francisco, Houston. Andrew intrase în vârtejul uraganului. Nu mai avea masă, nu mai avea somn, nu mai avea odihnă. Uitase de ea. Uitase de copii.

— Ai citit despre asta, Frank, zise Trevayne, zâmbind timid, ceea ce o făcu pe Phyllis să devină circumspectă.

— Discursurile din acea vreme au fost sincere. Am simţit că posed capacitatea de a suda nenumărate voci contradictorii; nu e o metaforă prea grozavă. Nu prea ai cum „suda” nişte voci. Poate mai degrabă să le „orchestrezi”; să reduci disonanţa. Dacă se reduce volumul ţipetelor, există posibilitatea de a se ajunge la cauzele fundamentale. Şi aşa ne putem apuca de treabă.

— Nu te pot blama pentru asta, domnule preşedinte. Ai reuşit. Te bucuri de popularitate. De ani de zile n-a existat un personaj mai popular la Casa Albă.

— Sunt recunoscător pentru asta, dar mi se pare mai important că totul funcţionează.

— De ce aţi fost speriaţi, dumneavoastră şi ambasadorul? se surprinse Phyllis întrebând.

După felul cum o privea Andy, înţelese că ar fi preferat să nu insiste pe această temă.

— Nu-mi dau seama prea bine, draga mea. Constat că pe măsură ce îmbătrânesc mi-e tot mai greu să stabilesc ceva cu certitudine. Discutam despre asta cu Billy în urmă cu o săptămână. Şi, nu uita, întotdeauna am fost foarte tranşanţi… Oh, de ce am fost speriaţi? Cred că din cauza responsabilităţii. Am propus un preşedinte de subcomitet şi ne-am trezit că descoperim un candidat viabil la preşedinţia ţării. E o diferenţă, nu-i aşa?

— Da, dar aţi intuit bine, zise Phyllis, preocupată acum de tonul bătrânului.

— Da, făcu bancherul, uitându-se la Andrew. Ce ne-a speriat a fost acea hotărâre bruscă şi inexplicabilă pe care ai arătat-o... domnule preşedinte. Dacă te gândeşti în urmă, poate ai să înţelegi ce vreau să spun.

— N-a fost întrebarea mea, Frank, ci a lui Phyl.

— Oh, da, desigur. Am avut o zi grea; Billy şi cu mine nu ne vom mai bucura de lungile noastre dezbateri. N-a câştigat. Nici unul n-am reuşit, vreodată, să câştigăm. Mi-a spus adesea că noi doi gândim la fel, Andrew. Baldwin se oprise cu paharul la gură; îi spusese preşedintelui pe nume şi se vedea limpede că îi părea rău.

— E un compliment superb, Frank.

— Numai istoria va confirma acest lucru, domnule preşedinte. Dacă este adevărat.

— Indiferent, sunt măgulit.

— Dar *înţelegi?*

— Ce anume?

— Grijile noastre. Billy spunea că maşinăria lui Bobby Kennedy era ca o trupă de amatori în comparaţie cu detaşamentele tale. Apropo, sunt chiar cuvintele lui.

— Nu mă deranjează, zise Andy, schiţând un zâmbet. Pe dumneavoastră v-a deranjat?

— N-am putut înţelege.

— A fost un vid politic.

— Nu erai politician...

— Văzusem destui politicieni. Vidul trebuia umplut repede. Am înţeles lucrul ăsta. Ori eu, ori altcineva, dar trebuia umplut. M-am uitat înjur şi am ajuns la concluzia că sunt cel mai bine înzestrat. Dacă ar fi apărut altă persoană care să-mi schimbe părerea, pălăria jos, m-aş fi retras.

— Dar i s-a dat cuiva această şansă, domnule preşedinte?

— Nu s-a ivit nimeni.

— Cred, zise Phyllis, pe un ton uşor defensiv, că soţului meu nu i-ar fi convenit deloc să nu plătească până la ultimul ban. Cum spuneaţi, nu e un politician.

— Te înşeli, draga mea. El este *noua* politică, în toată splendoarea ei. Remarcabil e că funcţionează! Perfect. O reformă mult mai semnificativă decât ar fi putut-o concepe cei mai de soi revoluţionari – de stânga, de dreapta sau de centru. El a ştiut că

o poate face. Ce n-am înţeles, Billy şi cu mine, a fost *de ce* a ştiut că o poate face.

Se lăsă din nou tăcerea; Phyllis îşi dădu seama că numai soţul ei putea răspunde, dar înţelese că nu avea să dea nici o replică. Nu voia să-şi dezvăluie gândurile, nici măcar în faţa vechiului său prieten, acest minunat bătrân care îi oferise atât de mult. Probabil că nici măcar în faţa ei.

— Domnule preşedinte, zise Sam Vicarson, intrând grăbit în cameră, dar cu o expresie calmă, din care reieşea că apăruse o urgenţă.

— Da, Sam?

— A venit confirmarea de la Chicago. M-am gândit că vă interesează.

— Poţi să-i localizezi pe autori? întrebă Trevayne, pe un ton tăios, aproape aspru.

— Asta se şi face, domnule.

— Să-mi dai legătura.

— Trei linii telefonice lucrează în acest scop. Puteţi prelua convorbirea de jos, din birou.

— Am să te rog să mă scuzi, Frank. Nu l-am învăţat pe Sam arta amânării, care se practică la casele mari, zise Trevayne ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Mai doriţi un pahar, domnule Baldwin?

— Mulţumesc, tinere. Doar dacă doamna Trevayne…

— Mersi, Sam, zise Phyllis, întinzând paharul. Fusese tentată să îi ceară asistentului prezidenţial să nu îi mai aducă ceea ce bea „de obicei” şi să îi toarne şi ei nişte whisky, dar renunţase: Era prea devreme; chiar şi după atâţia ani, nu-şi permitea să bea whisky după-amiaza. Îl urmărise pe soţul ei când discutase cu Sam Vicarson. I se încleştase maxilarul şi câteva clipe mijise ochii, încordat.

Lumea nu înţelegea niciodată că tocmai astfel de momente, parate cu atâta dezinvoltură şi încredere aparentă, erau cele care vlăguiau un om. Momente de teamă necontenită, nesfârşită.

Soţul ei se implica total în ceea ce întreprindea, depăşind, nu o dată, limitele suportabilităţii. În unele momente, Phyllis avea impresia că această slujbă îi putea fi fatală, că îl ucidea încetul cu încetul.

— Plâng după un vechi prieten care a răposat, când i-a sunat ceasul, draga mea, zise Baldwin, urmărind-o pe Phyllis cu atenţie. Cu toate acestea, expresia de pe chipul dumitale mă

face să mă simt ruşinat.

— Îmi pare rău, zise Phyllis, care privise absentă, în gol. Se întoarse spre bancher. Nu cred că am înţeles exact ce vreţi să spuneţi.

— Eu mi-am pierdut prietenul. O dispariţie firească, la capătul unei existenţe lungi. Într-un anumit fel, dumneata ţi-ai pierdut soţul. Din cauza unui concept. Iar existenţele voastre îşi vor depăna firul mult timp de-acum încolo... Cred că sacrificiul dumitale e mai mare decât al meu.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, încuviinţă Phyllis, încercând să surâdă, fără însă să reuşească.

— E un mare om, să ştii.

— Mi-ar plăcea să cred asta.

— A făcut ceea ce nimeni n-ar fi putut face; ceea ce unii dintre noi am crezut că nu poate fi făcut. A reasamblat toate piesele, permiţându-ne să ne vedem mai degrabă cum *putem* fi, decât cum am fost. Are în faţă un drum lung, dar el a pus bazele, fundamentul. Dorinţa de a fi mai buni decât suntem şi de a înfrunta adevărul.

— Ce lucruri frumoase spuneţi, domnule Baldwin.

Andrew se uită la Sam Vicarson, care tocmai închisese uşa biroului. Erau singuri.

— Cât de departe a mers?

— Se pare că până la capăt. Avem informaţii potrivit cărora documentele au fost semnate în urmă cu câteva ceasuri.

— Ce spune justiţia?

— Nici o schimbare. Continuă cercetările, dar fără prea multe speranţe. Reiau teza iniţială. Achiziţionarea – sau absorbţia – nu poate fi pusă în sarcina firmei Genessee Industries.

— Dar noi am identificat acest lucru, Sam. Ştim că avem dreptate.

— Dumneavoastră aţi identificat asta, domnule preşedinte.

Trevayne se duse la fereastră şi privi la apa de jos.

— Fiindcă n-au făcut-o ei. Nu am vrut să se ştie că am aflat.

— Pot să vă spun ceva, domnule?

— Acum doi ani, nu cred că ai fi pierdut timpul întrebându-mă. Hai, spune.

— Nu cumva reacţia dumneavoastră este exagerată? Genessee a acţionat cu responsabilitate; dumneavoastră i-aţi... controlat. Ei vă susţin.

— Nu mă *susţin,* Sam, zise Trevayne, în şoaptă, dar cu asprime, fără să-l privească pe Vicarson. Avem un pact de neagresiune. Am semnat un pact de neagresiune cu sindromul secolului XX. Sfântul Duh al lipsei de alternativă.

— A funcţionat, domnule preşedinte.

— S-ar putea ca aprecierea să rămână într-adevăr la timpul trecut, zise Andrew, întorcându-se spre avocat. Pactul a fost rupt, Sam. Nu mai e valabil.

— Ce-aveţi de gând să faceţi?

— Nu ştiu precis, dar nu voi permite firmei Genessee să controleze o mare parte din presa americană. Nu putem permite aşa ceva, zise Trevayne ducându-se spre masa de lucru. Ziare… pe urmă se ajunge la reviste, posturi de radio şi televiziune. Toată reţeaua. Nu pupă ei aşa ceva.

— Justiţia nu ştie cum i-ar putea împiedica, domnule preşedinte.

— Vom găsi o modalitate; trebuie.

Telefonul bâzâi. Vicarson se duse repede spre masa de lângă Andrew şi ridică receptorul.

— Biroul preşedintelui Trevayne, zise Sam, după care ascultă câteva secunde ce spunea interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Spune-i să rămână unde e. Omul se află în şedinţă, dar o să-l căutăm noi. Spune-i că e prioritatea numărul unu, zise Vicarson şi închise. Să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu, domnule, până veţi fi gata.

Andrew încuviinţă din cap. Vicarson se îndepărtă, intuind că preşedintele voia să rămână singur.

— Mă duc înapoi la comunicaţii, spuse el, în timp ce Trevayne se aşeza la masa de lucru.

— Nu, Sam. Dacă nu te deranjează, du-te mai bine sus şi ţine-le companie lui Phyl şi bătrânului Baldwin.

— Bine, domnule, zise tânărul asistent, studiindu-l câteva secunde pe preşedintele Statelor Unite înainte de a ieşi din cameră.

Andrew luă un creion şi scrise clar şi citeţ o propoziţie: „Soluţia constă în permanenta căutare a unei soluţii”.

Marele Billy Hill.

Şi pe urmă mai scrise un cuvânt: „Rahat”.

Paul Bonner.

Şi mai apoi mai adăugă: „?”

Puse mâna pe receptor şi rosti cu fermitate:

— Chicago, te rog.

De la peste două mii de kilometri, Ian Hamilton îi răspunse.

— Domnule preşedinte?

— Vreau să ieşiţi din combinaţia aia.

— Poate sună ireverenţios, dar nu aveţi nici o dovadă viabilă că am fi implicaţi în aşa ceva. Năpârstocii de la Ministerul Justiţiei nu-s buni de nimic.

— Voi ştiţi. Eu ştiu. Vă retrageţi.

— Cred că încordarea începe să-şi spună cuvântul, domnule preşedinte.

Urmă o pauză.

— Contează?

— Nu mă presa, Hamilton.

— Nici dumneavoastră pe noi.

Trevayne privea fix pe fereastră, la apele în veşnică mişcare.

— Va veni o zi când nu va mai fi nevoie de voi. Ar trebui să nu uitaţi asta. Toţi.

— Perfect posibil, domnule preşedinte. Dar, în nici un caz în timpul mandatului dumneavoastră.

SFÂRŞIT.

CUPRINS

De acelaşi autor în curînd vor apărea:

- DRUMUL SPRE OMAHA
- DISPUTA GEMENILOR
- MANUSCRISUL CANCELARULUI
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- STRIGĂTUL LUI HALIDON

EDITURA LIDER